AKLINDAN BİR SAYI TUT 'un yazarından

C13

FIRTINADA YANACAKSIN

KİN

JOHN VERDON

111

KORİDOR

FIRTINADA YANACAKSIN

New York'un sessiz sakin kasabası White River'da bir keskin nişancı dehşet saçıyor ve öldürülen polisin telefonuna bir uyarı mesajı geliyor. Kimsenin kimseye güvenmediği soruşturmaya danışmanlık yapması için çağrılan Gurney'in ise elinde gizemli bir nottan başka bir şey yok.

Bir parktaki oyun alanında ayak tabanlarına üç farklı harf dağlanmış iki cesedin bulunmasıyla işler daha da karmaşık bir hal alırken yetkililerin resmi açıklamalarıyla ters düşen Gurney, kasabayı labirent gibi sarmış olaylar silsilesini tek başına çözmeye kararlı. Yaklaşmakta olan fırtına herkesi yakmadan cevaplaması gereken bir soru var: Bu akıldışı bulmacada gözden kaçırdığı şey ne?

"John Verdon şaşırtıcı olay örgüsü, katil avı ve akıllıca düşünülmüş karakterler yaratmada kendini kanıtlamış bir usta."
Publishers Weekly

"Bir bulmacanın parçalarını yerleştirir gibi kitabın son sayfasına dek, katili bulacak olmanın tarifsiz hazzını suç romanlarına özgü gerçekçi gözlemlerle nasıl harmanladığına bakılırsa, bu serinin neden bu kadar popüler olduğunu anlamak zor değil."
Kirkus Reviews

ISBN: 978-605-9702-94-2
9 786059 702942

FIRTINADA YANACAKSIN

John Verdon

KORİDOR YAYINCILIK - 370
ISBN: 978-605-9702-94-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229
MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Fırtınada Yanacaksın
John Verdon

Özgün Adı: White River Burning
©2018 John Verdon

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör. Zübeyde Abat
Çeviren: Ender Nail
Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi
Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK
Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)
Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

1. Baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2018

KORİDOR YAYINCILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi
No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul
Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69
Faks.: 0212-544 66 70
info@koridoryayincilik.com.tr

FIRTINADA YANACAKSIN

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

Naomi 'ye

Birinci Kısım

Saklı Öfke

1

Dave Gurney çiftlik evlerinin büyük mutfağında, elinde Madeleine'in süzgeçlerinden biriyle lavabonun başındaydı. Rengi atmış eski kavanozdaki, üzeri toprakla kaplı birkaç kahverengi çakıl taşını büyük bir dikkatle süzgece boşaltıyordu.

Üzerlerindeki topraktan arındıkça çakıl taşlarının ufalıp renklerinin parlaklaştığını, ilk hallerindekine nazaran daha düzgün bir biçime büründüklerini görebiliyordu. Evyenin bulaşık kurutmak için ayrılmış kısmına kağıt havlu serip süzgeçtekileri döktü. Başka bir kağıt havluyla taşları dikkatle kurulayıp, içine yerleştirdiği cam kavanozla birlikte küçük çalışma odasına yöneldi. Kavanozu masasının üzerine, dizüstü bilgisayarıyla büyük bir büyütecin yanına koydu. Bilgisayarı açıp, yaklaşık bir ay kadar önce göletin yukarısındaki kiraz fundalığında eski bir taş yapının kalıntılarına rastlamasının hemen ardından edindiği arkeoloji grafik programıyla oluşturduğu dosyaya tıkladı. Şimdiye dek bölgede buldukları onu bu binanın on yedinci yüzyıl sonlarına ya da on sekizinci yüzyıl başlarına ait bir yapı olduğu düşüncesine sevk ediyordu. Belki de bir süre bölgeye yerleşenlere barınak olan bu yapı zamanla vahşi doğaya terk edilmişti.

Arkeoloji programı binanın bulunduğu bölgenin şu anki fotoğraflarını eşit parçalara bölerek ölçeklendiriyor, ardından bölgede bulduklarına kod numaraları atayarak bu parçalardan uygun olanına yerleştiriyordu. Bu kodların tespit ettiği sözel tanımların yer aldığı bir liste de her bir fotoğrafla bağlantılı biçimde kaydedilmişti. Buldukları arasında, internet araştırmaları neticesinde öğrendiği üzere hayvan derilerinin asılmasında kullanılan iki demir kanca, iri bir kemikten yapılmış ve büyük bir ihtimalle deriyi sıyırmak için kullanılan keskin bir alet, siyah saplı bir bıçak, halkaları paslanmış demir bir zincir ve yine demirden bir anahtar vardı.

Hakkında son derece sınırlı bilgiye sahip olduğu bu birkaç nesnenin ait oldukları düşünülen zaman dilimi üzerine yoğunlaşıp, bulmacanın parçalarını henüz keşfedilmemiş başka parçalarla birleştirebilme çabasıyla kıvranırken aslında bir arpa boyu yol kat ettiğinin farkındaydı.

En son bulduğu nesnenin yeriyle ilgili kaydı tamamlayıp, büyütecini kullanarak mavimsi, hafif mat kavanoz camını incelemeye koyuldu. İnternetten bulduğu benzer cam saklama kaplarının fotoğraflarını değerlendirdiğinde bu parçanın yapının yaşıyla ilgili tahminlerini doğruladığı ortaya çıkıyordu.

İlgisini çakıl taşlarına yöneltti. Masa çekmecesinden aldığı bir atacı nispeten düz hale getirinceye kadar kıvırdı. Sonra büyütecin altına koyduğu taşlardan birini ataçla oynatarak inceledi. Bir köşesinde küçük, keskince bir delik dışında taş pürüzsüz görünüyordu. İkinci taşı alınca yine benzer durumla karşılaştı. Sonra üçüncü ve dördüncü taşta da aynı izleri gördü. Ve de geri kalan tüm taşlarda. Detaylı incelediği sekiz taşta da birbirlerine tam olarak benzemeseler de temelde aynı özellikleri gösteren bu izleri tespit etti.

Bunların ne anlama geldiğini merak etti.

Sonra belki de bunların çakıl taşı olmayabilecekleri düşüncesine kapıldı.

Diş olabilirlerdi.

Küçük dişler. Büyük olasılıkla da bebek dişleri.

Eğer öyleyse bu akla derhal yeni sorular getirecekti. Kazı alanına dönüp, biraz daha derin kazma isteğini körükleyecek yepyeni sorular.

Ayağa kalktığı sırada çalışma odasına Madeleine girdi. Kağıt havlunun üzerine serilmiş küçük nesnelere, yürüyüş yapmayı çok sevdiği o patikayı kullanılmaz hale getiren kazı alanını hatırlatacak bir şeyi her görüşünde yüzünde oluşan yılgın ifadeyle baktı. Gurney'in kazı alanına yaklaşımını, NYPD'de (New York Polis Teşkilatı) cinayet masası dedektifi olduğu zamanlarda cinayet mahallindeki tavırlarına benzetmekten kendini alamıyordu.

Evliliklerinde öteden beri varlığını sürdüren gerginliğin esas kaynağı, kendisi geçmişte kalan şehir yaşamını tamamen unutma ve kırsaldaki yeni hayatlarına sımsıkı sarılma arzusuyla doluyken, kocasının mesleğinden bağımsız

düşünememesi - yahut da bunu istememesi - mutlaka bir şeyleri araştırma ihtiyacıyla yanıp tutuşmasıyla oluşan farklılıktı.

Kararlı bir tavırla gülümsedi. “Harika bir bahar sabahı. Yürüyüşe çıkıyorum. İki saate dönerim.”

Bir sonraki cümleyi bekledi. Genellikle karısı dışarı çıkacağını bildirdikten sonra gelmek isteyip istemediğini sorardı. O da genellikle yanıt olarak bir bahane bulur, başka bir şeyi yapması gerektiğini söylerdi. Oysa işin aslı, ormanda dolaşmanın ona karısına verdiği içsel huzuru hiçbir şekilde verememesiydi. O içsel huzuru, yaşama tutkusunu ve kendine olan saygısını, etrafın tadını çıkartmakta değil, neler olduğunu ve bunun neden meydana geldiğini keşfetmeye çalışmakta buluyordu. Keşfetmekle, mantık yürütmekle elde edilen bir huzurdu bu.

Bu kez karısı onu davet etmek yerine bariz bir isteksizlikle, “Sheridan Kline aradı,” dedi.

“Bölge savcısı olan mı? Ne istiyormuş?”

“Seninle konuşmak.”

“Sen ne dedin?”

“Evde olmadığını söyledim. Şu şeylerle uğraşmak için dışarı çıkmıştın.” Başıyla çakıl taşlarını ya da dişleri işaret etti. “Mesaj bırakmak istemedi. Daha sonra, on bir buçuk civarında tekrar arayacağını söyledi.”

Gurney çalışma odasındaki duvar saatine baktı. On bire çeyrek vardı. “Ne istediğine dair hiçbir ipucu vermedi mi?”

“Sesi biraz gergin gibiydi. Belki White River’daki sorunla ilgilidir.”

Bir an için düşündükten sonra, “O konuda yardımcı olabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Gurney.

Madeleine omuz silkti. “Sadece tahmin ettim. Ama gerçekte senden ne isterse istesin dürüst davranmayacaktır. Yılan gibi bir herif o. Dikkatli ol.”

2

Madeleine holde yürüyüş botlarını bağlarken Gurney de fincanına biraz kahve alıp, kuşkonmazların boy attığı küçük bahçeye bakan mavi sundurmadaki Adirondack tarzı sandalyelerden birine oturdu.

Sundurma meyilli araziyi, ahırı, göleti, nadiren kullanılan ve fundalıkla tarlalardan oluşan iki yüz dönümlük arazilerinde son bulan kasaba yolunu tam tepeden görürdü. Burasının işlek bir çiftlik olduğu günlerin üzerinden çok zaman geçmişti, artık kendi de Madeleine de gerçekte her yanı aşırı büyümüş otlarla araziyi çayırlık olarak adlandırmaktan hoşlanıyordu. Kullanılmadığı için şu anki görünümüne bürünmüş arazi, özellikle de mayıs başı açmaya yüz tutan yılın ilk kır çiçekleriyle çok daha doğal bir güzelliğe kavuşurdu.

Madeleine açık yeşil tişörtü ve önünü kapatmadığı mor naylon yağmurluğuyla cam kapıları açarak sundurmaya çıktı. Bahar havasının verdiği yaşam sevinciyle ya da az sonra yapacağı gezintinin beklentisiyle bir hayli neşeli görünüyordu. Eğilip Gurney'i başından öptü. "Buradan telefonu duyacağına emin misin?"

"Pencereyi açık bıraktım."

"Tamam. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Gurney başını kaldırdığında yirmi beş yıl önce evlendiği kadının yüzündeki o yumuşacık gülümsemeyi gördü. İlişkilerinin geldiği bu nokta, onu hayrete düşürüyordu. Küçücük bir söz, bir mimik ne kadar farklı hislere yol açıyordu.

Güneşte parıldayan yağmurluğuyla uzaklaşan karısının ardından baktı. Madeleine kısa sürede, kuzey yamaca doğru uzanan, terk edilmiş birkaç taş ocağını bir zamanlar birbirine bağlayan eski toprak yol tarafındaki çam ormanına doğru gözden kayboldu. Birden, keşke beni de çağırsaydı, keşke Kline'ın aramasını ev telefonundan değil de cep telefonundan bekliyor olsaydım, diye içinden geçirdi.

Saatini kontrol etti. Toprak altındaki eski binada bulduklarına ilişkin düşünceleri, bölge savcısının aklından ne geçtiğini tahmin etme çabasına yoğunlaştığından sekteye uğramıştı. Dahası savcı gerçek niyetinin ne kadarını ortaya koyacaktı.

Saat on bir buçukta Gurney, ahırın arka tarafındaki dar kasaba yolu istikametinde uzaktan bir ses işitti. Bir dakika sonraysa parlak siyah bir Lincoln Navigator ahırı ve göleti geçti. Çakıl döşeli kısmın bittiği noktada, otların arasındaki traktör tekerleklerinin izini görene dek kısa bir kararsızlık yaşadı. Ardından ilerleyip evin yan tarafındaki açıklığa ulaştı. Gelip Gurney'in toz içindeki Outback'inin yanında durdu.

İlk sürpriz büyük cipten inenin Sheridan Kline'ın ta kendisi oluşuydu. İkinci sürprizse adamın sürücü koltuğundan inmesiydi. Resmi aracıyla gelmişti ama şoförü yoktu. Gurney, büronun bu tür imkanlarından sonuna dek yararlanmaya bayılan biri için dikkate değer bir taviz diye düşündü.

Gayet şık bir takımla araçtan inen Kline, pantolonunun kırışıklarını düzeltmek için eliyle hafifçe çekiştirdi. İlk bakışta adam sanki on ay önce berbat bir biçimde neticelenmiş Peter Pan vakası sırasında gördüğüne nazaran küçülmüş gibi geldi.

Böyle düşünmek de, olayı hatırlamak da çok tuhaf bir hisse kapılmasına yol açtı. Zira Pan soruşturması dehşet verici biçimde, çok sayıda insanın ölümüyle sonuçlanmıştı. Sonrasında da Kline, Gurney'i tedbirsizlik sonucu ölüme neden olmakla suçlamak için bir hayli uğraşmıştı. Ama medyanın Gurney'i olayın kahramanı olarak gördüğü ortaya çıkınca Kline da hemen bu tezi Madeleine'in midesini bulandıracak kadar şiddetle desteklemeye başlamıştı.

Yüzünde sabit bir gülümsemeyle, arada çevreyi ciddi bakışlarla süzerek eve doğru yürüdü.

Gurney onu karşılamak için ayağa kalktı. "Arayacağınızı sanmıştım."

Yüzündeki gülümsemeyi muhafaza ederek, "Plan değişikliği," dedi. "Şef Beckert ile White River'da görüşmem gerekti. Buraya sadece altmış kilometre

mesafede. Trafik yoksa en fazla kırk beş dakikalık yol. O zaman neden yüz yüze görüşmüyoruz ki diye düşündüm. Böylesi her zaman daha iyidir.”

Gurney başıyla arabayı işaret etti. “Bugün şoförünüz yok mu?”

“Sürücü, David, şoför değil. Tanrı aşkına, ben devlet memuruyum.” Bir anlığına etrafa huzursuz bir enerji yayarak duraksadı. “Araba kullanmayı genelde rahatlatıcı bulurum.” Kararlılıkla gülümsemeyi sürdürdüğü dudaklarının köşesinde küçük bir seğirme belirmişti.

“Doğrudan White River’dan buraya mı geldiniz?”

“Dediğim gibi. Beckert ile buluştum. Seninle zaten bununla ilgili konuşmak istiyorum.” Başıyla Adirondack tarzı sandalyeleri işaret etti. “Neden oturmuyoruz?”

“İçeri girmeyi tercih etmez misiniz?”

Dudak büküp başını iki yana sallayarak, “Aslında istemem,” dedi. “Hava çok güzel. Zaten kapalı alanda çok fazla vakit geçiriyorum.”

Gurney, acaba içeride söyleyeceklerinin kaydedilmesinden korktuğu için sundurmayı daha güvenli buluyor olabilir mi, diye içinden geçirdi. Belki de aramaktan vazgeçmesinin nedeni de buydu.

“Kahve?”

“Şu an için hayır.”

Gurney sandalyelerden birini gösterdi ve tam karşısına oturup beklemeye koyuldu.

Kline bir hayli pahalı olduğu anlaşılan gri takım elbisesinin ceketini çıkartıp düzgünce katlayarak sandalyenin arkasına astı. Sandalyenin ucuna ilişmeden önce de kravatını gevşetti.

“Hemen konuya gireyim. Senin de tahmin edeceğin gibi bu aralar işimiz bir hayli zor. Aslına bakarsan SSB[1] biriminden gelen bir hayli kışkırtıcı yorumlar düşünüldüğünde bu çok da beklenmedik bir şey değil elbette. Ama bu derece bir şey yine de her zaman için şok yaratır. Teşkilatta yirmi beş yılını geçirdin. Bu yüzden neler hissettiğini ancak tahmin edebilirim.”

“Neler hissettiğimi mi? Hangi konuda?”

“Vurulanlarla ilgili.”

“Hangi vurulanlar?”

“Tanrım! Nasıl oluyor da dünyadan bu kadar kopuk yaşayabiliyorsun? Bütün hafta boyunca White River’da yapılan gösterilerden de mi haberin yok?”

“Şu trafik çevirmesi sırasında meydana gelen katliamın birinci yıldönümünden mi bahsediyoruz? Laxton Jones’tan yani? O olayı bilmemek zor elbette. Ama bu sabah henüz haberlere bakamadım.”

“White River polislerinden biri bu gece vurularak öldürüldü. Irkçılık meselesinin kontrolden çıkacak seviyeye gelmemesi için çırpınıyoruz.”

“Tanrım.”

“Tanrım. Kesinlikle.”

“Olay, Siyahileri Savunma Birliği’nin yürüyüşü sırasında mı meydana geldi?”

“Doğal olarak.”

“Onlar şiddet yanlısı değiller diye biliyordum.”

“Hah!”

“Vurulan polis, beyaz mıydı?”

“Elbette.”

“Nasıl-?”

“Bir tetikçi vurdu. Katil kesinlikle ne yaptığını bilen biri. Cumartesi gecesi kokaini çekip adam öldürmeye çıkan bir salağın işine benzemiyor. Tamamen planlanmış bir şey.” Kline parmaklarıyla siyah, kısacık saçlarını gergin bir tavırla düzeltti.

Gurney, bölge savcısının tepkisinin duygusal yoğunluğu karşısında şaşkınlığa kapılmıştı. Aslında bu çoğu insan için gayet normal bir tepkiydi ama Gurney’in her olayı en kolay çözüme kavuşacak şekilde veya kendi hırsını gizleyerek değerlendirdiğine inandığı, onun gibi duygusuz, hep politik hesaplar peşinde koşan bir adam için bu altı çizilecek bir davranıştı.

Ortada sorulması gereken apaçık bir soru vardı. Gurney bu soruyu sormak için tam ağzını açıyordu ki Kline atıldı. “Bu problemi neden önüne getirdiğimi merak ediyor olmalısın.” Sandalyesinde kıpırdanarak Gurney’e tam karşıdan bakar

pozisyona geldi. Sözde dürüst iletişim kurmanın temelinin doğrudan göz teması kurmak olduğuna inanıyor gibiydi. “David, buraya geldim. Çünkü yardımını istiyorum. Daha doğrusu yardımına ihtiyacım var.”

1

Siyahileri Savunma Birliği - Black Defense Alliance (Çev. N.)

3

Sheridan Kline açık cam kapıların önünde sessizce durup, Gurney'in makinede iki fincan kahve hazırlayışını izliyordu. Yeniden sandalyelerine dönene dek iki adam da konuşmadı. Bölge savcısı hâlâ gergin ve bir o kadar da rahatsız görünüyordu. Belki de bu gerginliği, kahve yaparken cebine bir ses kayıt cihazı koyamasın diye kalkıp Gurney'i dikkatle izlemiş olmasından kaynaklanıyordu. Kahvesinden birkaç yudum alıp fincanı sandalyenin düz, ahşap koluna koydu.

Soğuk havuz suyuna dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. "Sana karşı son derece dürüst olacağım, David. Çok büyük bir sorunum var. White River'da işler çığırından çıktı. Ne kadarını takip ettiğini bilmiyorum ama Grinton bölgesinde son haftalarda yağmalama ve kundaklama olayları aldı başını gitti. Hava artık hep yanık kokuyor. Çok rahatsız edici. Ve durum daha da kötüleşebilir. Daha kötü olayların fitili ateşlendi ateşlenecek. Sanki şu SSB'dekiler de bunun için çabalıyorlar. Bir polis memurunun müthiş bir soğukkanlılıkla katledildiği son olaydaki gibi." Susup başını iki yana salladı.

Kısa bir sessizlikten sonra Gurney, savcıyı ziyaret sebebini açıklamaya teşvik etmeye çalıştı. "Buraya White River polis şefiyle görüşmenizden hemen sonra geldiğinizi söylediniz, değil mi?"

"Dell Beckert ve iki numaralı adamı Judd Turlock'la konuştum."

"Onlar bu suikastı nasıl değerlendiriyorlar?"

"Diğerleri gibi. Tüm olup bitenlerin bir yansıması olduğunu düşünüyorlar. Yani böyle ima ediyorlar." Kline yüzünü sanki midesinde hazmedemediği bir şeyi çıkarmak üzereymişçesine buruşturdu.

"O görüşmeyle buraya gelmeniz arasında bir bağlantı var mı?"

Aynı sıkıntılı yüz ifadesiyle, "Hem evet hem hayır," dedi.

"Bana evet kısmını anlatın o zaman."

Konuşmaya başlamadan önce Kline fincanına uzanıp büyük bir yudum aldı. Sonra dikkatli hareketlerle fincanı aldığı yere koydu. Bu esnada Gurney adamın elindeki titremeyi fark etmişti.

“White River’daki durum çok önemli hale geldi. Her iki taraf da olup bitenlerle ilgili aşırı hassas. Az önce olayların fitili ateşlenmek üzere gibi bir şey dedim ya, aslında tam olarak doğru değil. Durum, daha çok elde nitrogliserinle dolaşmaya benziyor. Kontrolü zor, ne zaman ne olacağı belirsiz, en ufak bir hatanın affedilmez sonuçlara yol açabileceği bir durumla karşı karşıyayız. Bir an için tökezlesek, dengemizi yitirir gibi olsak, öyle bir patlayacak ki parçamızı dahi bulamayacaklar.”

“Anladım. Irksal hassasiyet. Berbat hisler. Büyük bir kaos için uygun ortam. Ama…

“Ama senin bununla ne alakan var?” Yüzünde gergin, siyasetçi gülümseyişi belirdi. “David, meslek hayatım boyunca sahip olduğum kaynaklardan daha fazlasına hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Kafası çalışan insanlardan bahsediyorum. Zihni doğru işleyenlerden. Her açıdan bakmaya, görülemeyenin ötesini görmeye ihtiyaç var. Yeterince göremediğimiz için zaaf yaşamak istemiyorum.”

“Beckert’ın bürosundakilerin işe uygun olmadıklarını mı düşünüyorsunuz?”

“Hayır, alakası yok. Ağzımdan Beckert’la ilgili en ufak bir eleştiri bile duyamazsın. O tam bir kanun adamı. Gösterdiği başarılarla rekor kırmış biri.” Duraksadı. “Hatta eyalet başsavcılığı seçimlerine katılacağına dair söylentiler var.” Yine duraksadı. “Laf aramızda, harika bir aday olur. Doğru imaj, doğru bağlantılar. Herkes bunu bilmez ama kendi reklamını kendi de yapmıyor. Eşi, valinin kuzeni. Yani doğru zamanda doğru yerde olan bir adam.”

“Tabii her şey yolunda giderse. Ya da en azından korkunç bir şeyler olmazsa.”

“Bunu söylemeye bile gerek yok.”

“Pekala, benden istediğiniz tam olarak nedir?”

“Dedektif sezgilerin. Gerçeğin kokusunu alabilme becerin. Bu konuda çok iyisin. Bunları söylemeye bile gerek yok aslında. NYPD cinayet masasındaki

sicilin ortada.”

Gurney ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Bütün White River Polis Teşkilatı Beckert’ın emrinde. Sizin de kendi soruşturma ekibiniz var. Tüm bunlar yeterli değilse, o zaman olayın kodunu ırksal gerginlik seviyesine yükseltip FBI’dan yardım isteyin.”

Başını hızla iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır. İşin içine FBI girdiği anda biz kontrolü kaybederiz. Konuşmada işbirliğinden filan bahsederler ama sahada tek başlarına çalışırlar. Kendi çalışma yöntemleri var. Tanrı aşkına, sanki federallerin nasıl çalıştığını bilmiyorsun. Sürecin kontrol edemeyeceğimiz bir hale bürünmesini hiç istemiyoruz.”

“Tamam, FBI’ı unutalım. Yine de sizinkilerle Beckert’ın ekibinde yeterince adam var zaten.”

“Öyle görünüyor olabilir ama işin aslı şu, hiç bu kadar az elemanım olmamıştı. Sağ kolum, Fred Stimmel altı ay önce yaş haddinden emekli olup Florida’ya yerleşti. İki kadın dedektifim birden doğum iznine ayrıldı. Geri kalanlarınsa işler tam manasıyla sarpa sarmadan bırakmalarını isteyemeyeceğini görevleri var. Yeterli personelim varmış gibi görünüyor olabilir. Ama işin aslı bu sadece görüntüde. Ne düşündüğünün farkındayım. Bu White River Emniyeti’ne ait bir soruşturma, savcılığın değil, diye düşünüyorsun. Top Beckert’ın sahasında. O zaman bırakalım meşhur bürosu bu işin altından kalksın. Doğru, değil mi? Ama durumun tam saha baskı dışında bir yöntemle çözülmeye kalkılması durumunda kontrolden çıkacağını anlatmaya çalışıyorum. Bu da Beckert’ın kendi sahasında uğraştığı kadar ben de kendi sahamda elimden geleni yapmak mecburiyetindeyim demek. Bu kadar net!” Konuşurken Kline’ın şakağındaki bir damar iyice belirginleşmişti.

“Yardımcı dedektif filan gibi bir görevle ekibinize dahil olmamı mı istiyorsunuz?”

“Onun gibi bir şey. Ayrıntıları konuşuruz. Bunun için yetkim var. Böyle bir durum için ek fona erişim hakkım da var. Daha önce birlikte çalıştık, David. Mellery ve Peny olaylarında muazzam başarılar gösterdin. Bu olayın riski çok

büyük. Bir an evvel polis cinayetinin ardındaki sebepleri tespit etmeliyiz. Bunu da daha sonra başımızı ağrıtmaması için doğru bir şekilde yapmak zorundayız. Yanlış bir şey yaptığımız anda kaos başlar. Ne diyorsun? Sana güvenebilir miyim?"

Gurney, kuzey yamaçları üzerinde usul usul uçan akbabaları izleyerek arkasına yaslandı.

Kline'ın gülümsemesi donmuş, yüzü buruşmuştu. "Kafana takılan bir şey mi var?"

"Bunu bir düşünmem gerek. Eşimle de konuşmalıyım."

Kline bir an için alt dudağını kemirdi. "Tamam. Ama bir kez daha tekrar ediyorum. Çok büyük olayların arifesindeyiz. Tahmin bile edemeyeceğin kadar büyük olayların. Olumlu sonuçlanırsa herkesin yararına olacak."

Kalktı. Kravatını düzeltip ceketini aldı. Cebinden çıkardığı kartını Gurney'e uzattı. Siyasetçilere has gülümseyişi geri dönmüştü. "Kendi cep numaram da yazılı. Beni yarın ara. Ya da arayabilirsen bu gece. Doğruyu yapacağını biliyorum. Hepimiz için doğru olanı."

İki dakika sonra büyük, siyah Navigator göletle ahırın arasından geçmiş, kasaba yoluna yönelmişti. Çakıl taşlı yoldaki lastik sesleri de kısa zaman sonra işitilmez oldu.

Gökte süzülen akbabalar da kaybolmuştu. Gökyüzü masmaviydi. Tepenin etekleriyse ressam paletinin yeşil tonlarına bürünmüştü. Sundurmanın yanındaki küçük bahçede iyiden iyiye uzamış kuşkonmazların hasat vakti gelmişti. Aralarda boy atmaya yüz tutmuş eğreltiotlarıysa hissedilmesi zor rüzgarda hafifçe salınıyordu.

Baharın kusursuzluğunu yansıtan tüm bu görünümü, havaya sinmiş hafif kekremsi bir koku lekeliyordu.

4

Gurney sonraki saati bilgisayar başında çeşitli internet sitelerini gezerek, White River kriziyle alakalı Kline'ın çizdiği perspektiften daha fazlasını öğrenmeye çalışarak geçirdi. Durumun dikkatle planlanarak kendisine aktarıldığı, dolayısıyla da yönlendirilmeye çalışıldığı hissine kapılmıştı.

Suikastla ilgili son haberleri okuma arzusuna direnerek, öncelikle geçen mayıs ayında meydana gelen, Siyahileri Savunma Birliği'nin de akabinde anma yürüyüşleri tertip ettiği, ölümle sonuçlanmış o saldırıyla ilgili araştırma yapmaya karar verdi.

Quad-Country Star gazetesinin çevrimiçi arşivinde konuyla ilgili ilk habere ulaştı. Birinci sayfada verilen haberin manşeti rahatsız edici derecede sıradanlaşmış bir ifade içeriyordu: "Rutin Trafik Kontrolü Kana Bulandı." Altında da olayın kısa bir özeti yer alıyordu:

> *Salı günü yaklaşık 23:30 'da White River Polis Teşkilatı'ndan Memur Kieran Goddard, İkinci Caddeyle Sliwak Bulvarı kavşağının Grinton çıkışında, içinde iki kişinin bulunduğu bir aracı şerit değiştirirken sinyal vermediği gerekçesiyle durdurdu. Polis sözcüsünün yaptığı açıklamaya göre aracın sürücüsü, Laxton Jones, durdurulduğu için polis memuruyla sert biçimde tartıştı, defalarca istenmesine karşın ehliyetiyle ruhsatını göstermeyi reddetti. Bunun üzerine memur Goddard, Jones 'tan kontağı kapatıp araçtan inmesini istedi. Jones buna da yanaşmayıp memura hakaret etti ve aracı geri vitese takıp kontrolsüz biçimde harekete geçmeye yeltendi. Memur Goddard derhal durmasını istediyse de Jones aracı ileri vitese geçirip doğrudan memurun üzerine sürdü. Bu esnada memur da silahını çekip aracın ön camına ateş etti. Hemen ardından da*

ambulans isteyerek amirlerini haberdar etti ve destek talebinde bulundu. Jones'un Mercy Hastanesi'ne kaldırılırken yolda hayatını kaybettiği öğrenildi. Araçtaki ikinci kişi olan yirmi altı yaşındaki Blaze Lovely Jackson adlı kadınsa, hakkında daha önceden yakalama kararı olduğu ve araçta yasadışı madde tespit edildiği için gözaltına alındı.

Gazetede konuyla ilgili ikinci haberse iki gün sonra, beşinci sayfada yer bulmuştu. Haber insan hakları savunucusu Marcel Jordan'ın yaptığı açıklamayı içeriyordu. Jordan, vurulma olayıyla ilgili polisin yaptığı açıklamanın, kendisini hatalı tutuklamaları, yalan beyanları, White River Polis Teşkilatı'ndaki gaddarlığa varan uygulamaları tespit edip halka duyurmaya adayarak defalarca zor durumda kalmalarına yol açan şahsın infazını haklı göstermek için uydurulmuş olduğunu ileri sürüyordu. Polis memurunun, Laxton'un aracı üzerine doğru sürmeye kalktığı iddiasının yalan olduğunu söyleyip, polis memurunu hiçbir şekilde tehdit etmediğini, aksine acımasızca katledildiğini iddia ediyordu.

Gazete olaya bir hafta sonra, Laxton Jones'un cenaze töreninde, ölenin öfkeli yakınlarıyla polis arasındaki gerginlikten bahsederek değinmişti. Cenaze töreninin hemen ardından insan hakları savunucusu Marcel Jordan, kefaletle serbest bırakılan Blaze Lovely Jackson'la öldürülen şahsın kardeşi Devalon Jones'un da kendisine eşlik ettiği basın toplantısında, görevi 'emniyet teşkilatındaki ırkçı görevliler tarafından gerçekleştirilen ve artık rutin hale gelmiş, tecavüz, sakat bırakma ve cinayet olayları karşısında kardeşlerimizi korumak' olarak açıklanan Siyahileri Savunma Birliği adlı derneğin kurulduğunu açıklamıştı.

Gazete haberi White River Polis Şefi Dell Beckert'ın yaptığı açıklamayla sonlanıyordu. "Kendilerini Siyahileri Savunma Birliği olarak tanımlayan grubun yapmış olduğu olumsuz yorumlar bütünüyle talihsiz, topluma hiçbir faydası olmayacak ve gerçek dışı söylemlerden ibarettir. Vatandaşların güvenliği ve refahı için canları pahasına çalışan güvenlik görevlilerini itibarsızlaştırmayı,

onları kötü göstermeyi amaçlayarak sahneye konan bu tür oyunlar yanlış anlamaları derinleştirerek toplumlunuza büyük zarar vermektedir.”

Gurney, Siyasi Savunma Birliği’nin vurulma olayının üzerinden bir yıl geçtiğini hatırlatmak ve ırkçı polis uygulamalarına dikkat çekmek amacıyla gösteriler düzenleneceğine ilişkin yaptığı açıklamaya kadar olan sonraki on bir aylık süre içinde yerel ya da ulusal basında Laxton Jones’un cinayeti ya da SSB’nin eylemleriyle ilgili çok az sayıda habere rastladı.

Ardından medyaya, barışçıl bir eylem esnasında White River’ın Grinton bölgesi civarında münferit şiddet olaylarının yaşandığı bilgisi yansımıştı. Huzursuzluk bir hafta sürmüş, her geçen gün taraflar arasındaki görüş ayrılığı ve şiddet olayları artmıştı. Dolayısıyla da konu medyada daha fazla yer bulur olmuştu.

Gurney tüm bu olup bitenlerden ancak kısmen haberdardı. Çünkü şehir yaşamını terk edip Walnut Crossing’e taşınmalarının ardından Madeleine’le birlikte televizyon izlemeye son verme ve internet haber sitelerinden uzak durma kararı vermişlerdi. Adına haber denilen şeyin sıklıkla suni olarak yaratılan tartışmaları, kısmi gerçeklerin abartılmasını ve hakkında hiçbir şey yapamayacaktan olayları niteleyen bir terim olduğu kanaatindeydiler. Ama bu durumda Gurney arayı kapatmak için biraz araştırma yapmak zorundaydı.

Bir medya kuruluşunun internet sitesinde ‘Alevler İçindeki White River’ adını verdiği olaylarla ilgili azımsanmayacak kadar haber vardı. Gurney yerel ve ulusal basındaki bu haberleri yayınlanma sıralarına göre gözden geçirmeye karar verdi. Hafta ilerledikçe manşetlerde meydana gelen değişiklik olayların toplumsal cinnet seviyesine yükseldiğini, durumun kontrolden çıkmaya başladığını ortaya koyuyordu:

KÜÇÜK KASABA BİR YILDIR ÇEKİŞME HALİNDE
SSB ESKİ YARALARI DEŞİYOR
WHITE RIVER BELEDİYE BAŞKANI HALKI PROVOKASYONLARA KARŞI SOĞUKKANLI OLMAYA ÇAĞIRDI

SSB KIŞKIRTICISI MARCEL JORDAN POLİSE KATİL DEDİ

AMACINI AŞAN GÖSTERİDE ONLARCA YARALI VAR

JORDAN'DAN BECKERT'A: "ELLERİNİZDE KAN VAR."

WHITE RIVER KAOSUN EŞİĞİNDE

TAŞLI SALDIRI, KUNDAKLAMA, YAĞMA OLAYLARI

POLİSLE ÇATIŞAN GÖSTERİCİLER DÖVÜLEREK GÖZALTINA ALINDI

KESKİN NİŞANCI BÖLGEDE GÖREVLİ POLİSİ VURDU

POLİS SSB'YE SAVAŞ İLAN ETTİ

Gurney'in okuduğu bu abartılı manşetler halihazırda öğrendiklerine pek bir şey eklememişti. Her bir manşetin altında yazanları hızla gözden geçirmesiyse okuru olaya dahil etme çabasının tam manasıyla budalalık olduğu biçimindeki inancını pekiştirmekten öteye gitmemişti.

Ancak asıl hissettiği şey Kline'ın patlak vermek üzere olan fırtınaya kendisini çekmek için sergilediği tavrın neden olduğu, içinde giderek büyüyen tedirginliğiydi.

5

Madeleine yürüyüşten canlanmış bir şekilde, neşe saçarak döndüğünde Gurney hâlâ çalışma odasında bilgisayarının karşısındaydı. Haber sitelerini bir kenara bırakıp Google'ın sokak görüntüleme uygulaması aracılığıyla White River'ın fiziksel yapısını incelemeye koyulmuştu.

Walnut Crossing'e arabayla sadece bir saatlik mesafede olmasına rağmen oraya gitmesini gerektirecek herhangi bir nedeni olmamıştı. Endüstriyel çöküşten, tarımsal bölgelerinin değişmesinden, orta sınıfın küçülmesinden ve siyasi olarak yanlış idare edilmekten muzdarip, giderek artan eroin kullanma oranlarıyla, okullarda baş gösteren olaylarla ve çöken kentsel altyapı problemleriyle yüz yüze kalmış bölgenin, çökmekte olan New York eyaletinin merkezden uzak şehirlerinin simgesel örneği olabilecek bir durumda olduğu hissine kapılmıştı. Tüm bunlara bölgedeki azımsanmayacak sayıdaki siyahi nüfusun polisle ilişkilerinin gerilmesi eklenince sorun iyiden iyiye belirginleşmişti.

White River'ın imajını iyice karartan şeyse, ironik olarak aslında buradaki en büyük işveren ve destekçi olarak bölgeye can suyu veren, yerel halkın Rivcor olarak bildikleri, White River Islahevi'nin varlığıydı.

Google'ın sokak haritaları sayesinde eriştiği ana arterlerin görüntüleri Gurney'in önyargılarını doğrular nitelikteydi. Hatta böyle yerlerde hep görüldüğü üzere, kentin iyi ve kötü semtlerini birbirinden ayıran bir tren yolu bile vardı.

Madeleine yanına kadar gelmiş, kaşlarını çatarak ekrana bakıyordu. "Hangi kasaba bu?"

"White River."

"Şu olayların çıktığı yer mi?"

“Evet.”

Kaşlarını daha bir çattı. “Konu geçen sene bir trafik kontrol noktasında siyahi bir sürücünün öldürülmesi, değil mi?”

“Evet.”

“Ve kaldırılmak istenen bir heykel?”

Gurney başını kaldırıp yüzüne baktı. “Hangi heykel?”

“Geçen gün klinikte konuşuyorlardı. Cezaevinin ilk yapıldığı günlerle alakası olan birinin heykeliymiş sanırım.”

“Bundan haberim yoktu.”

Madeleine başını merakla eğdi. “Sheridan Kline’nın seni aramasının bu konuyla bir ilgisi var mı, peki?”

“Aslında ondan telefon bekliyordum ama buraya kadar geldi.”

“Ne?”

“Yakınlarda bir işi olduğunu, yüz yüze görüşmeyi tercih ettiğini söyledi. Ama bana kalırsa buraya bizzat gelmeyi en başından planlamıştı.”

“O zaman neden bunu en başında söylememiş?”

“Onun ne derece dalavereci ve paranoyak bir kişiliğe sahip olduğunu bildiğim için, bununla beni hazırlıksız yakalayarak görüşmenin ses kaydını almamı engellemeyi amaçladığını tahmin ediyorum.”

“Konu bu derece hassasmış yani?”

Gurney omuz silkti. “Bana pek öyle gelmedi. Ama benden ne istediğini anlamadan emin olmak zor.”

“Buraya kadar geldi ama senden ne istediğini söylemedi mi?”

“Hem evet hem hayır. Suikastın soruşturulmasına yardım etmemi istedi. Güya personel sayısı azmış, kasaba kıyametin eşiğindeymiş, bu yüzden de zaman darmış vesaire.”

“Ama…”

“Ama tüm bunlar yeterli nedenler değil. Mevzuata göre, cinayet soruşturmaları kesinlikle polis tarafından yürütülür. Daha fazla personele ihtiyaç duyulup duyulmadığına da yine polis karar verir. Yani bölge savcısının ya da

soruşturma ekibinin böyle bir karar alma yetkisi yoktur. Tabii onun bana söylemediği başka şeyler yoksa.”

“Suikast dedin. Kim ölmüş?”

Gurney duraksadı. Emniyet mensuplarının ölümleri Madeleine için hep hassas bir konu olmuştu. Gurney iki sene önceki Jillian Perry olayı sırasında yaralanınca da durum karısı için daha bir hassasiyet kazanmıştı. “Dün gece White River teşkilatındaki polislerden biri Siyahileri Savunma Birliği’nin düzenlediği yürüyüşte bir tetikçi tarafından vurulmuş.”

Madeleine adeta donakalmıştı. “Senden katili bulmanı mı istedi?”

“Dediği bu.”

“Ama sen ona inanmadın.”

“Tüm hikayeyi henüz bilmediğimi hissediyorum.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Karar vermedim.”

Karısı ona ruhunu çıplak kalmış gibi hissettiren delici bakışlarını yöneltti. Sonra birden konuşmanın yönünü değiştirdi. “Bu akşam Gelterlar’daki LORA bağış toplantısına gideceğiz unutma.”

“O bu gece miydi?”

“Aslında eğlenebilirsin bile. Gelterlar’ın evi hoşuna gidecektir.”

“Orayı ağzına kadar salakla dolu olmadığında görmeyi tercih ederim.”

“Niye bu kadar kızgınsın?”

“Kızgın değilim. Sadece o insanlarla zaman geçirmeye can atmıyorum.”

“O *insanlar* dediklerinin bazıları çok hoş insanlar.”

“Ben LORA denilen şeyi bütünüyle saçma buluyorum. Tıpkı antetli kağıtlarındaki logo gibi. Arka ayakları üzerinde doğrulmuş, bastona yaslanmış halde duran çirkin bir dağ sıçanı. Tanrım!”

“Orası yaralanmış hayvanlar için bir rehabilitasyon merkezi. Logolarının nasıl bir şey olmasını bekliyorsun ki?”

“Bence şu daha iyi bir soru: Neden topal dağ sıçanları için yapılan bir yardım toplama toplantısına katılıyoruz?”

“Sosyal bir etkinliğe davet edildiğimizde arada sırada katılmak hoş bir davranış biçimidir. Ayrıca bana kızgın değilim deme. Kızgın olduğun apaçık ortada. Üstelik buna dağ sıçanlarının neden olmadığını da görebiliyorum.”

Gurney iç çekip bakışlarını çalışma odasının penceresine yöneltti.

Madeleine duygusal işleyişinin parçası olan ani değişimlerden birini sergileyerek birden gülümsedi. “Benimle dışarıda biraz dolaşmaya ne dersin?” diye sorup, evin arka tarafındaki yamaçta, çimenleri düzenli olarak biçtikleri küçük alana doğru yöneldi.

Gurney’in yüzü hayretle buruştu. “İki saatlik yürüyüşten şimdi geldin. Yine mi dışarı çıkmak istiyorsun?”

“Bilgisayar başında çok vakit geçirdin. Hadi gel.”

İlk tepkisini içinde sakladı. Çimlerde anlamsız yere dolaşarak zaman kaybetmek istemiyordu. Ayaklanmanın eşiğindeki protestolar, polis cinayetleri, Kline’ın pek de inandırıcı olmayan hikayesi gibi acil olarak düşünmesi gereken şeyler vardı.

Sonra tekrar düşündü. Madeleine’in her hoşuna gitmeyen önerisini kabul edişinin bir şekilde kendi beklediğinden çok daha iyi sonuçlandığını hatırladı.

“Belki sadece bir tur.”

“Harika! Belki giderken yanına alman için topal bir hayvan da buluruz.”

Patikanın sonuna geldikleri sırada Gurney, göletin yukarısında, kiraz fundalığındaki arkeoloji projesini yürüttüğü yere doğru yürümelerini önerdi.

Kısmen ortaya çıkmış yapının olduğu yere gelince, bilgisayarında katalogladığı insan yapımı çeşitli demir ve cam nesneleri bulduğu yerleri gösterdi. Dişleri bulduğu yere geldiklerinde Madeleine hayretle bağırdı.

“Aman Tanrım! Şuna bak!”

Gurney karısının bakışlarını takip ederek ağaçların üst dallarına doğru baktı. “Ne var orada?”

“Yapraklar. Güneşte parlıyorlar. Pırıl pırıl. Yemyeşil. Işığa bak!”

Başını salladı. Sinirlendiğini belli etmemeye çalıştı. “Burada yaptığım şey hoşuna gitmiyor, değil mi?”

“Senin kadar heveslisi değilim sanırım.”

“Bence daha da fazlası. Gerçekten burayı kazmam seni neden bu derece rahatsız ediyor?”

Madeleine yanıt vermedi.

“Maddie?”

“Gizemi çözmek istiyorsun.”

“Anlamadım?”

“Burada kimlerin yaşadığına, ne zaman yaşadıklarına, neden burada olduklarına dair gizemi çözmek istiyorsun. Doğru mu?”

“Aşağı yukarı.”

“Onları buraya getiren, burada kalmalarım sağlayan gizemi.”

“Sanırım.”

“İşte bu beni rahatsız ediyor.”

“Anlamadım.”

“Her şeyin anlaşılması, ortaya çıkartılması, didik didik edilip değerlendirilmesi şart değildir. Bazı şeyler, saygı gösterilip, huzur içinde kalmaları gereken yerde bırakılmalıdır.”

Gurney bir an karısının söylediklerini düşündü. “Bu eski binanın kalıntıları da bu kategoriye mi giriyor?”

“Evet,” dedi Madeleine. “Çünkü burası bir nevi mezarlık gibi.”

Saat 17:35’te Outback’e binip LORA bağış kampanyası için Lockenberry yakınlarındaki küçük ama lüks evlerle dolu dağ yamacındaki köye, Marv ve Trish Gelter’ın eşi benzeri olmayışıyla meşhur ikametgahına doğru yola koyuldular.

Gurney, Lockenberry’nin, hafta sonu gezintisine çıkan Manhattan ve Brooklynli sanat düşkünü kitlenin ilgisini çekmekte Woodstock’tan hiç de aşağı

kalmadığını duymuştu. Hatta şairlerin toplandığı bir merkeze dönüşmesi sayesinde son derece ayrıcalıklı bir konuma gelip bambaşka bir üne kavuşmuştu. Şair topluluğu ya da bilindik adıyla Koloni, kasabaya da adını veren balina yağı tesislerinin mirasçısı, anlaşılmazlıklarıyla nam kazanmış şiirlerin yazarı, Mildred Lockenberry tarafından kurulmuştu.

Lockenberry'deki bir mülkün değerinin Koloni'ye ne kadar yakınsa o kadar yüksek olması gibi, eyaletin doğu yakasındaki mülklerin de değeri Lockenberry'ye ne kadar yakınsa o kadar yüksekti. Gurney kartpostallara yaraşır güzellikteki on dokuzuncu yüzyıl evlerine, ahırlara, köy yolunun son birkaç kilometresi boyunca uzanan taş duvarlara ilgiyle bakıyordu. Bu yapıların restorasyonu, sonrasında da korunması hiç de ucuz olamazdı.

Her ne kadar Lockenberry civarındaki doğal güzellikler ve binalar bakımları sayesinde iyiden iyiye göz alıcı hale getirilmiş olsa da, Walnut Crossing'ten buraya dek, dağlar arasından kıvrıla kıvrıla ilerleyip uzun nehrin açtığı vadiyi takip eden, ekilip biçilmemiş, en ufak bir güzelleştirilme çabası sergilenmemiş arazilerin yanı başından geçen yolun manzarası da bir hayli etkileyiciydi. Bahar yeşilliği aralarında açmış yabani mor süsenler, beyaz dağ laleleri, sarı acıbaklalar, göz kamaştırıcı mavilikteki sümbüller muhteşemdi. Manzara, bütünüyle olmasa da Madeleine'in yapraklara vuran güneş ışığı karşısında duyduğu sevincin gölet kıyısındaki kazıya karşı hissettiğinden daha güçlü olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Outback'in kontrol panelindeki GPS cihazı beş yüz metre sonra hedeflerine ulaşacaklarını bildirince, Gurney yavaşlayıp çakıllı yan yola geçerek, çevresinde yüksek duvarların uzandığı, tarihi, demir işlemeli kapının önünde durdu. Kısa süre önce temizlenmiş, toprak-çakıl karışımı bakımlı yol, açık kapıdan hafif bir yokuşla yukarıdaki çimenlik alana uzanıyordu. Gurney telefonunu aldı.

Madeleine ona soran bakışlarla bakıyordu.

"İçeri girmeden önce birkaç görüşme yapmam gerek."

Yıllar önce sansasyonel Peter Piggert cinayeti sırasında, farklı yetki alanlarında delil toplamaya çalıştıktan esnada tanıştığı, sonrasında da defalarca

yolunun kesiştiği, New York Polis Teşkilatı eski dedektifi Jack Hardwick'in numarasını tuşladı. Aralarında eşi benzeri olmayacak derecede bir bağ kurulması aslında tüyler ürpertici bir rastlantıya dayanıyordu. Aynı gün, birbirlerinden elli kilometre uzakta kendi soruşturmalarını yürüttükleri esnada, Piggert'ın son kurbanının parçalarını bulmuşlardı. Sonrasında bu parçaların Piggert'ın annesine ait olduğu anlaşılmıştı.

Gurney'in Hardwick'le sonrasında devam eden ilişkisi hep inişli çıkışlı olmuştu. Cinayetleri çözme takıntıları ve aynı seviyedeki zekaları ilişkilerinin çıkışına, birimleriyle çakışan kişilikleriyse inişine neden olurdu. Gurney'in olaylara soğukkanlı, mantığını kullanarak yaklaşma eğilimine karşın Hardwick yıkıp geçmeye meyilli, öfkeli, kışkırtıcı tavırlarla biçimlenmiş bir kişiliğe sahipti. Bu tavırları, istemeden de olsa devlet memurluğundan ayrılıp şimdi yürüttüğü işine, özel dedektifliğe geçmesinin de temel nedeniydi. Telefonundaki mesaj kaydı, onun ölçülerinde, gayet kibar sayılırdı.

"Mesaj bırakın. Kısa kesin."

Gurney isteğine uyarak, "Ben Gurney. White River'la alakalı arıyorum. Haberlerde verdikleri dışında bilgisi olan birilerini tanıyor musun diye sormak istedim," diye kısa bir mesaj bıraktı.

İkinci aramayı Sheridan Kline'ın sabah verdiği numarayı tuşlayarak gerçekleştirdi. Kline'ın kayıtlı sesi, Hardwick'in mesajının kısa ve kabalığıyla ters orantılı olarak suni bir samimiyetle doluydu. "Merhaba, ben Sheridan. Bu kişisel numaramdır. Eğer yasal, ticari ya da siyasi bir konuyla ilgili görüşmek istiyorsanız lütfen beni eyalet internet sitesindeki bölge savcı ofisi numarasından arayın. Eğer özel bir görüşme yapmak istiyorsanız lütfen bip sesinden sonra adınızı, numaranızı ve mesajınızı bırakın. Teşekkürler."

Gurney doğrudan konuya girdi. "Bu sabahki White River'la ilgili görüşmemiz sonrasında çok önemli noktaların atlandığına ilişkin bir kanıya vardım. Bu sebeple olaya müdahil olup olmamaya karar vermeden önce daha fazlasını bilmem gerekiyor. Top sizde."

Madeleine paneldeki saati gösterdi. Saat 18:40'tı.

Üçüncü aramayı yapmanın olumlu ve olumsuz yanlarını hızlıca düşündü. Ama bunu şimdi, Madeleine'in yanında yapmak iyi bir fikir olmayabilirdi. Arabayı yeniden çalıştırıp açık kapıdan geçerek pürüzsüz özel yola yöneldi.

Madeleine yüzüne bakmadan, "Güvenlik battaniyen mi bu?" diye sordu.

"Anlamadım?"

"Bir kokteyl partisinin bilinmez korkunçluğuyla yüzleşmeden önce katillerin, katliamların güven verici dünyasına biraz sarılmak istediğin izlenimine kapıldım."

Gelterlar'ın malikanesine giden bir kilometrelik hafif eğimli yol sonunda binlerce nergisin boy attığı büyük bir araziye uzanıyordu. Günbatımı muhteşemdi. Tıpkı araziyi tam tepeden gören, muazzam, penceresiz, kübik ev gibi.

6

Yolu takip ederek evin tam önüne kadar geldiler. Siyah ahşap kaplı muhteşem yapı, aşağı yukarı on beş metre en ve boyuyla, kusursuz bir kare biçimindeydi.

“Şu benim sandığım şey mi?” diye sordu Madeleine neşe dolu bir ifadeyle.

“Hangisi?”

“Dikkatli bak. Harfin çizgileri belli oluyor.”

Gurney söylenen tarafa baktı. Dikkat ettiğinde binanın ön tarafında belli belirsiz göze çarpan, küçük bir çocuğun alfabe kitabında silinmeye yüz tutmuş gibi görünen, devasa bir G harfi gördü.

Açık sarı saçlı, bol bir beyaz gömlek ve dar kot pantolon giymiş biri koşa koşa arabanın yanına geldiğinde hâlâ binaya bakmaya devam ediyorlardı. Yolcu kapısını açıp Madeleine ininceye kadar bekledi. Sonra hızla şoför tarafına seğirtti.

“Siz içeri buyurun efendim.” Üzerinde Dylan ismi ve cep telefonu numarası yazılı küçük bir kartı Gurney’e uzattı. “Gitmek isteyeceğiniz zaman bu numarayı arayın. Hemen aracınızı getireyim.” Yüzünde gülümsemeyle toz içindeki Outback’e binerek aracı park etmek üzere binanın yan tarafına doğru yönlendirdi.

“Çok özenli bakmışlar,” dedi Madeleine bahçede yürürlerken.

Gurney belli belirsiz bir baş sallamayla onayladı. “Trish Gelter’ı nereden tanıyorsun?”

“Üç kere anlattım. Vinyasa.”

“Vin…”

Madeleine iç çekti. “Yoga kursum. Her pazar sabahı gidiyorum ya.”

Yaklaştıkları ön kapı sanki kocaman bir gardırobun kayar kapısıymış gibi yana doğru açılırken içerden kabarık dalgalı sarı saçlı bir kadın çıktı.

“Mahdehlennne!” diye bağırarak karşıladı onları, abartılı bir Fransız aksanıyla. Yarı şaka yarı ciddi bir tarzı vardı. “Gök Ev’e hoş geldiniz!” Ön dişleri arasındaki Lauren Hutton’unkileri[1] andıran boşluğu sergileyerek gülümsüyordu. “Muhteşem görünüyorsun! Elbisene bayıldım! Meşhur dedektifi de getirmişsin, harika! Hadi buyurun içeri. Hadi!” Elinde buzlu, mavi bir kokteyl kadehiyle, Gurney’in daha önce hiçbir evde görmediği, adeta mağarayı andıran geniş eve girmeleri için kenara çekildi.

Burası küp şeklinde dizayn edilmiş bir odaydı. Tabii bu büyüklükteki bir yere oda demek ne derece doğruysa. Masalarla misafirlerin yerleştikleri sandalyeler kübik biçimde tasarlanmıştı. Küplerden bazıları mutfak tezgahı görevi görecek şekilde yan yana getirilerek restoranlarda kullanılan türden büyük parlak çelik bir fırının her iki tarafına yerleştirilmişti. Aynı renk iki küp görmek mümkün değildi. Gurney’in dışarıdan da fark ettiği gibi beş katlı bir bina yüksekliğindeki bu yapıda hiç pencere bulunmuyordu. Yine de içerisi parlak güneş ışığıyla aydınlanıyordu. Tavan tamamen şeffaf cam panellerden oluşuyor, bulutsuz gökyüzü içeriden net bir biçimde görünüyordu.

Madeleine gülümseyerek, “Trish, burası inanılmaz,” dedi.

“İçecek bir şeyler alıp etrafı dolaş. Daha bu bir şey değil. Her taraf sürprizlerle dolu. Bu arada ben de utangaç kocanı ilginç insanlarla tanıştırayım.”

“O zaman sana kolay gelsin,” dedi Madeleine, ardından biri itfaiye kırmızısı diğeri asit yeşili bir buçuk metrelik iki küpün yan yana getirilmesiyle oluşturulmuş bara yöneldi. Trish Gelter dudaklarını dilinin ucuyla nemlendirerek Gurney’e döndü. “Hakkınızda çok şey okudum. Ama süper polisle tanışmak ancak bugüne kısmetmiş.”

Gurney gülümsedi.

“*New York* dergisi sizi tam olarak böyle tanımlıyor. Süper polis. Sizin, teşkilat tarihinde yakaladığı katillerin suçlu bulunma yüzdesi en yüksek olan polis olduğunuzu yazıyor.”

“O beş yıl önceki bir yazı. Hatta daha da fazla. Ama hâlâ utanç verici.”

NYPD sicili çok umurunda olmasa da bir hayli iyiydi. Gerçi bu sicil sayesinde

zaman zaman bazı kapıları açmayı başardığı da olmamış değildi. Yine de bu övgülerden utanıyordu. “Dergiler süper kahramanlar ve süper kötü adamlar yaratmaya bayılırlar. Ben ikisi de değilim.”

“Ama tam bir kahraman gibisiniz. Daniel Craig’i andırıyorsunuz.”

Konuyu değiştirme arzusuyla beceriksizce gülümsemeye çabaladı. “Evin ön tarafındaki şu büyük harf…”

“Postmodern bir şaka,” dedi göz kırparak.

“Anlayamadım?”

“Postmodern tasarım konusunda neler bilirsiniz?”

“Hiçbir şey.”

“Ne kadarını öğrenmek istersiniz?”

“Belki sadece kapıdaki büyük G’nin anlamını kavrayacak kadarı yeterli.”

Mavi kokteylini yudumlayıp, dişleri arasındaki boşluğu göstererek güldü. “Alaycılık modern tasarımın özüdür.”

“O G harfi alaycı bir ifade mi?”

“Sadece G değil. Tüm bina. Alaycı bir sanatın ürünü. Mizahtan uzak, sıkıcı modernizme karşı bir isyan olarak. Aslında bunları, bu evi ve içindeki her şeyi tasarlayan Kiriki Kilili söylüyor. Kiriki modernistleri küp şakalarıyla rahatsız etmeye bayılır. Çünkü modernistler evleri kişiliksiz bir makine olarak görmekten hoşlanırlar. *Saf verimlilik.” Verimlilik* derken kötü kokular alıyormuşçasına burnunu buruşturmuştu. “Kiriki eğlenceli, komik, zevkli bir yer tasarlamak istedi.” Son kelimeyi vurgulayıp bir süre Gurney’in gözlerinin içine baktı.

“Peki büyük G bir anlama geliyor mu?”

“Gelişigüzel, gerzek, Gelter. Siz seçin.”

“Yani şaka gibi?”

“Bir eve oynanacak bir nesne, bir eğlence aracı, anlamsızlık nişanesi olarak tavır takınmanın bir yöntemi bu.”

“Eşiniz de oyun oynamayı seviyor, öyle mi?”

“Marv mı? Tanrım, hayır. Marv bir yatırım dehasıdır. Çok ciddi bir adamdır. Adeta para makinesi gibidir. Eğlence meraklısı olan benim. Şömineyi gördünüz

mü?” Karşıdaki duvardaki en az üç metre genişliğindeki dijital şömineyi işaret eti. Bu büyük şöminenin alevleri gökkuşağının tüm renklerini yansıtıyordu. “Bazen tüm renkleri yansıtacak şekilde programlıyorum. Bazen de sadece yeşili. Yeşil ateşe bayılıyorum. Kendimi sihirli güçleri olan bir cadı gibi hissediyorum o zaman. İstediği her şeyi yapabilen bir cadı gibi.”

Şöminenin üzerinde Gurney’in hayatında gördüğü en büyük televizyon ekranı vardı. Üç konuşmacının bölünmüş ekranda tartıştıkları bir haber programı açıktı. Konuklardan bazıları da bu programı takip ediyordu.

“Trish?”

Bir kadın odanın diğer tarafından içerideki tüm sesleri bastıracak kadar yüksek sesle bağırmıştı.

Trish, Gurney’e doğru eğildi. “Beni çağırıyorlar. Çok sıkıcı biriyle tanıştırılacak olmaktan korkuyorum. Kemiklerime kadar işliyor açıkçası.” Her nasılsa kemik kelimesini cinsel bir organdan bahsediyormuş gibi bir tavırla telaffuz etmeyi başarmıştı. “Bir yere ayrılma. Tanıştığım ilk cinayet masası dedektifisin. Gerçek bir cinayet uzmanı. Sormak istediğim bir sürü şey var.” Yanından ayrılmadan önce Gurney’in kolunu hafifçe sıkıp, küp engellerden oluşan odada adeta süzülürcesine diğer tarafa yöneldi.

Gurney tüm bunlara bir anlam vermeye çalışıyordu.

Postmodern alaycılık?

Büyük G saçmalığın sembolü mü?

Milyonlarca dolarlık ev sadece bir şaka için mi?

İstediği her şeyi yapabilen bir büyücü mü?

Peki ya diğer odalar hangi cehennemde?

Daha net olmak gerekirse, tuvalet nerede?

Sohbete dalmış konuklar arasında etrafına bakınırken Madeleine’i gördü. Karısı, gözleri kediye benzeyen, kısa siyah saçlı, ince, zarif bir kadınla konuşuyordu. O da o tarafa yöneldi.

Madeleine ona komik bir ifadeyle bakıp, “Sorun mu var?” diye sordu.

“Sadece… anlamaya çalışıyorum.”

Madeleine yanındaki kadını işaret ederek, “Bu Filona,” dedi. “Vinyasa’dan.”

“Ah. Vinyasa. Tanıştığıma memnun oldum. İlginç bir isim.”

“Rüyamda gördüm.”

“Öyle mi?”

“Buraya bayıldım, siz?”

“Gerçekten değişik bir yer. Tuvaletlerin nerede olduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Normalde arkada ek küpler olarak yapılmışlar. Ama şurada bir misafir tuvaleti var.” Durdukları yerden birkaç metre ileride, iki buçuk metre yüksekliğinde, üst üste dizilmiş küplerle oluşturulmuş yeri işaret etti. “Kapı diğer tarafta. Sesle çalışıyor. Bu evdeki her şeyi ya konuşarak ya da telefonunuzla yönetiyorsunuz. Sanki yaşayan bir şey gibi. Organik.”

“Tuvalet kapısına ne diyeceğim?”

“Ne isterseniz.”

Gurney yardım istercesine Madeleine’e baktı.

Karısı neşeli bir tavırla hafifçe omuz silkti. “Ses sistemi gerçekten iyi işliyor. Sadece tuvaleti kullanman gerektiğini söyle. Birkaç dakika önce birinin öyle yaptığını duydum.”

Gurney ona bakarak, “Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi.

Filona, “Sadece kapı değil,” diye ekledi. “İçerdeki ışıklara parlaklık ayarı yapabilirsiniz. Termostatın ayarını değiştirebilirsiniz. Daha sıcak, daha soğuk gibi.” Sonra cümlenin ortasında yüzünde gülümseme benzeri bir ifadeyle duraksadı. “Burası doğanın orta yerinde görüp görebileceğiniz en komik yer. Tıpkı hiç beklemediğiniz bir şeyle karşılaşmak gibi. Zaten burayı eşsiz kılan da bu. Tıpkı, vay canına, ne büyük bir sürpriz bu, dermiş gibi.”

“Filona LORA barınağında çalışıyor,” dedi Madeleine.

Gurney gülümsedi. “Oradaki göreviniz ne?”

“Ben RC’yim. Üç kişiyiz.”

Bu ona yalnızca Katolik Romalı[2] ibaresini çağrıştırmıştı. “RC?”

“Rehabilite cemiyeti mensubu. Kusuruma bakmayın. İnsan bir şeye kendini

adayınca herkesi biliyor sanıyor.”

Madeleine’in *kibar ol* diyen bakışlarını hissedebiliyordu. “Yani bu LORA… bir hayli özel bir şey?”

“Hem de çok. Tamamen ruhla ilgili. İnsanlar terk edilmiş hayvanlara bakmayı, onları bitlerinden, pirelerinden temizleyip sonra da yiyecek ve barınak sağlamak olarak algılıyorlar. Oysa bunlar sadece bedeni ilgilendiren şeyler. LORA ruhları iyileştiriyor. İnsanlar hayvanları sanki oyuncaklarmış gibi alıyor, oyuncak gibi olmadıklarını fark edince de sokağa atıyorlar. Her gün kaç tane kedinin, köpeğin, tavşanın sokağa atıldığını biliyor musunuz? Çöp gibi. Binlerce. Kimse o küçük canlıların ruhlarındaki acıyı önemsemiyor. Bu yüzden bu gece buradayız. LORA başka kimsenin yapmadığı şeyi yapıyor. Biz hayvanlara dostluğumuzu veriyoruz.”

Televizyondaki tartışma biraz hararetlenmiş, konuşmacıların sesi daha bir yüksek çıkmaya başlamıştı. Söylenenler artık gayet kolaylıkla duyulabiliyordu. Gurney dikkatini Filona’ya vermeye çalıştı. “Onlara dostluğunuzu veriyorsunuz?”

“Konuşuyoruz.”

“Hayvanlarla?”

“Elbette.”

“Filona aynı zamanda ressam,” dedi Madeleine. “Çok başarılı hem de. Onun bazı çalışmalarını Kettleboro Sanat Sergisi’nde görmüştük.”

“Sanırım hatırladım. Mor gökyüzü olan resimler miydi?”

“Benim bordo evrenim.”

“Ah. Bordo.”

“Bordo resimlerimi pancar şerbetiyle yaparım.”

“Hiç bilmiyordum. Bana bir dakika müsaade eder misiniz…” Tuvalet olarak kullanılan kübik yapıyı işaret etti. “Hemen dönerim.”

Gurney arka tarafta gömme kapı panelini buldu. Panelin yanındaki küçük kırmızı ışığın altında mikrofon girişi olduğunu tahmin ettiği küçük bir delik vardı. Bir sonraki tahmini de bu kırmızı ışığın tuvaletin dolu anlamına geldiği

biçimindeydi. Bordo evrenlerle alakalı bir sohbete dönmeye can atmadığından kalıp beklemeyi tercih etti.

Madeleine'in dostluk kurduğu insanların çeşitliliği karşısında kapıldığı şaşkınlık duygusu hiç azalmamıştı. Kendisinde yeni tanıştığı birinin dürüstlük derecesine ya da akıl dışı davranışlarına dikkat etme huyu varken, karısı tamamen bu kişideki iyilik, canlılık ve yaratıcılık kapasitesine yoğunlaşırdı. Kendisi çoğu insanı, karşısında tedbirli olunması gereken bireyler olarak algılar ama karısı hepsini bir yönleriyle son derece tatlı bulurdu. Üstelik zerre kadar saf bir insan da değildi. Gerçek tehlikeyi kolaylıkla sezerdi.

Küçük ışığı bir kez daha kontrol etti. Hâlâ kırmızıydı.

Tuvalet kapısının yanından şöminenin üzerindeki televizyonu gayet rahat görebiliyordu. Ellerinde içkileriyle televizyon karşısına geçenlerin sayısı biraz daha artmıştı. Ekranda tartışanların görüntüsü değişip yerine heyecanlı bir efekt müziği eşliğinde renkli harflerle oluşturulan bir yazı yanıp sönmeye başladı:

İNSANLAR - TUTKULAR - FİKİRLER - DEĞERLER
AMERİKAN RÜYASI KRİZDE

Sonra tüm harfler birleşip, gözden kaybolurken akla savaş danslarını getiren ezgiler eşliğinde yeni yazılar belirdi.

BÜYÜK KRİZ - ŞU ANDA
SAVAŞ ALANINDA BU GECE - ŞİMDİ
GERÇEKLER YALNIZCA RAM TV'DE.

Hemen ardından bu üç cümle de kum taneleri efektiyle ekrandan kaybolurken yerini öfkeli bir kalabalığın bağırış çağırışlarının yükseldiği bir caddenin akşam karanlığındaki görüntüsü aldı. "Laxton için adalet… Laxton için adalet…. Laxton için adalet…" Göstericiler ellerinde aynı mesajı içeren pankartlarla bağırıyorlardı. Kitle bel yüksekliğindeki seyyar bariyerlerin arkasındaki polis

sırasının karşısında toplanmıştı. Sonra ekrana ikinci bir kameranın açısından çekilen görüntüler yansıdı. Gurney şimdi gösterinin granit kaplı bir binanın önünde gerçekleştiğini görebiliyordu. Bu binanın giriş kapısının üzerindeki yazı da net biçimde okunuyordu. WHITE RIVER EMNİYETİ.

Ekranın alt köşesinde parlak kırmızı harflerle *SAVAŞ ALANINDA BU GECE* - SADECE RAM TV'DE ibaresi yanıp sönmeye başladı.

Görüntü başka bir gösterinin gerçekleştiği yere yöneldi. Göstericilerin arkasına yerleştirilmiş kameranın karşısında bu kez bir konuşmacı vardı. Konuşmacı eski zaman vaizleri edasıyla sesini bir alçaltıp bir yükselterek, zaman zaman duraksayıp zaman zaman da cümleleri uzatarak gördüklerini aktarıyordu. "Adalet istedik. Adalet için yalvardık. Ağladık. Çok ağladık. Uzun süre ağladık. Adalet için acı gözyaşları döktük. Ama o günler artık geride kaldı. İstediğimiz, yalvardığımız, dilendiğimiz günler geride kaldı. Artık yüce Tanrı'nın izniyle, bu günden itibaren adalet TALEP EDİYORUZ. Hemen şimdi adalet TALEP EDİYORUZ. Yüksek mevkilerdeki sağır kulaklar sesimizi duysun. Biz adalet TALEP EDİYORUZ. Tam burada, onun masum bedeninin vurulduğu bu caddede adalet TALEP EDİYORUZ." Yumruklarını sıkarak başının üzerine kaldırıp, adeta kükrercesine bağırıyordu. "Bu onun, Tanrı'nın gözündeki en kutsal HAKKIDIR. Tanrı'nın çocuğu olarak HAKKIDIR. Bu HAK inkar edilemez. Adalet MUTLAKA sağlanmalı. Adalet SAĞLANACAK."

Konuşurken arada destek çığlıkları, onaylama dolu ifadeler, amin sesleri işitiliyor, konuşma devam ettikçe bu sesler daha da yüksek çıkıyordu. Bu esnada görüntünün altında sanki bir film altyazısı gibi bir ibare belirdi. "Marcel Jordan, Siyahileri Savunma Birliği."

Ellerinde rengarenk kokteylleri ve ordövr tabaklarıyla Gelterlar'ın televizyonlarının karşısında toplananların hem sayısı hem de heyecanı Gurney'e kalabalıkları gerginlik kadar çeken başka bir şey yoktur ifadesini hatırlatacak biçimde artıyordu. İşin aslı, bu acı verici gerçek tüm ülkenin siyasetini, haber programlarının akışını temelinden etkileyen bir olguydu.

Göstericiler yurttaşlık haklarının o eski marşı olan 'We Shall Overcome'ın[3]

ezgilerini bir ağızdan söylemeye başladıktan sırada görüntü yine değişti. Bu kez ekranda sokaklardaki insanlar vardı ama pek olup biten bir şey yok gibiydi. Amaçsızca kameranın önündeki çimenlik alanda, ağaçlarla sınırı belirlenmiş kaldırımın arkasında toplanıyorlardı. Işık kısmen ağaçlar tarafından engellenen sokak lambalarından geliyordu. Bir yerlerden gelen yüksek sesli konuşmalar tam net anlaşılmasa da kameranın mikrofonuna dek ulaşıyordu. İki polis memuru ağaçlık alanla kalabalığın arasında ileri geri yürüyerek kontrolü sağlamaya çabalıyordu.

Hiçbir özelliği olmayan bu görüntülerin yayına verilmesinin tek bir nedeni olabilirdi. Birazdan bir şeyler *olacaktı*. Gurney bunun ne olabileceğini anladığı esnada görüntü dondu ve ekranda bir yazı belirdi:

UYARI:
AZ SONRA İZLEYECEĞİNİZ GÖRÜNTÜLERDE
ŞİDDET UNSURU YER ALMAKTADIR
EĞER İZLEMEK İSTEMİYORSANIZ
ALTMIŞ SANİYELİĞİNE GÖZLERİNİZİ KAPATIN

Sonra görüntüler akmaya başladı. Az önceki iki polis memuru tüm dikkatleri kalabalığa dönük halde kaldırımda yürümeye devam ediyordu. Az sonra olacakları kestiren Gurney iyice kasılmıştı.

Memurlardan biri aniden titreyerek, sanki görülmeyen bir el tarafından arkasından itilmişçesine sert bir şekilde yüzüstü yere kapaklandı.

Ekran karşısındaki konuklardan dehşet çığlıktan yükselse de çoğu görüntüleri izlemeye devam etti. Durumu gören diğer polisin panik olmuş hali, çılgınca ilk yardım çabaları, cep telefonunu çıkartıp durumu bildirişi, şaşırarak geri çekilen kalabalıktakilerin görüntüleri ekrandaydı.

İki husus son derece açıktı. Kurşun kalabalığın olduğu taraftan değil, kurbanın arkasından gelmişti. Ayrıca katilin uzakta oluşundan veya silahın yeterli

derecede susturulmuş olmasından ötürü kameranın ses sistemine herhangi bir kurşun sesi ulaşmamıştı.

Gurney arkasındaki tuvalet kapısının açıldığını fark etti ama gözünü ekrandan uzaklaştırmadı. Koşarak üç polis memuru daha gelmişti. İkisi silahlarını çekerken üçüncüsü de çıkardığı koruyucu yeleğini yaralının başının altına yerleştirdi. Başka telefon görüşmeleri daha yaptılar. Kalabalık yavaş yavaş dağılırken uzaktaki siren sesleri daha bir duyulur oldu.

“Lanet olası hayvanlar.”

Gurney’in arkasından gelen bu ses aslında sözcüklere dökülmüş büyük bir tiksinti ünlemiydi.

Arkasını döndüğünde kendi boylarında, kendisiyle yaklaşık aynı yaştaki adamla burun buruna geldi. Adamın görünüşü, özelliklerine ayrı ayrı bakılırsa gayet normal, hatta kusursuz sayılırdı. Ama bu özellikler birleşince o kadar da uyumlu görünmüyordu.

“Gurney, değil mi?”

“Doğru.”

“NYPD dedektifi?”

“Emekli.”

Bakışlarında beliren kurnaz ifadeyle gözleri sanki birbirlerine daha bir yaklaşmışlar gibi göründü. “Tabii teknik olarak, değil mi?”

“Teknik olmaktan bir tık daha öte.”

“Bana kalırsa polislik insanın kanındadır. Ve asla yok olmaz, haksız mıyım?” Gülümsedi ama böyle yapmamış olsa daha az soğuk görünürdü.

Gurney de bu gülümsemeye karşılık verdi. “Kim olduğumu nasıl bildiniz?”

“Eşim eve davet ettiği kişilerle ilgili beni her zaman bilgilendirir.”

Gurney’in aklına birden, yakaladığı fareyi evine getiren bir kedinin miyavlama sesi geldi. “Bu durumda siz de Marv Gelter olmalısınız. Tanıştığıma memnun oldum.”

El sıkıştılar. Bu esnada Gelter ona olası faydalarını gördüğü enteresan bir nesneyi incelemeye koyulmuş biri gibi bakıyordu.

Gurney başıyla televizyonu işaret etti. “Çok büyük gerçekten.”

Gelter bir an büyük ekrana gözlerini kısarak baktı. “Hayvanlar.”

Gurney hiçbir şey söylemedi.

“Siz de görevdeyken böyle pisliklerle uğraşıyordunuz, değil mi?”

“Polislerin vurulmasından mı söz ediyorsunuz?”

“Hepsinden. Tam bir saçmalıklar sirki. Yetkisizlik.” Yetki kelimesini haddinden fazla şiddetle vurguladı. Sonra gözlerini kısarak Gurney’e baktı. Bir cevap, onaylama ifadesi bekliyordu.

Gurney yine herhangi bir karşılık vermedi. Ekranda iki kişi tartışıyordu. Bunlardan biri bu olayların köleliğin neden olduğu ahlaki çöküş karşılığında ödenen sonu gelmez bedelin bir parçası olduğunu ileri sürüyor, imha süreçleri neticesinde parçalanan ailelerde onarılamaz yaralar açıldığını ve bunun nesilden nesle aktarılarak süregeldiğini anlatıyordu.

Diğeriyse başını iki yana sallayarak karşı çıktı. “Sorun hiçbir zaman Afrikalıların köleleştirilmesiyle ilgili olmadı. Bu tamamen hayali bir varsayım. Siyasi olarak göze güzel gözüken ama peri masalından öteye geçmeyen bir yorum. Oysa sorun daha basit ama daha kötü. Sorun… Afrikalılar! Gerçeklere bakın. Milyonlarca Afrikalı hiç köleleştirilmedi. Ama Afrika’nın tamamı hâlâ perişan durumda. Oradaki her ülke perişan halde. Cehalet. Okuyup yazamama. Çılgınlık. Tarifi bile iğrenç hastalıklar. Kitlesel tecavüzler. Soykırımlar. Bunlar köleliğin sonucu olan şeyler değil. Afrika’nın doğasında olan bir şey. Ve de Afrikalıların.”

Ekrandaki iki adamın görüntüsü donarken köşelerde beliren harfler ekranın ortasında buluşarak sözcükleri oluşturdu.

BÜYÜK KRİZ - ŞU ANDA
SAVAŞ ALANINDA BU GECE - ŞİMDİ
GERÇEKLER YALNIZCA RAM TV’DE.

Gelter gözlerini ekrandan uzaklaştırmadan başını sallayarak söylenenleri

onayladı. “En önemli nokta işte bu kölelikle ilgili saçmalıklar. Adam Afrika pisliğiyle ilgili gerçekleri nasıl da ortaya koydu. Bunları söyleyecek kadar yürekli bir adamı dinlemek insanı canlandırıyor doğrusu.”

Gurney omuz silkti. “Yürekli mi… Yoksa akli dengesi yerinde olmayan bir adam mı?”

Gelter hiçbir şey söylemedi. Yalnızca sert bir bakış atmakla yetindi.

Ekranda üç satırlık ibare yeniden belirdi. Sonra harfler birleşerek rengarenk tek satırlık bir ibare oluşturdu. TARTIŞMA SÜRECEK. Ardından bu harfler de dağılma efektiyle birlikte ekrandan yok oldu.

Şimdi ekranda başka biri, yakışıklı, bakışları öfkeli, kırmızıya çalan sarı saçlarını atkuyruğu biçiminde toplamış, yirmili yaşlarda bir genç vardı. Adı ve temsil ettiği kurumun bilgisi ekranın altında belirdi: “Cory Payne, Siyahlara Adalet Arayan Beyazlar.” Payne tiz sesiyle konuşmaya başladı. “Polisler kanunlara göre hareket ettiklerini ileri sürüyorlar.”

Gelter sırıtarak, “Akli dengesizlik ürünleri duymak istiyorsanız asıl bu aşağılık herifi dinleyin!”

“Kanunlara göre hareket ettiklerini ileri sürüyorlar,” diye yineledi Payne. “Ama bu iddiaları kocaman bir yalan. Savundukları şey yasalar değil, yalnızca güçlülerin hakları. Manipülatörlerin, gözlerini hırs bürümüş politikacıların, bizleri kontrol etmek isteyen diktatörlerin hakları. Polis onların elindeki bir kontrol ve baskı aygıtına dönüşmüş durumda. Bu sayede de sadece hükmedenlerin ve onların emirlerini yerine getirenlerin haklarının olduğu bir sistemi tesis ediyorlar. Polis bizi koruduğunu ileri sürüyor. Gerçeklikten bu kadar uzak başka bir şey olamaz.”

Gurney, Payne’in sözcükleri bu derece başarıyla ardı ardına sarf edebilmesinin, aynı şeyleri daha önce defalarca yinelemiş olmasından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Ama aynı şeyleri yinelemek, sözcüklerin taşıdığı öfkeyi de, genç adamın gözlerindeki yoğun duyguları da zerre kadar azaltmış değildi.

“Adalet peşindekiler, dikkatli olun! Hukuk sistemi denilen uydurmacaları

gerçek sananlar, dikkatli olun! Derisi renkli olanlar, dikkatli olun! Seslerini yükseltenler, dikkatli olun! Bu güçlerin kargaşadan istifade edeceklerini bilin ve dikkatli olun! Bu onların aradığı fırsattı. Bir polis memuru vuruldu. Güçler şimdi intikam için birleşecek. Havada baskı ve intikam kokusu var.”

“Ne demek istediğimi anladınız değil mi? Bitmek tükenmek bilmeyen zırvalıklar!” Gelter öfkesinden kuduruyordu. “Uygarlığın kimlerle uğraştığını görüyorsunuz. Haddini bilmez küçük pislik bu saçmalıklarıyla halkı nasıl da galeyana getirmeye uğraşıyor …”

Trish’in hızlı adımlarla ve gergin bir yüz ifadesiyle yaklaştığını görünce sustu. “Sabit hattan biri aradı seni.”

“Mesaj bıraksın.”

Kadın duraksadı. “Arayan Dell Beckert.”

Gelter’ın yüz ifadesi birden değişti.

“Ah, tamam. Sanırım gidip konuşmam gerekiyor.”

Arka duvardaki kapılardan birini açıp gözden kaybolurken Trish neşeyle gülümseyerek, “Umarım etsiz Asya yemeklerini seversiniz,” dedi. “Harika bir Kamboçyalı şef buldum. O benim küçük mutfak sihirbazım.”

1

Lauren Hutton: Amerikalı aktris. Ön dişleri arasındaki boşluk onun özelliği olarak kabul edilir. (Çev. N.)

2

Roman Catholic ifadesinin kısaltması R.C.’dir: (Çev. N.)

3

We shall overcome: Üstesinden gelmeliyiz. (Çev. N.)

7

Eve dönüş yolunda çok az konuştular. Zaten Madeleine gece yolculuklarında fazla konuşmaya meyilli değildi. Kendi de katıldıkları partiyle ilgili eleştirel şeyler söylemek istemiyor ama Gelterlar'ın evindeki izlenimleri hususunda aklına pek de olumlu şeyler gelmiyordu. Arabadan inip eve girdikleri esnada sessizliği bozan Madeleine oldu.

"Niye bütün gece televizyon açıkmış?"

"Belki postmodern alaycılık olsun diyedir," diye fikrini söyledi Gurney.

"Ciddi ol."

"Cidden, Trish'in yaptığı hiçbir şeyle ilgili en ufak bir fikrim bile yok. Onun nasıl biri olduğunu bile anlamış değilim. Gerçek kişiliklerinin ambalajlarına yansıttıkları kadar şeffaf olduğunu sanmıyorum. Marv öfkesini canlı tutmak ve bu konuda ne derece haklı olduğunu göstermek için o televizyonu oraya koymuş olabilir. Tam manasıyla antipatik ırkçının teki."

"Trish onun finans dâhisi olduğunu söyler."

Gurney omuz silkti. "Bu benim söylediğimle tezat oluşturmaz ki."

Gurney mutfağa yönelip kendine bir fincan kahve hazırlayıncaya kadar Madeleine başka bir şey söylemedi. Sonra kocasını endişeli bakışlarla süzerek, "O an… Polis memurunun…" diye başladı.

"Vurulma anı mı?"

"Sen… kendini nasıl hissettin? Kötü olmadın değil mi?"

"Pek değil. Zaten olacakları anlamıştım. Bu yüzden görüntüler büyük şok yaratmadı. Sadece… sinir bozucuydu."

Madeleine'in bakışları gölgelenmişti. "Bunun adına *haber* diyorlar. *Bilgi* veriyorlarmış. Resmen ekranda cinayet yayınladılar. İzleyiciyi ekran başına

çekmek için ne harika bir yöntem! Daha fazla reklam almak için!” Başını iki yana salladı.

Gurney karısının öfkesinin kısmen kârdan başka bir şey düşünmeyen medyanın ikiyüzlülüğüne yönelik olduğunu tahmin ediyordu. Ama ona kalırsa öfkesinin asıl nedeninin, bir polisin, kendi kocası gibi birinin vurulduğunu görmenin dehşeti olduğu kanaatindeydi. Empati gösterebilme kabiliyetinin enginliği yüzünden bir başkasının trajedisini adeta kendisininki gibi benimsiyordu.

Karısına çay isteyip istemediğini sordu.

Madeleine başını iki yana salladı. “Karışmak istiyor musun?.. Şu olup bitenlere yani?”

Madeleine’in yüzünde sabitlenen bakışlarının verdiği rahatsızlıkla, “Daha önce söyledim ya,” diye başladı. “Daha fazla şey bilmedikçe karar veremem.”

“Karar vermen için ne türden bilgilere…” Gurney’in çalmaya başlayan cep telefonu Madeleine’in sorusunu yanda kesti.

“Ben Gurney.” NYPD cinayet masasından ayrılalı dört sene geçmiş olmasına rağmen telefon açma biçimi değişmemişti.

Karşı taraftan gelen itici, alaycı sesin sahibinin kim olduğunu anlamak için ismini söylemesine gerek yoktu. Zaten karşı taraf da böyle bir şeye kalkışmamıştı. “White River’daki pisliğin iç yüzünü bilen birini aradığınla ilgili mesajını aldım. Ama ne gibi bir şeye ihtiyacın var? Bana biraz ipucu ver ki ben de sana tam aradığın tarzda bir pislik bulabileyim.”

Gurney, Jack Hardwick’in telefonu açar açmaz ağzına geleni saydırma tarzına çok alışıktı. Aldırmamayı da öğrenmişti. “Sheridan Kline ziyaretime geldi.”

“O aşağılık savcı kendi mi geldi? Ne karın ağrısı varmış?”

“Benim geçici dedektif olarak çalışmamı istedi.”

“Ne amaçla?”

“Polis suikastını araştırmam için. En azından o öyle dedi.”

“White River Emniyeti’nin işin altından kalkamıyor oluşunun bir sebebi var mıymış?”

“Benim bildiğim kadarıyla yok.”

“O zaman kendi ne diye soruşturmaya girişiyor ki? Bir defa orası onun arka bahçesi değil. Ayrıca neden seni istiyor?”

“Asıl soru da bu ya.”

“Onun cevabı ne?”

“Kasaba kaosun eşiğindeymiş. Sağlam kanıtlara dayalı tutuklamaların derhal yapılması gerekiyormuş. Engel olabilecek her şeyi bertaraf etmek lazımmış ve görev sahalarına saygı gibi nezaket kurallarıyla uğraşacak zaman yokmuş. Derhal tüm güçler sahaya sürülmeliymiş. En iyileri ve de en zekileri. Vesaire.” Hardwick bir süre sessiz kaldı. Sonra mide bulandırıcı bir sesle boğazını temizledi. “Garip, çok garip. Ama işin içinde hissedilir derecede bir pislik kokusu var. Yerinde olsam bastığım yere dikkat ederdim.”

“Zaten herhangi bir yere basmadan önce bilgi edinmek istiyorum.”

“En güzeli. Peki, benden ne istiyorsun?”

“En kısa sürede ne bulabilirsen. Gerçekler, söylentiler. Hepsi. Siyasetle, polisin vurulmasıyla, emniyetle, kentle, şu eski Laxton Jones olayıyla, Siyahileri Savunma Birliği’yle, ne olursa. Bulabileceğin her şeyi.”

“Tüm bunlara dün mü ihtiyacın vardı?”

“Yarın da olur.”

“Çok fazla şey istediğini düşünmüyorsun gerçekten, değil mi?”

“İstememeye çalışıyorum.”

“Çok naziksin!” Hardwick ahizeden en fazla bir santim ötede sümkürdü. Gurney onun bunu sinüslerinde gerçekten hiçbir zaman iyileşmeyen bir sorunu olduğu için mi yoksa sırf itici sesler çıkartmaktan hoşlandığı için mi yapıyor olduğuna karar vermekte zorlanıyordu.

“Tamam, birkaç görüşme yaparım. Tamamen angarya gerçi. Ama huyum kurusun, cömert adamın tekiyim. Yarın sabah boş musun?”

“Değilsem de ayarlarım.”

“Dilhveed’te buluşalım. Abelard’s’ta. Dokuz buçukta.”

Telefonu kapatan Gurney dikkatini yeniden Madeleine’e yöneltirken karısının

sorusunun yarım kaldığını hatırladı.

“Telefon çalmadan önce bir şey söylüyordun?”

“Yarına kadar bekleyebilir. Çok uzun bir gün oldu. Ben yatıyorum.”

İçinden ona eşlik etmek gelse de White River’la ilgili zihninde dönüp duran düşünceler yüzünden çok huzursuzdu. Kahvesini bitirdikten sonra çalışma odasından dizüstü bilgisayarını alıp mutfaktaki kahvaltı masasına geçti. Bir sandalye çekip oturdu. Arama çubuğuna “White River NY” yazdı. Çıkan sonuçlara göz gezdirip, günün erken saatinde gözünden kaçırdığı bir makale var mı diye bakmaya koyuldu. Birkaç yazı dikkatini çekti.

Times’taki bir haber devam eden soruna atıfta bulunmuştu: “Polis Memurunun Ölümü Küçük Kasabadaki Irk Ayrılığını Körükledi.”

Posf’taki bir yazının başlığıysa daha kısa ama aynı oranda da vurucuydu. “SSB Gösterisinde Polis Vuruldu.”

White River Observer ise daha yumuşak bir yaklaşımı tercih etmişti. “Belediye Başkanı Shucker’dan Sağduyu Daveti.”

Ve de RAM TV’nin tanıtım bülteninde yazılanlar vardı:

DÖKÜLEN KAN IRK SAVAŞININ İLK ADIMI MI?
PROVOKATÖRLER HALKI KIŞKIRTMAYI SÜRDÜRÜRKEN BİR POLİS VURULARAK ÖLDÜRÜLDÜ. SAVAŞ ALANINDA BU GECE. İNTERNET CANLI YAYINIYLA RAM TV.ORG’DA.

Bu haberlerle ilgili manşetlere göz gezdirse de bilmediği hiçbir şey öğrenemeyince, White River belediyesinin resmi internet sitesinin linkine gelinceye dek sayfayı aşağı doğru kaydırmayı sürdürdü. Sayfada beklenileceği gibi belediyenin bölümleriyle, bütçe verileriyle, gerçekleştirilecek etkinliklerle, bölgenin ilgi çekici yerleri ve tarihçesiyle ilgili bilgiler yer alıyordu. “İş İmkanları” bölümünde ilki Happy Cow Ice Cream Shoppe’ta yarı zamanlı çalışacak kadın garson arandığına ilişkin olmak üzere bir dizi ilan yer alıyordu. “Bölge Yenileme Çalışmaları” adlı bölümse kapanmış Willard Yünlü Çorap

Fabrikasının Winter Goose Artisanal Bira Üretim Tesisi'ne dönüştürülmesiyle ilgili gelişmelere ayrılmıştı.

Bu fotoğraflarda temiz ama boş sokaklar, kırmızı tuğla binalar ve çorap üreticisi bir aile tarafından yaptırılarak Albay Ezra Willard'ın adının verildiği, sık ağaçların yer aldığı bir park yer alıyordu. Willard Parkı'nın iki fotoğrafından ilkinde parka adını veren albayın İç Savaş üniformasıyla, öfkeli bakışlı bir atın üzerinde, yer aldığı heykel görünüyordu. Bu fotoğrafların altında da albayı, "birliği korumak için o büyük savaşta yaşamını feda eden White River kahramanı" olarak tanımlayan özgeçmiş bilgisi yer almıştı.

İkinci park fotoğrafındaysa salıncakta yan yana salladıkları kahkahalara boğulmuş çocuklarıyla birlikte gülen biri beyaz diğeri esmer iki anne vardı. Sitenin hiçbir yerinde vurulma olayıyla ya da kenti hızla saran şiddet dalgasıyla ilgili bir bilgi yer almıyordu. Tıpkı bölgenin asıl iş kaynağı olan ıslaheviyle ilgili en ufak bir bilginin de olmaması gibi.

White River'la ilgili bilgilere ayrılan kısımda Gurney'in ilgisini çeken bir sonraki bölümeyse "Vatandaşlarımızın, Üzerinde Düzeltilme Yapılmadan Yayınlanan Yorumları," adı verilmişti. Bu bölüm görüldüğü kadarıyla kendilerine, Gerçeği Söyleyen, Beyaz Hakları, Amerika Savunucusu ve Siyah Yalanlara Son, gibi adlar veren şahısların gönderdiği ırkçı mesajların merkezi haline gelmişti. Birkaç yıl öncesine dek uzanan bu mesajlar kentte yaşanan ırk tartışmasının yeni olmadığını net biçimde ortaya koyuyordu. Bu da akla, zeki bir adamın bir zamanlar söylediği, dünyada cehaletle silahlanıp savaşa hazır hale gelmiş kalabalıklardan daha kötü çok az şey olduğuna dair sözünü getiriyordu.

Belediyenin sitesinde parkı ve Albay Willard'ın heykelini gösteren fotoğrafa geri döndü. Madeleine'in son günlerdeki protestoların hedefinde diye bahsettiği heykel bu olabilir mi diye düşünüyordu. Bu sorusuna herhangi bir yanıt bulamayınca internette araştırma yapmaya karar verdi. Ezra Willard, İç Savaş, heykel, New York Eyaleti, White River, ırk tartışmaları, Islahevi, Willard Parkı, Birlik ve Konfederasyon sözcüklerinin değişik versiyonlarını ardı ardına denemeye koyuldu. Son olarak, 'kölelik' sözcüğünü de bunlara ekledi.

Nihayetinde İç Savaş'ın tarihiyle ilgili araştırma yapan bir kurumun yayınladığı bir makalede aradığı yanıta ulaştı.

Bu makale Güney'deki sahiplerinden kaçan kölelerin Kuzey'de yakalanmaları üzerine yürürlüğe konan firari köleler federal kanunundan bahsediyordu. Kanunun uygulanma örnekleri arasında 1830 yılında tüccar Willard ailesi tarafından New York Eyaletinin kırsalında, kaçak kölelerin Güneyli sahiplerine teslim edilmeleri için yapılması gereken ödemelerin pazarlıklarının yürütüldüğü sırada tutulmaları için inşa edilmiş bir bina da yer alıyordu.

Metne eklenmiş dipnottaysa bu kârlı işin savaşın patlak vermesiyle birlikte sona erdiği, bu aile üyelerinden en az birinin - yani Ezra'nın - Birlik adına savaşırken öldüğü, savaş sonrasındaysa eski tutukevinin bulunduğu yerde aşama aşama bir cezaevi inşaatı başladığı, sonrasında binanın eyalet hapishanesi yapıldığı, günümüzdeyse White River Islahevi olarak işlevini sürdürdüğü ifade edilmişti.

Bu kurumun köklerinin geldiği rahatsız edici geçmiş öğrenilince Willard ailesinin üyelerinden birinin anıtlaştırılma çabasının neden protestoların merkezi haline geldiğini anlamak zor değildi. Gurney, Ezra hakkında başka bilgilere de ulaşmak için internette araştırma yaptıysa da SSB'nin heykelinin kaldırılması için yaptığı açıklamalar ve gösterilere dayanılarak yazılmış haberler dışında başka bir bilgiye erişemedi.

İşin tarihi arka planını bir yana bırakıp dikkatini bu kez günümüze, sürmekte olan kargaşaya yöneltmeye karar verdi. Haber ve analiz adını vererek pazarlamaya çalıştıkları önyargılı yorumlar arasından işe yarayacak bir şeyler çıkartabilme umuduyla, RAM'ın sitesine yeniden girdi.

Sayfanın yüklenmesi iyice yavaşlamıştı. Bu sırada Gurney'in aklına internetle ilgili söylenen, dünyanın en büyük bilgi havuzunun hızla salakların kullandığı bir megafona dönüşmekte olduğu biçimindeki alaycı ifade geldi. Site açılınca çeşitli seçenekler arasında birkaç tıklama yapıp sonunda, "Savaş Alanında Bu Gece - İnternet Canlı Yayını" sekmesine ulaştı.

Siren çalarak olanca süratiyle giden bir polis aracının havadan yakın çekim

görüntüsüyle karşılaştığı an önce şaşırdı. Kamera yukarıdan, aracın hemen arkasından çekim yapıyordu. Polis aracı virajı dönüp hızlanınca kamera da hızlanıyor, daha dar bir sokakta, diğer üç polis aracının arkasında yavaşlayınca kamera da yavaşlıyordu. Görüntü tıpkı filmlerdeki takip sahneleri gibiydi. Bu görüntülerin, üzerine kamera ve mikrofon yerleştirilmiş, bir hayli gelişmiş bir drone aracılığıyla çekiliyor olması gerektiğini fark etmişti. Drone konumunu korurken kamera yakın çekime geçti. Kasklı polisler ellerini iki yana açarak duvara yaslanmış siyahi bir adamın karşısında yarım daire şeklinde sıralanmıştı. Az önceki kovalamacada görünen ekip otosundaki polisler de diğerlerine katılınca adamı dizleri üzerine çöktürtüp kelepçelediler. Yakalanan adamın ekip otolarından birine bindirilişinin hemen ardından ekranın altında bir yazı belirdi:

22:07… GRINTON BÖLGESİ, DUNSTER CADDESİ, WHITE RIVER…
SOKAĞA ÇIKMA YASAĞINI İHLAL EDEN ŞAHIS GÖZALTINDA…
AYRINTILAR RAM'IN BİR SONRAKİ HABER ÖZETLERİNDE.

Ekip otosu olay yerinden ayrılırken ekrana başka bir sahne geldi. Bu kez bir itfaiye aracı için için yanmaya devam eden betonarme bir binanın önündeydi. Koruyucu giysileriyle iki itfaiye eri vitrin camları kırık bir dükkana dışarıdan tazyikli su sıkmayı sürdürüyordu. Ekranın alt kısmında beliren küçük pencereye bakılırsa yanan yerin Betty Bee'nin barbekü lokantası olduğu anlaşılıyordu.

Kamera ilk görüntülerdeki açıyla yayındaydı. Bu da ikinci bir yüksek teknoloji ürünü drone'nun kullanıldığının göstergesiydi. RAM'ın White River'da olup bitenleri yayınlamak için bir hayli kaynak ayırdığının ifadesi olan bu durum Gurney'in oldukça ilgisini çekmişti.

Bir sonraki görüntülerde kadın bir muhabir, siyah kaskının üzerinde altın sarısı harflerle KAPTAN yazan iri yarı bir itfaiyeciye mikrofon uzatmıştı. Zayıf, siyah saçlı muhabir yüz ifadesi ve sesiyle büyük bir endişe içinde olduğu izlenimi uyandırıyordu. "Ben Marilyn Maze. Yanımda Bardle Bulvarı'ndaki yangına müdahale eden itfaiye ekibinin kaptanı James Pelt var." İri yan adama

dönünce kamera da kocaman çeneli, kırmızı yüzlü adama yaklaştı. “Kaptan, daha önce böylesi bir şey görmüş müydünüz?” Adam başını iki yana salladı. “Marilyn, çok daha kötü yangınlar gördük. Kötü derken, sıcaklığın yüksek olduğu ve zehirli atıkların patladıkları yangınlardan bahsediyorum. Ama böylesi bir durumu, bu derece korkunç bir tahribatı görmedim. Buradaki fark tahribatın büyüklüğünde.”

Muhabir profesyonel bir endişeli ifadeyle başını salladı. “Bu da yangının kundakçıların işi olduğu kanaatinde olduğunuz anlamına mı geliyor?”

“İlk izlenimim bu yönde, Marilyn. Tabii kundakçılık uzmanımız önce soruşturmasını tamamlayacak. Ama onun da benzer bir sonuca ulaşacağını düşünüyorum.”

Kadın tam da gerektiği kadar dehşet içinde kalmış gibi bakıyordu. “Yani Kaptan, şimdi siz, bu insanların, yani bu insanlardan bazılarının, bu ifadeyi biraz daha netleştirmem gerek sanırım, çünkü kastettiğim bu insanların küçük bir yüzdesi, halkın yasalara karşı gelen küçük bir yüzdesinin, kendi mahallelerini, kendi dükkanlarını, kendi evlerini ateşe verdiklerini mi söylüyorsunuz?”

“Hiç mantıklı gelmiyor, değil mi? Belki de asıl konu bu. Burada işin içinde mantık yok. Sadece trajedi. White River için hüzünlü bir gün.”

“Peki, Kaptan. Bize vakit ayırdığınız için teşekkürler.” Kadın kameraya döndü. “Bu şehrin sokaklarında yaşanan çılgınlıkla, trajediyle ilgili Kaptan James Pelt’ten ilginç yorumlar aldık. Ben Marilyn Maze, *Savaş Alanında Bu Gece Programı*, White River.”

Ekran yeniden tartışmacıların yer aldığı stüdyo formatına döndü. Daha önceki gibi ekran üçe bölünmüştü. Ortada tartışmayı yönetecek bir kadın sunucu yer alıyordu. Gurney kadının sapsarı saçlarını, düzgün burnunu, geniş ağzını, işini bildiğini ortaya koyan kurnaz bakışlarını amigo kızlarınkilere benzetmişti. Kadının her bir cümlesinin, her bir hareketinin planlı olduğu açıktı.

Kendinden emin bir tavırla gülümseyerek, “Hepimizi düşünmeye zorlayan Kaptan Pelt röportajı için teşekkürler, Marilyn. Burası RAM Haber Analiz

Merkezi. Ben Stacey Kilbrick. Yanımda farklı görüşlerden son derece önemli iki konuğum var. Ama önce kısa bir ara.”

Ekran karardı. Arka plan bu şekilde simsiyah tutulurken önemli sözcükler kalın kırmızı harflerle ekrana yansıtılmaya başlandı. Şimdi arkada belli belirsiz işitilen patlama sesleri eşliğinde, hayra alamet şeyler söylemeyeceğini düşündürten bir ses yükseliyordu. “Tehlikeli bir dönemden geçiyoruz… Hem ülkemiz hem de diğer ülkeler acımasız düşmanlarla dolu. Biz burada konuşurken düşmanlarımız yaşam tarzımıza müdahale edip, yaşamı çekilmez hale getirecek durumlar karşısında Tanrı tarafından bizlere verilen kendimizi savunma hakkımıza engel olmak, bu uğurda elimizi ayağımızı bağlamak için durmadan çalışıyorlar.” Sonra ses Amerikan hayat tarzına yönelen tehlikelerin, ortak değerlerin ve silah taşıma hakkı veren anayasanın ikinci maddesinin ayrıntılı açıklamalarını içeren, ücretsiz bir broşürün tanıtımını yaptı.

Bir sonraki reklamda günümüzün boğazına kadar batmış, çökme eşiğindeki finansal sistemi karşısında en güvenli değişim aracı olarak kullanılan külçe altının ne derece eşsiz bir yatırım aracı olduğundan bahsedildi. Sonra adı belirtilmeyen bir uzmanın çok eski bir sözü aktarıldı: “İnsanların en zekisi hâzinesi altın olandır.” İlgilenenlere bu konuyla ilgili her şeyi açıklayan ücretsiz bir kitapçık verilecekti.

Reklamların sona ermesiyle birlikte Stacey Kilbrick’in ekranın ortasındaki yüzü geri döndü. Bir yanında otuzlu yaşlarda, kısa kıvırcık saçlı, sert yüz hatlı, siyahi bir kadın vardı. Diğer taraftaysa hafif şehla bakışlı, orta yaşlı, kısa seyrek saçlı beyaz bir adam oturuyordu. Kilbrick kendine güvenle kaygının karışımını ustalıkla yansıttığı ses tonuyla söze girdi. “Bugün New York kırsalındaki küçük White River kasabasında giderek büyüyen krizi konu alacağız. Bu konuyla ilgili karşıt görüşler var.” Ekranın altında kalın harflerle bir yazı belirdi.

WHITE RİVER KRİZİYLE İLGİLİ FARKLI BAKIŞ AÇILARI

“Sağımda bir sene önce White River’da polis memuruyla yaşadığı tartışma

sonucu öldürülen Laxton Jones'la olay anında aynı araçta bulunan Blaze Lovely Jackson bulunuyor. Kendisi aynı zamanda Siyahileri Savunma Birliği'nin kurucu üyelerinden. Ayrıca birliğin görüşlerini kamuoyuyla paylaşan en etkili sözcülerinden de biri. Solumdaysa ÖAS'nin, Özel Ayrıcalıklara Son adlı derneğin kurucusu Garson Pike var. ÖAS azınlık gruplarının özel yasalarla korunmasına son verilmesi adına kampanya yürüten siyasi bir yapılanma. İlk sorumu Bayan Jackson'a yöneltmek istiyorum. Siz Siyahileri Savunma Birliği'nin kurucu üyesi ve White River'da bir polis memurunun ölümüne yol açan gösterilerin tertipçisisiniz. Sorum şu: Pişman mısınız?"

İki farklı stüdyoda oldukları ve birbirlerini monitörden gördükleri için tam karşıya bakıyorlardı. Gurney, Blaze Lovely Jackson'ın yüzünü inceledi. Korkutucu derecede güçlü bir kararlılık ve acımasızlık ifadesi vardı.

Düşmanca bir gülümseme ile sözlerine başladı. "İşe buradan başlamanıza hiç şaşırmadım. Zira öldürülen kişi siyahi ırktan ise bu gayet normal. Sokaklar siyahilerin kanıyla dolu. Hem de çok ama çok eskiden beri. Sulara zehir karışıyor, fareler bebekleri ısırıyor, perişan haldeki evlerinde hastalıktan kırılıyorlar. Ve tam burada, bizim küçük kasabamızda, içi siyahilerin kanıyla dolu, temelleri kölelerin kanıyla atılmış, kocaman, iğrenç bir hapishane yükseliyor. Sonra beyaz bir polis vuruluyor. Bu durum karşısında sizin ilk sorunuz ne oluyor? Ne kadar pişmanım? Olayın başını sonunu göremiyorsunuz. Önce kim başlattı umurunuzda bile değil. Önce siyahiler mi beyaz polislere ateş açtı yoksa tam tersi mi oldu? Bana kalırsa olayın meydana geliş sırasıyla ilgili bir bilgi eksikliğiniz var. Yani asıl, Laxton Jones için duyulan bir pişmanlık var mı diye benim sormam gerek. Ya da başından, sırtından vurulan, öldüresiye dövülen, hem de yıllarca, yüz yıllarca, bitip tükenmeden, Tanrı'nın topraklarında sebepsiz yere zulme maruz kalan siyahiler için pişmanlık duyuluyor mu? Yüzlerce yıl süren ve biteceğine dair de en ufak bir belirti görülmeyen acılar için pişmanlık duyuluyor mu?"

"Bu daha geniş bir tartışmanın konusu olabilir," dedi Kilbrick üstünlük taslayan bir yüz ifadesiyle. "Bayan Jackson, ben size tertip ettiğiniz gösteride

yalnızca halkın güvenliğini sağlamaya çalışan bir memurun yok yere katledilmesi karşısında sorulması gereken son derece mantıklı bir soru yönelttim. Sadece, bir insanın öldürülmesi karşısında ne hissettiğinizi öğrenmek istiyorum."

"Bir adam için mi? Benden beyazlar tarafından öldürülmüş yüzlerce, binlerce genç siyahiyi bir kenara atmamı istiyorsunuz. Onların acısını bir kenara atayım da o tek bir beyaz için pişmanlık hislerine boğulayım, öyle mi? Sonra da size pişmanlığımı uzun uzun anlatayım. Bu mu istediğiniz? Sonra da aslında zerre kadar alakam olmayan o polisin vurulma olayıyla ilgili sorumlu olduğumu kabullenmemi istersiniz. Eğer istedikleriniz bunlarsa, hanımefendi, ben size şu kadarını söyleyebilirim. Yaşadığımız dünyayla ilgili en ufak bir fikriniz bile yok sizin. Hatta o güzel yüzünüze bakarak bir şey daha eklemek istiyorum. Ne kadar aptal olduğunuzu da bilmiyorsunuz."

Stacey Kilbrick'in çatık kaşlı yüzünde, RAM'ın her durumda farklılıkların abartılması hedefine ulaşmış olmaktan kaynaklanıyor olma ihtimali yüksek bir tatmin ifadesi belirdi. Sonra küçük bir gülümsemeyle diğer yana döndü. "Şimdi, başka bir bakış açısına başvuralım. Bay Garson Pike. Efendim, White River'daki son gelişmeler konusunda siz ne düşünüyorsunuz?"

Pike başını yana eğip üzüntülü bir ifadeyle gülümsedi. "K-kesinlikle tahmin edilebilir bir felaket. Neden sonuç ilişkisi. Ne ekersen onu biçersin. Liberal hoşgörü diye diye yıllardır verdiğimiz t-tavizlerin karşılığında ö-ödediğimiz bedel işte bu. Siyaseten doğru olsun diye yapılanların bedeli." Konuşmasında hafif bir taşra aksanı seziliyor, her kekeleyişinde gri-mavi gözlerini kırpıştırıyordu. "Yasalara, düzene karşı gerçekleştirilen bu barbarca saldırılar korkaklık karşılığında ö-ödenen bedel." Kilbrick, "Bunu biraz daha açar mısınız?" diye onu yönlendirdi.

"Ülkemiz her zaman kural tanımaz insanların gelip yerleştikleri bir yer olageldi. Siyahi, esmer, sarışın, kızıl artık ne derseniz her ırktan azınlığın taleplerini yerine getirip durduk. Bir ordu misali her yanı saran bu asalakların ayaklarının altına halılar serdik. Kültürümüzü tahrip eden ateistlerin, kürtaj yanlılarının, cinsi sapıkların isteklerini yerine getirdik. Stacey, ortada çok

korkunç bir gerçek var. O da şu: Bizler, her türden sapıklığın ve toplumun değersiz birimlerinin yüksek mevkilerde destekçilerinin olduğu, yasal olarak hususi korunma imkanına sahip oldukları bir ülkede yaşıyoruz. Şahıs ne kadar iğrençse biz ona o derece korunma sağlıyoruz. Bu kuşatmanın doğal sonucu da kaos elbette. Tepetaklak olmuş bir toplum. Düzeni sağlamakla görevli olanlar sokaklarda saldırıya uğrarken onlara saldıranlar kurban rolüne bürünüyor. Stacey, tımarhaneyi deliler ele geçirdi. Onlar sürekli azınlık mensubu olmanın neden olduğu engellerden şikayet ederken bizden hep siyaseten doğru olanı yapmamız bekleniyor. Ne gibi mi? Mesela, i-iş başvurularında onlara öncelik tanıyoruz, terfi imkanları, özel korunma koşulları sağlıyoruz. Şimdi de kalkmış neden c-cezaevlerinde oransal olarak biz daha fazlayız deyip duruyorlar. Bu çok açık değil mi? Çünkü oransal olarak oraya girmenize yol açan suçları sizler daha fazla işliyorsunuz. Siyahilerin işledikleri suçları çıkarın, Amerika'da geriye nerdeyse hiç suç kalmaz."

Sözlerini güçlendirmek istercesine hafif bir baş sallamasıyla tamamlayıp, sustu. Heyecan içinde konuşmanın verdiği duygusal yoğunluktan geriye, dudaklarının köşesinde beliren küçük seğirmeler kalmıştı.

Kilbrick düşünceli bir tavırla dudaklarını büzerek tepkilerini sınırladı. "Bayan Jackson? Yaklaşık bir dakikamız kaldı. Son olarak kısaca eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

Blaze Lovely Jackson'ın bakışları sertleşti. "Evet, var. Çok kısa. Yalnızca Pike'ın tıpkı siz RAM çalışanlarının saçma sapan yalanlarınıza bayılanlara yıllardır servis etmeyi sürdürdüğünüz faşist zırvalıkları yinelediğini söyleyeceğim. Şunu da ekleyeyim:

Bu yaptığınız büyük bir saygısızlık. Beyazlar hep siyahilere kendilerini küçük, değersiz, önemsiz hissettirdi. Hiçbir gücü olmayan, hiçbir şey yapamayacak, insan bile sayılmamaları gereken değersiz yaratıklar gibi. Onlara doğru dürüst iş imkanı yaratmayıp sonra da değersiz olduklarını çünkü doğru dürüst işleri olmadığını söylediniz. Bu aslında ne, biliyor musunuz? Büyük bir günah. Dinliyor musunuz? Gerçi siz bizleri hiç duymazsınız ya. Saygısızlık öfkenin

anasıdır. Ve bu ülkeyi çökertecek olan da bu öfke işte. Laxton Jones'un üzerinde uyuşturucu yoktu. Silah da. Ya da herhangi kaçak bir mal da. Hakkında verilmiş bir gözaltı kararı da yoktu. Hiçbir suça karışmamıştı. Hiç kimseye zararı dokunmayan bir adamdı. Ama ne oldu? Yine vuruldu. Suratının ortasına kurşun sıkıp öldürdüler. Polis aynı şeyi bir beyaza yapar mı sizce? Herhangi bir suça karışmamış bir beyaz kaç kez polis kurşunuyla öldürülmüştür? Eğer bulunduğumuz noktayı, SSB'nin ne için uğraştığını anlamak gibi bir derdiniz varsa, bunları bir düşünün."

Kilbrick'in gözleri heyecanla parladı. "İşte, izlediniz! White River krizinin tarafları. *Savaş Alanında Bu Gece* programında tartıştılar. Şimdi kameralarımızı olay yerine, White River'ın gergin sokaklarına çeviriyoruz. Ben Stacey Kilbrick. Gelişmelerle tekrar karşınızda olacağız. Bizi izlemeye devam edin."

Stüdyo görüntüsü yerini kent sokaklarının yukarıdan çekilen görüntülerine bıraktı. Gurney üç binanın çatısından yükselen dumanları seçebiliyordu. Turuncu alevler bir binayı tamamen sarmıştı. Kentin en büyük bulvarındaki polis araçlarını, itfaiyeyi ve ambulansı gördü. Siren ve megafonlardan yapılan çağrıların sesleri kamera mikrofonuna kadar ulaşıyordu.

Gurney bilgisayar ekranında gördükleriyle kendisi arasına mesafe koymak istercesine koltuğuna yaslandı. İzlediği umutsuzlukla, öfkeyle, ölümle harmanlanmış, televizyon şovuna dönüşen konuşmalardan da görüntülerden de çok rahatsız olmuştu. Üstelik bunu yapan yalnızca RAM da değildi. Medya, artış eğilimi gösteren her türlü anlaşmazlığa yatırım yapıp, sorunu körüklemek için elinden geleni ardına koymuyordu. Zehir saçan bir felsefeye dönüşmüş bir iş modeliydi bu: *Kavganın alıcısı çok olur.* Özellikle de ırklar arasında meydana gelirse. Bunun mantıklı sonucu da eşdeğer derecede zehirli başka bir yargının ortaya çıkmasıydı: *Hiçbir şey, sadakati, herkesin duyduğu ortak nefret kadar sağlamlaştıramaz.* RAM'ın ve aynı tarzdaki iğrenç taklitçilerinin sadık izleyici kitlesi edinmek uğruna bu nefreti körüklediklerini için zerre kadar vicdan azabı çekmedikleri de açıktı.

Gurney hiçbir şey yapamayacağı bu utanç verici gerçeği bir kenara bırakıp

yanıt bulabileceği konular üzerine yoğunlaşması gerektiğine karar verdi. Örneğin, Blaze Lovely Jackson'ın polise olan öfkesi protesto olaylarını aşacak nitelikte olabilir miydi? Bir silahlı saldırıyı planlamak, teşvik etmek ya da bizzat gerçekleştirmek gibi? Ayrıca Kline neden hâlâ aramamıştı? Konuyla ilgili daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğuna dair telesekreterine bıraktığı mesaj savcıyı rahatsız mı etmişti? Yoksa bu üzerinde uzun uzun düşünülmesini gerektirecek nitelikte hassas bir talep miydi? Hatta isteğinin oyundaki başka bir oyuncuyla da tartışılması mı gerekmişti?

Bu düşünceler Marv Gelter'ın Dell Beckert'ın araması üzerine konukların yanından ayrıldığını gördüğü andan beri kafasını kurcalayan diğer bir soruyu yeniden gündeme getirdi. Irkçı milyarderle White River polis şefi arasında ne tür bir ilişki olabilirdi?

"Üst kattaki pencereler kapalı mı, biliyor musun?" Madeleine'in sesiyle irkildi. Döndüğünde karısının üzerinde pijamalarıyla yatak odasına açılan koridorda olduğunu gördü. "Pencereler?"

"Yağmur yağıyor."

"Bakarım."

Bilgisayarını kapatmak üzereyken ekranda iri yazılarla bir duyuru belirdi.

KRİZDE GELİŞME
BASIN TOPLANTISI - İNTERNET ÜZERİNDEN CANLI YAYINDA - YARIN 9:00
KATILIMCILAR ŞEF BECKERT, BELEDİYE BAŞKANI SHUCKER, BÖLGE SAVCISI KLINE

Gurney içinden, umarım toplantı Hardwick'le buluşmak üzere evden çıkmadan sonuca bağlanır diye geçirdi.

Üst katta açık tek bir pencere vardı ama o bile odayı bahar yağmurunun getirdiği çiçek kokularıyla doldurmaya yetmişti. Bir süre durup, serin, tertemiz havayı içine çekti.

Zihninde birbiri ardına beliren düşünceler yerlerini ilkel bir huzur duygusuna bıraktı. Aklına bir zamanlar bir yerlerde okuduğu bir ifade geldi. Nerede okuduğunu değil hissettiği şeyi tanımladığından olsa gerek sadece bu ifadeyi hatırlamıştı: *İyileştiren huzur.*

Geçmişte defalarca olduğu gibi bir kez daha Madeleine'in yapmasını istediği son derece basit bir şey umulmadık derecede olumlu bir etkiye neden olmuştu. Bu deneyimlerde mistik birtakım bağlantılar aramaya kalkmayacak derecede mantığa dayalı bir düşünce sistemi vardı ama yaşadıkları da yok sayamayacağı kadar hakikiydi.

Rüzgarın yönü değişip içeriye yağmur girmeye başlayınca pencereyi kapatıp, yatmak üzere aşağı kata yöneldi.

8

Ne yazık ki huzur ve sükunet onun doğal hali değildi. Birkaç saatlik düzensiz uykusu esnasında asıl doğasını oluşturan beyninin kimyası yeniden devreye girip Gurney'in alışık olduğu düşük seviye gerginlikle harmanlanmış huzursuz edici rüyalarını tetiklemişti.

Arada uyandığı bu anlardan birinde yağmurun dindiğini, seyrelen bulutların arasında dolunayın belirdiğini, çakalların ulumaya başladığını fark etti. Sonra yeniden uykuya daldı.

Evin yakınlarından gelen bir uluma sesi onu bir kez daha uyandırdı. Rüyasında Trish Gelter'ı küp biçimindeki beyaz nergis tarlasında dolaşırken görüyordu. Küpün köşesini her dönüşünde, "Eğlence meraklısı olan benim," diyordu. Arkasından da kan revan içinde bir adam geliyordu.

Gurney bu görüntüyü zihninden atıp yeniden uyumaya çalıştı ama aralıksız devam eden uluma sesi ve tuvalete gitme ihtiyacı sonunda onu yataktan kaldırdı. Duş alıp, tıraş oldu. Üzerine kotuyla eski NYPD tişörtünü geçirdi. Sonra da kendine kahvaltı hazırlamak üzere mutfağa yöneldi.

Yumurtasını, tostunu ve iki fincan kahvesini bitirdiğinde güneş doğudaki çam ağaçlarıyla bezeli tepelerde yükselmeye başlamıştı. Cam kapıları açıp içeriyi sabahın tertemiz havasıyla doldururken elma ağacının yanındaki kümesten sabah patırtılarını kopartan tavukların gıdaklamalarını duydu. Bahçeye çıkıp bir süre Madeleine'in kuşkonmazların etrafına döşediği çıtaların üzerine tüneyen sakalarla parusları izledi. Bakışları öteye, ahıra, gölete oradan da kendi kazı alanına dek uzandı.

Göletin üzerinden geçen yolu taşlardan temizlemeye çalışırken tesadüfen keşfettiği yapının tarihi bir kalıntı olduğu artık net biçimde seçiliyordu. Aklından bir ara gelip bakması için Dr. Walter Thrasher'ı çağırma düşüncesi geçti.

Bölgenin adli tabibi olması dışında Thrasher bir tarih meraklısıydı. Ayrıca Koloni dönemi eserlerinin koleksiyonunu yapıyordu. İlk zamanlar Gurney onu işe karıştırma fikrine pek yanaşmamıştı ama şimdi bunu istiyordu. Onun bu eski evle ilgili görüşleri enteresan olabilirdi. Ayrıca onunla bu vesileyle iletişim halinde olmasının, ileride Kline'ın White River soruşturmasına müdahil olma davetini kabul ederse faydası dokunabilirdi.

Eve dönüp, telefonunu aldıktan sonra yeniden bahçeye çıktı. Telefon defterinde gezinip Thrasher'ın numarasını buldu, sonra da numarayı tuşladı. Aramayı telesekreter yanıtladı. Kayıtlı mesaj tıpkı Hardwick'inki kadar kısaydı. Tabii onunki kadar kaba değildi tam tersine nazik bir ses tonunu tercih etmişti. Arayandan sadece adını ve numarasını bırakmasını istiyordu ama Gurney bazı ayrıntıları eklemeye karar verdi.

"Dr. Thrasher, ben Dave Gurney. Mellery cinayetinde tıbbi inceleme yaptığınız sırada tanışmıştık. Biri sizin Koloni tarihi ve New York kırsalı arkeolojik kalıntıları hususlarında uzman olduğunuzdan bahsetmişti. Ben de sizi bu yüzden arıyorum. Çünkü arazimde on sekizinci yüzyıla dek uzandığını tahmin ettiğim bir arkeolojik kalıntıya rastladım. Bölgede çok çeşitli kalıntılar var. Et kesmekte kullanılmış aletler, abanoz saplı bıçak, demir zincir halkaları. Eğer yanılmıyorsam, çocuk dişleri gibi insan kalıntıları. Eğer bu konuda görüşmek isterseniz cep numaramdan bana ulaşabilirsiniz." Gurney telefon numarasını verip görüşmeyi bitirdi.

"Dışarıda biriyle mi konuşuyorsun?"

Dönünce Madeleine'in cam kapıların yanında durduğunu gördü. Üzerinde pantolonuyla spor ceketini görünce bugünün ruh sağlığı kliniğinde çalışacağı günlerden biri olduğunu hatırladı.

"Telefondaydım."

"Ben de Gerry geldi sandım. Beni bugün o alacak."

Bahçeye çıkıp yüzünü sabah güneşine doğru kaldırdı. "Böyle günlük güneşlik günlerde büroya tıkılıp kalmaktan nefret ediyorum."

"Buna mecbur değilsin ki. Hayatımızı idame ettirecek kadar paramız var…"

Madeleine sözünü kesti. “Onu kastetmedim. Keşke hastaları böyle havalarda dışarıda kabul edebilsek. Bu onlar için de iyi olurdu. Temiz hava. Yemyeşil otlar. Masmavi gökyüzü. Ruhlarına iyi gelirdi.” Sonra başını çevirdi. “Gerry’nin arabasının sesini duyuyorum galiba.”

Kısa bir süre içinde sarı bir VW Beetle aşağıdaki dönemeçli yolda belirdi. Madeleine, “Tavukları dışarı çıkarırsın, değil mi?” diye sordu.

“Sırası gelsin yaparım.”

Madeleine, sesindeki hoşnutsuz ifadeyi duymazdan gelerek onu öpüp kuşkonmaz tarhının yan tarafındaki küçük yola doğru yöneldiği esnada, şen şakrak terapist arkadaşı Geraldine Mirkle arabasının camını indirip bağırdı. “*Andiamo*![1] Manyaklar bizi bekliyor!” Gurney’e göz kırptı. “Personeli kastettim!”

Gurney kıvrıla kıvrıla uzanan engebeli yolda ahıra kadar arkalarından baktı. Sonra araba gözden kayboldu.

İçini çekti. Madeleine’in kümesle ilgili hatırlatmasına verdiği tepki çok çocukçaydı. Bu; işin ertelemesine hiç gerek olmadığı halde her şeyi kendi kontrolü altında tutmaya çalışmasının aptalca bir yoluydu sadece. İlk karısı onun tam bir kontrol manyağı olduğundan şikayet eder dururdu. Tabii yirmili yaşlarının başında kendisi bunu göremezdi. Ama durum şimdi ayan beyan ortadaydı. Aslında Madeleine bu tavrına gülüp geçmek dışında bir tepki vermez, bu da yaptığının kendisine daha çocukça gelmesine sebep olurdu.

Kümese yönelip küçük kapıyı açtı. Yemeleri için çiftlik tavuklarına çekirdek içleriyle buğday taneleri attı. Dört tavuk dışarı çıkıp hemen yemleri gagalamaya başladı. Bir süre durup tavukları seyretti. Bir yandan da tavuklar günün birinde bana da Madeleine’e olduğu kadar büyüleyici gelecek mi diye düşünmeden edemedi.

Dokuza birkaç dakika kala kahvaltı masasına oturup dizüstü bilgisayarını açarak, RAM’ın web sitesindeki “Canlı Yayın” sekmesini tıkladı. Basın toplantısının başlamasını beklerken telefonu çaldı. Ekrandaki isim çok da yabancı değildi.

“Ben Gurney.”

“Ben Walter Thrasher. Önemli bir tarihi eser mi buldunuz?”

“Sizin görüşünüz benimkinden çok daha anlamlı olacaktır elbette. Gelip bakmayı arzu eder miydiniz?”

“Dişlerle ilgili bir şeyler mi söylemiştiniz? Bir de siyah saplı bıçakla?”

“Diğer şeyler de var. Zincir parçaları, kapı menteşeleri, bir cam kavanoz.”

“Devrim öncesi dönemden kalma mı?”

“Sanırım. Binada Hollanda tarzı taş kullanılmış.”

“Bu tek başına bir şey ifade etmez. Gelip bakarım. Yarın. Sabah erken saatte. Uygun musunuz?”

“İşimi ona göre ayarlarım.”

“O zaman sabah görüşürüz. Tabii buralarda birileri öldürülmezse.”

Thrasher herhangi bir kapanış sözcüğü söylemeden telefonu kapattı.

RAM’ın haber spikeri basın toplantısının başlamak üzere olduğunu söylerken ekranın altında büyük harflerle bir yazı belirdi:

RESMİ KAYNAKLAR ŞOK EDİCİ YENİ GELİŞMELERİ AÇIKLIYOR

Görüntü, spikerden kameranın karşısındaki masanın arkasında yüzlerinde metanetle kaygı karışımı ifadelerle oturan, ciddi takım elbiseli üç adama döndü. Her birinin önünde isimleri ve unvanları yazılıydı. Belediye Başkanı Shucker, Şef Beckert, Bölge Savcısı Kline.

Gurney dikkatini bir yönetmenin deniz kuvvetleri subayı rolünü vereceği biri gibi gözüken Beckert’a yöneltti. Kırklı yaşlarda, gayet fit görünen, sivri çeneli, kararlı bakışlı, asker tıraşlı, kır saçlı adam grubun çekim merkezini oluşturuyordu.

Belediye Başkanı Shucker, kelleşen kısımları henüz dökülmeyen açık kahverengi saçlarını uzatarak kapatma çabasında, kalın dudaklı, şüpheci bakışlı, şişman bir adamdı.

Beckert’ın diğer tarafında oturan Kline’ınsa çatışan yanları her zamankinden

fazla belirgindi. Yüzündeki kararlı ifadeyi dudaklarında, durgun suda rahatsız edici titreşimler yaratan San Andreas Fayındaki hafif hareketleri hatırlatan ufak seğirmeler boşa çıkartıyordu.

KRİZDE GELİŞME, sözcükleri ekranda yanıp sönerken kamera Beckert'a yöneldi. Yanıp sönen yazının kayboluşuyla birlikte o da konuşmaya başladı. Sesi berrak, kuru ve aksansızdı. Bu ses tonu Gurney'e nereden tanıdığını çıkartamasa da tanıdık gelmişti.

"Bir saat önce White River Emniyeti Özel Silahlar ve Taktikler Birimi, Siyahileri Savunma Birliği'nin merkezine başarılı bir operasyon düzenledi. Gerekli arama izinleri alınarak gerçekleştirilen operasyon sırasında merkezde önce güvenlik sağlandı ardından da arama gerçekleştirildi. Dosyalar, bilgisayarlar ve telefonlarla diğer olası kanıt içerebilecek materyaller mahkeme tarafından incelenmek üzere alıkonuldu. On dört kişi saldırı, taciz, polise mukavemet, uyuşturucu bulundurma ve silahlı eylemlere karışma suçlamaları neticesi gözaltına alındı. Bu işlem polis memuru John Steele'in vurularak öldürülmesi sonucu elde ettiğimiz güvenilir bilgilere dayanarak çıkartılan arama izniyle yapıldı. White River'ın en iyi memurlarından biri olan, benim de şahsen saygımı ve hayranlığımı kazanmış polis memuru arkadaşımızın aşağılık katilini yakalamak için tüm soruşturma ekiplerimizin teyakkuzda olduğundan hiç şüpheniz olmasın." Sonra ölene gösterdiği saygının ifadesiyle başını eğip bir süre bekledi.

"Çok önemli bir talebim var. SSB'nin iki üst düzey üyesi, Marcel Jordan'la Virgil Tooker, Memur Steele'in vurulmasından sadece yarım saat önce Willard Park'ta yapılan gösteriden ayrılırken görüldü. Onların saldırı gerçekleştiği sırada nerede olduklarını öğrenmek istiyoruz. Aynı şahısların bu sabah SSB merkezine gerçekleştirdiğimiz baskından hemen önce oradan ayrıldıklarını düşünmemize neden olan birtakım bulgulara da eriştik. Kısacası bu şahısları bulmamız hayati derecede önemli. Eğer onların nerede olduklarını biliyorsanız ya da onları bulmamıza yarayacak herhangi bir bilgiye sahipseniz bizi günün her saati arayabilirsiniz." Ekranda 800'lü bir numara ve altında da POLİS HATTI yazısı

belirirken Beckert sözlerini sürdürdü. “Topluma karşı gerçekleştirilmiş bu canavarca saldırı, karşısında tüm güçlerimizi bulacaktır. Orman yasalarının zafere ulaşmasına izin vermeyeceğiz. Bu anarşi ortamına son vermek için ne gerekiyorsa yapılacaktır. Size söz veriyorum. Düzeni bozamayacaklar.”

Konuşmasını kararlılığını yansıtan öfke dolu bakışlarla sonlandıran Beckert, Shucker’a döndü.

“Sayın Başkanım, siz de bir şeyler söylemek ister misiniz?” Shucker gözlerini kırpıştırdı. Elindeki kağıda şöyle bir baktı. Sonra başını kaldırıp kameraya bakarak konuşmaya başladı. “Öncelikle, Bayan Steele’e başsağlığı dilemek istiyorum.” Sonra başını yeniden kağıda eğdi. “Toplumu korkuya sevk etmek gayesiyle bizleri koruyan kahramanlara karşı alçakça saldırılar düzenlenmektedir. Güzel kasabamızın yeniden huzur ortamına kavuşması için böylesi aşağılık olayların derhal son bulması gerekmektedir. Dualarımız Steele ailesi ve White River’ın cesur koruyucuları için.” Elindeki kağıtları katladı. Sonra başını kaldırıp ekledi. “Tanrı Amerika’yı korusun!”

Beckert, Kline’a döndü. “Sheridan?”

Bölge savcısı son derece azimli bir ses tonuyla sözlerine başladı. “Yasaların egemenliğine, onları uygulamaya ant içmiş görevlilere saldırarak meydan okuma suçuyla hiçbir şey mukayese edilemez. Bürom bu soruşturma süresince, gerçeğin bulunması ve gerek Steele ailesi gerekse de tüm ülke için adaletin sağlanması noktasında elindeki tüm kaynakları kullanacaktır.”

Bu sırada spikerin sesi işitildi. “Çok teşekkürler. Şimdi RAM Analiz Ekibi ’nin yönelteceği soru cevap kısmına geçiyoruz.” Soru yöneltenlerin sadece sesleri ekrana yansıyordu.

Birinci erkek sesi: “Şef Beckert, Jordan’la Tooker’ın suikastın baş şüphelileri oldukları görüşünde misiniz?”

Beckert ifadesiz bir yüzle yanıt verdi: “Soruşturmamızın şu aşamasında baş şüpheliler oldukları ortada.”

İkinci erkek sesi: “Onları şu an kaçak olarak kabul ediyor musunuz?”

Beckert aynı ses tonuyla devam etti: “Onları derhal bulmak istiyoruz. Ama şu

ana dek ortaya çıkmadılar. Nerede oldukları da bilinmiyor.”

Birinci kadın sesi: “Onların suikasta katıldıklarına dair elinizde delil var mı?”

Beckert: “Az önce de söylediğim gibi, onları bir an evvel bulmak bizim için çok önemli. Bunun için de tüm kaynaklarımızı kullanıyoruz.”

Aynı kadın sesi “Sizce Jordan’la Tooker yaptığınız baskından önce oradan kaçtılar mı?”

Beckert: “Mantıklı her insan benzer sonuca ulaşır.”

Birinci kadın sesi: “Sürmekte olan kaos ortamıyla ilgili planınız nedir? Grinton bölgesinde hâlâ yangınlar çıkıyor.”

Beckert: “Tüm güçlerimizle olaylara müdahale edeceğiz. Planımız bu. Kargaşaya da kargaşayı tetikleyenlere de asla hoşgörü göstermeyeceğiz. Yağma ve kundaklama olaylarını siyasi protesto maskesi altına gizleyerek yapmaya niyetlenenler bu sözlerimi dikkatle dinlesin: Tüm personelime, kanunlara saygılı yurttaşlarımızı korumak için gerektiği anda öldürücü ateşli silahlarını derhal kullanmaları talimatını verdim.”

Bir diğer kadın sesi şef Beckert’a SWAT ekibinin SSB merkezine yaptıkları baskın esnasında silahlı bir direnişle karşılaşıp karşılaşmadıklarını sordu. O da operasyon esnasında silahların çekildiğini daha fazla bilgininse resmi suçlama tutanaklarının doldurulmasından sonra açıklanacağını belirtti.

Aynı kadın sesi müdahale esnasında her iki taraftan da yaralananların olup olmadığını sordu. Beckert yine yanıt niteliği taşımayan, “Daha fazla bilgi sonra verilecek,” ifadesini tekrarlarken Gurney bilgisayar ekranından saati kontrol etti. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Bu da Hardwick’le buluşmak için evden çıkması gerektiği anlamına geliyordu. Her ne kadar basın toplantısının ilerleyen bölümlerinde olabilecekleri merak ediyorsa da RAM’ın daha sonra yayınlamak üzere tüm toplantıyı arşivine kaydettiğini biliyordu. Dizüstü bilgisayarını kapatıp cep telefonunu aldı ve otomobiline binmek üzere dışarı yöneldi.

1

Andiamo: İtalyanca, Hadi gidelim! (Çev. N.)

9

Bir zamanların küf kokulu, virane taşra dükkanı Abelard’s, Marika’nın ellerinde Brooklyn sanat tarzını yansıtan bambaşka bir yere dönüşmüştü. Soyut ekspresyonist ressam Marika, sayısı belirsiz piercing halkaları, dövmeleri ve şaşırtıcı derecede rengarenk saçlarıyla gösterişten zerre kadar çekinmeyen otuzlu yaşlarda bir kadındı.

Resim ya da heykel yapmadığı zamanlarda mekanını nezih bir yer haline getirmekle uğraşmıştı. Canlı balık yemi soğutucusunu ve kurutulmuş hindi etlerinin yerleştirildiği vitrinini kaldırmıştı. Yer parkelerini zımparalatıp cilalatmıştı. Attıklarının yerlerine içinde organik ürünlerin açıkta sergilenebileceği yeni bir soğutucu, kendi pişirdikleri ekmeklerin yerleştirildiği bir ekmek sepeti, en son teknoloji ürünü bir espresso makinesi, modaya uygun dört masa ve elle boyanmış sandalyeler koymuştu. Çekiçlenmiş sac tavana küre biçiminde asma lambalar monte edilmiş, yontulmamış keresteden imal edilmiş raflaraysa dokunulmamıştı.

Gurney arabasını Hardwick’in klasik, büyük arabası, 1970 model kırmızı GTO’nun yanına çekti. İçeri adım attığı an arkadaki küçük yuvarlak masadaki Hardwick’i gördü. Üzerinde amirlerine defalarca hakaret etmesi yüzünden emniyet teşkilatından çıkarılmasının ardından üniforması haline dönüşmüş siyah tişörtüyle siyah kot pantolonu vardı. Alaska kızak köpeklerininkileri andıran açık mavi gözleri, jilet keskinliğindeki zekası, sert nükteleri, kendine has müstehcenliğe düşkün tavırlarıyla, eğer bu vasıflarını hazmetmeyi başarabilirseniz, neredeyse sevebileceğiniz biriydi.

Kaslı kollarını yasladığı küçük masa neredeyse ağırlığıyla devrilecek gibi görünüyordu. Kahkahalarla gülen Marika’yla konuşuyordu. Kadın pembeden metalik maviye değişen renklere boyanmış saçlarını iyice dikleştirmişti.

Gurney masaya ulaştığında, “Kahve?” diye sordu kadın. Marika’nın oldukça sert ses tonu Gurney’in hep dikkatini çekmişti.

“Olur. Duble espresso.”

Başını tamam anlamında sallayan Marika kahve makinesine yöneldi. Gurney de kadının uzaklaşmasını izleyen Hardwick’in karşısındaki sandalyeye geçti.

Marika tezgahın diğer tarafında gözden kaybolunca da Gurney’e döndü. “Tatlı kız. Göründüğü kadar çatlak da değil. Ya da White River çılgınlığına katılmayı planlıyorsan, senin yarın kadar çatlak diyelim.”

“Kötü bir fikir mi?”

Hardwick homurtuya benzer bir kahkahanın ardından uzandığı kahve fincanını dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Sonra fincanı sanki patlayacak bir şey tutuyormuşçasına özenle masaya geri koydu. “Orası kendilerini fazilet timsali olarak görenlerle dolu. Hepsinin adaletin kendi bakış açılarıyla sağlanacağına dair kesin inançları var. Dünyada haklı olduğunu düşünen - buna kesinlikle emin olan - tiplerden daha kötüsü yoktur.”

“Siyahileri Savunma Birliği’ni mi kastediyorsun?”

“Kısmen. Ama sadece kısmen. Senin neye inanmak istediğine bağlı olarak değişir tabii.”

“Biraz daha açık konuşabilir misin?”

“Nereden başlasam…”

“Kline’ın beni de işin içine sokma arzusunu açıklayacak herhangi bir şeyden başlayabilirsin.”

Hardwick bir an için düşündü. “Bunun nedeni büyük olasılıkla Dell Beckert.”

“Beckert ne diye beni karıştırmak istesin ki?”

“İstemez. Belki Beckert, Kline’a sorun çıkartıyordur demek istedim.”

Sözlerini sürdürmeden önce Hardwick hiç de hoş şeyler anlatmayacağını gösterircesine yüzünü ekşitti. “On sene önce Büro’da onunla görev yaptığım dönemde herifin ne kadar büyük bir pislik olduğunu görmüştüm. Tabii bu şimdiki gibi büyük adam olmasından önceydi. Düşün, o zamanlar bile öyle bir tipti. Anlıyor musun? Konu bu. Beckert her zaman kendi hedefi doğrultusunda

hareket eder. Hedefe kilitlenir. Her ne pahasına olursa olsun başarıya ulaşmak tek amacı haline gelir ve bu uğurda diğerlerini kötü göstermekten de zerre kadar çekinmez.”

“Okuduğum kadarıyla diğerlerini kötü göstermekten çok televizyon dizilerine yaraşır başarılarıyla nam salmış.”

“Kaliteli pisliklerin hepsi gibi o da yaptıklarını allayıp pullayıp satmakta çok başarılı. Beckert’ta her şeyi kendi lehine çevirebilme içgüdüsü var. Olumsuz durumları dahi. Hatta özellikle olumsuz durumları desem daha doğru olacak.”

“Ne gibi?”

“Ailesi gibi. İlk zamanlarında ailesi perişan bir haldeydi. O günlerde aşağı yukarı on üç yaşında olan oğlu, tam bir baş belasıydı. Babasından nefret ediyordu. Yaptığı her şeyde de amacı onu utandırmaktı. Polis arabalarının üzerlerine gamalı haçlar çizdi. Çocuk Esirgeme Kurumu’na babasının ele geçirilen uyuşturucuları sattığını söyledi. Sonra büyük ihtimalle babası eskiden denizci olduğundan donanmaya ait askeri bir büroyu ateşe vermeye kalktı. İşte bu noktada babası harekete geçti. Önce çocuğu güneyde bir yerde son derece sert bir davranış düzeltme eğitimi verilen bir yatılı okula gönderdi. Burası aslında okuldan çok hapishane gibi bir yerdi. Ve sonra…” Hardwick bu noktada dramatik bir tavırla duraksadı.

Gurney gözlerinin içine bakarak, “Ve sonra… Ne?” diye sordu.

“Ve sonra Dell Beckert gerçek yeteneğini sergilemeye başladı. İçinde bulunduğu berbat durumu altın bileziğe dönüştürdü. Polislerin çoğu ailevi sorunlarını kendilerine saklar. Ama Beckert tam tersini yaptı. Ailelerle görüştü. Medyaya açıklamalar yaptı. Sohbet programlarına katıldı. Baş belası çocukları olan aileler arasında tanınır biri haline geldi. Ne yapılması gerektiğini bilen, görmüş geçirmiş, dayanıklı bir polisti o. Derken ağrı kesici müptelası karısı yaklaşık bir yıl sonra aşırı dozda eroinden öldü. O bunu bile faydaya çevirdi. Bir anda kendi acı dolu deneyiminden ötürü, yüreğinin sesini dinleyerek, bağımlılık yaratıcı madde satıcılarına zerre kadar hoşgörü göstermeyen uyuşturucuyla savaşmaya kendini adamış bir polis olup çıktı.”

Gurney’in de ağzının tadı kaçmıştı. “Korkunç bir kişiliği var gibi duruyor.”

“Hem de nasıl. Ama kendini sert, acımasız, kusursuz bir polis gibi göstermeyi başardı. Beyazların bayılacağı ve de oy verecekleri bir polis.”

“Oy mu?”

“Henüz resmi bir açıklama yapılmadı. Ama onun ara seçimlerde eyalet başsavcılığına aday olacağı yönünde dedikodular var. “

“Kline da aynı söylentilerden bahsetmişti.”

“Muhteşem özgeçmişine harika bir ilave olacak.”

Marika, Gurney’in espressosunu getirdi. Hardwick devam etti. “Ki bahsettiğim özgeçmiş gerçekten çok etkileyici. NYEP[1] terfi sınavlarında en yüksek notu almış. Birkaç sene Büro’da nam salıp, bu sırada kamu yönetimi alanında yüksek lisans yaparak Profesyonel Standartlar Ekibinde önemli bir yer edinmiş. Sonra özel sektöre geçip eyalet çapında tüm emniyet teşkilatlarıyla çalışan bir danışmanlık bürosu kurmuş. Şiddet olaylarına maruz kalan polislere danışmanlık hizmeti verirken bir yandan da rütbeli polisleri şiddet olaylarının doğasıyla nedenleri konusunda eğitmek amacıyla bir bölüm açmış.”

“Sonuç nasıl olmuş?”

“Beckert için muhteşem olmuş. Emniyet teşkilatıyla ilişkileri bir hayli sağlamlaşmış.”

“Ama?”

“Emniyet mensuplarına yardımcı olmak amacıyla yapıldığı ileri sürülen bu danışmanlık hizmetinin asıl amacının farklı olduğu, çeşitli eylemler karşısında polisin tartışmaya açık davranışlarının önemsiz hale getirilerek kamuoyuna sunulması maksadı taşıdığına dair birtakım eleştiriler yapılmış.”

Gurney sert kahvesinden bir yudum aldı. “İlginç. Peki bu yükselen yıldız nasıl White River polis şefi olmuş?”

“Üç, dört sene önce, yani senin buraya taşınmanın hemen öncesinde, ortalık bir rüşvet skandalıyla çalkanıyormuş. O zamanki polis şefinin telefon kayıtlarına ulaşılması neticesinde etrafa bir dolu yüz kızartıcı bilgi yayılmış. Anlaşıldığı kadarıyla bu şef, yüzbaşılardan biri ve dedektif bürosundan üç kişi New York

kırsalında dağıtım yapan Meksika kökenli bir eroin çetesinden rüşvet alıyormuş. Bunun ortaya çıkması White River Polis Teşkilatı açısından tam bir halkla ilişkiler faciasına neden olmuş. Halk yeni bir ekip kurulması için sesini yükseltmeye başlamış. Bölgeyi pislikten arındırmak, halkı sakinleştirmek ve teşkilatı yeniden oluşturmak için mesleki geçmişi ve sert imajı da dikkate alınınca Beckert'tan daha iyisi bulunamaz gibiymiş."

"Bu da yeni bir başarı öyküsü mü olmuş?"

"Çoğu kimse öyle düşünüyor. Kötü şöhretlileri işten uzaklaştırdıktan sonra eyalet polisindeki dostlarıyla danışmanlık şirketi çalışanlardan kendi ekibini kurdu" Hardwick'in çene kasları gerildi. "Bunlardan da kendisine özellikle yakın olan Judd Turlock'u yardımcısı olarak atadı."

"Tam olarak yakınlıkları nedir?"

"Akademiye birlikte gitmişler, büroya birlikte seçilmişler. Danışmanlık ekibinde de yine yardımcısıymış. O kadar ki Donanma'da bile beraberlermiş."

"Ondan pek hoşlanmıyor gibisin?"

"Acımasız, her an ısıracak haldeki bir köpeği sevmek kolay değil."

Gurney düşünceli bir tavırla kahvesinden bir yudum daha aldı. "Beckert'ın White River'da gerçekleştirdikleri başarı hanesine mi yazıldı?"

"Başarı nereden baktığına göre değişir. Sokakları temizledi. Uyuşturucu satıcılarının çoğunu bölgeden uzaklaştırdı. Soygun, gasp ve şiddet olaylarının sayısını önemli oranda azalttı."

"Ama…"

"Bazı hadiseler oldu. Göreve getirilmesinden hemen sonra, şu Laxton Jones olayından birkaç sene kadar önce, trafik kontrolü sırasında genç bir siyahi sürücü tartışmanın şiddetlenmesi sonucu dövülerek gözaltına alındı. Nelson Tuggle. Polis arabanın ön koltuğunda bir tabancayla bir paket kokain bulduğunu, ayrıca Tuggle'ın kendisine yumruk atmaya yeltendiğini ileri sürdü. Tuggle yalan makinesine bağlanmayı talep etmiş. Avukat bunun için çok diretmiş. Hatta medyanın ilgisini çekmeyi başararak, müvekkilinin yanında polis memurunun da makineye bağlanması taleplerinin herkes tarafından duyulmasını sağlamış. İki

gün sonra Tuggle hücresinde ölü bulunmuş. Adli tıp raporuna göre ölüm sebebi aşırı dozda kokainmiş. Yetkililer bu kokainin de kaçak şekilde cezaevine sokulmuş olduğunu açıklamışlar. Ama sağda solda bunun yalan olduğuna dair dedikodular yayılmış. Tuggle olayı büyüseymiş ses getirebilirmiş ama bir şey çıkmamış."

"Niye? Kimse takipçisi olmamış mı?"

"Tuggle'ın ailesi yokmuş. Görgü tanığı da, dostu da. Kimsenin umurunda olmamış yani."

"White River Emniyeti'nin oyunu kendi kurallarıyla oynadığına dair başka örnekler olmamış mı?"

"Yakalanan uyuşturucu satıcılarının çoğu bunu iddia etmiş. Tabii hiçbiri bir şey kanıtlayamamış. Burada yargıçlar da jüri üyeleri de büyük çoğunlukla polis yanlısıdır. Ama sorun şu ki, Beckert popülaritesi sayesinde White River'ın beyaz nüfusunun takdirini giderek kazanırken aynı hızla siyahiler arasında da itibar kaybetmiş durumda. Siyahiler suçla mücadele ediliyor olmasından rahatsızlık duydukları için böyle düşünüyor filan değiller. Onlar adamın burada Tanrı rolüne bürünmesinden ve siyahlara karşı haddinden fazla sertlik yanlısı bir tutum izlemesinden şikayetçiler."

"Yani düdüklü tencere ısınmaya devam ediyor?"

"Hem de nasıl. Laxton Jones vakasının uyuşturucu satıcılarının iddiaları kadar kolayca göz ardı edilemeyecek noktalara ulaşması Beckert'ın talihsizliği oldu. Öncelikle Jones, Tuggle gibi yalnız değildi. Yanında, olanları bizzat yaşayan ve olup bitenleri anlatmaktan zerre kadar çekinmeyecek derecede kararlı bir kız arkadaşı vardı. Blaze Lovely Jackson."

"Onu RAM'ın *Savaş Alanında Bu Gece* programında izledim. Çok öfkeli bir kadın olduğu belli."

"Hem de çok öfkeli. Ama zeki de. Bugünlerde Beckert için çok önemli. Ayağının altında ulaşmak istediği hedefe mani olacak hiçbir şey istemiyor."

"Seçimi mi kastediyorsun?"

"Seçimi ve sonrasını. Herif kendini günün birinde Beyaz Saray'da hayal

ediyor.”

Bu biraz abartılı bir yorum gibiydi. Ama kim bilebilirdi ki? Sonuçta adam gözleri en üst merdiven basamağındaki bir dolu pisliğin yapabileceğinden çok daha fazlasını şimdiden yapmıştı. Ayrıca Rushmore Dağı Anıtı’na yaraşır derecede keskin yüz hatlarına sahip olduğu da açıktı.

“Bu arada,” dedi Gurney. “Hâlâ yakalanmamış bir tetikçi var. Steele’le ilgili bir şeyler bulabildin mi?”

Hardwick omuz silkti. “Adam tam bir sütten çıkmış ak kaşık. Hep kurallara uymuş. Zeki. Üniversite mezunu. Boş zamanlarında hukuk eğitimi alıyormuş. Daha derin bir inceleme yapmamı ister misin?”

Kısa bir süre düşünen Gurney başını iki yana salladı. “Şimdilik hayır.”

Hardwick ona meraklı gözlerle bakarak, “Ne yapacaksın peki?” diye sordu. “Tetikçi avına katılacak mısın?”

“Sanmıyorum. Eğer Kline, Beckert’ın yöntemlerini beğenmiyorsa bu onun sorunu. Benim değil.”

“Yani karışmayacaksın?”

“Mantıklı seçenek buymuş gibi görünüyor.”

Hardwick kendine has, tüm yüzünü kaplayan çirkin sırıtışının ardından, “Yani o pisliğe bulaşmak için hiç istek duymuyorsun, öyle mi?” dedi. “Vay canına, Gurney. Sandığımdan daha mantıklı çıktın.”

1

New York Eyalet Polisi (Çev. N.)

10

Gurney, Abelard’s’tan eve dönüş yolunda Hardwick’in Beckert’la ilgili söylediklerini düşündükçe bu işe karışmamanın gerçekten de en mantıklı tercih olduğuna ikna oluyordu.

Evin yanına park ettiği arabasından inerken içeriden çalan telefonun sesini duydu. Havaların ısınmasıyla her seferinde sıkışan kapıyı hemen açamadı. Telefona yetiştiğinde hüzün dolu bir kadın sesi telefon numarasını verip, bıraktığı mesajı tamamlıyordu.

Hemen ahizeyi kaldırdı. “Ben Gurney.”

“Ah… Bay Gurney?”

“Evet?”

“Ben Kim Steele. John Steele’in eşi.”

Televizyonda izlediği, polisin vurularak yere düşme anı gözünde canlanınca yüzü buruştu. “Çok üzgünüm, Bayan Steele. Hem de çok.”

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadı.

Sonra, Gurney, “Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Gelip sizinle konuşabilir miyim? Telefonda konuşmak istemiyorum.” Kadın bir kez daha sustu. Gurney bu sırada onun hıçkırıklarına mani olmaya çalıştığını sezinlemişti. “Nerede oturduğunuzu biliyorum. Yirmi beş dakikada orada olurum. Sizin için uygun olur mu?”

Önce duraksadı. Sonra, “Tamam, olur,” dedi.

Daha telefonu kapattığı anda aklına kadına hayır cevabı vermenin daha zekice olacağına dair en az üç iyi neden gelmişti.

Ölen polisin karısının kendisiyle ne konuşmak isteyeceğine ya da kendisinin varlığından nasıl haberdar olduğuna dair fikir yürütme isteğini bastırıp onun yerine, vurulma olayıyla ilgili ekranda gördükleri dışında başka neler yazılıp

çizildiğine dair fikir edinmek maksadıyla internette kısa bir araştırma yapmaya karar verdi.

Dizüstü bilgisayarını bıraktığı yere, mutfak masasına yöneldi. Steele ve White River sözcüklerini yazınca, Beckert'ın basın toplantısına, olaya ilişkin medya raporlarına, her biri şiddetin gerçek nedenini açıkladığını ileri süren siyasi yelpazenin her noktasından yapılan yorumlara erişim sağlayan linklere ulaştı.

Ancak hiçbir yerde John Steele'in artık dul olan bir eşi olduğuna dair bilgilerin ötesine erişemedi.

Sosyal medyada John Steele ve Kim Steele isimlerini aramaya karar verdi. Önce Facebook'u seçti. Sayfanın yüklenmesini beklerken cam kapıların ötesinde, arazinin aşağılarında bir yerde bir hareket dikkatini çekti. Hemen ayağa kalkması sayesinde arazilerini ormandan ayıran eski taş duvarın oyuğundan sıçrayarak kaçan üç akkuyruklu geyiği görebilmişti. Hayvanların bir şeyden ürkmüş olması gerektiğini düşünerek ahırla göletin olduğu tarafa baktı. Orada, kasaba yolunun sonunda, başka bir hareket vardı. Bir otomobilden ya da kamyonetten yansıyan parlak bir ışık gözüne ilişti. Ama ahırın köşesindeki büyük altın çanağı çalılıkları yaklaşan aracın tam olarak görünmesine engeldi.

Kapıyı açıp sundurmaya çıktı. Ama buradan da fazla bir şey göremiyordu. Merakını gidermek için ahıra doğru yürümeye niyetleniyordu ki ev telefonu çaldı. İçeri girip ekrandaki numaraya baktı. Arayan Sheridan Kline'dı.

"Ben Gurney."

"Selam Dave," dedi Kline yapmacık bir samimiyetle. "Mesajını cevaplamak için arıyorum. İşin aslı şu; olayda bazı hassas ayrıntılar var. Ancak benim resmi olarak emniyet teşkilatında görev yapmayan birine bunları anlatmam hiç uygun olmaz. Bunu anlayacağına eminim. Ama ben de varım dersen, zamanı gelince sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Üstelik müthiş imkanların da olacak. Bir yandan resmi bir statü kazanmış olacaksın bir yandan da bürokrasiden bağımsız olarak çalışma şansına erişeceksin. Sadece bana rapor vereceksin."

Bu son cümleyi sanki eşsiz bir ayrıcalık sunuyormuş gibi söylemişti.

Gurney hiçbir şey söylemedi.

“Dave?”

“Söylediklerinizi değerlendiriyorum.”

“Ah. Tamam. Güzel. Şimdilik burada bırakalım öyleyse.

Bana yanıtını ne kadar çabuk verirsen başkalarının da ölmesine o kadar çabuk mani oluruz.”

“Haber vereceğim.”

“Bekliyorum.”

Gurney ahizeyi yerine koyarken Kline’a işe karışmamaya karar verdiğini söyleme fırsatını değerlendirmediğinin farkındaydı. Üstelik bunu neden yapmadığına dair mantıklı bir neden bulmakta zorlanıyordu. Tam o sırada, ahıra doğru yaklaşan araç aklına geldi.

Cam kapıları açıp yolun aşağısına doğru baktı. Bakışları çalılıkların diğer ucuna ulaştığı anda iki şaşırtıcı şeyi aynı anda gördü. Bunlardan ilki arabaydı. Son derece şık bir Audi A7. Lüks aracın genellikle büyük tekerlekli, geniş iç hacimli kamyonet manasına geldiği bir bölgede böylesi bir arabaya çok nadir rastlanırdı. Onu şaşırtan ikinci şeyse arabada kimsenin olmayışıydı.

Etrafına bakındı. Kimseyi göremedi.

“Merhaba?” diye seslendi.

Kimse yanıt vermedi.

Ahıra doğru yürümeye koyuldu. Yaşlı elma ağaçlarının gölgesindeki, üzerleri çiğle kaplı sık çimenlerde ayak izi yoktu.

Arabanın arkasına doğru yürüyüp etrafı kolaçan etmeye koyuldu. Gözleriyle gölet tarafından, orman kıyısındaki ekinleri biçilmiş tarlaya, oradan da çayırlığa doğru her yanı taradı. Hiç kimseyi göremedi.

Ne yapması gerektiğine karar vermek üzereyken hafif bir çıtırtı duyar gibi oldu. Sonra aynı sesi bir kez daha duydu. Ses bu sefer hem daha net duyulmuş hem de daha yakından gelmişti. Sanki göletin yukarısındaki sık çalılıkların arasından geliyordu. Ancak bulunduğu yerden görebildiği kadarıyla, doğaya ait olmayan tek şey küçük arkeoloji alanını temizlemekte kullandığı traktörden ibaretti.

İyiden iyiye meraklanarak kazı alanına doğru uzanan yola yöneldi. Şimdi ses daha da artmıştı. Yolun sonundaki köşeyi dönünce geniş, dikdörtgen şeklindeki çukur ortaya çıktı. Ancak çukurun başına gelinceye dek sesin kaynağını tespit edemedi.

Bej pantolonu, pahalı görünümlü kahverengi mokasenleri, üzeri palmiye ve kuş resimleriyle bezeli spor gömleğiyle bir adam elinde bir malayla yere çömelmiş, eski binanın taşlarından birini dikkatle temizliyordu.

Adam arkasına dönmeden konuşmaya başladı. “On yedinci yüzyıl olduğunu söyleyebilirim. Yirmi yıl aşağı ya da yirmi yıl yukarı olabilir. Yani on sekizinci yüzyıl başı olması da mümkün. Üstünde enteresan bir tabaka birikmiş.” Elindeki, Gurney’in orada bıraktığını hatırladığı malayla, taşı biraz daha kazıdı. “Dört farklı katman. Bir metrelik aralarla.”

Akla leylekleri getiren, zayıf, uzun boylu, seyrek saçı pantolonuyla aynı renkteki adam doğrulurken bir yandan da gözlerinin kocaman görünmesine neden olan kemik çerçeveli gözlüğünün arkasından Gurney’e baktı. “Bunlar mesajınızda bahsettiğiniz zincir halkalarının kalıntıları mı? Bu duvar boyunca uzanıyormuş, yanılıyor muyum?”

Bazılan Dr. Walter Thrasher’ın sosyal ilişkilerden otizme kayacak derecede uzak durma çabasını itici bulabilirdi. Ama derhal konuya girmeyi erdem sayan biri olarak Gurney adamın davranış tarzından gayet hoşnuttu.

“Haklısınız. O paslı yerlerin hemen altından,” dedi Gurney şaşkınlığının neden olduğu yüz ifadesiyle. “Bana yarın geleceğinizi söylediniz gibi geldi. Yoksa hayatımdan bir günü bir yerlerde mi kaybettim?”

“Kayıp gün yok. Sadece buradan geçiyordum. White River’dan, Albany’e gidiyorum. Belki evdesinizdir diye düşünüp şansımı denedim. Ahırın yanından geçerken traktörü görünce de kazı alanının orası olması gerektiğini düşündüm. İlginç. Çok ilginç.” Konuşurken elindeki malayı bir kenara bırakıp şaşırtıcı derecede bir çeviklikle çukurun yanındaki kısa merdiveni çıktı.

“Hangi açıdan ilginç?”

“Buna hemen yanıt vermek istemiyorum. Çünkü bulduğunuz eserlere göre

değişir. Bebek dişlerinden bahsetmiştiniz, değil mi? Bir de bıçaktan?”

“Cam parçaları, paslı metaller, hayvan derilerini asmak için kullanılan kancalar da var.”

Thrasher’ın gözlüğünün büyüttüğü bakışlarında tuhaf bir yoğunluk vardı. “Şimdi onlara bakmaya zaman yok. Belki sadece bıçakla dişlere bir bakabilirim. Çabucak?”

Gurney omuz silkti. “Sorun yok.” Bir an için Thrasher’a arabayla eve kadar gitmeyi teklif etmeyi düşündü ama altı alçak A7’nin arazide çamura saplanma olasılığının yüksek olduğunu fark edip vazgeçti. “Burada bekleyin. Hemen geliyorum.”

Gurney bıçak ve renkli cam kavanozun içindeki dişlerle geri döndüğünde Thrasher arabasının yanındaydı.

Thrasher siyah sapma tırnak büyüklüğünde yarım ay motifinin kazındığı bıçağı yakından ama hızlıca inceledi. Başını sallayıp, yeterli sonuca eriştiğini ortaya koyan bir mırıldanma eşliğinde bıçağı Gurney’e geri verdi. Sonra büyük bir dikkatle, neredeyse korkarak cam kavanozu aldı. Önce kavanozun dışından her bir dişi inceledi. Sonra kapağı yavaşça açıp kavanozu eğdi. Avucuna tek bir diş aldı. Sonra avucunu iyice açarak dişi her açıdan incelemeye koyuldu. Ardından da dişi yeniden kavanoza atıp kapağını kapattı.

“Bunu bir iki günlüğüne ödünç alabilir miyim? Elimizdekinin ne olduğunu doğrulamam için mikroskop lazım.”

“Bebek dişleri olduklarına emin değil misiniz?”

“Ah, kesinlikle bebek dişleri. Buna hiç şüphe yok.”

“O zaman…”

Thrasher duraksadı, bir an için tedirgin olmuş gibi göründü. “Burada bulunmalarının çok farklı nedenleri olabilir. Daha yakından bakıncaya kadar konuyu kapatmak en doğrusu.”

11

Ahırdan eve iki farklı patika uzanıyordu. Birincisi çayırın hemen yanından geçen, araçla gelip giderken de kullanılan yoldu. Daha dönemeçli olanıysa çayırın orman tarafından geçerek kıvrılıp, kümesin ve bahçenin diğer tarafına ulaşırdı.

Gurney ikinci yolu tercih etti. Dikkatini ormandan gelen seslere, kokulara, yaprak hışırtılarına, güzel havaya, sık eğreltiotları arasında açmış küçük mavi çiçeklere verip, Thrasher'ın giderken söylediği şeyin neden olduğu, tam adını koyamadığı huzursuzluk hissinden kurtulmaya çabalıyordu.

Uzun yoldan eve doğru yaklaşırken kasaba yönünden gelen bir aracın sesini duydu. Hemen ardından da ahırın köşesini dönen küçük arabayı gördü. Araba iyice yavaşlayıp köşeyi döndü, sonra da yokuşu tırmanmaya başladı.

Araba, evin on, on beş metre yakınında, Gurney'in Outback'nin hemen yanında durdu. Kapıyı açıp araçtan inen kadın bir an öylece durdu. Kadının Kim Steele olduğunu tahmin eden Gurney ona doğru adımlarını sıklaştırdı. Tam seslenmek üzereydi ki kadın arabaya geri döndü. Aracı geri döndürmeye çalıştı. Ama arka tekerleklerden biri köstebek oyuklarından birine girince bunu yapamadı.

Gurney geldiğinde kadın elleriyle direksiyona sımsıkı yapışmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Siyah, kıvırcık saçları darmadağındı. Yorgunluktan bitmiş gibi görünüyordu.

Gurney karşısındaki kadının siyahi olduğunu görünce ilk anda bir hayli şaşırdı. Neticede bu durum zihninde taşralı beyaz bir polisin evli olduğu kişiyle ilgili oluşturduğu imaja hiç uymuyordu. Beklentisinin sığlığı ve onun altında yatan, kaynağı da aslında pek de gizli olmayan önyargının neden olduğu rahatsızlık hissiyle boğazını temizledi.

“Bayan Steele?”

Saatlerdir ağladığı şiş gözlerinden kolayca anlaşılıyordu.

“Bayan Steele?”

Burnunu çekip, bakışlarını direksiyonda sabitledi. “Lanet olası… aptal… araba.”

“Aracınızı traktörümle çekip oradan çıkarırız. Siz eve buyurun. Ben arabanızla ilgilenirim. Olur mu?”

Gurney sorusunu yinelemek üzereyken kadın kapıyı açıp indi. Gurney kadının bluzunun düğmelerinin yanlış iliklendiğini fark etti. Hava gayet sıcak olmasına karşın üzerindeki bol kot ceketi ısınmaya çalışıyormuşçasına çekiştirip düzeltti.

Gurney önden gidip küçük metal sehpanın yanındaki sandalyelerden birini gösterdi. “İçecek bir şey alır mısınız? Su ya da kahve?”

Kadın başını iki yana sallayarak oturdu.

Gurney de karşısındaki sandalyeye geçti. Kadının yüzündeki kederi, bitkinliği, kararsızlığı ve öfkeyi net biçimde görebiliyordu.

Sakin bir ses tonuyla, “Kime güvenebileceğini bilmek çok zor, değil mi?” dedi.

Kadın şaşırıp Gurney’in yüzüne daha dikkatle bakmaya başladı. “Siz emekli bir polissiniz, değil mi?”

“NYPD, cinayet masasından emekli dedektifim. Yirmi beş yıllık hizmetimin ardından emekliye ayrıldım. Üç sene önce buraya, Walnut Crossing’e taşındık.” Duraksadı. “Beni neden görmek istediğinizi söylemek ister misiniz?”

“Emin değilim. Hiçbir şeyden emin değilim.”

Gurney gülümsedi. “Bu iyi bir şey olabilir.”

“Neden?”

“Bence karmaşık olan durumlara kuşkuyla yaklaşmak son derece gerçekçi bir tutumdur.”

Kafasının karıştığı, ne yapacağını bilemediği, ancak Madeleine’le konuşup değerlendirdikten sonra karar verebildiği zamanları düşünüyordu. Acaba Kim

Steele’in de kocasıyla benzer bir ilişkisi var mıydı? Belki de kadın kuşkularından kocasıyla yaptığı konuşmalarla sıyrılıyordu.

Yanaklarından yaşlar süzülmeye başlarken, başını iki yana sallayarak, “Özür dilerim,” dedi. “Zamanınızı almamalıydım.”

“Zamanımı almıyorsunuz.”

Kadın başını kaldırıp yüzüne baktı.

Gurney gözlerinden kadının zihninde verdiği savaşı ve nihayetinde de bir karara vardığını okuyabiliyordu.

Gurney’in, büyük bir ihtimalle kocasına ait olduğunu düşündüğü bu yüzden de durup durup sarınıyor olmasını bir hayli dokunaklı bulduğu üzerindeki kot ceketin cebine elini sokup bir cep telefonu çıkardı. Dokunmatik ekranda birkaç işlem yaptıktan sonra telefonu Gurney’in görebileceği şekilde tuttu. Gurney almak için elini uzattığındaysa telefonu geri çekti.

“Ben tutarım,” dedi. “Siz sadece yazılanları okuyun.”

Bu bir kısa mesajdı. *“Kıçını kolla. Bu gce sni gebrtip SSB’yi suçlayacaklar*.”

Gurney mesajı üç kez okudu. Tarihi ve saati kontrol etti. Mesaj John Steele’in öldürüldüğü akşam, vurulmasından yaklaşık bir saat önce gönderilmişti.

“Nedir bu?”

“John’un telefonunda bu mesajı buldum.”

“Telefon neden hâlâ sizde? Olay yeri inceleme ekibi telefonu istemedi mi?”

“Bu telefon yanında değildi. Görevdeyken hepsi BlackBerry kullanır. Bu, John’un kendi telefonu. Evde bırakmıştı.”

“Mesajı ne zaman buldunuz?”

“Dün sabah.”

“Polise gösterdiniz mi?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Çünkü…”

“Mesaj. Orada yazılanlar.”

“Sizin için başka anlamlar da mı içeriyor?”

Güneş ışığı doğrudan üzerine vuruyor olsa da cekete daha bir sarıldı. “Dikkatli

olması için uyarılmış. Bu birinin onun için endişelendiği, onun yanında olduğu manasına gelmez mi?”

“Bu kişinin emniyetten biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Kocanız düşmanları olan ilk polis değil. Bazen en iyi polislerin en korkunç düşmanları olur.”

Bakışları buluşunca kadın başını sallayarak Gurney’i onayladı. “John işte öyle bir polisti. En iyisi. Dünyadaki en iyi insandı. Müthiş dürüsttü.”

“Sizce onun yaptığı herhangi bir şeyi, emniyette ondan daha az dürüst birileri tehdit olarak algılamış olabilir mi?”

Kadın derin bir nefes aldı. “John evde işten bahsetmeyi sevmezdi. Sadece bir keresinde telefonla konuşurken kulağıma çalınmıştı. Son olaylarla ilgili, kanıtların şüpheli olduğuna, gözaltındaki ölümlerle, camdan atılan şüphelilerle ilgili birtakım yorumlar yapıyordu. Siz tam olarak ne kastedildiğini biliyorsunuzdur, değil mi?”

Gurney başıyla onayladı. Bazı emniyet mensuplarının, polis kurşunuyla öldürülen kurbanın silahlı olduğuna dair ‘delil’ olması için yanlarına kaynağı kolayca gizlenebilecek, takibi olanaksız bir tabanca almadan hiçbir yere gitmediklerini bilirdi.

“Hangi olayı araştırması gerektiğini nasıl biliyordu?”

Kadın duraksadı. Tedirgin olmuş gibiydi. “Belki birileriyle teması vardı.”

“Onu özellikle bazı olayları incelemeye yönlendiren birileri mi?”

“Belki.”

“Siyahileri Savunma Birliği’nden birileri mi?”

“Gerçekten bilmiyorum.”

Kadın çok kötü bir yalancıydı. Ama bunun hiçbir sakıncası yoktu. Gurney asıl iyi yalan söyleyenlerden endişe ederdi.

“Size bu sorunların kaynağının teşkilatın hangi noktalarına kadar eriştiğine dair herhangi bir şey söyledi mi?”

Kadın hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerine ışık tutulmuş tavşan gibi

hareketsiz kalışından cevabı belliydi.

“Sizden bana gelmenizi kim istedi?”

“Geçen sene çözdüğünüz Peter Pan cinayetiyle ilgili yazılanları okumuştum. Olayın ardındaki yozlaşmış polisi ortaya çıkarmıştınız.”

Bu açıklama gerçek gibi görünüyordu.

“Beni nerede bulacağınızı nereden biliyordunuz?”

Bir kez daha gözlerine ışık tutulmuş tavşan gibi bakakaldı. Bu da kadının doğruyu söyleyemeyeceği ama yalan da söylemek istemediği anlamına geliyordu. Gurney bunun zor durumda kalmış dürüst bir insanın göstereceği mantıklı bir tepki olduğu kanaatindeydi.

“Tamam,” dedi. “Şimdilik onun üzerinde durmayalım. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

Kadın bu kez duraksamadan yanıt verdi. “Kocamı kimin öldürdüğünü bulmanızı istiyorum.”

12

Kim Steele evin önündeki dar yolda beklerken Gurney kazı alanından getirdiği traktörüyle kadının arabasını çukurdan çekip, doğru istikamete dönük olacak şekilde yola çıkardı. White River'da yaşananlarla ilgileneceğine söz verdi. Gitmek üzere elini uzatıp tokalaşırken bir anlığına da olsa kadının keder sinmiş yüzünde bir gülümseme belirir gibi olmuştu.

Gurney arabanın güvenli bir şekilde kasaba yoluna doğru yöneldiğini görünce içeri girip bilgisayarında yeni bir dosya açtı. Buraya ezberindeki telefon mesajını yazdı. Sonra Jack Hardwick'i arayıp ona Kim'in anlattıklarının özetini geçtiği, sonra da ondan bağlantılarını kullanarak Dell Beckert ve yardımcısı Judd Turlock'la ilgili biraz daha derinlemesine araştırma yapmasını istediği bir sesli mesaj bıraktı. Buna ek olarak da Hardwick'e telefon mesajının kopyasını e-postayla yolladı.

Sonra cep telefonunu alıp, şebeke sinyallerinin daha güçlü olduğu arka bahçeye çıktı. Kayıt fonksiyonunu devreye sokup Sheridan Kline'ın özel numarasını tuşladı.

Kline telefonu, gerginliği pek de gizleyemeyen abartı derecesindeki samimi ses tonuyla, ikinci çalışta açtı. "Dave! Aramana çok sevindim. Hadi söyle, beraberiz, değil mi?"

"Bu sizin davetinizi ne kadar doğru anladığıma göre değişir. Öncelikle neyi kabul ettiğimi bir dinleyin: Tam bir polis yetkisi, kimlik kartı, sizin soruşturma ekibinizdekiler kadar korunma, soruşturma özerkliği istiyorum. Sadece size rapor vereceğim. Karşılığında kıdemli dedektiflere ödenen standart saatlik ücreti talep ediyorum. Anlaşma açık uçlu olacak, her iki taraf da istediği an anlaşmayı feshedebilecek. Doğru anlamış mıyım?"

"Bu konuşmayı kaydediyor musun?"

“Bunun sizin açınızdan bir sakıncası var mı?”

“Hayır, sorun değil. Anlaşmayı hazırlatırım. Bu öğleden sonra White River Polis Merkezi’nde KDYE toplantısı var. Yani Kriz Durumu Yönetim Ekibi toplantısı. Üç buçukta. Otoparkta üç on beşte buluşalım. Anlaşmayı imzalarsın, oradan da toplantıya birlikte geçer, hemen işe koyulmuş oluruz.”

“Orada görüşmek üzere.”

Gurney konuşmayı bitirdiği sırada kuşkonmaz tarhının yanındaki kümesten bir tavuk gıdaklaması geldi. Aradan onca zaman geçmesine ve tavukların böyle sesler çıkarmasının çok nadir mantıklı sebepleri olduğunu gayet iyi biliyor olmasına rağmen, her seferinde olduğu gibi irkilip tedirgin oldu. Kötü bir durum karşısında atılan çığlıkları andıran bu seslerin gerçekte herhangi bir tehlike durumuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Yine de her şeyin yolunda olduğuna emin olmak maksadıyla kümese yöneldi.

İri Rhode Island Red cinsi horoz kümesin ortasında köy hayatı tanıtımlarına yakışır nitelikteki duruşuyla etrafı süzüyordu. Oraya kadar gelince kümesi temizleyip, suyu, yemliği doldurması gerektiğini hatırladı.

Madeleine sorumluluklarının çeşitliliğiyle mutlu olmasına karşın, Gurney farklı farklı görevler yüklenmeye pek de sıcak bakmazdı. Uzun zaman önce bir terapist, tanımlandığı her alanda aktif olma tavsiyesi vermişti. Eşine karşı bir koca, oğluna karşı bir baba, anne babasına karşı bir evlat, meslektaşlarına karşı bir dost, dostlarına karşı içten bir arkadaş olurken hep aktif olmalıydı. Kişinin yaşamının dengesiyle huzurunun bu yaşam öbeklerine aktif olarak katılmakla sağlanacağı hususunda ısrarcıydı. Gurney mantığını kavradığı bu öneriye karşı çıkmamıştı. Zaten yol gösterici bir prensip olarak ele alındığında bu önerinin gayet doğru olduğu açıktı. Ama iş bunu pratiğe dökmeye gelince, başarılı olamıyordu. İçerdiği tüm korkutucu yanları ve tehlikeleriyle dedektiflik mesleği ona yaşamının tek doğal yanı olarak gelirdi. Koca, baba, evlat, dost olabilmek ayrı ayrı çabalar gerektiren, hatta özel bir tür cesareti şart kılan durumlardı. Oysa katilin peşindeyken böyle şeylere ihtiyaç duymazdınız.

Elbette yüreğiyle, iyi bir insan olmanın polis olmaktan çok daha fazla mana

içerdiğini bilirdi. Ayrıca iyi bir hayat sürmek demek genellikle akıntıya karşı yüzmeye çalışma manası taşırdı. Üstelik terapistinin tekrarlamayı çok sevdiği bir söz şimdi zihninde yankılanır olmuştu. *Bir insanın en doğru şeyi yapacağı yegane an şu andır.* Böylece, görev ve sorumluluklarının verdiği mahcubiyet hissiyle kilerden süpürgeyi alıp kümese yöneldi.

Toz toprakla, suyla, yemle uğraşıyor olmaktan kaynaklanan başarı hissinin verdiği enerjiyle kendine yapılması gereken bir başka bakım işi daha buldu. Arazinin üst kısmından geçen geniş patikadaki otların biçilmesi gerekiyordu. Bu aktivite, yabani nanelerin kokusunu ciğerlerine çekerken, masmavi gökyüzünün altında uzanan, el değmemiş yeşil tepelerin manzarasını en yukarıdan izleme fırsatı sunmasıyla gayet hoş zevkler vaat ediyordu.

Patikanın sonunda göletin üzerinden kazı alanına uzanan küçük yola kadar geldi. Buradaki çimenler daha yavaş büyüyor olsa da, gelmişken buradaki otları da biçmeye karar verdi. Sık kiraz ağaçlarının altından geçip, kazı alanına dek ilerledi. Burada durup keşfettiği tarihi alana bakarken bir yandan da Thrasher'ın dişlerle ilgili yaptığı garip yorumu düşünüyordu. İçinden bir şeyler, bu konuyu zihninden uzaklaştırıp otları biçme işini bitirmesi gerektiğini hatırlatıyordu. Ama o an aklına gelen başka bir fikirle, buraya kadar gelmişken başka ilginç bir şeyler bulabilme ihtimalini de göz önüne alarak, birkaç dakika daha kalıp ilave bir küçük kazı yapmaya karar verdi.

Küçük bir kepçe monte ettiği traktörü hâlâ evin yanındaydı. Ama kazı alanında bir kürek vardı. Ufak merdivenden aşağı inip, Thrasher'ın incelediği yerdeki taş duvarın alt kısmındaki toprağı kürekle diğer tarafa atmaya koyuldu. Topraktan başka hiçbir şeye rastlamadan bu şekilde çalışırken bir yandan da önemsiz şeyleri takıntı haline getirmeye başladığından endişeleniyordu. Sonunda otları biçme işine geri dönmeye karar verdi. Ancak son kez toprağa daldırdığı kürek bu kez sert bir cisme çarptı. İlk anda bunun sertleşip kuruyarak taşlaşmış kil olduğunu düşünse de yerden alıp üzerindeki toprağı temizleyince bunun paslı, kalın, kıvrımlı bir metal olduğunu gördü. Üzerine yapışan topraktan iyice

arınınca bulduğu cismin, aşağı yukarı yedi-sekiz santim kalınlığında, bir köşesine kalın bir zincirin eklendiği, yuvarlak bir metal olduğunu anladı.

Her ne kadar bu cismin çok farklı kullanım alanları olabileceğinin farkındaysa da özellikle belirli bir kullanım amacı ön plana çıkıyordu. Ucundaki zincirle bu cisim, yarısı kopmuş ilkel bir kelepçeye çok benziyordu.

13

Batıya, White River yönüne giden ve fazla yüksek olmayan dağların, tepeler arasındaki engebeli otlakların, geniş vadilerin yanından geçen hafif meyilli yol, aşağıya ulaşılınca döküntü haldeki dükkanların sıralandığı bölgeye erişirdi. Bölgedeki ekonomik çöküşün son sembolü olan terk edilmiş haldeki White River taşocağı, bir zamanlar meydana gelen bir patlama sonrası yoldan geçen altı kişinin ölümü, sonrasında şirketin iflası ve birinin bu patlamayı yüzden fazla dinamit kapsülü kullanarak gerçekleştirdiği biçimindeki sansasyonel bilginin yayılmasıyla ünlenmişti.

Gurney'in GPS'i onu bu kasvetli kentin kundaklama ve yağma olaylarıyla çalkalanan Grinton bölgesine komşu ana bulvarına dek getirdi. Bulvarın sonunda White River Polis Merkezi yer alıyordu. Walnut Crossing'in manzara resimlerinde yer bulacak derecede doğal virane haldeki ahırları ve yıkılmaya yüz tutmuş ambarlarıyla tam bir tezat oluşturacak biçimde, bu bina gri-bej karışımı tuğlayla bin dokuz yüz altmışların kutu gibi bina mantığını yansıtacak tarzda inşa edilmişti. Çevresinde hiçbir yeşil alanın bulunmadığı bu binanın alüminyum çerçeveli pencerelerinden ön taraftaki beton otoparka kadar her taraf gri tonlardaydı.

Otoparkın girişine doğru yaklaşırken kaldırımda, iki tekerlekli bir yük arabasına benzeyen küçük bir aracın içerisinde, eldivenli ellerini yere sürterek ilerlemeye çabalayan bir adam gördü. Üzerinde pis, yırtık pırtık, çöpten alındığı belli bir asker ceketi, başında da beyzbol kepi vardı. Biraz daha yakından bakınca Gurney adamın dizlerinden aşağısının olmadığını, eldivenlerin de fırın tutacağı olduğunu gördü. Yük arabasının arkasına tutturulmuş eski bir süpürge sapının ucunda bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu. Adam ellerini kullanarak

ilerlemeye çalıştığı her seferinde paslı menteşelerin gıcırtısını hatırlatan bir ses tonuyla aynı şeyi avaz avaz yineliyordu. “Günışığı… günışığı… günışığı…”

Otoparka girer girmez Gurney’in gözüne takılan ilk araç Kline’ın pırıl pırıl parlayan siyah Navigator’ı oldu. Araç, önünde ‘Rezerve’ yazan kısımda, binanın girişine en yakın park alanındaydı. Yanına park edip arabasından indiği an duman, yanmış plastik ve ıslak kül kokusunu alıp şaşırdı.

Navigator’ın karartılmış arka camı indi. Kline başını dışarı çıkartıp Gurney’e önce memnuniyet sonra da kaygıyla baktı. “Her şey yolunda mı?

“Koku berbat.”

“Kundaklama olayı. Anlamsız bir aptallık. Zamanla alışıyorsun. Anlaşmayı getirdim.”

Gurney arkaya, Kline’ın yanına bindi. Çevresindeki karmaşadan yalıtılmış haldeki bir hayli rahat deri koltukları ve yumuşak ışıklandırmasıyla araç çok lükstü.

“Birinci sınıf bir araç,” dedi Gurney.

“Vergi mükelleflerine bir maliyeti yok.”

“Hacizli mal mı?”

“Uyuşturucu trafiğinin yönetilmesinde kullanıldığından mülkiyet hakkının sonlandırıldığı araçlardan.”

Büyük olasılıkla Gurney’in sessizliğini suçlanan şahsın mallarına duruşma öncesi el konulma olarak nitelenen tartışmalı uygulamaya eleştiri olarak algıladığından Kline ekleme ihtiyacı hissetti. “Yufka yürekliler suçlanan şahısların beraat ettiği çok az sayıdaki olay için bu uygulamanın doğru olmadığını ileri sürerek sızlanmaya bayılıyorlar. Ama yüz olayın doksan dokuzunda yaptığımız şey, üzerlerine pislik bulaşmış malların emniyet teşkilatına kazandırılmasından ibarettir. Bunda da hem yasal hem de vicdani açıdan zerre kadar bir sıkıntı yok.”

Ortalarına koyduğu evrak çantasını açıp içinden çıkardığı anlaşmanın iki kopyasıyla bir kalemi Gurney’e uzattı. “Ben imzaladım. Sen de ikisini imzala. Birini bana ver. Diğeri sende kalsın.” Anlaşmayı okuyunca içinde şaşırmasına

neden olacak hiçbir şey görmediğine şaşırdı. Telefonda bildirdiği talepleriyle ilgili en ufak bir kurnazlık yapılmamıştı. Garip bir şekilde bu dürüstlük şüphelenmesine neden oldu. Kline'ın yaptığı her şeyin hileli bir yanı olduğuna emindi. Dürüstlük her zaman daha önemli bir şeylere ulaşmanın yoludur. Ama bu şartlar altında anlaşmaya karşı çıkmasını gerektirecek bir şey bulamadı.

"Peki bu toplantının konusu belli mi?"

"Sadece bildiklerimizi paylaşacağız. Öncelikleri belirleyeceğiz. Kullanılacak kaynaklarla ilgili talepleri belirleyeceğiz. Medyayla ilişkileri nasıl düzenleyeceğimize karar vereceğiz. Herkesin senkronize olması sağlanacak."

"Herkes derken?"

"Dell Beckert, onun sağ kolu Judd Turlock, Soruşturma Şefi Mark Torres, Belediye Başkanı Dwayne Shucker, Şerif Goodson Cloutz." Duraksadı. "Bu arada Cloutz'la ilgili durumu söyleyeyim de görünce şaşırma. Kendisi kördür."

"Kör mü?"

"Sanırım bir yarasa kadar. Sokak ağzıyla konuşmaya bayılan tam bir taşra tipi. Bölge cezaevinin de idarecisi. Hep yeniden seçilmiş. Son üç seçimde karşısına aday bile çıkmamış."

"Onun, adına takım ya da ekip her neyse işte diyeceğimiz bu çalışma grubunun toplantısına katılmasının özel bir nedeni var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Beni bekliyorlar mı?"

"Beckert'ı bilgilendirdim. Diğerlerine söyleyip söylememek ona kalmış."

"Diğer kurumlarla ilgili herhangi bir bağlantı var mı? FBI'la? Eyalet polisiyle? Başsavcılıkla?"

"Buna zorlanmadığımız takdirde FBI'ı işe karıştırmama niyetindeyiz. Beckert'ın eyalet polisiyle bağlantıları var. Onlarla ilişkiler onun takdirinde. Başsavcılığa gelince; onlar Başsavcının ölümüyle ilgili yeni gelişmelerle boğuşmaktan başlarını kaldıracak halde değiller."

"Hangi yeni gelişmeler?"

"Yüz kızartıcı kuşkular. Onun Vegas'ta bir otel odasında ölmüş olması

spekülasyonlara neden oldu. Çünkü durum akla şehvet düşkünlüğüne ilişkin birtakım sorular getiriyor.” Yüzünü ekşitip kolundaki Rolex’e, sonra da Gurney’in kucağındaki anlaşma metnine baktı. “Toplantı zamanı. İmzala da beraber içeri geçelim.”

“Son bir soru daha.”

“Ne?”

“Eminim sen de zaten biliyorsun, bu sabah Kim Steele ile görüştüm. Bana kocasının ölümüne dair düşüncelerini anlattı, bir de kocasının telefonunda bulduğu bir delili gösterdi.” Susup Kline’ın yüzünü inceledi. “Onu bana kim yolladı diye düşünüp durdum. Sonra onu yollayanın sen olduğuna karar verdim.” Kline gözlerini kıstı. “Neden ben?”

“Çünkü onun bana söylediği şey, aslında sana sorduğum, olayla ilgili bana anlatmadığın neler var biçimindeki sorumun yanıtıydı. Steele’in telefonundaki mesaj ve onun olası etkileri. Kim, güvenmediği için mahalli polise başvuramayınca mesajı sana gösterdi. Ama ben teşkilatta olmadığımdan bunu benimle paylaşmak senin açından bir hayli sıkıntı vericiydi. Ama kurbanın karısı gelip bundan kendi bahsederse ortada senin başını ağrıtacak bir sorun kalmazdı. Ayrıca acılı bir dulun ziyareti, teklifini kabul etmem için beni teşvik edebilirdi.”

Kline gözlerini ileri dikmiş, hiçbir şey söylemeden bekliyordu. Gurney iki anlaşma metnini de imzalayıp birini Kline’a uzattı. Diğerini de ceketinin cebine koydu.

Vızıltılı floresan lambaları, tavandaki kir pas içindeki ses geçirmez levhaları ve kim bilir neyin temizlenmesinde kullanılan dezenfektanların yapay çam kokularıyla White River Polis Merkezi’nin içi dışarıdaki görünüşüne bakarak kolaylıkla tahmin edilebilirdi.

Kline ona güvenlik kapılarından geçerken eşlik edip ardından da uzun, renksiz, beton duvarlı koridorda yolu gösterdi. Koridorun sonunda açık bir kapıdan geçerek karanlık toplantı salonuna ulaştılar. Kline el yordamıyla düğmeyi bulup basınca içerideki floresanlar titreşerek yandı.

Kapının karşısındaki geniş pencerenin önündeki jaluzi aşağı kadar indirilmişti.

Odanın ortasında uzun bir toplantı masası yer alıyordu. Sol taraftaki beyaz bir yazı tahtasının üzerine siyah tahta kalemiyle KDYE 3:30 yazılmıştı. Tahtanın üzerindeki yuvarlak duvar saatine göre saat şimdi 3:27'ydi. Sağ tarafına bakan Gurney masanın diğer tarafındaki sandalyede siyah gözlüklü bir adamın oturduğunu görünce şaşırdı. Adamın önünde beyaz bir baston vardı.

Kline onu görünce, "Goodson!" dedi. "Burada oturduğunu görmedim."

"Ama şimdi görebiliyorsun, Sheridan. Oysa ben seni hâlâ göremiyorum. Karanlık benim olağan durumum. Sonsuza dek gözleri gören çalışma arkadaşlarımın merhametine muhtaç olarak yaşamak da benim kaderim işte."

"Dünyanın bu bölgesinde hiç kimse senin olduğundan daha az karanlıkta değil, Goodson."

Dal gibi incecik adam zoraki gülümsedi. Anlaşıldığı kadarıyla bu konuşmanın bir zamanlar içerme ihtimali olan mizahi yanı çok uzun zaman önce ortadan kalkmıştı.

Koridorda önce ayak sesleri sonra da burun temizleme sesi işitildi. Burnunu mendille kapatarak içeri giren kısa boylu, şişman adamın Belediye Başkanı Dwayne Shucker olduğunu Gurney basın toplantısından hatırladı.

"Yapma şunu, Shucks," dedi kör adam. "Etrafa polen saçan çiçeklerden farksızsın."

Belediye Başkanı mendilini üzerinde oldukça küçük duran spor ceketinin cebine tıkıştırıp, masanın karşı ucundaki bir sandalyeye geçip esnedi. "Seni görmek güzel, Şerif." Yeniden esnedi. Sonra Kline'a döndü. "Hey, Sheridan da buradaymış. Her zamankinden daha formda ve istekli görünüyorsun. Aslında sana basın toplantısında hâlâ maraton koşuyor musun diye sormak lazımdı."

"Asla koşmadım ki, Dwayne. Sadece arada sırada beş kilometre koşarım."

"Beş, on beş, benim için aynı." Burnunu bir kez daha çekip, Gurney'i tepeden tırnağa şöyle bir süzdü. "Siz bizim savcının yeni dedektifi olmalısınız?"

"Doğrudur."

Masanın diğer tarafındaki zayıf adam bastonunu bir tür selamlama tavrıyla kaldırdı. "Odada başka biri olduğunu biliyordum. Ne zaman sesin çıkacak merak

ediyordum. Gurney, değil mi?”

“Evet.”

“Eylem adamı. Kahramanlıklarını duydum. Umarım buradaki mütevazı taşra sorunlarımız sizi sıkmaz.”

Gurney hiçbir şey söylemedi. Kline’sa biraz hoşnutsuz bir ifade takınmıştı.

Adam bastonunu dikkatle masaya koyup, kertenkeleleri akla getiren itici bir gülümsemeyle, “Gerçekten, Gurney,” dedi. “Söylesene, buradaki ufak sorunumuzu büyük şehir izlenimleri ışığında nasıl değerlendiriyorsun?”

Gurney omuz silkti. “İzlenimim sorunun ufak olarak nitelendirilmesinin yanlış olacağı yönünde.”

“O zaman söyle, sen hangi kelimeyi…”

Sözü odaya iki eneıjik adamın dalmasıyla yanda kaldı. Gurney bunlardan uzun boylu, terzi işi olduğu ilk bakışta anlaşılan siyah takım elbiseli olanın Dell Beckert olduğunu hemen anlamıştı. Diğeriyse koruma görevlilerini akla getiren vücuduyla bir çete üyesinin sabıka fotoğrafındaki ifadesiz yüzünün birleşimini sergileyen, üzerinde sıradan spor ceketi ve pantolonuyla Judd Turlock olduğunu tahmin ettiği adamdı.

Beckert, Kline’ı başıyla selamlayıp Gurney’e döndü. “Ben Dell Beckert. Hoş geldiniz. Herkesle tanıştınız mı?” Yanıtı beklemeden sözlerini sürdürdü. “Cinayet masası amiri Mark Torres henüz aramızda değil. Birkaç dakika gecikecekmiş. Ama biz başlayalım.” Masanın diğer tarafına yönelip ortadaki sandalyeyi çekti. Önüne evrak çantasını koyup oturdu. “Burayı biraz daha aydınlatabilir miyiz?”

Judd Turlock, Beckert’ın sandalyesinin arkasından uzaklaşıp, dikkatli ve ağır hareketlerle jaluziyi kaldırdı. Beckert’ın karşısındaki sandalyedeki Gurney, büyük pencerenin kasvetli manzarası karşısında şaşırmıştı.

Etrafı üzerleri dikenli telle kaplı zincirle çevrili kapkara bir şose yol, polis merkezinden birkaç kat daha büyük ama pencereleri daha dar bir başka renksiz binaya uzanıyordu. Binanın önündeki siyah-beyaz tabelada Haldon C. Eppert Islahevi ibaresi seçiliyordu. Yani bölgedeki tutukevinin resmi adı. Arkada

uzanan beş yüz metrelik bahçeyi kuşatan yüksek duvarları ve gözetleme kuleleriyle burası Gurney için basitçe White River Cezaevi'ydi. Ama kentin kurucusunun adını taşıyan bir cezaevi. Masanın ortasındaki adamın arkasındaki bu iç karartıcı görünüş bir an için Gurney'in sanki muzip biri bu özgürlükten alıkonulma mekanlarını cehennem olarak algılamış, sonra da o cehennemin bekçisi olarak Beckert'ı alıp önüne oturtmuş gibi düşünmesine yol açmıştı.

"Takip edeceğimiz bir yol olması açısından," dedi Beckert, çantasına uzanıp içinden bazı dokümanları çıkartırken. Turlock belgeleri masadakilere dağıttı. Bu esnada Beckert ekledi. "Düzenli çalışmak önemli. Özellikle de çılgınlık derecesindeki bir düzensizlikle mücadele ettiğimiz düşünüldüğünde."

Gurney kısa listeyi gözden geçirdi. Düzenliydi ama çok az şeyin sıralandığı da ortadaydı.

"İşe Willard Park cinayetine ilişkin RAM'ın canlı yayın kamerasını görüntüleriyle başlayalım," dedi Beckert. "Dijital dosyaların çözünürlüğü…"

Koridordan ayak sesleri gelince sustu. Hemen ardından da uzun boylu, genç, İspanyol kökenli bir adam içeri girip başını özür diler gibi hafifçe salladı. Ardından da Gurney'le Şerif arasındaki sandalyeye geçti. Turlock karşı taraftan ona da çalışma planını uzattı. Genç adam kaşlarını düşünceli bir ifadeyle çatarak listeye göz attı. Bu sırada Gurney de ona elini uzattı.

"Ben Dave Gurney. Savcıyla birlikte çalışıyorum."

"Biliyorum." Gülümsedi. Bu haliyle son derece önemli bir cinayet soruşturmasının şefinden ziyade hevesli bir üniversite öğrencisini andırıyordu. "Ben Mark Torres. White River Emniyeti'nden."

Hâlâ sözlerini sürdürme fırsatı bulamadığı için yüzünden bir an gerildiği sezilen Beckert devam etti. "Orijinal dijital dosyaların çözünürlüğü adli tıp laboratuvarında arttırıldı. Böylece daha fazlasını görebileceğiz."

Turlock'a bir baş işareti yapınca adam küçük bir tablet bilgisayarın ekranına dokundu. Hemen ardından da şerifin arkasındaki duvardaki büyük bir monitör devreye girdi.

İlk video kaydı, Gurney'in Marv ve Trish Gelter'ın evlerinde izlediğinin daha

uzun bir versiyonuydu. Uzun olmasının nedeni de bu kaydın vurulmadan birkaç dakika öncesinden başlıyor olmasıydı. Kayıt, Memur Steele'in parkın köşesindeki kaldırımda, tüm dikkatini kalabalığa çevirmiş halde bir ileri bir geri yürüdüğü sahneyle başlıyordu. Kalabalığın yan tarafında, sanki atını toplananların üzerine sürmeye hazırlanıyormuş gibi görünen Albay Ezra Willard'ın büyük taş heykeli yer alıyordu.

Şu an içinde bulunduğu ortamda yoğunlaşmanın Gelterlar'ın evindekine nazaran daha kolay oluşundan ya da kaydın bu kısminin daha uzun tutulmasından dolayı Gurney ilk seferinde gözünden kaçırdığı bir şeyi fark etti. Steele'in başının arkasında küçük, kırmızı, hareketli bir nokta vardı. Bu noktanın takibi suikastın en az iki dakika öncesine kadar sürdü. O durunca nokta da duruyor, onun hareketiyle beraber harekete geçiyordu. Polisin kaskının hemen altını, kafatasını hedef aldığı açıkça anlaşılıyordu. Bu noktanın bir lazer tüfeğinin ışığı olduğu açıkça ortadaydı. Gurney büyük bir hoşnutsuzlukla görüntüleri takip ediyordu.

Kurşunun isabeti sonrası Steele yüzükoyun kaldırıma yığıldı. Gurney bunun gerçekleşeceğini biliyor olmasına rağmen irkilmişti. Bir yerlerden duyduğu, bilge birinin insanın içini bir nebze de olsa huzurla dolduran sözleri geldi aklına. *Bir başkasının acısı karşısında irkilmek empati duygusunun varlığını ortaya koyar. Bu da en değerli insani niteliklerden biridir.*

Beckert'ın işaretiyle Turlock video kaydını durdurup monitörü kapattı.

Odadaki sessizliği Belediye Başkanı Shucker sonlandırdı. "Bu lanet olası RAM canlı yayın kamerasının çektiği görüntüler kentimizin iş dünyasına büyük zarar verdi. Aynı lanet şeyi tekrar tekrar yayınlayıp duruyorlar. Bu da küçük şehrimizin savaş alanı gibi görünmesine neden oluyor. Restoranlarımız, pansiyonlarımız, müzemiz, kano kiralama merkezimiz, tam da turist mevsiminin açılmak üzere olduğu bugünlerde çok zor durumda kaldı. Hepsi şu an sinek avlıyor. Adına medya denen bu zımbırtı bizi bitiriyor."

Beckert herhangi bir tepki vermedi. Masanın diğer tarafına bakıp, "Goodson?" dedi. "Bu görüntülerin sana ayrıntılarıyla aktarıldığını biliyorum. Yorumun

nedir?”

Cloutz yüzünde mutsuz bir gülümseyişle beyaz bastonunu hafifçe salladı. “Shucks’ın ticari kaygılarını anlayışla karşılıyorum. Kasaba ekonomisine yatırım yapan birinin böyle düşünmesi son derece doğal. Diğer taraftan bu görüntülerin burada ne türden barbarlıklara maruz kaldığımızı eyaletin üst makamlarının gözlerine sokması açısından faydası olduğu kanaatindeyim. Bizim burada yaptıklarımızı görsünler de biraz takdir etsinler.”

Gurney bir an için Beckert’ın bu sözleri onaylar bir şekilde kafasını salladığını görür gibi olduğunu düşündü. “Başka yorum var mı?”

Kline başını iki yana salladı. “Şu an için hayır.”

“Peki ya yeni dedektifimiz ne der?”

Gurney önce omuz silkip, sonra da son derece sıradan bir ifadeyle, “Suikastçı işini neden bu kadar uzatmış?” diye sordu. Beckert kaşlarını çattı. “Uzatmak derken?”

“Lazer ışığı Steele’in kafasında bir hayli uzun süre dolaşıp durmuş.”

Beckert omuz silkti. “Bence bu, üzerinde durulacak bir husus değil. Diğer maddeye, adli tıp raporuna geçelim. Tam raporun kopyası kısa bir süre sonra elimizde olacak ancak Dr. Thrasher beni göze çarpan hususlar hakkında bilgilendirdi.”

Çantasından çıkardığı kağıdı yüksek sesle okumaya koyuldu: “Ex olarak Mercy Hastanesi’ne getirilen John Steele hakkında. Ölüm nedeni: Beyin soğanında, beyincikte ve arka serebral arterde meydana gelmiş büyük hasara bağlı olarak kalp ve solunum fonksiyonlarının ani kaybı. Buna kafatasının alt kısmındaki oksipital kemikten girip, kritik beyin ve beyin sapından geçerek lakrimal kemikten dışarı çıkan kurşun sebebiyet vermiştir.” Okuduğu belgeyi çantasına geri yerleştirdi. “Dr. Thrasher, tabii gayrı resmi bir şekilde, kurşunun büyük olasılıkla otuz kalibrelik bakır gömlekli, oldukça yüksek enerjiye sahip bir kurşun olduğunu da ekledi. Bu da Willard Park’ta bulunan kurşunun ön balistik incelemesindeki bulguları doğruluyor. Başka soru?” Shucker burnunu çekerek, “Bakır gömlek de ne demek?” diye sordu.

“Koruyucu. Kurşunun genleşmesine ya da parçalara ayrılmasına mani olur. Böylece kurşun hedefin içinden tek parça olarak geçer. Tabii geriye de balistik inceleme için yiv izleri bırakır. Böylece biz de bu kurşunu kullanılan silahla eşleştirebiliriz.”

“Silahı bulduğumuzu varsayarsak tabii?”

“Silahı bulduğumuzu varsayarsak. Başka soru?”

Kline parmak uçlarını birleştirdi. “Silahın ateşlendiği yerle ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

Beckert, Torres’e döndü. “Top senin sahanda, Mark.”

Genç amir pasın kendisine atılmasından gayet memnun görünüyordu. “Olasılıkları daraltıyoruz, efendim. Video görüntülerinden kurşunun kurbanın başına isabet ettiği konumun baz alınması sayesinde kurşunun izlediği rotayla ilgili genel bir kanaate vardık. Olası konumu tespit etmek için bu rotayı bölge haritası üzerine işledik. Silah sesinin olay mahallinden duyulmaması, RAM kameralarının da sesi kaydedememesi gerçeğinden hareketle, uzak konumlara öncelik verdik. Polis memurlarımız şu an bölgedeki her kapıyı teker teker çalıyor.”

Cloutz “Tabii azınlığı oluşturan yurttaşlarımız zerre kadar yardımcı olmuyorlar. Haksız mıyım?” dedi elindeki bastonu daha sıkıca kavrayarak.

Bu sırada şerifin manikürlü tırnakları Gurney’in dikkatini çekti.

Torres kaşlarını çatarken, çenesi kasıldı. “İşbirliği seviyesi şimdilik son derece düşük.”

Kline sözlerini sürdürdü. “Kapı kapı dolaşma dışında başka ne yapılacak, Mark?”

Torres öne eğildi. “Bölgedeki tüm güvenlik, trafik ve medya kamera kayıtlarını topluyoruz. O veriler üzerinde yapılacak dikkatli bir incelemenin işe yarar…”

Belediye Başkanı Shucker atıldı. “Şu kaçak .rospu çocuklarıyla ilgili bir gelişme var mı asıl onu bilmek istiyorum. Önceliğimiz onlar olmalı. Onları yakalayıp içeri tıkarsak bu lanet olası kabus bitmiş olur.”

Beckert’ın ses tonu bariz biçimde sertleşmişti. “Jordan’la Tooker listemizin başında zaten. Onları yakalayacağız. Bunun sözünü bizzat ben veriyorum.”

Shucker yatışmış gibi görünüyordu.

Parmak uçlarını yeniden birleştiren Kline, “Cinayetle doğrudan bağlantıları olduğunu tespit edebildik mi?” diye sordu.

“Güvenilir kaynaklardan aldığımız bilgi, onların kesinlikle işin içinde oldukları yönünde. Yine bir başka güvenilir kaynaktan kısa süre önce aldığımız ek bilgiye göre de onlara bir üçüncü kişinin yardım etmiş olması mümkün. Büyük olasılıkla beyaz bir adamın.”

Kline hayretle, “SSB’nin beyaz üyeleri olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Yok zaten. Yani teknik olarak. Ama beyaz destekçileri var. Hatta finansal açıdan destekleyen beyazlar dahi var.”

“Gerzek solcular işte. Lanet olası beyinlerinin tedavi edilmesi şart,” diye atıldı şerif.

Kline bu sözlerden hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Beckert en ufak bir tepki vermedi. “Önümüzdeki kırk sekiz saat içinde şu üçüncü kişinin kimliğini tespit edip, Jordan’la Tooker’ı da gözaltına almış olmayı umuyoruz. Ayrıca Mark ve adamlarından silahın nereden ateşlendiğine dair nihai fiziksel kanıtlar bulmalarını bekliyoruz. Tabii SSB baskınında el konulan materyallerden ve işbirliği yapan SSB üyelerinin ifadelerinden de somut sonuçlar alma arzusundayız.”

“Sırası gelmişken,” dedi şerif, “umarım Sheridan tutuklu SSB üyelerinin kefaletlerinin yüksek tutulmasını yargıçtan talep eder de herifler ellerini kollarını sallayarak kaçıp gidemezler. Onları ne kadar içeride tutabilirsek istediğimizi almamız o kadar kolaylaşır.”

Gurney, şerifin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Onun tutuklulan birbirlerinden ayrı hücrelerde tuttuğuna şüphe yoktu. Tabii yanlarına da ceza indirimi alma uğruna edindikleri her türlü suçlayıcı bilgiyi vermeye hazır işbirlikçileri yerleştirmiş olmalıydı. Bu da çürük sistemin en kokuşmuş kısmıydı.

Beckert saatine baktı. “Başka soru?”

Gurney samimi merakıyla, “Hipotezinizin doğru olmama ihtimali var mı?” diye sordu.

“Hangi hipotez?”

“Siyahileri Savunma Birliği’nin cinayetten sorumlu olduğunu ileri süren hipotezin.”

Beckert, Gurney’e bakıp, “Bunu sorma nedeniniz ne?” diye sordu.

“Çok çabuk emin olduğum zamanlarda hata yaptığım çok olmuştur. Çünkü böyle bir durumda insan tüm yanıtları bildiğini düşünerek soru sormaktan vazgeçer.”

“Genel bir kaygınızı mı söylüyorsunuz yoksa bir bildiğiniz mi var?”

“Bu sabah Kim Steele, yani John Steele’in dul eşi ziyaretime geldi.”

“Ve?”

“Bana kocasının vurulduğu gece kişisel telefonuna gelen tuhaf bir mesajı gösterdi. Mesajı not ettim.” Gurney telefonunu çıkartıp masanın üzerine koydu.

Beckert kaşlarını çatarak mesajı okudu. “Sen bunu gördün mü, Sheridan?”

“Toplantıya girmeden hemen önce Dave’le bunu konuştuk.”

Gurney gerçeği aldatıcı bir şekle sokarak ifade edebilmenin Kline’ın yeteneklerinden biri olduğunu fark etmişti.

Beckert telefonu Turlock’a uzattı. O da ifadesiz bir yüzle mesajı okuyup, telefonu geri verdi.

Şerif adeta yaltaklanarak, “Biri beni de aydınlatma nezaketi gösterebilir mi?” diye sordu.

Beckert sokak dilini hor gördüğünü net biçimde ortaya koyan tavrıyla, metni yüksek sesle okudu. *“Kıçını kolla. Bu gce sni gebrtip SSB ’yi suçlayacaklar.”*

“Ne bu şimdi?”

Soruyu duymazdan gelen Beckert, Gurney’e uzun uzun bakıp, “Steele’in telefonu sizde mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Neden?”

“Bayan Steele telefonu vermeye pek istekli değildi. Benim de istemek için

geçerli bir nedenim yoktu.”

Şüpheci bir tavırla başını yana eğerek, “Neden bu konuyu size açtı ki?” diye sordu.

“Başka bir olayla ilgili yaptığım çalışmaları takip ettiğinden bahsetti.”

“Hangi olay?”

“Yozlaşmış bir polis tarafından katil suçlaması yöneltilen bir kadının aklanmasına yardım etmiştim.”

“O olayla bunun ne alakası varmış?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Gerçekten mi? Hiç mi?

“Peşin hükümlü olmamaya kararlıyım.”

Beckert uzunca bir süre Gurney’in yüzüne baktı. “O telefon bize lazım.”

“Biliyorum.”

“Gönüllü olarak telefonu teslim eder mi yoksa arama izni çıkartıp el koymamız mı gerek?

“Onunla konuşurum. Eğer telefonu teslim etmeye ikna edebilirsem daha uygun bir yol izlemiş oluruz.”

“Siz bunun için uğraşın, bu arada Judd da arama iznini çıkartsın. Belki gerekir.”

Parmaklarını birleştirip eklemlerini çıtırdatan Turlock başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi Beckert. “Şimdilik bunu gizli tutalım. Son birkaç şey daha ekleyeyim. Yöntem bu işin anahtarı. Yöntemsel bir hata kaosa yol açar. Kaos da başarısızlığa. Ve başarısızlık bizim için asla bir seçenek olamaz. Tüm iletişim Judd tarafından sağlanacak. Suyun başında o olacak. Her şey ona bildirilecek. Herkes bilgiyi ondan alacak. Herhangi bir sorusu olan?”

Sorusu olan yoktu.

Merkezde olma görevinin normalde şefe, dolayısıyla da Mark Torres’e verilmesi gerektiğinden bu ayarlama Gurney’e biraz tuhaf gelmişti. Ayrıca bürokratik kuralların altının bu derece belirgin bir şekilde çizilmesinin bir başka manası daha vardı. Bunun Beckert’ın temel kişilik özelliği olduğu açıktı. Ancak

Gurney bu konuyu fazla deşip onunla ilişkilerini germek istemiyordu. En azından şimdilik.

14

Binadan birlikte çıkan Kline'la Gurney, arabalarına ulaşana dek konuşmadılar. Kline dinlenebileceklerinden endişe ediyormuşçasına etrafına bakındı.

"Bir şeyi netleştirmek istiyorum, David. Sana karşı tam manasıyla dürüst olmadığımı düşünmeni istemem. Toplantıda neden Kim Steele'in telefonunu almadığın sorulunca bunu resmi bir görevin olmadığı için yapmadığını söyledin. İşte tam da bu sebepten ben de sana onun önce bana geldiğini söyleyemedim. Burada gösterdiğim hassasiyeti anlıyorsundur."

"Beckert'a da aynı hassasiyetten dolayı mı söylemedin?"

"Ona bundan bahsetmeyi kısmen Kim'in endişelerine saygı duyduğum için erteliyordum. Ama böyle bir şey başka sonuçlara da neden olabilirdi. Neticede en iyi niyetler bile sorun yaratabilir."

"Ne tür sorunlar?"

"Bu bilgiyi vermeyi geciktirmek gibi basit bir şey sonrasında ortaya çıkarsa benim Kim'in teşkilata olan güvensizliğini desteklediğim imajı uyanabilirdi. Ben de bunu gördüğün biçimde yaptım. Burada seni yanlış yönlendirmek gibi en ufak bir isteğim olmadı. Bu arada telefon konusundaki soruları büyük bir başarıyla yanıtladın."

"Gerçeği söyledim."

"Elbette. Ve gerçek çok faydalıdır. Akla yatkın gerçeklerin sayısı ne kadar artarsa o kadar iyidir." Kline'ın alnında ter damlaları birikmişti.

Mellery olayının başlangıcında, daha ilk tanıştıklarında Gurney, Kline'ın kişiliğinin taban tabana zıt katmanlardan oluştuğunu tespit etmişti. Birinci katmandan, büyük hedefleri olan, kendine güveni tam bir siyasetçinin parıltıları saçılırken bunun altında, korkan küçük bir adam vardı. Yine de bu korkuyu şimdi net biçimde gözlemleyebiliyor olmak Gurney'i bir hayli şaşırtmıştı.

Kline bir kez daha otoparkta etrafına bakındı, sonra saatini kontrol etti. “Toplantıda şaşırmana neden olan herhangi bir şey oldu mu?”

“Üçüncü bir kişinin daha işin içinde olduğu bilgisi şaşırtıcıydı.”

“Bu bizi nereye götürür?”

“Bir şey söylemek için henüz çok erken.”

“Bir sonraki adımın ne?”

“Daha fazla bilgi edinmek istiyorum.”

“Ne gibi?”

“Sana bununla ilgili bir e-posta atmamı ister misin?”

“Böyle yapsak daha kolay olur.” Cebinden telefonunu çıkartıp bir uygulamayı açtı. “Kaydedeyim.”

“Olay tutanağını, olay mahalli fotoğraflarını görmek istiyorum. Bir de az önce izlediğimiz video kaydının kopyasını almak isterim. Balistik inceleme sonuçlarını, kurbanın biyografisini, Jordan’la Tooker’ın sabıka kayıtlarını, muhbirlerinin Beckert’a anlattıklarına ilişkin öğrenebileceğin her şeyi ve de onun Jordan’la Tooker’a karşı yönelttiği bu bariz nefretin arkasında yatanın ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Kline telefonunun kayıt fonksiyonunu devre dışı baraktı.

“Son soruna hemen şimdi yanıt verebilirim. Beckert’ın emniyet mensubu olarak elindeki güçleri, düzeni sağlamaya yönelik büyük tutkusundan gelir. Jordan’ı, Tooker’ı aslında SSB’nin tümünü anarşi faktörleri olarak görüyor. Dell Beckert’la SSB, devasa bir patlama öncesindeki maddeyle antimadde gibiler.”

Eve dönüş yolunda Gurney’in aklında iki şey vardı. Kline’ın bariz gerginliği bunlardan ilkiydi. Olayın araştırılmasında teşkilata ya da bizzat Beckert’a karşı güvensizlik duyduğu seziliyordu. Acaba bu güvensizliğin temelinde telefon mesajının daha ötesinde de bir şeyler olabilir mi diye düşünmeden edemedi. Aklına takılan ikinci şeyse, White River’dan çıktığından beri yaklaşık yüz metre gerisinden hiç ayrılmayan motosikletti.

Hızını yüzden doksana düşürdü. Motosiklet de aynı şeyi yaptı.

Bu kez hızını doksandan yüz yirmiye çıkardı. Sonuç değişmemişti.

Birkaç dakika sonra, Gurney üç kilometre ilerideki bir dinlenme tesisini gösteren tabelanın yanından geçtiği sırada, motosiklet sol şeride geçip Gurney'in aracıyla aynı hizaya geldi. Yüzündeki kasktan kimliği anlaşılmayan sürücü, elindeki polis armasını sallayarak tesise girmesini işaret etti.

Girdiğinde burasının, yanında iki tuvaletin bulunduğu, küçük bir binayla önündeki tek sıralı park alanından ibaret küçücük bir yer olduğunu gördü. Burası haddinden fazla büyümüş çalılıkların arkasında kaldığından otobandan nerdeyse hiç görülmüyordu. Motosiklet hemen ileride dururken etrafin ıssızlığı Gurney'in torpido gözündeki Beretta'sını alıp ceketinin cebine sokmasına neden oldu.

Sürücü motoru durdurup kaskını çıkardığında karşısındakinin Mark Torres olduğunu görmek Gurney'i çok şaşırttı.

"Sizi takip ettiğimi düşünüp rahatsız olduysanız özür dilerim. Eşimle birlikle bu yakınlarda oturuyoruz. Larvaton'da. Yani bir sonraki çıkışta."

"Ve?"

"Sizinle konuşmak istedim. Sizinle bu şekilde doğrudan, yani özel olarak konuşmam doğru mu bilemiyorum. Aslında iletişim kanallarının dışına çıkmayı hiç istemem. Her şeyin Komiser Yardımcısı Turlock aracılığıyla yapılması gerek, bunu da biliyorum. Ama bunun yine de sorun olmayacağını düşündüm. Neticede sizinle daha önceden tanışmıştık."

"Tanıştık mı?"

"Büyük bir ihtimalle siz hatırlamazsınız ama birkaç yıl önce akademide soruşturma yöntemleri üzerine verdiğiniz bir seminere katılmıştım. Tek kelimeyle muhteşemdi."

"Beğendiğinize sevindim ama…"

"Hemen konuya giriyorum." Adam sanki kafasındaki fikir ona fiziksel bir acı veriyormuş gibi görünüyordu. "Sorun şu… Nasıl söylesem? Sanki bu olayda bazı şeyleri kavramakta zorluk çekiyorum gibi."

Gurney çalılıkların diğer tarafından gürültüyle geçen tırların uzaklaşmasını

bekledikten sonra, “Ne gibi?” diye sordu.

“Altı ay önce devriye görevinden büroya terfi ettim. Böylesi çok yönlü bir olayda, bu konumda olmak…” Susup başını iki yana salladı. “Dürüst olmak gerekirse, biraz huzursuzum.” Konuşmasında belli belirsiz bir aksan seziliyordu.

“Üzerinize binen sorumluluk yüzünden mi? Yoksa başka nedeni mi var?”

Torres duraksadı. “Şey, soruşturmanın şefi benim sözde ama bir bakıma da hiç öyle değil. Her şeyi Beckert yönetiyor gibi. Ve onun Jordan’la Tooker’a odaklanışı var bir de. Onların suçlu olduklarından neredeyse yüzde yüz emin. Ama ben onun kadar kesin konuşamıyorum. Bunları sizinle paylaşmam büyük bir hata mı?”

“Benden ne isteyeceğinize göre değişir.”

“Sadece telefon numaranızı istesem? Sizinle fikir alışverişinde bulunmayı çok isterim. Tabii bir sakıncası yoksa.”

Gurney, Beckert’ın bilgi akışı konusundaki katılığı bir yana bırakılırsa, bu isteği geri çevirmek için bir neden göremedi. Omzunu silkip genç dedektife cep numarasını verdi.

Torres teşekkür etti. Ardından da Gurney’i az önce yaptıkları konuşmaya dair derin düşüncelere sevk ederek gitti. Bu olaydaki her şey gibi bu da sanki işin içinde bir yanlışlık varmış gibi bir hisse yol açmıştı. Böylesi gizli bir ortamın tercih edilmesi Torres’in kendini güvensiz hissetmesinden mi, White River Emniyeti’nin yerleşik kurallarından biri olduğu için mi yoksa bunun arkasında daha kötü amaçlar mı var diye merak ediyordu.

Daldığı düşüncelerden tuvaletlerin yan tarafındaki çalılıkların üzerine düşen bir çift akbabanın gölgesini fark edince sıyrıldı. Aslında yaşayan hiçbir canlıya zarar vermeyen, sadece ölü hayvanları yiyerek beslenen akbabalardan savunmasız yaratıklara acımasızca saldıran bir yırtıcıymış gibi bahsedilmesinin bu derece yaygın olması ne kadar da enteresan diye düşündü. Bu da yaygın düşünce şeklinin aslında gerçeklerle pek de alakası olmadığının bir başka örneğiydi.

Bu düşünceleri de çalan telefonuyla yanda kaldı.

Arayan, Hardwick’ti.

“Ben Gurney.”

“Lanet olsun! Gönderdiğin şu Steele’in telefonundaki mesaj var ya? Gayet yasal bir ikaz gibi de görülebilir. Ya da böyle bir ikazmış gibi görünen başka anlamlar taşıyor olması da mümkün. Veya tamamen lanet olası başka bir manası da olabilir elbette. Mesajın nereden gönderildiğini biliyor musun?”

“Steele’in karısından telefonu aldıktan sonra bunu tespit edebiliriz. Ama kontörlü bir hattan gönderildiğinin ortaya çıkacağına yani işe yarar bir sonuç alamayacağımıza eminim. Beckert ya da Turlock’la ilgili bir şeyler buldun mu?”

“Çok az. NYEP merkezindeki bir arkadaşımdan eski işe alma kayıtlarına ulaşmasını rica ettim. Yani adayların verdiği CV’lerin orijinallerine. Beckert’la Turlock’un iş başvurularına bakınca aralarındaki ilişkinin çok eskilere dayandığı ortaya çıktı. Virginia, Butris County’de aynı askeri hazırlık okuluna gitmişler. Beckert, Turlock’un bir üst sınıfındaymış. Ama orası çok küçük bir okul. Bu yüzden birlikte eğitim görmüş olmaları muhtemel.”

“İlginç.”

“Başvuru formuna Turlock’un okula başvurmadan önce birtakım yasal sorunlar yaşadığına dair eklenmiş not da ayrı bir ilginç husus. Not aynen şöyle: ‘Çocuk mahkemesinde yargılandı, duruşma kayıtları gizlidir. Butris County şerifinin verdiği yeminli ifade sonrası başvuru kabul edilmiştir.’

Yeniden beliren akbabanın gölgesi karşı kaldırımdan engebeli tarlalara doğru uzandı. “Hmm. Beckert orada herhangi bir sorun yaşamış mı?”

“Öyle bir şey olmuşsa da kimse fark etmemiş. Her yıl sınıf birincisiymiş. Butris County pınarları kadar temiz bir sicili var.”

“Turlock’un neden yargılandığını öğrensek iyi olurdu.”

“Vuginia yargıcını bir komiser yardımcısına ait gizli çocuk mahkemesi kayıtlarını açmaya ikna etmek için elimizde sağlam nedenlerimiz olmalı. Ama şu an için elimizde bir tek neden bile yok.”

“Bir tane bulsak iyi olurdu.”

“İşe karışıp karışmamaya emin olamayan birine göre fazla işin içindeymişsin

gibi konuşuyorsun.”

Gurney bir başka gürültülü kamyon konvoyunun geçmesini bekledi. “Bir ufacık tuhaflık başka bir tuhaflığa sevk ediyor, hepsi bu.”

“Ne gibi?”

“Kline’ın Beckert’la olan ilişkisi gibi. Klinç onu Adalet Tanrısı gibi tanımladı. Hatta hakkında büyük bir hayranlıkla konuştuğu Beckert’ın valinin kuzeniyle evli olduğunu da söyledi.”

“Eee?”

“İyi de o zaman neden bu fazilet örneği, adalet timsali adama güvenmiyor?”

“Güvenmediğini mi düşünüyorsun?”

“Bana kalırsa Beckert’ın bu cinayete yaklaşım biçimi Kline’ı bir hayli korkutuyor gibi.”

“Sence orada neler dönüyor?”

“Bilmiyorum. Beckert’ın başsavcılık seçimlerine katılma planıyla ilgili bir şey olabilir mi?”

Hardwick kulak tırmalayıcı kahkahasını attı.

“Komik olan ne?”

“Az önce duyduğum bir şey. Eski başsavcının cennet yolculuğuna çıktığı Vegas’taki otel macerasının yapılan ilk açıklamalara göre çok daha renkli olduğuna dair birtakım dedikodular dolaşıyor. Galiba eskort kız şişko vurucusunun yüz otuz beş kiloluk cesedinin altında sıkışıp kalmış.”

“Bunun Beckert ile bir alakası var mı?”

“Eski başsavcının boka batmış bir kişilik olarak resmedilmesi bizim Bay Adalet Timsali için artı puan olur. Pis bahçeyi süpürecek tertemiz, yeni bir süpürge.”

Gurney bir süre bunu düşündü. “Geçen gün bana Beckert’ın ilk eşinin aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü söylemiştin. Bununla ilgili başka bir şey öğrenebildin mi?”

“Yasal bir soruşturma olmadığından herhangi bir dosya kaydı da yok. Ayrıca bunun konumuzla ne alakası var?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece soru soruyorum.”

Gurney eve döndüğünde Geraldine Mirkle’ın sarı Beetle’ının kuşkonmaz tarhının yanına durduğunu gördü. Sundurmadan da kadın kahkahaları işitiliyordu.

Geraldine’le Madeleine gülmekten katılmış haldeydiler. Sonunda kendini toplayan Madeleine, “Hoş geldin, canım,” dedi. “Gerry bir müşterisiyle yaptığı konuşmayı anlatıyordu da.”

“Çok komik galiba.”

“Tahmin bile edemezsin,” dedi Geraldine yuvarlak suratından neşe saçarak. “Artık gitmem gerek. Buford yemeği vaktinde hazır olmazsa çok kızıyor.” Kalkıp, onun gibi kilolu bir kadından beklenmeyecek çeviklikle hızla arabasına yöneldi. Sürücü koltuğuna yerleşirken bir yandan da, “Çay için teşekkürler, tatlım,” diye seslendi. Sonra yeni bir kıkırdama eşliğinde gaza basıp yola koyuldu.

Madeleine, Gurney’in soran bakışlarını, elini boş ver manasında sallayarak geçiştirirken, “Sadece klinikle alakalı biraz da hoş olmayan şakalar işte,” dedi. “Açıklaması da zor zaten. Anlamak için orada olmak gerek.” Eliyle yüzünü ovuştururken, bir kez daha boğazını temizledi. “Bu gece dışarıda yeriz diye düşündüm. Hava çok güzel.”

Gurney omuz silkip, “Bana uyar,” dedi.

Madeleine eve girip on dakika sonra elinde servis tabakları, çatal kaşık ve karides, avokado, küp küp kesilmiş domates, kırmızı marul ve ufalanmış rokfor peyniriyle yaptığı favori salatasıyla geri döndü.

İkisi de acıkmıştı. Yemek bitene kadar pek konuşmadılar. Dört tavuk, gün boyu süren yemeklerine sundurmanın kenarlarında etrafı eşeleyerek devam ediyordu.

“Buford onun kedisi,” dedi çatalını bıraktı Madeleine.

“Kocası sandım.”

“Kocası yok. Olmadan da mutlu gibi görünüyor.”

Kısa bir duraklamanın ardından Gurney Kline’la otoparkta yaptığı görüşme de dahil olmak üzere gün boyu yaşadıklarının özetini geçti.

“Bana ne kadar açık ve dürüst davrandığını anlattıkça ona daha az inanıyorum. Bu yüzden de sanırım bir karar vermem lazım.”

Madeleine hiçbir şey söylemeden sadece başını yana eğip, ona pek de inanmadığını gösteren bakışlarla bakmakla yetindi.

“Benim işe karışmam sence kötü bir fikir mi?” diye sordu.

“Kötü bir fikir mit Sana yalan söylediğini düşündüğün bir adamın yürüttüğü bir cinayet soruşturmasında kullanılmana izin vermek kötü bir fikir mi? Yaşamını güvenmediğin bir adama emanet etmek? Tanrım, David, böyle bir şey hangi gezegende iyi bir fikir olarak tanımlanır ki?”

Hayatının Kline’ın ellerinde olduğunu söylemek olaya bir hayli dramatik bir açıdan yaklaşmak manasına geliyor olsa da haklılık payı da vardı. “Bunun kararını yarına bırakacağım.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Aslında soruşturmaya devam etmeye niyetliydi. En azından bir süreliğine. Kararı yarına bırakacağım derken de Kline’la olan ilişkisini kastetmişti.

Madeleine ona uzun uzun baktı. Sonra salata kaseleriyle çatalları alıp içeri yöneldi.

Gurney cebinden telefonunu çıkartıp, Kim Steele’in verdiği numarayı aradı. Çağrısını telesekreter yanıtladı. O da kocasının telefonunda birtakım dijital veriler olabileceğini bu sebeple de telefonu teslim etmesinin faydalı olabileceğini belirttiği bir mesaj bıraktı. Bunu söylerken de mümkün olduğunca kesin ifadeler kullanmamaya özen gösterdi. Kadına bu talebi geri çevirme seçeneğini sunmanın onu ikna etmek için kullanabileceği en iyi yöntem olduğunun farkındaydı.

Sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak gün içinde yaşadığı karmaşık olayları bir düzene sokmaya çalıştı. Ama zihni sürekli White

River’daki toplantının alışılmadık işleyişine kayıyordu. Masada Belediye Başkanı, Bölge Savcısı ve kör Şerif olmak üzere göreve seçimle gelmiş, amiri konumunda üç kişi olmasına karşın Beckert soruşturmanın idaresini eline almış gibi görünüyordu.

Yarım saat kadar sonra, Madeleine’in sundurmaya geri döndüğünü işittiğinde, hâlâ gözleri kapalı orada oturuyor, bahar esintisinin tazeliğini içine çekerek rahatlamaya çalışıyordu. Gözlerini açtığında karısının duştan yeni çıkmış olduğunu fark etti. Saçları ıslak, ayakları çıplaktı. Üzerinde de sadece iç çamaşırıyla tişörtü vardı.

Madeleine gülümseyerek, “Belki erken yatarız diye düşündüm,” dedi.

Bu, düşüncelerini bir türlü toplayamama sorununa harika bir çözüm olabilirdi.

Ertesi sabah irkilerek uyandı. Rüyasında kendini kazı alanında, yerde, kalıntının duvarına simsiyah bir zincirle bağlanmış halde görüyordu. Siyah gözlüklü kör bir adam çukurun hemen dışında elindeki uzun beyaz bastonu savuruyordu. Olanca hızla ileri geri savurduğu baston her hareketinde çığlık benzeri tiz bir ses çıkartıyordu.

Madeleine’in yanında, yatakta olduğunu görüp, bu çığlık benzeri sesin de komodinin üzerindeki telefondan geldiğini anladı. Gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalışırken telefona uzandı. Ekranda Sheridan Kline yazıyordu.

Boğazını temizleyip tuşa dokundu.

“Ben Gurney.”

Kline’ın sesi hâlâ çatlaktı. “İşe koyulma zamanı.”

Gurney komodinin üzerindeki saate baktı. Saat 7:34’tü. “Bir şey mi oldu?”

“Bir saat önce White River’ın en büyük Episkopal Kilisesi’nin[1] piskoposu Dell Beckert’ı arayıp onun RAM Haber’e yaptığı yorumlarla alakalı rahatsızlıklarını bildirmiş.”

“Bu ne demek ki şimdi?”

“Şöyle, Beckert’ın yorumlarının Jordan’la Tooker’ı doğrudan polis katili olarak gösterdiğini söylemiş.”

“Bu piskoposu üzmüş mü?”

“Öfkelendirmiş.”

“Çünkü?”

“Çünkü Marcel Jordan’la Virgil Tooker, Steele vurulduğu sırada piskoposun evindelermiş. Şiddet nasıl bitirilebilir onu konuşuyorlarmış. Tanrım! Bu yüzden gösteriden erken ayrılmışlar. Bu da onların kaya gibi sağlam bir tanıkları olduğu manasına geliyor. Yani onlar yapmamışlar. Bu mümkün değil. Tabii White River’ın en popüler beyaz din adamının SSB için çalıştığını ileri sürmeye kalkmazsak.”

“Tamam. Anladık ki onlar yapmamış. Sağlam bir tanıkları var. Bundan ne çıkar?”

“Bundan ne çıkar? *Bundan ne çıkar!* Şu çıkar, az önce bulundular. İşte bu çıkar.”

“Bulundular derken?”

“Bulundular. Ölü olarak.”

“Ne?”

“Çırılçıplak halde, anlaşıldığı kadarıyla öldürülünceye dek dövüldükten sonra, Willard Park’ın çocuk oyun alanındaki tırmanma demirlerine bağlanmış olarak bulundular. Lanet olası oyun alanında!”

1

Episkopal Kilise: Anglikan Kiliselerinin Amerika’daki kollarından biri. (Çev. N.)

İkinci Kısım

Üçüncü Adam

15

Beckert ile Turlock’un gelmesini bekleyen kriz durumu yönetim ekibi üyeleri bir önceki günkü yerlerindeydiler ama bu kez odanın havası bariz biçimde farklıydı. En ufak bir gereksiz konuşma dahi yoktu. Hatta neredeyse kimse ağzını dahi açmıyordu.

Gurney, Kline’ın ekibine katılma işini yeniden düşüneceğine dair verdiği sözle, olayın akışında meydana gelen bu büyük değişiklik sebebiyle ortaya çıkan yeni durum arasında tam manasıyla iki arada bir derede kaldığını hissediyordu.

Dwayne Shucker’ın gözleri kapalıydı ama göz kapaklarının kenarlarındaki minik seğirme onun hiç de rahat bir durumda olmadığını ortaya koyuyordu. Goodson Cloutz dudaklarını adeta birbirlerine kenetlemişti. Sheridan Kline parmaklarıyla usul usul bir tempo tutturmuştu. Mark Torres dizüstü bilgisayarını arka duvarda, Cloutz’un başının hemen üzerindeki monitöre bağlamakla meşguldü. Gurney ise içeridekilerde gözlemlediği bu bariz rahatsızlıktan çok hiçbirinin Beckert gelmeden olayla ilgili en ufak bir yorum bile yapmaya kalkmamasına şaşırmıştı.

Tam 14:00’da Beckert ile Turlock içeri girip yerlerini aldılar. Beckert’ın öldürülen iki adamın polis katili oldukları biçimindeki yanlış imaları belki özgüvenini zedelemişti ama bunu hiç göstermiyordu. Turlock’sa bir hayli endişeli görünüyordu.

Beckert, Torres’in bilgisayarına şöyle bir bakış atıp, “Hazır mı artık şu?” diye sordu.

“Evet, efendim.” Torres tuşa bastı. Duvardaki ekranda WILLARD PARKI OLAY YERİ yazısı belirdi.

“Bu birkaç dakika böyle kalsın. Durumu ortaya net bir biçimde koymak adına birkaç şey söylemek istiyorum. Bugün öğle saatlerinde RAM Haber’e bir

röportaj verdim. Kamera kayda başlamadan hemen önce muhabir bana bir soru yöneltti. ‘Bu yeni gelişme her şeyi değiştirir, değil mi?’ Aslında bu gerçek bir soru değildi. Daha ziyade bir yorumdu. Tehlikeli bir yorum. Ve de yanlış bir yorum. Dün gece Willard Parkı’nda yaşananlar her şeyi değiştirmenin tam aksine, bizim daha dar bir alana odaklanmamıza olanak sağlayacak.”

Belediye başkanının gözleri fal taşı gibi açıldı. Şerif ise sanki bir şeyleri yanlış duymuş gibi öne doğru eğildi. Beckert sözlerini sürdürdü. “Kaynağımızdan öğrendiğimize göre, Memur Steele cinayetine üç kişi karışmış olabilir. Bunlardan ikisi olduğu varsayılan, Jordan’la Tooker’ın olay sırasında başka bir yerde olduklarına dair tanık var. Bu da büyük olasılıkla cinayetin üçüncü kişi tarafından işlendiğini ortaya koyar. Kısacası, verilecek mesaj açısından şunu söylemek çok daha doğru olacaktır. Soruşturmamızın hedefi *daraldı. Değişmedi.* Bundan da önemlisi, Jordan’la Tooker’dan bahsedeceğiniz zaman ‘masum’ sözcüğünü kullanmaktan kaçının. Zira cinayet işlemenin çok farklı yolları vardır. Tetiği çekmek bu yollardan sadece biridir.”

Şerif dudaklarını ıslatıp, “Senin kelimeleri kullanma tarzına hayranım, Dell,” dedi.

Kline ise huzursuz gibiydi. “Bu üçüncü adamla ilgili herhangi bir şey biliyor muyuz?

“Kaynağımız onun üzerine yoğunlaşmış durumda.”

“Kaynak, o aşamaya geldiğimizde mahkemeye de çıkar mı?”

“Adım adım gideceğiz, Sheridan. Şimdilik önceliğimiz bilgi. Şu ana dek bu kaynaktan aldığımız bilgiler hep altın değerinde oldu. Kamuoyunun önüne çıkıp ifade vermesini istersem ortadan kaybolabilir.”

Kline bu yanıta şaşırmış gibi görünmüyordu.

“Willard Parkı vakasıyla ilgili bir husus daha var,” dedi Beckert. “Ortalığı velveleye verecek ifadeler kullanmaktan kaçınmamız çok önemli. Bundan sonra herkesin en uygun sözcükleri kullanması kararını da burada alalım. Sadece şu açıklama yeterli: *Adı geçen iki şahıs ölü olarak bulundu. Ayrıntılar otopsi*

incelemesinin ardından açıklanacak. Öldüresiye dövüldüklerinden bahsetmeye gerek yok.”

Belediye başkanının tombul yüzünün çizgileri derinleşti. “Ama ortada böyle bir durum var madem…”

Beckert sabırla izaha başladı. “*Ölü bulundu* ifadesi nötr bir ifade. Ama *öldüresiye dövüldü* demek sokakların şu anki durumunun daha kötüleşmesine yol açacak duygusal bir ifade olur. Medyanın bu tür terimleri kullanmasına mani olamayız ama en azından bizler bunu teşvik etmemeliyiz.”

Belediye başkanının yüzünden, aklının biraz karışır gibi olduğu seziliyordu. Beckert sözlerini sürdürdü. “Halkın kabullenip algıladığı şey olayın tanımıdır. İmgeler, duygular sözcüklere siner. Bu yüzden de önemli olan sözcüklerdir.”

“Bu top çevirmek gibi bir şey mi yani?”

Beckert kaşlarını çattı. “Öyle dersek konuyu önemsizleştirmiş oluruz. Top çevirmek dediğimizde sanki laf olsun diye yapılan bir şeyden bahsediyormuşuz gibi gelir. Oysa bizim yapacağımız bambaşka bir şey. En önemli olan şey doğru mesaj vermektir. Bu siyaset, Dwayne. Ve siyaset de önemsiz bir şey değildir.”

Shucker zifiri karanlıktan ilerideki ışığı görmüş biri misali başıyla onayladı.

Beckert, Torres’e döndü. “Tamam, devam edelim.”

“Peki, efendim. Bu sabah parkta köpek gezdiren bir vatandaş saat yediyi on geçe 911 hattını arayıp Willard Parkı’nda iki ceset bulduğu bilgisini verdi. 911 merkezinin derhal White River Polis Teşkilatı’ın haberdar etmesiyle birlikte bölgeye ekip gönderildi. Olay yerine ilk ulaşan polis memuru ihbarı yapan şahısla bir ön görüşme yapıp gördüklerini kayda geçirmiş, ardından bölgeyi güvenlik altına alarak amirini durumdan haberdar etmiş. O da Komiser Yardımcısı Turlock’a bilgi vermiş. Turlock da durumu bana iletti. Olay mahalline intikalimin ardından Kanıt Tespit Ekibiyle ve Adli Tıp bürosuyla temas kurdum. Bir de fotoğrafçıyı haberdar edip…”

Kline sözünü kesti. “Cesetlerde yaşam emaresi olup olmadığına bakıldı mı?”

“Evet, efendim. Benim ilk tespitim zaten bu yönde oldu. Mobilize ekibin desteği ile bölgeyi güvenlik şeridiyle kapattık. Kanıt tespit memuru gelince

bölgede geniş alan taraması yapmasına yardımcı olmak amacıyla üç memuru görevlendirdim. Geri kalan memurlara da bölgeyi araştırma ve yaya trafiğine kapatma talimatları verdim.”

Belediye başkanı bir hayli endişeliydi. “Ne ölçekte bir alan bu?”

“Yaklaşık iki yüz dönümlük giriş yasağı olan bir bölge olacak. Ama kanıt arama çalışmaları temelde on dönümlük bir alanı kapsayacak.”

“Peki ya medyadaki akbabalar?”

“Herkes gibi onlara da bölgeye giriş yasağı uygulanacak.”

“O pisliklerden nasıl nefret ediyorum bir bilsen.”

“Doğru, sıkıntı yaratabiliyorlar ama onları kontrol altında tutuyoruz.”

Bu, Gurney’in ilgisini çekmişti. “Bu sabah olay mahalline geldiler mi?”

“Evet, efendim. İlk fırsatta. Daha güvenlik bantlarını çekmeye çalıştığımız esnada.”

“Olayla ilgili iletişiminizi telefonla mı telsizle mi yürüttünüz?”

“Telefonla, efendim.”

“İlginç.”

Beckert, yeniden dönüp Torres’e bakmadan önce bir süre bakışlarını Gurney’in yüzünde sabitledi. “Neyse, olay mahalli değerlendirme sonuçlarına geçelim.”

“Peki, efendim. Az önce Paul Aziz’den aldığım fotoğraflarla video kaydını göstererek başlarsam durum daha net görünecektir.”

Şerif av kokusu alan bir tazı misali başını kaldırdı. “*Aziz?* Olay yeri fotoğraflarını Scotty Maclinter çekiyor diye biliyordum.”

“Doğru, efendim. Ama kendisi dün gece Gaziler Derneği’nde bir kaza geçirmiş. Hastanede şu an.”

“Ne kazası?”

“Tuvalete giderken merdivenlerden yuvarlanmış.”

“Hah. Buna inanırım bak. Daha önce de düşmüştü. Ona bundan sonra gidip parka işemesini söylemeli. Bu arada bu Aziz de kim?”

“Bizim memurlardan biri. Adam meğer aynı zamanda profesyonel bir

fotoğrafçıymış. Daha önce de Memur Maclinter'ın işini yapmıştı. Çok da başarılıydı."

"İsmi niye Aziz?"

"Emin değilim, efendim. Büyük olasılıkla Ürdünlü ya da Suriyeli olabilir."

"Bu da başka bir örnek değil mi işte? Ülkemiz her geçen gün onlarla doluyor."

Gurney, Cloutz'un bu çirkin yorumundan rahatsız olurken bir yandan da onun seçilmesini sağlayan ana faktörün bu ifade biçimi olduğunu düşünerek bir hayli gerildi.

Torres, Cloutz'un hoşnutsuz bakışları altında sözlerini sürdürdü. "Paul olay yeri için gerekli olan tüm fotoğrafları çekti ama az sonra izleyeceğimiz video kaydı cesetlerin konumunu görüp, oraya yaklaşma ve oradan uzaklaşma açılarını değerlendirebilmemiz için oldukça faydalı olabilir. Ayrıca kayıt olumsuz hava koşullarını da bize gösteriyor."

Kline kaşlarını çatarak, "Ne olumsuzluğu?" diye sordu.

"Sis. Gece yarısına doğru çöktü. Bu sabah saat ona kadar da dağılmadı. Görüntülerin en başından itibaren bunu siz de görebilirsiniz." Torres'in bilgisayarın tuşuna dokunmasıyla birlikte ekranda görüntüler akmaya başladı.

Başta tek görünen sisti. Şekilsiz bir grilik ağır çekimde kameranın önünden geçip gidiyor gibi görünüyordu. Yakındaki ağaçların siyah dalları seçilmeye başlarken arka plandaki karanlık oyun alanı da yavaş yavaş belirmeye başladı. Kameramanın sık ağaçlıklı, dar bir yolda ilerlediği anlaşılıyordu. Gurney ayak sesleriyle kameramanın nefesini de duyabileceğini düşündü. Daha dikkatle dinlemek için öne eğildiği esnada aniden duyulan bir çığlık sesiyle irkildi.

"Tanrım!" dedi Kline. "Bu da ne…"

"Karatavuklar," dedi Torres. "Paul görüntüyle birlikte ses kaydı da yapmış."

"Lanet yaratıklar," dedi şerif. "Gölün güneyine kadar uzanan, dönemeçli, küçük yol değil mi orası?"

Belediye başkanı kaşlarını çattı. "Nereden bildin?"

"Körüm ben. Sağır değil. Hatta çoğunuzdan daha iyi duyarım. Karım bazen beni o yolda yürüyüşe çıkarır. O lanet hayvanların sesini gayet iyi tanırım.

Buraya sessizliği, huzuru getirmek için onların yok etme amacıyla Clifford Merganthaller'ı ikna etmeye çalışıyorum. Ama hayvan kontrol memuru olarak kendisi nedense bu tür bir uygulamaya bir türlü yanaşmıyor. Oysa bağırıp sıçmaktan başka bir faydası yok ki o yaratıkların."

Belediye başkanı öne eğildi. "Tanrı'nın mucizesine bak. Onların dışkıladıklarını duyabiliyorsun ha?"

"Yaptıklarını *bildiğim* bir şeyi *duymama* gerek yok. Her canlı dışkılar. Bazılarıysa çok daha fazla dışkılar." Bu komik yorumu, altında bariz bir öfkeyi de barındırıyordu.

Beckert, Torres'e döndü. "Burayı geçelim."

"Şimdi ağaçlık alanın bittiği yere doğru geliyoruz."

Kuş sesleri giderek daha çok duyuluyordu.

Karanlık, dar yolda ilerleyen kamera şimdi sisin nispeten inceldiği, Gurney'in de bu sayede göl kıyısı boyunca uzanan geniş sazlıklarla baraka benzeri bir binayı seçebildiği açıklığa erişti. Kamera yaklaştıkça barakanın yan tarafında saatlik kano kiralama ücretlerini gösteren tabela seçilebilir hale geldi.

Simsiyah bir kuş kameranın önünden uçarak geçti.

Kamera ilerledikçe oyun alanının hayalet görüntüleri netliğe bürünüyordu. Yüksek bir kaydırak, iki tahterevalli, iki salıncak ve de büyük, geometrik bir tırmanma demiri.

Gurney birazdan göreceklerinin beklentisiyle midesinin kasıldığını hissetti. Meslek yaşamı boyunca defalarca böylesi durumlarla karşı karşıya kalmış olsa da vahşice işlenen cinayetler karşısında hep sarsılırdı.

Bu sefer de öyle oldu.

Kamera tırmanma demirine doğru yaklaşırken iki kurbanın görüntüleri de yavaş yavaş belirmeye başladı. Oturur pozisyonda, yan yana bağlanmışlardı. Bacaklarından, karınlarından ve boyunlarından geçen iple sabitlenmiş iki adam da siyahiydi. İkisi de çırılçıplaktı. Her ikisinin de dövülmüş oldukları net olarak görülüyordu. Yüzleri, gözleri şişmiş cesetlerin yüz ifadeleri korkunçtu. Cesetlerden birinin ayaklarının arasında bir miktar dışkı vardı.

“Ulu Tanrım,” diye mırıldandı Shucker.

Kline tiksintiyle dudaklarını büzdü.

Turlock ise ekrana ifadesiz bir yüzle bakıyordu.

Beckert, midesi kalkmış gibi görünen Torres’e döndü. “Bu materyalin sorumluluğu kimde?”

“Efendim?”

“Bu videonun ve cesetlerin diğer görüntülerinin orijinalleri kimde?”

“Bende.”

“Hangi formatta?”

“Paul’ün kullandığı kameranın hafıza kartında.”

“Kopyasını alabilir mi?”

“Sanmam. Beni hafıza kartlarını kaybetmememe için uyardı.”

“Eğer bu görüntülerin bir karesi bile internete sızarsa kendi ellerimizle ırk savaşı başlatmış oluruz.”

“Böyle bir riskin varlığının farkındayım, efendim.”

“Bu konuya yine döneceğiz,” dedi Beckert. “Şimdi ayrıntılara geçelim.”

“Tamam.” Torres derin bir nefes alıp anlatmaya başladı. “Kurbanların cesetlerinde yapılan ilk incelememizde ölüm lekeleri tespit ettik. Cesetler bulundukları yerde adli tıp incelemesi yapılıncaya dek bekletiliyorlar…”

Shucker sözünü kesti. “Ölüm katılığıyla aynı şey değil mi bu?”

“Hayır, efendim. Katılık terimiyle cesedin kaslarının kasılması tarif edilir. Bu da genellikle ölümün iki ila üç saat sonrasında olur. Ölüm lekeleriyse daha erken ortaya çıkar. Buna kalbin atışının sona ermesiyle birlikte bedenin alt kısımlarında birikmeye başlayan kan neden olur. Bu vakada da lekeleri ayaklarında görebiliyoruz.” Bilgisayarın tuşlarına birkaç kez hızlı hızlı basıp çeşitli fotoğrafları geçtikten sonra kurbanların diz altı fotoğraflarının yakın çekimlerini buldu. Koyu mor renkteki ayaklar dışında geri kalan kısımdaki cilt kahverengiydi. Bileklerde de morluklar ve çizikler vardı.

Shucker’ın yüzünde kendisine arzu ettiğinden çok daha fazla bilgi verildiğini ortaya koyan bir ifade belirmişti.

Torres devam etti. “Birkaç dakika sonra ayaklarda önemli olabileceğini düşündüğümüz birtakım izler göreceğiz. Ama önce kurban yakın çekim fotoğraflarına normal sıralarıyla, baş kısmından başlayarak bakalım.”

Konuşmasını sürdürürken her iki adamın bölünmüş ekrandaki görüntüleri de monitördeydi. Yüzleri, göğüsleri ve bacaklarındaki çok sayıda ezik ve yarayı gösterdi. Rahatsızlığı gizlemeye çalıştığı anlaşılan ses tonunu mümkün olduğunca sabit tutmaya çabalıyordu. Ancak anlattıkları, fotoğrafları göremeyen kör şerifi bile sert bir yorum yapmaya sevk edecek kadar canlıydı.

“Anlaşılıyor ki herifleri fena benzetmişler.” Bunu öyle sert söylemişti ki sözlerini umursamaz bir tavır diye nitelemek bile ifadesine gereksiz bir ılımlılık yüklemiş olurdu.

Torres ona baktı. Tuşlara dokunup, bölünmüş ekrana son iki fotoğrafı yansıttı. Bunlar da kurbanların ayak tabanlarının yakın çekimleriydi.

Kline öne eğildi. “Tanrım, orada ne var öyle?..”

Turlock ekrana bir kaya kadar tepkisiz bakıyordu.

Beckert’ın bakışlarıysa biraz gölgelenmişti. Sanki Rushmore Dağı’nın üzerinden bir bulut geçiyordu.

Belediye başkanıysa şaşkın ve endişeli görünüyordu.

Her iki kurbanın sol ayak tabanlarına üç harf dağlanmıştı. Üç büyük harften oluşan garip bir simge gibi. Bu Gurney’e eski bir kovboy filminde gördüğü bir sahneyi hatırlattı. Ucunda ateşte kızarmış harflerin yer aldığı kızgın dağlama demiri sığırın böğrünü dağlayınca etten dumanla birlikte tıslama sesi çıkmıştı.

DGS
16

Endişe yüklü sessizliği Şerif bozdu. “Ne diye sustu herkes?”

Torres fotoğrafı ona anlattı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Şerif.

Shucker masadakilere bakarak, “DGS mi? Bu da ne şimdi? Birinin adının baş harfleri filan mı?”

“Olabilir,” dedi Beckert.

Gurney bunun başka bir şey olduğuna neredeyse emindi. Deneyimleri olay yerlerine bırakılan kısaltmaların genellikle katilin kendisini ait hissettiği bir örgütün adını ya da kendisine verdiği ismi nitelediğini göstermişti.

“Bu DGS, KKK[1] gibi bir şey mi acaba?” dedi Şerif. “Eğer bu lanet olay beyaz ırkın üstünlüğünü ileri süren nefret yanlısı bir grubun işiyse federaller buraya üşüşecek demektir. Bu da hiç hoş bir şey değil. Senin herhangi bir fikrin var mı, Dell?”

“FBI’ın işimize karışmasını bir süreliğine erteleyebileceğimizden eminim. Her şeyden önce bu ırkçı bir eylemden ziyade kişisel bir intikam cinayeti olabilir. Bunun biraz zorlama bir yorum olduğunun farkındayım ama amacımıza hizmet eder.”

“SSB çığırtkanları FBI gelsin diye avazları çıktığı kadar bağıracaklardır.”

“Kuşkusuz. Süreci kontrol edebilmek için ilk olarak kamuoyu açıklamasını ustalıkla yapmamız şart. İkinci olarak derhal tutuklamalara başlamalıyız. Bu iki hedefin gerçekleştirilmesi gayet mümkün. Tabii yöntemden sapmadan ilerlediğimiz, iletişimimizi dikkatli sağladığımız ve de aptalca hatalardan kaçındığımız müddetçe.”

Shucker acınacak kadar kötü görünüyordu. “Tanrı saklasın, umarım televizyonda White River parklarında KKK’nın cinayet işlemeye başladığına dair haberler duymayız. Çünkü bu meclisin turist bağımlısı üyelerini…”

Shucker’ın endişe dolu sözleri toplantı odasının kapısının üç kez sertçe çalınmasıyla yarım kaldı. Kimse bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve içeri oldukça uzun boylu ve bir o kadar da zayıf adli tabip daldı. Elindeki kalın evrak çantasını Kline’ın yanındaki sandalyeye koydu.

“Geç kalmaktan nefret ederim ama son üç günde normalde üç ayda yapmadığımız kadar otopsi yaptık.”

Beckert ona hemen başlamasını söyledi.

Thrasher çantasından çıkardığı bir belgeye kısa süreliğine göz gezdirdi. Sonra tekrar çantasına koydu. Kemik çerçeveli gözlüğünü burnunun ortasına kadar indirip masadakilere teker teker baktı. Bakışları kısa bir an Gurney’in üzerinde sabidendi. Hemen ardından da bulgularını özetlemeye başladı.

“İki kurban da boğulma sonucu oksijensiz kalarak ölmüş.

Yüzlerde, göğüs kısımlarında, kollarda ve bacaklarda tespit edilen çok sayıdaki ezik, çürük ve yaralar uzun süren bir saldırının en az iki farklı golf sopası benzeri cisimle gerçekleştirildiğini ortaya koyuyor.”

Torres, “Beyzbol sopası gibi bir şey yani?” diye sordu.

“Bir tanesinin öyle olması mümkün. Polis coplarıyla tam olarak aynı çaptaki bir başka cisimle açılmış yaralar da var.”

“Yani,” diye mırıldandı Kline. “En az iki saldırgan var.” Thrasher başıyla onayladı. “Mantıken öyle.”

Torres bir hayli huzursuz görünüyordu. “Kullandıkları silahlardan biri cop mu dediniz?”

“Ya da ona benzer bir şey. Tipik bir copta her iki yanda da tutulmayı kolaylaştıracak yivler olur. Kurbanların sırtlarının alt kısımlarında bu yiv benzeri çentik izlerinden çok sayıda var.” Şerif söze girdi. “Günümüzde herkes internetten her istediğini alabiliyor. Bu yüzden işe bir copun karışmış olması,

olayda bir polis memurunun parmağı olduğu sonucuna ulaşılmasına neden olmaz umarım.”

Beckert başıyla onayladı. “Bu sonuca balıklama atlayacaklar olacaktır muhakkak. Bu sebeple her türlü basın açıklamasında cop yerine sopa ifadesini kullanacağız.”

Thrasher devam etti. “Enteresan bir şekilde, her iki cesetteki izlerin sayısıyla konumları benzerlik gösteriyor.”

Kline şaşkın bir ifadeyle, “Benzerlik mi?” diye sordu.

“Acil servis doktoru ve patoloji uzmanı olarak yüzlerce saldırı kurbanını inceledim. Deneyimlerim bu tür yaraların normalde rastgele konumlandığını ve kuvvet kullanılarak açıldığını söylüyor.”

Torres de en az Kline kadar şaşkın görünüyordu. “Sözü nereye getireceksiniz?”

“Buradaki yaralar saldırıların karakteristik özelliği olan öfke patlaması sonucu meydana gelmemiş. Her bir cesetteki yaraların dağılımları da sayılan da benzer. Tooker’da yirmi bir farklı, Jordan’daysa yirmi iki farklı yara izi var. Sistemli bir şekilde oluşturulmuş yaralar bunlar.”

“Hangi amaç uğruna yapılmış peki?”

“Bunu bulmak için para alan sizlersiniz. Ben sadece gözlemler ve rapor ederim.”

Kline başka herhangi bir tuhaflık tespit edip etmediğini sordu. “Tabii ki ayaklardaki yanıklar. Tıpkı ahşap işleme tutkusu olan biri gibi özel olarak yapılmış demir bir dağlama çubuğuyla planlanarak oluşturulmuşlar. Bu, diğer tuhaflığı dikkate almasak dahi yeterince garip bir durum zaten.”

“Hangi diğer tuhaflık?”

“Yanık harflerin şekilleri son derece muntazam.”

“Yani?”

“Yani sıcak demirle bu işlemin uygulandığı esnada ayaklar kesinlikle hareketsiz kalmış.”

Torres söze girdi. “Ayak bileklerinde izler gördüm. Bu da ayakların

bileklerden bağlandığını gösteriyor. Ayrıca saldırganlardan biri bu bağlı ayakları sıkıca tutarak hareket etmelerini engellemiş de olabilir. Hareketsiz kalmalarının nedeni bu olamaz mı?”

“Tam olarak değil. Sıcak demirin ayağın hassas yerine teması spazma ve kasılmaya neden olur. Bu da harflerde gözlemlenebilir oranda bir bulanıklaşma meydana getirir.”

“Yani bunun manası ne? Bilinçleri açık değil miymiş?”

“Bu neredeyse kesin. Ama her iki cesette de bilinç kaybına yol açacak şiddette bir kafatası yaralanması tespit edilmedi.”

“Bu durumda ilaçla uyutulmuş olmalılar, öyle mi?”

“Evet. Tüm fiziksel duyulan sıfırlayacak ölçekte. En azından bunun üzerine yoğunlaşmak gerek.”

Beckert düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Bu tür bir ilacın temininin zorluğunu göz önünde tutarak böyle bir yöntemin tercih edilme nedenlerini düşündüğümüzde, ne diyebilirsiniz?”

“Bu soru tıbbi bulguların alanını aşar. Daha ziyade suç varsayımları alanının konusu. O da benim değil sizin uzmanlık alanınız. Size bu konuda iyi şanslar dilerim.” Çantasını alıp kapıya yöneldi. “Bugün öğleden sonra size ofisimden ilk otopsi raporu gönderilecek. Bu arada, uyuşturucu tarama testi sonucu negatif. Alkol testi de alkol seviyelerinin araç kullanma yasal sınırlarının üzerinde olsa da duyu yitimi sağlayacak ölçekte olmadığını ortaya koydu. Tam madde testleri bir ya da iki güne kadar çıkar.”

Thrasher’ın ayrılmasının ardından Belediye Başkanı söze girdi. “Ne demeye getiriyor bu? Normalden farklı bir şekilde mi dövülmüşler?”

İlk yanıt veren şerif oldu. “Bunun dikkatli bir planlama sonucu ve belirli bir amaç uğruna gerçekleştirilmiş bir eylem olduğunu ima etti.”

“Ne tür bir amaç?”

“Bu sorunun yanıtını sanki biliyor ama söylemek istemiyordu.” Beckert masadaki herkese hitaben, “Adli tabibimizin dramatik girişler yapmak, ortalığı velveleye vermek sonra da çekip gitmek gibi bir alışkanlığı var,” dedi. “Onun

profesyonel gözlemlerini dikkate alacağız ve bu gözlemleri diğer kanıtların ışığında değerlendireceğiz. Böylece kendi sonuçlarımıza ulaşacağız.” Torres’e döndü. “Senin olay yerinde neler bulduğuna bakalım şimdi.” Torres bilgisayar tuşlarına birkaç kez daha bastı. Sonra da ekrandaki kanıt fotoğrafları üzerine konuşmasına devam etmeye koyuldu. “Bunlar kurbanları tırmanma demirlerine bağlamakta kullanılan ipler. Nereden kesildiklerini bulabilmemiz halinde bir eşleştirme yapabilmek için uçlarına ve düğümlere dokunmadık.”

“Düğümlere neden dokunmadınız ki?” diye sordu Shucker. “En çok el temasının olduğu kısımlar oralar. Bu yüzden de dökülen deri hücresi varsa orada tespit edilebilir.” Bir sonraki fotoğrafa geçti. “Bu lastik izleri tırmanma demirine doğru gidip önünde sona eriyor. Benzer izleri yan taraftaki koruluğa uzanan küçük yolda da gördük. Adli tıp ekibi…”

Kline söze karıştı. “Aracın tipini tespit edebildiniz mi?”

“Büyükçe bir sportif arazi aracı olduğunu tahmin ediyoruz. Kawasaki Mule gibi bir şey. Olay yeri inceleme ekibi izlerin şekil ve boyutlarını eşleştirerek modeli ve üretim yılını tespit etmeye çalışıyor. Aslında lastikler konusunda biraz şanslıyız. Salıncakların yakınlarındaki bir kısma, kolay eşelenip çukur açılabilsin diye yumuşak toprak dökmüşler. Bu toprağın da parkın geri kalanındaki topraktan farklı olduğu anlaşılıyor.”

Gurney gülümsedi. “Bu çok iyi işte, Mark. Asıl olay yerini tespit ettirebilir.”

Belediye başkanı, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, “Asıl olay yeri derken?” diye sordu.

“Jordan’la Tooker’a uyuşturucu verilen, bağlandıkları, dövüldükleri ve dağlandıkları yer,” diye açıkladı Gurney. “Şiddet olayının çoğu orada yaşandığından en çok fiziksel kanıtın bulunma ihtimali olan yer de orası.” Torres’e döndü. “Sizin yerinizde olsam hemen o toprağı analiz ettirirdim. Ayırt edici bir özelliği olabilir.”

Şerif boğazını temizledi. “Tabii at bokuyla dolu değilse.”

Torres şaşırdı. “Efendim?”

“İnsanlar o yolda ata biniyor.”

Torres devam etti. “Bölgede olayla ilgili olabilecek çeşitli nesneler bulduk. İnsan saçı, bir loto kuponu, iki sigara izmariti, bir el feneri pili ve de özellikle ilgimizi çeken kullanılmış bir prezervatif. Prezervatif, cesetlerin yaklaşık yüz metre kadar yakınında, çalılıkların arasında bulundu. Çok uzun zaman önce atılmış gibi de görünmüyor.”

“Onu oraya bırakan kişinin görgü tanığı olabileceğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Kline.

“Bu mümkün, efendim. Derhal Albany’ye yolladık. DNA eşleştirmesi yapılabilirse kimlik bilgisine ulaşırız. Gerçi bu zor bir iş ama…”

Beckert başıyla onayladı. “Bize göstereceğin başka bir şey var mı?”

“Bölgeye olası giriş ve çıkış noktalarını gösteren bazı uydu görüntüleri var. Ağaçların yapraklarının kısmen döküldüğüne bakılırsa bu görüntüler geçen sonbaharda alınmış olmalı.”

İlk fotoğrafta tırmanma demiri merkezde olmak üzere tüm olay yeri yer alıyordu. Kano kiralama merkezi, gölün sazlık sahili ve geniş fundalığın bir kısmı net bir biçimde görünüyordu. Torres lastik izlerini buldukları bölgeyi gösterdi.

Bir sonraki fotoğrafta, parkın geri kalanıyla fundalık yer alıyordu. Son görüntüdeyse üç yanı caddelerle çevrili, bir yanı geniş kırsal olan parkın tamamı görünüyordu. Parkın içinden geçen dar yol, sonrasında bu kırsala doğru uzanıyordu.

Bu kırsal alanın birkaç kilometre ötesinde, sahilinde birkaç küçük açıklığın olduğu başka bir göl seçiliyordu. Torres bu gölün White River Atıcılık Kulübüne ait olduğunu ve o açıklıklarda da kulüp üyelerinin kullandığı av kulübelerinin yer aldığını açıkladı. “Bildiğim kadarıyla üyelerin çoğu White River polisleri,” diye de ekledi. Ekleme yapmaları için Beckert ile Turlock’a baktı ama ikisi de herhangi bir yorum yapmadı.

“Cesetleri bulan, şu köpeğini gezdiren adam,” dedi Kline. “Hangi yönden gelmiş?”

Torres ayağa kalkıp monitörün yanına gitti. Anlatırken bir yandan da eliyle

gösteriyordu. “Parka doğu kapısından girip ana alanı geçmiş. Albay Willard’ın heykelini geçince de göl tarafına yönelmiş. Bu sabahki sisten dolayı cesetlere ancak elli metre kadar yaklaşınca gördüğü şeyin ne olduğunu anlayabilmiş. Olay yerine vardığımızda hâlâ şoktaydı.”

Beckert monitörü göstererek, “Adamın geçtiği o ana alan, parkın kuzeydoğu kısmını oluşturuyor. SSB’nin gösteri yaptığı ve memurumuzun vurulduğu alan da burası. Jordan’la Tooker’ın aynı parkta infaz edilmiş olmalarının tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bunun kesinlikle sembolik bir manası var. Bu da bizim olayı başkalarına aktarırken dikkatli olmamızın önemini bir kez daha ortaya koyuyor. Her türlü kanıtın, bilginin, söylentinin kısaçası bu üç cinayetle ilgili her türden şeyin öncelikle Judd’a ya da doğrudan bana iletilmesi hayati önem taşıyor.”

Onay manasına gelen sessizliği yeterli bulduğu anlaşılan Beckert sözlerini sürdürdü. “Çok ses getiren bu iki suçla ilgili bir ân evvel bir ilerleme kaydetmemiz gerekeceğinden bunun da üzerimizde baskı oluşturacağı kesin. Bu yüzden görev dağılımı yapıyorum. Dedektif Torres, senin önceliğin Steele’in vurulma olayı olacak. İki şüpheli artık ana resmin dışında olduğuna göre sen üçüncü kişiyi, yani tetiği çeken şahsın kimliğini tespit edip yakalamaya odaklanabilirsin.”

Gurney, Beckert’ın yaptığı tanımlamayı hayretle dinliyordu. Adam ustalıklı bir manevrayla hem Jordan’la Tooker’ın olayın içinde olduklarının altını çizmiş hem de üçüncü kişiyi tetiği çeken şahıs olarak netleştirmişti.

Beckert sözlerini sürdürdü. “Halkla ilişkiler açısından içerdiği hassasiyet dolayısıyla oyun alanı cinayetlerinin sorumluluğunu ben alıyorum. Olay dosyası, olay yeri raporları, bölgeyle ilgili çizimler ve fotoğraflar toplantı biter bitmez bana verilecek. Paul Aziz’in kamerasının hafıza kartları da dahil. Anlaşıldı mı?”

Torres bu görev değişimine şaşırmış gibi görünüyordu. “Evet, efendim.”

“O zaman şimdilik bu kadar. Bir şey hariç.” Gurney’e baktı. “Telefon. Steele’in eşi telefonu gönüllü olarak teslim edecek mi etmeyecek mi?”

“Göreceğiz. Ona mesaj bıraktım.”

“Yarın sabaha kadar vakti var. Ya kendi verir ya da arama izniyle gider biz alırız. Başka sorusu olan? Yok mu? Güzel. Yarın aynı saatte burada olalım.”

Ellerini masanın üzerine koyup sandalyesini geri itti. Sonra müthiş bir kararlılık imajı sergileyerek hızla ayağa kalktı. Arkasındaki pencereden taş binayla etrafındaki akşam güneşinin ışığıyla parıldayan dikenli teller görünüyordu.

1

KKK: Ku Klux Klan, 1865’te Amerika, Tennessee’de kurulan siyahi karşıtı aşırı faşist bir gizli örgüt. (Çev. N.)

17

Gurney, polis merkezinin otoparkına çıkıp Outback'ine yöneldiği sırada Kline'ın aracının yanında beklediğini gördü. Kline derin bir nefes aldığı sigarasının dumanını yavaşça üfledi. Sonra sigara tutan elini havada genişçe bir kavis çizerek yanına indirdi.

Deja vu etkisi yaratan bu hareket Gurney'e yıllar öncesini, annesini hatırlatmıştı. Onun sinirle birini yakıp birini söndürdüğü sigara içişi gözünde canlandı. Umutsuzca rahatlamaya çalışmak, ortaya böylesi korkunç bir gerginlik görüntüsü çıkarıyordu.

Kline, Gurney'in yaklaştığını görünce sigarasından son bir nefes daha alıp izmariti yere attı. Sonra da üzerine, sanki az önce kendisini sokan bir eşek arısını öldürüyormuşçasına hırsla bastı.

Ayağının dibinde bir evrak çantası vardı. Eğilip içinden geniş bir sarı zarf çıkardı. "Dün istediğin her şey burada. Steele dosyasının tamamının kopyası. Olay yeri inceleme ve görüşme kayıtları, olay yeri fotoğrafları, çizimler, balistik raporları. Ayrıca Jordan'la Tooker'ın sabıka kayıtları ve özel baş dedektif olarak Bölge Savcılığı onaylı geçici kimlik kartı." Zarfı Gurney'e uzattı.

"Üçüncü adam adı verilen şahısla ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

"Varsa bile Beckert kendine saklıyor."

"Muhbirinin kimliğini sakladığı gibi."

"Doğru." Paketten yeni bir sigara çıkartıp aceleyle yaktı. Sözlerine devam etmeden sigarasından derin bir nefes aldı. "Pekala. Şu ana kadarki gözlemlerin nedir?"

"Siz son derece endişeli görünüyorsunuz."

Kline hiçbir şey söylemedi.

Bu da aslında durumu ortaya koyuyordu.

Gurney üstelemeye karar verdi. “Steele’in telefonundaki mesajdan açıkça, teşkilattan birinin sokaklardaki kaostan yararlanarak kendine onu ortadan kaldırma fırsatı yaratmış olabileceği yorumu çıkıyor. Eğer bu birinin Turlock hatta Beckert olduğu ortaya çıkarsa…”

“Tanrım!” Kline elini havaya kaldırdı. “Bunları söylemek için kanıtın var mı?”

“Yok. Tıpkı olaya SSB’den üçüncü bir kişinin karışmış olduğuna dair bir delilimin olmaması gibi.”

“Peki bu iki yeni cinayet? Onlarla ilgili ne düşünüyorsun?”

“Sadece cinayetlerin göründüğü gibi olmayabileceğini düşünüyorum.”

“Böyle düşünmenin nedeni ne?”

“Thrasher’ın cesetlerdeki yaralanmalarla ilgili yorumları.” Kline’ın endişeleri daha da katlanmıştı. “Eğer o cinayetler göründüğü gibi değilse başka ne olabilir ki?”

“Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.”

“Steele’i düşünürken mi?”

“Sanırım.”

“Hangi olay senin için öncelikli?”

“Steele’in vurulması.”

“Neden?”

“Çünkü önce o gerçekleşti. Ve o olaydaki bir şey sonrasındaki gariplikleri anlamamızı sağlayabilir.”

Kline kaşlarını çattı. Gurney’in söylediklerini hazmetmeye çalıştığı açıkça belli oluyordu. Sonra Gurney’in elindeki zarfı gösterdi. “Olay dosyalarından bir şey bulursan bana haber ver. Özel numaram sende var zaten. Her zaman arayabilirsin. Gece ya da gündüz fark etmez.”

White River’ın kasvetli ortamından uzaklaşıp pastoral bir tabloyu andıran kırlara ulaşıldığında zaman duruyor gibiydi. Yeni başlayan mayıs tüm görkemini burada yansıtmıştı. Tepelerde siyah angus sığırları göze çarpıyordu. Elma ağaçları çiçek açmıştı.

Yeni sürülmüş mısır tarlaları yeşermiş, düğün çiçekleri boy atmıştı. Eve dönüş yolunda her iki olayın tuhaflıklarını düşünüp duran Gurney ise etrafındaki bu güzelliğin neredeyse farkında bile değildi. Tetikçiye yoğunlaşma kararına rağmen Thrasher'in dövülme ve dağlanma olayıyla ilgili yaptığı yorumların düşüncelerine sızmasına engel olamıyordu.

Tepedeki arazilerine çıkan dar yola saptığı sırada düşünceler daha öncelikli başka bir konuya yoğunlaştı. Madeleine'e Kline'la çalışıp çalışmama kararını yarına bırakacağını söylediğine göre artık bir karar vermesi gerekiyordu. Bir yandan olay daha zorlayıcı bir niteliğe bürünüyor, şiddet olaylarının akış yönü büyük bir hızla değişiyordu. Cesaret kinci olan bu gelişmeler aynı zamanda vakanın tam da Gurney'in üzerinde çalışmaktan hoşlanacağı türden olduğunu da ortaya koyuyordu. Öte yandan bölge savcısıyla ilgili de onu rahatsız eden birtakım hisler vardı.

Kendisini kararsızlığın içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Olayın önemi, Kline'a güvenme riskini almaya değeceği şeklinde bir nihai karar vermeye yaklaştığı her seferinde aklına Madeleine'in sorusu geliyordu. *"Tanrım, David, böyle bir şey hangi gezegende iyi bir fikir olarak tanımlanır ki? "*

Eski çiftlik evinin yanına park ederken hâlâ bu ikilemle boğuşuyordu. Telefonu çaldı.

"Ben Gurney."

"Açtığınız için teşekkürler. Ben Mark Torres. Bir dakikanız var mı?"

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Paul Aziz'in Willard Parkı'nda çektiği fotoğraflarla ilgili arıyorum. Acaba onları görmek ister misiniz diye merak ettim de."

"Bugün toplantıda gösterdiğiniz fotoğraflar mı?"

"Sadece önemli olduklarını düşündüklerimi gösterdim. Paul iki yüzden fazla fotoğraf çekmiş. Bellek kartını Şef Beckert'a teslim etmeden önce hepsini dizüstü bilgisayarıma kaydetmiştim."

"Benden de hepsini almamı istiyorsunuz?"

"Sizin de bildiğiniz üzere Steele'in vurulma olayına yoğunlaşmam için

Jordan-Tooker olayından alındım. Ama sizin her iki olayla da ilgilendiğinizi fark ettiğimden bu fotoğrafların işinize yarayabileceğini düşünüyorum.”

“Sizce Beckert hepsini bana göstermez mi?”

Torres duraksadı. “Bilemiyorum.”

Gurney acaba Torres’de tıpkı Kline gibi White River Polis Teşkilatı’na karşı bir güvensizlik mi duyuyor, diye düşündü. Öyle ya da böyle Aziz’in fotoğraflarını almanın bir zararı olmazdı. “Nasıl vereceksiniz onları bana?”

“Dosya paylaşma servisi aracılığıyla. Sistemi kurar kurmaz size e-postayla gönderirim.”

Fotoğrafları elde ederek olaya minimal düzeyde karışmış olmak asıl kararsızlığına herhangi bir etki yapmayacak derecede küçük bir gelişmeydi. Gurney, Torres’e teşekkür edip, e-postayı bekleyeceğini söyledi. Görüşmeyi bitirip arabadan inerek eve yöneldi.

Mutfak duvarındaki eski sarkaçlı saat beşi bir geçtiğini gösteriyordu. Madeleine’e seslendi. Herhangi bir yanıt alamadı. O günün klinikte çalışma günü olmadığını da biliyordu. Ayrıca gitmesi gerekse de kapıya bir not bırakırdı.

Dışarı yönelip, meşgul olmaktan hoşlandığı şeyleri yapabileceği yerlere bakmaya başladı. Bahçeye, kuşkonmaz tarhına, bahar başında bölgenin sebze yetiştirme mevsiminin kısalığını göze alarak yaptıkları prefabrik seraya baktı.

Ona bir kez daha seslendi. Evin arka tarafına dolanıp ormana uzanan virajlı patikayı kontrol etti. Etrafta gördüğü tek canlı uzak kayalıkların üzerinde uçan bir akbabadan ibaretti.

İçeri dönüp onu cep telefonundan aramaya karar verdi. Tam o esnada da gölet tarafındaki yoldan yukarı doğru yürüdüğünü fark etti. Ama yürümesi biraz değişik gibiydi. Adımlarında her zamanki coşku yoktu sanki. Yaklaştıkça yüzünün de bir hayli asık olduğunu fark etti. Daha da yaklaşınca gözlerinin yaşlı olduğunu gördü.

“Ne oldu?” diye sordu.

Madeleine etrafına kararsız bakışlar yöneltti. Sonra sundurmanın ortasında yüz yüze bakan iki Adirondack sandalyede karar kıldı. “Biraz burada oturabilir

miyiz?”

“Tabii. Bir sorun mu var?”

Oturdular. Dizleri neredeyse birbirlerine değecek kadar yakındılar. Madeleine uzunca bir süre gözlerini kapalı tuttu. Sanki düşüncelerini toparlamaya çalışıyor gibiydi.

“Maddie? Bir şey mi oldu?”

“Kim Steele geldi.”

“Ne istedi?”

“Kocasının cep telefonunu getirmiş.”

“Sana mı bıraktı?”

“Evet.”

Devam etmesi için bekledi ama karısı susmakla yetindi. “Onun ziyareti mi seni böyle… üzdü?”

“Evet.”

“Kocasının başına gelenler yüzünden, değil mi?”

“Onun kişiliği yüzünden.” Yutkundu. “Senin gibi biriymiş.”

“Sen de… onun başına gelenler ya benim başıma gelseydi diye düşündün?”

“Evet.” Birkaç dakika sustuktan sonra devam etti. “Kocasını anlatışını bir görseydin… Ben de seni tam olarak öyle anlatırdım. Polis olmanın çok güzel bir şey olduğunu, insanlara faydalı olmanın, doğruları yapmanın en önemli şey olduğunu söylermiş.”

Bir süre sessizce oturdular.

“Bir şey daha var,” dedi gözyaşlarını silerken. “Çocuklarını kaybetmişler.”

Gurney yüreğinin sıkışır gibi olduğunu hissetti.

“Bebekken. Trafik kazasında.”

“Tanrım.”

“Adeta yirmi yıl önceki biz gibiler. Tek farkla; sen hayattasın ama onun eşi değil.”

Madeleine’in gözlerinin içine baktığında, başka bir kadının acısıyla gün yüzüne çıkan geçmişin acılarına yine de direnen güçlü bir kişilik görüyordu.

“Bu işe karışmak istemedim. Sheridan Kline’ın yanında olmana ses çıkarmak istemedim. Ama şimdi, ya aynı şey sana da olursa diye düşünmekten kendimi alamıyorum…”

“Bu konuda biri bir şeyler yapsın isterdin, değil mi?”

“Evet. iyi, dürüst, sonuna dek gitmeye kararlı biri.” Duraksadı. Sonra anlayışlı bir ifadeyle ekledi. “Evet, bunu isterdim.”

18

Madeleine’in bakış açısındaki bu değişikliğin Gurney üzerindeki etkisi büyük oldu. Onun fikir değişikliği Gurney’e bir tür özgürlük hissi gibi geldi. Madeleine için açık olan durum şimdi onun için de açıktı. İşi sadece Kim Steele’in kocasını kimin öldürdüğünü bulmaktan ibaretti.

Kline’ın kendisini bu olaya dahil etmekteki gizli sebebi, Dell Beckert’ın siyasi bağlantıları ve hırsıydı. White River’daki olası ırk savaşı ikinci derecede önemliydi. O hususlar John Steele’in öldürülme olayına yardımcı oldukları müddetçe ilgisini çekecekti.

Yemekten sonra Gurney Kline’ın otoparkta verdiği dosyayla Kim’in Madeleine’e bıraktığı cep telefonunu alıp çalışma odasına çekildi. Telefonun arama ve mesaj kayıtlarına bakıp, son uyan mesajı dışında hepsinin silinmiş olduğunu gördükten sonra ilk işi bölge savcısının kişisel cep numarasını tuşlamak oldu.

Kline telefonu hemen açtı. Sesi bir hayli gergindi. “Evet?”

“Steele’in cep telefonu bende.”

“Karısı mı verdi?”

“Evet.”

“Başka bir şey buldun mu? Konuyla ilgili herhangi bir şey?”

“Son mesajdan başka hiçbir şey yok.”

“Telefonu bana ne kadar kısa sürede ulaştırabilirsin?”

Gurney, Kline’ın bunu sorarken seçtiği kelimelere, özellikle de *bana* sözcüğündeki vurguya bir hayli şaşırmıştı. Acaba bu vurguyla niyetini mi ortaya koydu diye düşünmeden edemedi. “Yarın toplantıya gelirken getiririm. Beckert da telefonu bir an evvel istiyor gibiydi.”

Kline buna herhangi bir yanıt vermeyince de devam etti. “Ya da zaman çok önemli olduğuna göre siz adamlarınızdan birini buraya gönderebilirsiniz. Onlar da telefonu benden alıp doğrudan Albany’deki bilgisayar inceleme bölümüne teslim ederler. Bu arada siz de operatörden arama kayıtlarını almak için mahkeme kararı çıkarttırırsınız.”

“Yani şimdi sen zamandan tasarruf etmek için White River Emniyeti’ni işe hiç karıştırmayıp doğrudan eyalet laboratuvarıyla mı temas kuralım diyorsun?”

Gurney az daha kahkahayı basacaktı. İçgüdüsel olarak her zaman kıçını kollamaya eğilimli Kline, kendisinin tercih ettiği apaçık ortada olan bu yöntemi sanki Gurney’in önerisiymiş gibi vurgulamıştı.

“İlerleme kaydedebilmek için mantıklı bir seçenek,” dedi Gurney.

“Haklı olabilirsin. Zamanın da son derece önemli olduğunu göz önünde bulundurursak… Tamam. Yarın tam yedide evine bir araç göndereceğim.”

Bu konuşma Gurney’in, Kline’ın Beckert ya da emniyetten birileriyle ilgili, içindeki kayıtların veya her türden bilginin tespiti yapılıncaya dek telefonu onlardan uzak tutmayı isteyecek derecede kaygıları olduğuna dair düşüncesini doğrulamıştı.

Dikkatini büyük, sarı zarfa çevirip, olay dosyasını çıkartarak içindekileri masasının üzerine yerleştirdi. Bunlar olay yeri raporu, görgü tanığı ifadeleri, olay yeri fotoğrafları ve çizimleri, ilk tespit raporları, çeşitli düzeltme kayıtları ve bunların ekleri gibi ilk bakışta faydalı ya da şaşırtıcı bir bilgiye erişilmesini sağlayacak gibi görünmeyen standart dokümanlardan ibaretti. Ayrıca bir de DVD vardı. Üzerinde RAM - CANLI YAYIN KAMERASI - WILLARD PARKI, STEELE CİNAYETİ, ibaresi yer alıyordu. Geri kalan her şeyi bir kenara itip DVD’yi dizüstü bilgisayarının sürücüsüne yerleştirdi.

Bu önce Gelterlar’ın evindeki büyük ekranda, sonrasında da ilk KDYE toplantısında izlediği videoydu. Büyük olasılıkla uzun versiyondan alıntılanan görüntüler, vurulma olayının üç dakika öncesinden başlayıp yaklaşık iki dakika sonrasına kadar devam ediyordu. Gurney bu kez izlerken Steele’in başının arkasında beliren kırmızı noktanın süresini tutunca, tahmininde haklı çıktığını,

kırmızı noktanın ilk belirmesinin ardından iki dakika geçer geçmez tetiğin çekildiğini tespit etti. Steele'in hareketlerini izleyen bu noktanın hedefe net biçimde sabit kalabilmiş olması, atışın gerçekleştirildiği tüfeğin filmcilerin kullandığı türden, hareket emici sisteme sahip bir tripoda yerleştirilmiş olması gerektiği izlenimini de doğruluyordu.

Videoyu üç kez izledi. Üçüncü izleyişinde daha önce dikkatini çekmeyen bir tuhaflık fark etti. Steele, vurulduğu sırada kaldırımın başka bir yerine doğru hareket halindeydi. Ama neredeyse yirmi saniye önce yerinde sabitti. Neden tetikçi o fırsattan istifade etmemiş de hareketli hedefe ateş etme riskine girmişti?

Dosyayı üzerinde, "Mermi Yolu Parametrelerine Göre Tetikçinin Bulunabileceği Olası Yerler," yazılı bilgisayar çıktısını bulana dek karıştırdı. Bu belgede White River haritasının üzerine işaretlenmiş, dar bir üçgen alan gösterilmişti. Üçgenin sivri köşesi parkın Steele'in vurulduğu noktasına denk geliyordu. Buradan şehir merkezi istikametine doğru, merminin yörüngesi hesaplanarak tespit edilen yaklaşık beş yüz metrelik bir alan üçgenin içinde kalıyordu.

Dosyada her ne kadar bu diyagramla sonrasında ne yapıldığına dair bilgi yer almasa da, Gurney açısından, olasılıkları daraltmak adına atılacak adımın ne olduğu açıktı. Steele'in vurulduğu andaki konumundan, üçgenin içinde kalan alan dürbünlerle taranacak, burayı net olarak gören pencereler, balkonlar, teraslar ve önünde herhangi bir engel bulunmayan açık alanlar tespit edilecekti. Hedef tetikçi tarafından görülebildiğine göre tetikçinin yeri de hedefin bulunduğu yerden görünmeliydi. Bu basit adımla, araştırılması gereken bölge bir hayli sınırlandırılmış olacaktı.

Bunun yapıldığından emin olmak için Mark Torres'i aramaya niyetlendi. Ama içinden bir ses karışmamasını söylüyordu. Tetikçinin konumu kısa bir süre sonra nasılsa tespit edilecek, olay yeri inceleme ekibi fotoğraf makineleri, elektrikli süpürgeleri, kanıt torbaları ve parmak izi toplama setleriyle orayı didik didik edecekti. Kendisinin yapması gereken bunca şey varken bir de başkalarının işine burnunu sokmasının lüzumu yoktu.

Örneğin, Kim Steele ile yapacağı yeni bir yüz yüze görüşmeyle zamanını çok daha etkin bir biçimde kullanmış olabilirdi. Kim son gelişinde Madeleine'e adresini, e-postasını ve telefon numarasını bırakmıştı.

Telefonuna uzanıp Kim'in numarasını tuşladı.

"Evet?" dedi kederli bir sesle.

"Kim, ben Dave Gurney."

"Evet?"

"Yarın White River'da bir toplantım var. Oraya giderken size bir uğrayabilir miyim diye düşündüm de."

"Yarın mı?"

"Sabah herhangi bir saat olabilir. Uygun mu?"

"Uygun. Ben buradayım."

Gurney, bu tekdüze yanıtlarına aşırı üzüntüden kaynaklanan bitkinlik mi yoksa duyguları etkisizleştirme amacı güden meditasyon mu neden oluyor diye düşünürken ekledi. "Teşekkür ederim, Kim. Yarın görüşmek üzere."

O gece, bir yıldan uzun süreden beri ilk kez, dört yaşındaki oğlunun ölümüne sebep olan, uzun yıllar önceki kazayla alakalı dehşet verici, saçma sapan imgelerin yinelenip durduğu bir rüya gördü.

Güneşli bir günde parka gidiyorlar.

Danny önünde yürüyor.

Kaldırımdaki bir güvercini kovalıyor.

Kendisi de orada ama aklı başka bir yerde.

Üzerinde çalıştığı bir cinayeti düşünüyor.

Aklında harika bir fikir beliriyor. Belki de bir çözüm.

Tüm dikkati dağılıyor.

Güvercin kaldırımdan caddeye iniyor.

Danny de peşinden.

Dayanılmaz, yürek burkan bir çarpma sesi.

Danny önce havaya fırlıyor sonra olanca hızıyla kaldırma çarpıp yuvarlanıyor.

Yuvarlanıyor.

Kırmızı BMW durmuyor.

Lastiklerini öttürerek köşeyi dönüyor.

Gidiyor.

Gurney derin bir kederle uyandı. Günün ilk ışıklarının loşluğunda Madeleine elini tuttu. Karısı bu rüyayı biliyordu. Gurney neredeyse yirmi yıldır zaman zaman aynı rüyayı görürdü.

Zihninde dönüp duran görüntüler silinip acı hissi yavaş yavaş yatıştıktan sonra kalkıp giyindi.

Saat 7'de söz verdiği gibi Kline'ın adamı gelip Steele'in telefonunu aldı. Ardından da neredeyse tek kelime bile etmeden çekip gitti.

Saat 7:45'te Geraldine Mirkle klinikte çalışma programlarının aynı olduğu günlerden birinde olduklarından Madeleine'i almaya geldi.

Saat 8:30'da Gurney, Kim Steele ile buluşmak üzere evden çıktı.

GPS onu otoyolun Larvaton-Badminton çıkışından Fishers Yolu'na, oradan da kuzeye, Angina istikametine yönlendirdi. Birkaç kilometre sonra da S şeklindeki dönemeçleriyle kadim meşe ormanının yanından uzanıp giden çakıl taşlı Dry Brook Yolu'na saptırdı. Yolun biraz ilerisinde parlak renkli bir posta kutusunun yanına geldiğinde de hedefine ulaştığını bildirdi. Biraz daha ilerlediğinde ortasında etrafı çiçeklerle, yemyeşil otlarla çevrili küçük bir çiftlik evinin yer aldığı bir açıklığa ulaştı. Açıklığın diğer ucunda metal çatılı, kırmızı bir ahır göze çarpıyordu. Kim Steele'in küçük beyaz arabası evin hemen yanındaydı. Gurney de arabasını onunkinin yanına park etti.

Yan kapıyı çalıp bekledi. Sonra bir daha çaldı. Üçüncü denemenin ardından bu kez arka kapıya gitti ama sonuç aynıydı. Şaşkın bir şekilde ne yapacağına karar vermeye çalışırken ahır tarafındaki çimenliğe doğru bakınca ahırın kapısının yanında bir çim biçme makinesi gördü.

Gurney o tarafa yöneldiği esnada Kim Steele elinde büyük bir kırmızı benzin bidonuyla dışarı çıktı. Bidonu çim biçme makinesine kadar taşıdı. Benzin kapağını açtığı sırada da Gurney'i fark etti. Bir süre yaklaşan Gurney'e baktı ardından da işine döndü. Bidonu kapak hizasına kadar kaldırıp, dengesini

zorlukla muhafaza ederek yakıtı depoya doldurmaya koyuldu. Başını kaldırmadan seslendi.

“Bunların yapılması lazım.”

“Yardım edebilir miyim?”

Kadın onu duymamış gibiydi. Son gördüğüne kıyasla kendini toparlamış gözüken Kim Steele’in üzerinde yine aynı gömleği vardı ama düğmeleri bu kez doğru iliklenmişti. Saçları da daha toplu, daha parlak görünüyordu.

“Onu izin gününde aradılar,” dedi bidonu depo kapağı hizasında tutmaya uğraşırken. “Arazinin çimlerini biçmek istiyordu. Çimlerin haftada bir biçilmesinin şart olduğunu söylemişti. Aksi takdirde otlar makineyi tıkarmış. Tıkanırsa da…”

“Müsaade edin,” dedi bidona uzanarak.

“Hayır! Bu benim işim.”

“Tamam.” Duraksadı. “Onu çağırdılar mı demiştiniz?” Başıyla onayladı.

“Gösteri yüzünden mi?”

“Herkesi çağırdılar.”

“Emniyetten arayanın kim olduğunu söyledi mi?”

Başını iki yana salladı.

“O gün başka biri aradı mı, hatırlıyor musunuz?”

“Öldürüldüğü gün mü?” Bu bir sorudan çok öfke patlaması gibiydi.

Gurney yine duraksadı. “Olayı düşünmenin korkunç olduğunun farkındayım…”

Kim sözünü kesti. “Benim tek düşündüğüm o. Başka düşünecek hiçbir şeyim yok. O yüzden ne istiyorsanız sorun.”

Gurney başını salladı. “Yalnızca John’a o gün telefonunda bulduğunuz mesajdan başka bir çağrı ya da mesaj geldi mi diye öğrenmek istedim.”

“Hay lanet!”

Depo taşmıştı. Bidonu hızla çekince de yere devirdi. Ağlamasına ramak kalmış gibi görünüyordu.

Bu manzara Gurney’i ağzını açıp tek bir kelime söyleyemeyecek hale

getirmişti.

Her yan benzin kokmuştu.

“Ben de her seferinde taşırırım,” dedi başka söyleyecek bir şey bulamayan Gurney.

Kadın hiçbir şey söylemedi.

“Arazinin çimlerini ben biçebilir miyim?”

“Ne?”

“Evde de çimleri hep ben biçiyorum. Hoşuma da gidiyor. Size küçücük bir yardımım dokunmuş olur. İnanın çok hoşuma gider.” Kim Steele sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak Gurney’e baktı. “Çok naziksiniz. Ama bu tür şeyleri kendim yapmaya mecburum.”

Bir süre ikisi de sustu.

Sonra Gurney, “John’un bölümünden sizi görmeye gelen oldu mu?” diye sordu.

“Birileri geldi. Onları def ettim.”

“Gelmelerini istemediniz mi?”

“Neler olduğunu öğrendikten sonra onların yüzüne bile bakmaya tahammül edemiyorum.”

“Teşkilattan kimseye güvenmiyor musunuz?”

“Hayır. Sadece Rick Loomis’e.”

“O diğerlerinden farklı mı?”

“Rick’le John dosttular. Müttefik gibi.”

“*Müttefik* demek düşmanları da var manasına gelir.”

“Evet. Düşmanları vardı.”

“Düşmanlarının isimlerini biliyor musunuz?”

“Tanrım, keşke. Ama John işiyle ilgili kötü şeyleri eve taşımazdı. Bu türden şeyleri kendine saklayarak benim hayatımı kolaylaştırdığını düşündüğüne eminim.”

“Sizce Rick Loomis kocanızın teşkilatta olanlarla ilgili şüphelerini paylaşıyor muydu?”

“Sanırım.”

“Eski olayları incelemesinde ona yardım eder miydi?”

“Bir şey üzerinde birlikte çalışıyorlardı. Net bir şey söyleyemediğimin farkındayım.” İçini çekti. Yerdeki bidonu alıp kapağını kapattı. “Biraz oturacak vaktiniz varsa size kahve getirebilirim.”

“Elbette. Bu arada kocanızla ilgili anlatacağınız her şeyi dinlemek isterim. Nasıl biriydi bilmek isterim.” Kocasından geçmiş zamanda bahsettiği bu cümle ağzından çıktığı anda kadının gözlerindeki etkisini gördü. Keşke başka türlü ifade etseydim diye geçirdi içinden.

Kim Steele başıyla onaylayıp ellerini kot pantolonuna sildi, sonra da eve doğru yöneldi.

Arka kapı önce dar bir hole, orası da küçük bir mutfağa açılıyordu. Lavaboda kırık bir tabak vardı. Gurney’i ziyarete geldiği ilk gün üzerindeki kot ceket sandalyelerden birinin arkasına asılıydı. Masanın üzeri kağıt yığınlarıyla doluydu. Kim etrafın dağınıklığına şöyle bir bakıp, “Bu kadar olduğunun farkında değildim. İzin verin de…” Cümlesini yarım bıraktı.

Kağıtları toplayıp yan odaya götürdü. Sonra gelip ceketini aldı, onu da içeri bıraktı. Kırık tabağıysa hiç fark etmemiş gibiydi. Sandalyelerden birini gösterince Gurney oturdu. Kadın dikkati son derece dağınık bir şekilde dönüp kahve makinesinin düğmesine bastı.

Su kaynayıncaya kadar pencereden dışarıyı izledi. Sonra kahve kupalarını doldurup getirdi.

Tam karşısına oturup Gurney’in tahammül edilmez derecede hüzünlü bulduğu bir şekilde gülümsedi. “John hakkında ne bilmek istiyorsunuz?” diye sordu.

“Onun için nelerin önemli olduğunu, hedeflerini, isteklerini, White River Polis Teşkilatı’nda nasıl işe girdiğini, ne zaman birtakım rahatsızlıklar duymaya başladığını öğrenmek istiyorum. Telefondaki mesajdan önce sezdiğiniz, ilgili olabilecek her türlü şeyi de.”

Kim ona uzun, düşünce dolu bir ifadeyle bakıp, “Enteresan sorular,” dedi.

“Hangi açıdan?”

“Emniyet’in saldırının radikal siyahilerin siyasi eylemi olduğu biçimindeki teorisiyle pek bağdaşmıyorlar da.”

Gurney kadının yorumuna gülümseyip, “Emniyet bu teoriyi araştırıyor zaten,” dedi. “Benim aynı yolu izlememin bir manası yok.”

“Aynı çıkmaz yolu mu demek istediniz yoksa?”

“Bunu söylemek için henüz çok erken.” Kahvesinden bir yudum aldı. “Bana John’u anlatın.”

“O dünyanın en hoş, en zeki adamıydı. Ithaca’da üniversitede tanıştık. John psikoloji eğitimi alıyordu. Çok ciddi ve bir o kadar da yakışıklıydı. Mezun olur olmaz evlendik. Biz evlenmeden polislik sınavına girmişti. Birkaç ay sonra da seçildi. O sırada ben hamileydim. Her şey harika gidiyor gibiydi. Akademiden sınıf birincisi olarak mezun oldu. Kusursuz bir yaşamımız vardı. Derken, bebeğimizin doğumundan bir ay sonra bir trafik kazası geçirdik. Kızımız kurtulamadı.” Kim sustu. Alt dudağını ısırıp bakışlarını pencereye doğru çevirdi. Birkaç dakika sonra derin bir nefes aldı, sandalyesinde biraz doğruldu ve sözlerini sürdürdü.

“Sonraki üç yıl eyalet polisi olarak görev yaptı. Boş zamanlarında okuyarak kriminoloji yüksek lisansını tamamladı. O sıralarda White River Polis Teşkilatı’nı temizlemesi için Dell Beckert göreve getirilmişti. Birçok kişiyi yolsuzluk suçlamalarıyla işten çıkartıp yeni yüzlere görev vererek bir hayli ses getirmişti.”

Duraksadı. Sözlerine yeniden başladığındaysa ses tonu daha acı dolu gibiydi. “Beckert’ın çizdiği, pisliği temizleyip teşkilatı arındırma imajı sanırım John’u çok etkilemişti. Bu yüzden de NYEP’den ayrılıp yeni, harika bir yer olacağı varsayılan White River Polis Teşkilatı’na geçti.”

“Yeni görev yerinin hayal ettiği kadar kusursuz olmayabileceğinin ne zaman farkına vardı?”

“Yavaş yavaş gelişen bir süreçti. İşe karşı tavrı değişmeye başladı. Bir yıl önce Laxton Jones’un vurulmasıyla birlikte işinden iyiden iyiye soğuduğunu

hatırlıyorum. Sonrasında da… daha önce olmadığı tuhaf bir gergin tavra büründü.”

“Ya son zamanlarda?”

“Daha da kötüye gidiyordu.”

Gurney kahvesinden bir yudum daha aldı. “Psikoloji ve kriminoloji eğitimi gördü demiştiniz?”

Kadın başını sallayarak onaylarken belli belirsiz gülümsemişti. “Evet. İşini ve işiyle ilgili her şeyi öğrenmeyi çok severdi. Hatta son zamanlarda hukuk dersleri almaya da başlamıştı.”

Gurney duraksadı. “Ama rütbesi düşüktü, değil mi?”

Kim öfkeyle bakarak, “Sadece memurdu, demek mi istiyorsunuz? Neden terfi etmeye uğraşmadığını mı soruyorsunuz yani?”

Gurney omuz silkti. “Tanıdığım polislerin çoğu görevlerinde yükselme peşindedirler…”

Kim sözünü kesti. “Yükselme peşinde koşmalarının nedeni mesleklerine olan düşkünlüklerinden midir sizce? Bakın, John da son derece hırslıdır… hırslıydı. Ama terfi almak için değil. Hep sokaklarda olmak isterdi. Bunun için bu mesleğe yönelmişti. Eğitimi, araştırmaları hep daha iyi bir polis olmak içindi. O dürüst, faydalı ve insanlara bir şey kazandırabileceği bir yaşamın peşindeydi. Hırsı da ona dönüktü. Onun tüm amacı…”

Başını yavaşça öne eğdi. Ağlıyordu.

Birkaç dakika sonra hüznü bir nebze dağılınca sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini kumladı. “Başka sorunuz var mı?”

“O mesajdan başka aleni bir tehdit ya da tehdit manasına gelecek herhangi bir uyan almış mıydı, biliyor musunuz?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Eğer aklınıza bir şey gelirse…”

“Sizi arayacağım. Söz veriyorum.”

“Tamam. Son bir şey daha. Sizce Rick Loomis benimle konuşur mu?”

“Konuşacağına eminim. Ama John’la üzerinde çalıştıkları konuyla ilgili ne

kadar açık sözlü davranır diye soruyorsanız ona cevap veremem.”

“Onu arayıp benden bahsederek, onunla konuşmak istediğimi söylemeniz mümkün mü?”

Kim merak dolu bir ifadeyle başını kaldırdı. “Size güvenebileceğini söylememi mi istiyorsunuz?”

“Ona ne diyeceğiniz tamamen size kalmış. İstediğinizi söyleyin.”

Gözleri buluşunca zaman zaman Madeleine’in bakışlarında da hissettiği, sanki ruhuna dokunulduğu hissine kapıldı.

“Evet,” dedi. “Bunu yapabilirim.”

19

Gurney, Kim Steele ile yaptığı görüşmenin sonlarına doğru telefonunun titreşmesiyle bir arama geldiğini fark etmesine karşın konuşmanın duygusal akışına zarar vermemek adına çağrıyı yanıtlamaya kalkmamıştı.

Şimdi, otoyola doğru yönelmeden önce aracını Fishers Yolu sapağında çalılıklara doğru yöneltip, bırakılan mesajı dinledi. Arayan Sheridan Kline'dı. Kendini tanıtma gereği bile duymamıştı. Zaten kendini üstün gören tonlamalarıyla hafif genizden gelen ses tonu kimliğini hemen ortaya koyuyordu.

"Umarım bu mesajı kısa sürede alırsın. Programda değişikliğe gittik. Toplantı saatimiz on ikiye alındı. Önemli gelişmeler var. Öğle saatinde. Orada ol!"

Gurney saate baktı. 11:04.

Trafik olmazsa White River'a on bir buçukta ulaşabileceğini tahmin ediyordu. Daha önceki, White River Emniyeti'yle sürtüşmemek adına, olay yerinden uzak durma kararına rağmen şimdi yalnızca video görüntülerinde gördüğü bölgeyi bir de çıplak gözle görebilmek için en azından arabayla oradan geçme isteği duydu.

Tahmin ettiği gibi trafik yoktu. Otoyoldan çıktığında saat tam 11:29'du. White River çıkışındaki rampadan sonra yemyeşil ağaçların, geniş çayırların ortasında insan yapımı bir çirkinlik abidesi gibi duran kent yolu başlıyordu. Kapanmış Handsome Brothers taşocağının hurdaya çıkmış büyük nakliye araçlarının yanından geçip, duman ve kül kokusunun arabanın içine kadar girdiği kasabaya girdi.

White River haritasında gördüğü sokakların yerleşimini hatırlamaya çalışarak ana caddeden geçip camları, kapıları tahtalarla kapatılmış binaların sıralandığı Grinton bölgesine, oradan da Willard Parkı'na doğru yöneldi.

Buradan parkın yanından geçen yola saptı. Çok kısa bir süre sonra da üzerinde Polis - Girilmez tabelalarının olduğu, sarı barikatlara ulaştı.

Arabasını burada bırakıp barikatın arasından geçerek, çift şerit çekilerek iyice güvenlik altına alınmış bölgeye dek yürüdü. Burası gösterinin düzenlendiği alanın köşesini, en alçak dalları yerden en az beş, altı metre yüksekteki çam ağacını ve kaldırımın bir kısmını kapsıyordu. Kaldırımda geniş, dağınık, kırmızı - kahverengi arası bir leke vardı.

Gurney olay yeri inceleme uzmanlarının işlerini çoktan bitirdiklerine emindi. Bu yüzden onun varlığı delillere zarar verme riski taşımıyordu. Yine de güvenlik şeridinin diğer tarafına geçerken saygı ifadesi olarak yerdeki lekeye basmamaya çalıştı.

Ağaca yakından baktığında kurşunun yumuşak sayılabilecek ağaç gövdesinde açtığı oyuğu görebiliyordu. Yan taraflara da kurşunu çıkarmak için başka oyuklar açılmıştı.

Gömlek cebinden çıkardığı tükenmez kalemini kurşunun açtığı oyuğa soktu. Böylece kalem hem kurşunun giriş açısını hem de kabataslak da olsa geldiği yönü göstermiş oluyordu. Bu açı da olay dosyasında işaretlenen mermi yolunun doğruluğunu ortaya koyuyordu. Kalemin gösterdiği yöne baktığında, karşıdaki apartmanların üçüncü ya da dördüncü katından ateş edilmiş olması gerektiği anlaşılıyordu.

Dürbününün torpido gözünde olmasını umarak arabasını bıraktığı barikata doğru yöneldi. Ama aracının yanında bir polis arabası görünce bu niyetinden vazgeçti. Ekip otosundan inen memurun yorgun görüntüsünden mesai saatinin sonuna gelmiş olduğu anlaşılıyordu. Büyük olasılıkla resmi bir işaret olup olmadığını tespit etmek için bir süre Outback'e bakan polis sonra Gurney'e döndü.

"Bugün nasılsınız, efendim?" Soru şekilsel olarak dostane gibi görünse de hiç de öyle değildi.

"Gayet iyiyim. Ya siz?"

Polis Gurney'in sözlerini meydan okuma gibi algılayarak ifadesini sertleştirdi.

"Yasak bölgede olduğunuzun farkında mısınız?"

"Meslektaşız. Bölge savcısının ekibindenim."

“Öyle mi?”

Gurney bir şey söylemedi.

“Sizi daha önce hiç görmedim. Kimliğinizi görebilir miyim?” Gurney cüzdanını çıkartıp Kline’dan aldığı kimliği uzattı. Polis kimliğe şüphe dolu gözlerle bakıp, “Savcının ekibi mi? Jimmy Crandell’i tanıyor musunuz?” diye sordu.

“İsmen sadece Sheridan Kline’ı tanıyorum.”

Polis dudaklarını büzerek biraz düşündü.

“Her neyse, şu an yasak bölgedesiniz. Sizden burayı terk etmenizi rica edeceğim.”

“Bu yasak savcılık dedektiflerini de mi kapsıyor?”

“GASAKE herkes için geçerli.”

“GASAKE ne ki?”

“Girişleri Asli Soruşturma Ekibi Kontrol Eder.”

“Güzel kısaltmaymış. Kasabalıların icadı mı?”

Polis ensesine kadar kızardı. “Bunu tartışmayalım. Bizim bir prosedürümüz var. Ve o da derhal buradan ayrılmanızı hükmediyor. Sizin savcı eğer isterse amirime şikayette bulunabilir. Ancak barikatı geçmek istiyorsanız önce izin almanız gerek. Şimdi ya derhal gidin ya da aracınızı çektirtirim.”

Kırmızı suratlı, ufak gözlü polis Gurney aracını çevirip White River merkezine doğru yönelinceye dek arkasından baktı.

Beş dakika sonra polis merkezinin renksiz, kasvetli binasının otoparkına ulaştı. Aracını Kline’ın büyük siyah cipinin yanına park etti. İnmeye yelteneceği sırada telefonu çaldı. Ekranda gizli numara yazıyordu.

“Ben Gurney.”

“Ben Rick Loomis. Kim Steele sizin benimle görüşmek istediğinizi söyledi. Numaranızı da o verdi.” Sesinden genç, ciddi ve kesinlikle taşralı olduğu anlaşılıyordu.

“Kim olduğumu, olayla nasıl ilgilenmeye başladığımı anlattı mı?”

“Anlattı.”

“Ve siz de olayları… John’la birlikte araştırdığınız olayları benimle konuşmak istiyorsunuz, değil mi?”

“Belli bir noktaya kadar. Ama telefonda olmaz.”

“Anlıyorum. En kısa sürede nasıl görüşebiliriz?”

“Ben bugün çalışmıyorum ama biraz işim var. Bahçeyi ekime hazırlamam lazım. Üç buçukta Lucky Larvaton Restoran’da buluşalım mı? Angina’da. Eski On Numaralı Yol’un geçtiği yerde.”

“Bulurum.”

“Tamam. Üç buçukta görüşürüz.”

“Rick, bir şey daha var. Anlatacaklarım birileriyle paylaşabilir miyim?”

Adam duraksadı. “Belki. Ama önce benim onları kontrol etmem gerekir.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Telefonu cebine koyup binaya yöneldi.

İç karartıcı toplantı odasında her zamanki yerine, Bölge Savcısının yanına oturdu. Durup durup vızıldayan floresanın sesi, neredeyse sürekli aynı sesin yankılandığı NYPD ofislerindeki eski günlerini hatırlamasına ve bir an için oraya geri dönmüş gibi hissetmesine neden oldu.

Kline onu başıyla selamladı. Çok kısa bir süre sonra dizüstü bilgisayarıyla Torres içeri girdi. Gergin ama kararlı görünüyordu. Masanın ucundaki Şerif Cloutz sanki minyatür bir orkestrayı yönetiyormuş gibi parmaklarını sallayıp duruyordu. Beckert’ın sert bakışlarındansa herhangi bir şey okumak çok zordu.

Boş iki sandalyeyse Judd Turlock’la Dwayne Shucker’a aitti. Şerif zaten nemli dudaklarını bir kez daha ıslattı. “Artık başlamamız lazım.”

“Belediye başkanıyla soruşturma şefi gelmedi henüz,” dedi Kline.

“Bugün bizim Shuck’ın Rotary Kulübünde toplantısı var, ” dedi Şerif. “Orada beleş öğle yemeği ve yeniden seçilmek için konuşması gereken önemli insanlar olacak. Sizce buraya gelir mi?”

“Birazdan öğreniriz,” dedi Beckert. Masanın üzerindeki telefonunu bir santim kendine doğru çekip ekranına baktı. “Saat on ikiyi bir geçti. Hadi başlayalım.

Dedektif Torres, Steele cinayeti ile ilgili hangi noktadayız, hangi bulgulara eriştik, kısa süre içinde neleri bulmayı umuyoruz, anlat.”

Torres sandalyesinde hafifçe doğruldu. “Peki, efendim. Son toplantımızın ardından önemli fiziksel ve görsel kanıtlara ulaştık. Silahın ateşlendiği daireyi bulup inceledik. Dairede barut kalıntısı ve Willard Parkı’ndaki ağaçtan çıkartılan kurşunun ait olduğu kovanı bulduk. Çeşitli yerlerde tespit ettiğimiz parmak izlerini kayıt altına aldık. Kovandaki parmak izleriyle üzerinde muhtemelen DNA kalıntısı olan objeler tespit ettik. Hatta…”

Cloutz müdahale etti. “Ne tür kalıntılar?”

“Bir kağıt mendilde bir miktar kanlı sümük, üzerinde kan izi bulunan bir yara bandı, analiz için yeterli miktarda kök tespit ettiğimiz saç kılı.”

“Hepsi bu mu?”

“Hatta tüfeği sabit tutmak için kullanılan tripodu da bulduk. Grinton Köprüsü’nün altında, nehirde bulduğumuz tripodun üzerindeki parmak izleri de son derece belirgin. Dahası, dairenin bulunduğu binaya gelen aracın görüntülerine de ulaştık. Araç, kurşunlanmadan kısa bir süre önce binanın arka tarafındaki otoparka girip olayın hemen ardından da ayrılmış. Aynı aracın köprüye girerken ve köprüden çıktığı andaki görüntüleri de elimizde. Sokağın aydınlatması yetersiz olsa da görüntüyü netleştirmeyi ve plakayı okumayı başardık.”

“Yani suikastçının kimlik bilgisine ulaştık mı diyorsunuz?”

“Aracın kimlik bilgisine ulaştık. 2007 model siyah bir Toyota Corolla. Ruhsat sahibinin adı ve adresiyse, Devalon Jones, Otuz Dört Simone Caddesi, Grinton olarak tespit edildi.”

Kline öne doğru eğildi. “Geçen yıl öldürülen Laxton Jones’la bir akrabalığı var mı?”

“Kardeşi. Devalon, Jordan, Tooker ve Blaze Lovely Jackson’la birlikte SSB’nin kurucu üyelerinden.”

Kline gülerek, “Bu olayı memnuniyet verici bir yöne çevirir,” dedi. “Devalon gözaltına alındı mı?”

“İşte o noktada sorun var, efendim. Adam bir aydır tutuklu zaten. Dannemora’da şu an. Hakkında ağır cezayı gerektiren eylemleri nedeniyle birkaç suçlama var. Kuzeyde bir yerde, bir Kızılderili kumarhanesinde güvenlik görevlisinin kafasını kırmış.” Kline’ın gülümsemesi silindi. “Yani arabasını başka biri kullanmış. Belki başka bir SSB üyesi. Onu da kontrol ediyorsunuzdur herhalde?”

“Şu an üzerinde çalışıyoruz.”

Beckert, Şerife döndü. “Goodson, şu Devalon Jones denen herif arabasını birine vermişse, senin cezaevindeki işbirliğine meyilli konukların bir şeyler biliyor olabilir. Bu arada biz de Dannemore’un müdürünü arayıp, Jones’u bilgi vermeye ikna edebilir mi diye bir soralım.”

Cloutz konuşmadan önce dudaklarını bir kez daha yaladı. “Biri Devalon’a aracın ruhsatının ona ait olmasının polis katiline araç temin ederek yardımcı olduğu manasına geldiğini açıklasın ki kendi özgür iradesiyle bize bunu neden yaptığını anlatıp isim vermesi gerektiğini yoksa canına okuyacağımızı anlasın.” Parmaklarını yeniden oynatmaya başladı. Aynı hayali ezgiyi, daha sessiz bir tempoda çalıyordu.

Beckert, Cloutz’a bakan Torres’e döndü. “Suikastçının bulunduğu binaya yaklaşan ve ayrılan aracın görüntüleri var dedin. Bize gösterebilir misin?” Bu bir emirdi, soru değil.

Torres bilgisayarına dönüp birkaç tuşa dokundu. Duvardaki monitörde, çöp torbalarının etrafa saçıldığı pis bir sokağın loş görüntüsü belirdi. Bir araba yaklaşıp kameranın görüş alanından geçerek bir sonraki kavşağa yöneldi.

“Burası Girder Caddesi,” dedi Torres. “Görüntüler ön taraftaki döviz bürosunun güvenlik kamerasına ait. Görüntüyü netleştirmek için üzerinde biraz çalıştık. Bu aracı izleyin.”

Küçük, siyah bir sedan araç ekranda belirdi. Kavşaktan hemen önce binanın arka tarafındaki park alanı ya da pasaj girişi gibi görünen yere doğru döndü.

“Bu silahlı saldırının gerçekleştirildiği bina. Oradaki geçitten binanın arka kapısına ulaşılıyor. Çözümlediğimiz zaman akışına göre araç, saldırının yirmi iki

dakika öncesinde buraya ulaşıyor. Şimdi yirmi altı dakika ileri alalım. Yani tam olarak saldırıdan dört dakika sonrasına. Ve… işte… bakın araç yeniden belirdi… dönüyor…kavşağa yöneliyor… Oradan da Bridge Caddesi'ne sapıyor."

Ekranda daha geniş ama eşit derecede karanlık, her iki yanında çelik kepenkleri kapalı dükkanların sıralandığı başka bir cadde göründü. "Bu kısım SÖMP'ün trafik ışığına yerleştirdiği kameradan alındı." Durup Gurney'e hitaben, "Suç Önleme ve Müdahale Programı," diye açıkladı. "Daha suç işlenmeden müdahale…."

Açıklamasını yarıda bırakıp ekranı gösterdi. "Bakın… işte… şu bizim hedef aracımız. Batıya, Bridge Caddesi'ne doğru ilerliyor. Bakın… hemen orada… Köprü Kapalı tabelasını geçip, ilerlemeye devam ediyor."

Kline o yoldan köprüden başka bir yere gitmenin mümkün olup olmadığını sordu.

"Hayır, efendim. Sadece köprüye."

"Geçmek mümkün mü peki?"

"Evet, sadece konileri kenara çekmek yeterli. Ve gerçekten de böyle yapılmış."

"Peki ya sonra? Aracın köprüyü geçtikten sonra nereye gittiği belli mi?"

"O yöndeki kameraların zarar görmüş olması bunu bilmemizi olanaksızlaştırıyor. Ama bu yolun gecenin karanlığından istifade ederek nehre bir şey atmak için tercih edildiğini düşündük. Kısa süre içinde de haklı olduğumuz ortaya çıktı. Tüfeği sabitlemek için kullanılan tripodu da böyle bulduk."

Ekranı gösterdi. "İşte… aynı araç… köprüden geri dönüyor." Kline'ın gülümsemesi geri döndü. "İyi iş başardınız, dedektif." Gurney merakla başını kaldırdı. "Mark, tripodun ne için kullanıldığını nasıl anladınız?"

"Kanıt tetikçinin bulunduğu apartman dairesinde çektiğimiz fotoğraflarda gizli." Birkaç tuşa basınca ekranda bu kez bir daire kapısı fotoğrafı belirdi. Daire kapısının üzerindeki yıpranmış, soluk levhada 5C yazılıydı. Bir sonraki

fotoğrafsa aynı yerden ama bu kez kapısı açık dairenin görüntüsünü yansıtıyordu.

“Size asıl göstermek istediğim fotoğraflar biraz daha ileride,” dedi Torres. “Ama sıraya sokacak zamanım olmadı.”

“Sizi içeri kim aldı?” diye sordu Gurney.

“Kapıcı.”

Gurney, Willard Parkı’nda yarım kalan incelemesini, ağaca saplanan kurşunun izlemiş olabileceği yolu şöyle bir düşündü. Kurşun üç farklı binadan gelmiş olabilirdi. “O daire olduğuna nasıl emin oldunuz?”

“Bir ihbar aldık.”

“Telefonla mı?”

“Mesajla.”

“İsimsiz bir mesaj mı yoksa kimin gönderdiği belli mi?” Beckert müdahale etti. “Kaynaklarımız hakkında konuşmama kuralımız var. Hadi devam edelim.”

Bir sonraki fotoğraf dairenin küçük girişinden çekilmiş, geniş, eşyasız odayı gösteriyordu. Odanın diğer ucunda açık bir pencere vardı. Sonraki fotoğrafsa odanın ortasından çekilmişti. Açık pencereden şehir manzarası görünüyordu. Gurney alçak binaların arkasında kalan uzun çam ağaçlarıyla kuşatılmış çimenlik alanı görebiliyordu. Biraz daha yakından bakınca sarı güvenlik şeridini, az önce önünde bir polisle tartıştığı girilmesi yasak bölgeyi gördü. Bu dairenin bir suikastçı için gösterinin gerçekleştiği alandaki hemen herkesi hedef alabileceği konumda olduğu açıktı.

“Tamam,” dedi Torres belirgin bir heyecanla. “Şimdi en önemli kanıtlara geliyoruz.”

Ekrana yansıttığı fotoğraf aynı odanın zemin seviyesinden çekilmişti. Bir radyatörün alt yarısıyla altında kalan tozlu zemin görünüyordu. Gurney radyatörün gölgesinde kalmış, duvara yakın yerde parıldayan bir kovan gördü.

“30.06 kalibre,” dedi Torres. “Bulduğumuz kurşunla aynı.”

“Üzerinde belirgin izler de var galiba?”

“İki tane. Büyük bir ihtimalle biri başparmak diğeri de işaret parmağı olmalı.

Çünkü kurşunu mekanizmalı tüfeğe yerleştirmek için böyle tutarız.”

“Tüfeğin mekanizmalı olduğunu biliyor muyuz?”

“Son elli yılda üretilmiş 30.06 kalibrelik tüfeklerin çoğu mekanizmalıdır. Balistik, kovan çekme tırnağı ve fişeklik izi incelemesini bitirdiğinde daha kesin bir fikrimiz olacak.”

Sonraki fotoğrafta ahşap zemin görünüyordu. Torres kapının tozlu yüzeyindeki üç soluk izi işaret etti. Her biri yaklaşık on sentlik madeni para büyüklüğünde, birbirlerinden yaklaşık birer metre arayla konumlanmış üç iz, hayali bir tripodun konumunu gösteriyordu.

“Bu küçük izleri görüyor musunuz?” dedi Torres. “Nehirde bulduğumuz tripod tam bu izlere denk geliyor. Ayrıca yüksekliği de amaçlanan noktayı net görebilmesi için son derece uygun.”

“Yani John Steele’in başının arkası demek istiyorsunuz?” dedi Gurney.

“Evet. Doğru.”

Torres sonraki fotoğrafa geçti. Burada bir duş teknesi, kirli bir lavabo ve klozet vardı. Sonraki iki yakın çekim fotoğraftaysa sifonun metal düğmesiyle klozetin içi görünüyordu. Suyun üzerinde buruşturulmuş renkli bir kağıt parçasıyla rengi uçmuş bir yara bandı yüzüyordu.

“Bu konuda şansımız yaver gitti,” dedi Torres. “Sifonun düğmesinde parmak izi bulduk. Ayrıca klozette bulduklarımızın üzerinde hem parmak izi hem de DNA kalıntıları var. Kağıt bir hazır yiyecek paketi. Üzerinde net olarak tespit edebildiğimiz üç parmak izi var. Yara bandındaysa kan izi var.”

Kline iyice canlanmıştı. “Parmak izlerini araştırdınız mı? Herhangi bir sonuç var mı?”

“Bölge ve eyalet ölçeğinde bir sonuç alamadık. Verileri ulusal sisteme girdik. Washington’da yüz milyondan fazla parmak izi kaydı var. Yani umutluyuz. Tabii en kötü olasılıksa şu: Eğer suikastçı hiç tutuklanmamışsa kayıtlarda parmak izi de yoktur. Ama öyle de olsa, şahsın kim olabileceği hususundaki seçenekleri iyice azaltırsak, elimizde kovan ve tripod gibi çok geçerli kanıtlardan da yaralanarak bu dairede kimin olduğunu kolayca ispat edebileceğiz. Ayrıca

değinmediğim bir husus daha var. Bridge Caddesi'ndeki bir güvenlik kamerası tetikçinin aracının yandan görüntüsünü kaydetmiş. Burada sürücünün yandan seçilebilen bir görüntüsü de var. Ham görüntüde seçilemiyor. Ama Albany'deki bilgisayar laboratuvarında çok güçlü büyütme yazılımından var. Bu sebeple o konuda da umutluyuz."

Yaptığı sunum Beckert'ın telefonuna gelen mesajın sesiyle noktalanmış oldu.

"Yüzü görünürse oyunun sonuna yaklaştık demektir," dedi Kline.

Torres masadakilere bakıp, "Sorusu olan var mı?" diye sordu. Beckert telefonundaki mesaja yoğunlaşmış gibiydi.

Şerif itici gülümseyişiyle, "Eğer biz Devalon'un aracını kimin kullandığını tespit edebilirsek, Albany'nin sihirli büyütme işi tam bir tabuta çakılan son çivi vakası olacak. Bu fotoğraf müthiş bir şey. Jüri buna bayılacaktır."

"Bay Kline?" dedi Torres.

"Şu an için sorum yok."

"Dedektif Gurney?"

"Sadece meraktan soruyorum. Suyun derinliği ne kadar?" Torres şaşırarak, "Klozetin mi?" diye sordu.

"Nehrin."

"Tripodu bulduğumuz yer mi? Aşağı yukarı bir metre."

"Pencerenin çerçevesinde ya da pervazlarında herhangi bir iz var mıydı?"

"Eski soluk birtakım izler vardı. Ama yeni bir iz yoktu."

"Daire kapısında?"

"Aynı."

"Banyo kapısında ve küvette?"

"Aynı."

"Binada silah sesi duyan birini bulabildiniz mi?"

"Silah sesi duymuş olabileceklerini düşünen birkaç bina sakiniyle konuştuk. Ama pek emin değiller. Orası insanların polisle konuşmayı ya da herhangi bir şeye tanık olmayı kolay kolay isteyecekleri bir muhit değil." Avuçlarını bu

konuda bir şey yapamayacağını göstermek istercesine yukarı kaldırdı. “Başka sorusu olan?”

“Benden bu kadar. Teşekkürler, Mark. İyi çalışmışsınız.” Genç dedektif kendine, yaptığı işin verdiği tatmin duygusuyla hafifçe gülümseme izni vermiş gibiydi. Bu haliyle Gurney’e ilk evliliğinden olan yirmi yedi yaşındaki oğlu Kyle’ı hatırlattı. Sonrasında da onu araması gerektiği aklına geldi. Kyle tıpkı babası gibi kendini başkalarından uzak tutmaya eğilimliydi. Bu yüzden görüştüklerinde çok iyi vakit geçirseler de bu çok nadir gerçekleşen bir durumdu. Kendisine onu aramaya, hatta yemeğe çağırmaya söz verdi.

Beckert’ın sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

“Jordan’la Tooker cinayetleri konusunda elde ettiğimiz gelişmeleri paylaşmanın sırası geldi. Bu sabah çok önemli bir gelişme oldu. Yarım saat içinde haber bekliyoruz. Bu yüzden şu an kısa bir ara versek iyi olacak.” Telefonuna baktı. “Saat on iki kırk beşte yeniden toplanalım. Bu arada lütfen binayı terk etmeyin. Goodson, yardıma ihtiyacın var mı?”

“Yok.” İşaret parmağının boyalı tırnağını hemen önünde, masanın üzerinde duran beyaz bastonunun üzerinde gezdirdi.

20

Toplantı tam 12:45'te yeniden başladı. Gurney, Beckert'ın bu katı, kuralcı tutumunu hiç terk ettiği olmuş mudur ya da biri onun planlarını bozacak bir hareket yapsa tepkisi ne olur diye düşündü.

Beckert yanında getirdiği dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu. Odadaki, hapishane manzaralı pencerenin önündeki her zamanki koltuğuna geçti.

Bilgisayarını duvar monitörüne bağladıktan sonra hareketleriyle söze başlamaya hazır olduğunu gösterdi.

"Bu sabahki keşifle başlayalım. Beyaz ırkın üstünlüğünü savunan bir gruba ait internet sitesi insanları çete kurmaya davet ediyor. Siyahilerin Amerika'da beyazlara karşı bir savaş başlattıklarını, bu savaşı da ne polisin ne de ordunun durdurabileceğini ileri sürüyorlar. Çünkü siyahilerin ve onların özgürlükçü yandaşlarının her iki kuruma da sızdıktan kanaatindeler. Bu grup üyeleri beyaz Amerika'yı kurtarmak için 'sinsi siyah tehlike' adını taktıktan bu durumun ortadan kaldırılmasının Tanrı'nın emrettiği bir vazife olduğu görüşündeler."

"*Ortadan kaldırmak* mı?" diye vurguladı Kline.

"*Ortadan kaldırmak,*" diye tekrarladı Beckert. "Aynı sayfada eski bir linç fotoğrafı paylaşıp üzerine de 'Çözüm' yazmışlar. Ama asıl önemli olan onların bu sitelerini keşfetmemiz değil. Ekrana bakın. Ve dikkatle dinleyin. Bu onların marşı."

Ekran parlak kırmızıya büründü. Açılan uygulamanın ardından video başladı. Dört adamdan oluşan bir heavy-metal grubu ayaklarını rastgele yere vurup, notalara adeta işkence yaparcasına, sözleri pek anlaşılamayan bir parçaya başladı. Bu arada bazı sözcükler daha yüksek sesle söylediklerinden anlaşılabiliyordu. "Ateş"… "yakan"… "alev"… "silah"… "ilmik."

Görüntü bulanık, ses kalitesi de bir hayli düşüktü. Aydınlatma, üzerlerindeki deri giysilerinin her yanından metaller sarkan grup üyelerinin yüzlerinin seçilmesine olanak vermeyecek kadar düşüktü.

Kline başını iki yana salladı. “Bu sözlerden bir şey anlamam gerekiyorsa, bir çevirmen çağırsam iyi olacak.”

“Neyse ki,” dedi Beckert, “parçanın sözlerini siteye koymuşlar.” Başka bir simgeye dokunmasıyla beraber, içinde video görüntünün yer aldığı dörtgen, yerini içinde bir metnin yer aldığı başka bir dörtgene bıraktı.

“Sözleri dikkatle okuyun. Önemli bir soruya yanıt veriyorlar. Dedektif Torres, Şerif Cloutz için yüksek sesle okur musunuz?” Torres talimatı yerine getirdi.

Ateşiz biz, cayır cayır yanan.
Fırtınayız pisliklerden vatanı arındıran,
yakan ışıklarıyız doğan güneşin.

Rüzgarız biz, dinmeyen yağmuruz,
parıldayan bıçağız, silahıyız ateşin
Aleviyiz doğan güneşin.

Ölüm gecenin koynunda sürünen farelere,
ölüm bütün parazitlere
ölüm gelecek, aydınlığında doğan güneşin.

Kırbacız, ilmeğiz,
sopayız kafaları kıran, silahıyız ateşin.
Silahşörleriyiz biz doğan güneşin.

Rüzgarız biz, parçasıyız yıkıp geçen selin,
geldi vakti yağmur misali alevlerin.
Doğan güneşin silahşörleriyiz.

“Tanrım,” diye mırıldandı okumayı bitiren Torres. “Bu herifler tarifi imkansız derecede kafayı yemişler!”

“Kesinlikle. Ama sözcükler bize başka ne anlatıyor?” Bunu masadaki herkese, yanıtlarım gayet iyi bildiği soruları sormaya yetki sahibi olduğunu hissetmeye bayılan biri tavrıyla yöneltmişti.

Bu Gurney’in oynamaktan hiç hazzetmediği bir oyundu. Sonlandırmaya karar verdi. “Bize DGS’nin ne olduğunu söylüyor,” dedi.

Masaya şaşkın bir sessizlik çöktü. “Şimdi anladım,” dedi Torres sonunda. Cloutz’a döndü. “Şiirde kendilerini doğan güneşin silahşörleri olarak tanımlıyorlar. Baş harflerinin kısaltması da DGS oluyor.”

“Burada tesadüfen üç harfin benzemesi sizi niye bu kadar heyecanlandırdı ki?”

Beckert başını iki yana salladı. “Sadece bu kadar değil. İnternet sitesi sürekli siyahları suçluyor. Anarşist ifadeler, teröre davetiyeler. Düzeni bireylerin sağlaması kavramına övgüler.

Tüm bunların yanında bir şey daha var. ‘Savaş Haberleri’ adlı bölümde burada, White River’da olanlar anlatılıyor. Buna Jordan ve Tooker’ın ayakları altındaki DGS ibaresi eklenince pek de tesadüf gibi durmuyor açıkçası.”

Kline bir hayli endişeli görünüyordu. “Sizce bu insanlar buradalar mı? Kim olduklarına dair bir fikrimiz var mı?”

“İçlerinden ikisinin kim olabileceklerine dair iyi bir fikrimiz var.”

“Tanrım,” diye bağırdı Cloutz. “Sakın onların düşündüğüm o iki kişi olduğunu söylemeyin!”

Beckert hiçbir şey söylemedi.

“Haklı mıyım?” diye sordu Cloutz. “Lanet olası ikizlerden mi bahsediyoruz?”

“Judd şu an onu araştırıyor.”

“Ziyaretlerine giderek mi?”

“Öyle diyebiliriz.”

“Tanrım,” diye yineledi beklenmedik bir felaketle karşılaşan bir erkeğe pek de

yakışmayan hayret dolu tonlamasını yineleyerek. “Umarım Judd o heriflerin nasıl buz gibi soğukkanlı olduklarını fark eder.”

“Onlarla nasıl uğraşılacağını iyi bilir,” dedi Beckert sakin bir sesle.

Kline bir Beckert’a bir Cloutz’a bakıp, “Bu *ikizler* de nereden çıktı, kim ki bunlar?” diye sordu.

Cloutz itici bir kahkaha koyverip, “Ateş, kükürt, patlama gibi aklına getirebileceğin her türlü pisliğin sorumluları. Sheridan’ın kafasındaki görüntüyü iyice netleştirmek için sen de bir şeyler eklemek ister misin, Dell? Onların sende ayrı bir yerleri olduğunu biliyorum.”

“Gort Kardeşler dağ adamlarının çizgi film versiyonlarını andırırlar. Ama hiç komik değillerdir.” Beckert dokunaklı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Gort, Haddock ve Flemm aileleri hep birbirleriyle evlenmişlerdir. İki yüzyıldan beri bu topraklarda hep sorun çıkarmışlardır. Üstelik çok da kalabalıklar. Bölgede bir şekilde bunlarla bağlantısı olan yüzlerce insan var. Bunlardan bazıları başarılı, normal insanlar. Bazıları yaşamlarını devam ettirebilmek için silahlanma yolunu seçmiş tipler. İçlerinde içki kaçakçıları da meth üreticileri de var. Hepsi içinde en kötüleri de bu ikizler. Hain, ırkçı, büyük ihtimalle haraç kesen, adam öldürmekten kaçınmayacak tipler bunlar.”

“Bir şeyi mi atlıyorum?” diye sordu Kline, Beckert’a dönerek. “Ben Bölge Savcısıyım. Nasıl oldu da bu adamlar daha önce benim dikkatimi çekmedi?”

“Çünkü ilk kez onları içeri tıkmak için gerçek bir fırsat bulduk.”

“İlk kez mi? Az önce haklarında söylediklerinize rağmen mi?”

Bu Gurney’in Kline’ı Beckert’a herhangi bir konuda karşı çıkarken gördüğü ilk andı.

“Aslında defalarca tutuklandılar elbette. Ama delil yetersizliği ve zayıf suçlamalar neticesi hüküm giymeden her seferinde paçayı sıyırdılar.”

“Zayıf mı? Ne demek şimdi bu…”

“Gort Kardeşlere suçlama yönelten şahıslar her seferinde ya suçlamalarını geri çektiler ya da bir şekilde ortadan kayboldular. Bu durumda dosyayı kapatmak zorunda kalırsınız. Çünkü devam etmeye kalkarsanız bir yere ulaşamayacağınız

açıktır. Belki onlara daha fazla baskı uygulamak gerektiğini düşünüyorsunuzdur. Aklınızdan her hafta sorguya çağırmak, fevri davranmaları için kışkırtmak, hata yapmalarını sağlamaya çalışmak gibi şeyler neden yapılmadı diye geçiriyorsunuzdur. Bunlar başkalarında işe yarayabilecek yöntemler ama Gort Kardeşler için geçerli değil. Çünkü onlarla ilgili henüz değinmediğim bir husus daha var. White River'ın bu iki kutuplu dünyasında Gort Kardeşlerin ırkçı fikirleri onları beyaz nüfusun çoğunluğu için halk kahramanı haline getirdi. Ve tabii işin bir de dini yönü var. İkizler Catskill Dağı Beyazların Kültür Mirası Kilisesinin müritleri. O kilisenin en ateşli müritlerinden biri de bu civarda beyaz ırkın üstünlüğünü savunan en ünlü kişi olan Garson Pike."

"Tanrım," dedi Kline.

Garson Pike ismi Gurney'e yabancı gelmemişti. İlk anda tam olarak hatırlayamadı. Ama sonra RAM TV'de Blaze Lovely Jackson'la tartışan, sert görünümlü, kekeme, temelde Amerika'daki tüm sorunlardan siyahilerin sorumlu olduğu fikrini ileri süren adamı anımsadı.

Kline bir hayli gerilmiş gibiydi. "Onları içeri tıkmama kararı siyasi mi yani?"

Beckert duraksamadan yanıt verdi. "Tüm kararlarımız siyasidir zaten. Demokrasinin gerçekliği bu değil mi? Hükümetler halkın isteklerini yerine getirir. Popüler bir kahramana saldırmak hiç kimsenin çıkarına olmaz. Tam tersine, herkesin öfke seviyesinin artmasına neden olur. Özellikle de kanıtların yok olduğu, hüküm giymelerini sağlama şansının olmadığı durumlarda."

Kline hiç de tatmin olmuş gibi durmuyordu. Bu da Gurney için bir zeka göstergesiydi. "Peki şimdi ne değişti?" diye sordu.

"Ne değişti derken?"

"Turlock'u Gort Kardeşlerin evine gönderdiğinizi söylediniz, değil mi?"

"Evet."

"Arama izniyle birlikte?"

"Evet."

Kline'ın kaşları çatıldı. "Hangi sebeple çıkartıldı bu izin?"

"Gort Kardeşlerin kendilerine Doğan Güneşin Silahşörleri adını takan şiddet

yanlısı bir grubun üyeleri olduklarını düşünmemiz için kati bilgilere sahibiz. Bu grup Willard Parkı cinayetlerine doğrudan karışmış olabilir. Biz de evlerinde yapacağımız arama neticesinde her iki iddiayla ilgili delil bulmayı umuyoruz.”

“Onlara şimdiye dek hoşgörülü davranan siyasi yaklaşımda nasıl bir değişiklik oldu?”

“Gort Kardeşler gibi popüler olmak belli bir noktaya kadar hoşgörü sağlar ama çocuk parkına ceset bırakmak oyunu tamamen değiştirir. Böyle bir durumda tutuklanmalarına da hüküm giymelerine de halkın büyük çoğunluğu onay verecektir. Bunu da derhal harekete geçersek yapabiliriz.”

“Tabii onların Doğan Güneşin Silahşörleri grubu üyeleri olduklarına dair somut deliller bulduğunuz takdirde. Ve cinayetlerle de.”

“İhtiyacımız olan şeyi bulacağımıza eminim. Ama şu an için durumu doğru terimlerle ifade etmek çok önemli. Net, basit bir şekilde, ahlaki ifadelerle vurgu yaparak, adaletin sağlanacağına dair en ufak bir kuşku olmadığının altı çizilmeli.”

“İncil’den yapılacak alıntılar en iyisi,” dedi Şerif. “Burada insanlar İncil’e düşkündürler.”

“Enteresan bir nokta,” dedi Beckert. “Bu arada yeri gelmişken…”

Telefona gelen mesajın uyan sesi cümlesini yarım bırakmasına neden oldu. Telefonu aldı. Ekrandaki mesajı büyük bir ilgiyle okumaya koyuldu.

Torres, Kline ve Gurney onu izliyordu.

Beckert başını kaldırdı. Ne düşündüğü anlaşılamayan bir ifadeyle, “Judd Turlock ve ekibi Clapp Hollow’daki Gort Kardeşlerin evine girip güvenliği sağlamışlar. Yapılan ilk inceleme evin kısa bir süre önce terk edildiği yönünde. Kısa bir süre sonra Judd’ın raporu, içerisinin fotoğraflarıyla birlikte elimizde olacak.”

“Gort Kardeşler sıvışmış, değil mi?” dedi Şerif bunun beklenmedik bir gelişme olmadığını ortaya koyan bir tonlamayla.

“İkamet adresinde şu an kimse bulunmuyor,” dedi Beckert. “Daha fazlasını yakında öğreneceğiz.” Telefon ekranına baktı. “Bir elli de yeniden toplanalım.”

Masadan kalkıp odayı terk etti.

Gurney bu yarım saatlik boşluğu nasıl değerlendirebilirim diye çabucak düşünerek ayağa kalkıp Beckert'ın peşi sıra koridora çıkıp ona seslendi.

Beckert hoşgörüden uzak, soran bakışlarla Gurney'e döndü. "Willard Parkı'na John Steele'in vurulduğu yere gidip şöyle bir bakmak istiyorum," dedi Gurney. "Bölgeyi daha iyi anlayabilmek için. Bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Ne sakıncası olabilir ki?" Gideceği yerden alıkonulduğu için rahatsız olduğu açıkça belliydi. Dönüp, herhangi bir yanıt beklemeden koridorda ilerledi.

21

Gurney aracını daha önce park ettiği yere, sarı barikatın hemen önüne çekti. Bir kez daha geçilmez uyarısını dikkate almadan barikatı açıp kaldırımdan olay yerine doğru yürümeye başladı.

Mümkün olduğunca yavaş yürüyor, RAM TV görüntülerinden hatırladığı kadarıyla Steele'in yürüyüş hızında ilerlemeye çalışıyordu.

Soluna, çimenlerin itinayla kesildiği, engebesiz alana baktı. Göstericiler sırtları kaldırıma dönük şekilde bu alanda toplanmışlardı. Bu açık alanın diğer tarafında bir platform yükseliyordu. Platformun SSB konuşmacılarınca kullanılmış olduğuna şüphe yoktu. Bu alanın diğer köşesindeyse Albay Willard'ın tartışmalı heykeli yer alıyordu.

Yürürken tıpkı Steele'in yaptığı gibi, sanki kalabalıktakileri kontrol ediyormuşçasına, sık sık duraksayarak yürüdü. Alanın çevresini kuşatan ağaçlardan yanından geçtiği ilk dördü uzun olmalarına karşın iyice budanmış durumdaydılar. Beşinci ağaçsa Steele'in kafatasının alt kısmını, beynini ve yüz kemiğini parçalayan kurşunun sonrasında saplandığı devasa büyüklükteki çam ağacıydı.

Üç kez bu yolda gidip geldi. Steele'in ölüm yürüyüşünü tekrarlıyor bir taraftan da her hareketini takip edip onunla birlikte ilerleyen tetikçinin silahındaki kırmızı lazer ışığını gözünde canlandırmaya çabalıyordu. Gurney kendi başının arkasında bir lazer ışığı olduğunu hayal etmeye kendini bir hayli kaptırmıştı. Bu yüzden de bir süre sonra bu hayalin yarattığı histen rahatsızlık duydu. Üçüncü yürüyüşünün sonunda büyük çam ağacının altında, Steele'in vurulduğu andaki pozisyonda durdu. Bir yandan da adamın düştüğü ve yaşama veda ettiği yere bakıyordu. John Steele. Kim Steele'in kocası. Birilerinin oğlu. Birilerinin dostu. Birilerinin ortağı. Bazıları için bu sadece bir anlık bir dehşetti

ya da kaldırımdaki kahverengi bir leke. Ama aynı olay bazıları için derin bir yürek sızlaması demekti.

Gurney bir hayli kederlenmiş, bir taraftan da bu şekilde hissediyor olmayı hayretle karşılamıştı. Boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissederken gözleri yaşardı.

Polisin tanıdık, itici sesini duyana dek yaklaştığını fark etmedi. “Beyefendi, ben sizi daha önce buraya geçmemeniz konusunda…”

Gurney dönüp yüzüne bakınca polis sustu.

Birkaç saniyeliğine ikisi de bir şey söylemedi.

Gurney elinin tersiyle yaşını çabucak silip, “Beckert burada olduğumu biliyor,” dedi.

Polis şaşırdı. Sonra sanki olayla alakalı bir şeyleri idrak etmişçesine, “Siz… eee…Memur Steele’i tanır mıydınız?” diye sordu.

“Evet,” dedi Gurney. Bu yanıtının bütünüyle yanlış olmadığını hissediyordu.

Toplantı salonuna girdiğinde Torres’le Kline’ın çoktan yerlerini aldıklarını gördü. İkisi de telefonlarıyla meşguldü. Şerifin sandalyesi boştu. Ama belediye başkanı bu kez gelmiş, her zamanki yerine, masanın ucuna oturmuştu. Strafor kutunun içinden elmalı turta yiyordu. Seyrek saçlarım kapatmak için yandan uzattığı kır saçı darmadağınıktı.

Gurney, Kline’ın yanına oturdu. “Şerif yok galiba?”

“Cezaevinde. Sanırım tutuklu SSB üyelerinden biri tahliye olmak için üçüncü adam adını taktığımız şahısla ilgili bilgi vermek istiyormuş. Goodson bu tür görüşmeleri bizzat yapmayı sever.” Kline’ın ses tonundan, onun adamın bu tavrından pek de hoşnut olmadığı seziliyordu.

Gurney, belediye başkanına döndü. “Rotary Kulüp’te yemeğe gitmişsiniz diye duydum.”

Shucker yutkundu. Ağzının köşesindeki kırıntıları baş ve işaret parmaklarıyla temizledi. “Daha çok sondaj çalışması yemeği denebilir.” Sesinden bu

yorumunun zekice bulunup övülmesini beklediği belliydi.

Gurney hiçbir şey söylemedi.

“Hiç hoş değil,” dedi Kline.

Kapı açıldı ve Beckert içeri girdi. Oturunca dizüstü bilgisayarını açıp saatine baktı.

“Saat bir elli,” dedi. “Toplantı saati. Şu an Judd’la ekibi, Gort Kardeşlerin evinde aramayı sürdürüyorlar. Daha şimdiden onların Doğan Güneşin Silahşörleri’yle bağlantılı olduklarına dair dijital bir kanıtla Jordan ve Tooker cinayetleriyle doğrudan ilişkileri olduğunu ortaya koyan fiziksel kanıtlar bulundu bile.”

Kline oturduğu yerde biraz doğruldu. “Nasıl bir kanıt?”

“Ona geleceğiz. Önce size bazı fotoğraflar göstermek istiyorum. Bu sayede nasıl bir delilikle uğraştığımızı daha net görmüş olacaksınız.” Dizüstü bilgisayarının birkaç tuşuna dokunmasıyla birlikte monitörde ilk fotoğraf belirdi.

Bu, çevresi yüksek tel örgüyle kapalı bir kapıya ulaşan, her iki yanında kışın da yapraklarını dökmeyen ağaçların sıralandığı bir toprak yolun fotoğrafıydı. Tel örgünün üzerinde kare şeklinde iki tabela asılıydı. Kapının sol tarafında kalan tabelanın üzerinde elle yazılmış iki satırlık bir yazı vardı ama objektife uzak kaldığından okunmuyordu. Sağ taraftaki tabeladaysa üç satır yazılıydı. Bu tabela gerçek gibi görünen bir insan kafatasının yanına monte edilmişti.

Beckert’ın gösterdiği bir sonraki fotoğrafta soldaki tabela daha yakından görünüyordu.

İNSAN YASALARI ŞEYTANIN ARAÇLARIDIR
İDARECİLER ŞEYTANIN SIĞINAĞIDIR

Diğer fotoğrafta, kafatası bulunan tabelanın yakından çekilmiş görüntüsü yer alıyordu. Gurney artık tabelanın yanındaki kafatasının sol göz çukurundan sapı ve tüyü dışarıda kalmış bir oku da görebilmişti. Bunun normal oklardan daha

güçlü ve öldürücü bir arbalet oku olduğunu fark etti. Alttaki yazı da zerre kadar davetkar bir nitelik taşımıyordu.

KİLİSE MÜLKÜ
GİRİŞ İZNE TABİDİR
İZİNSİZ GİRMEYE KALKIŞMAYIN

Shucker plastik çatalıyla elmalı turtanın kutuda kalan son kırıntılarını toplamakla uğraşırken yan gözle de ekrana bakıyordu. “Bu kimin kafatası acaba diye insan merak ediyor, değil mi? Bir de bu kuş uçmaz kervan geçmez yere ne yapmaya gelmiş diye. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur herhalde?”

Kimse yanıt vermedi.

Beckert bir sonraki görüntüye geçmeden önce birkaç saniye bekledi. “Bu fotoğraf da Judd’ın Gortlar’ın bilgisayar yazıcısının tepsisinde bulduğu fotoğraf.”

Aklı karışan Shucker gözlerini kırpıştırdı. “Bir daha söyle?”

Beckert başkasının hakaret olarak algılayabileceği bir yavaşlıkla cümlesini tekrarladı. Ama Shucker başını salladı. “Fotoğrafın fotoğrafı. Anladım.”

Ekrandaki fotoğrafta kütük duvarlı, taş şömineli bir oda ve üç tuhaf figür görünüyordu. Önde, kel, uzun sakallı, kamuflaj giysili iki adam vardı. Bunlardan biri diğerinden çok daha uzun boylu görünüyordu. Hatta Gurney bu derece fark olması için ya bu adam bir dev ya da diğeri cüce diye düşündü. Bunların aralarındaysa iri bir siyah ayı duruyordu. Hayvan bir iple ayakta tutulduğu için aslında duruyordu kelimesi pek de uygun bir tanım değildi. İpin bir ucu ayının kalın boynuna dolanmış, diğer ucu da alçak tavandaki bir yere sabitlenmişti. Şöminenin üzerindeki raftaysa arbaletler göze çarpıyordu. Arkada da duvarın çentikli kısımlarına asılmış bir düzine kadar ok ucu vardı.

“Gort Kardeşler son zaferleriyle poz vermişler,” dedi Beckert.

“Gort Kardeşler mi?” diye sordu Gurney. “İkiz dediniz gibi kalmış aklımda.”

“İkizler zaten. Ezechias bir seksen sekiz, Ezechiel’se bir kırk sekiz boyunda.

Boyları dışında tıpatıp aynıdırlar. Yüzleri, sesleri, delilikleri.”

“Henüz ayı avı mevsimi başlamadı sanırım?”

“Kesinlikle.”

“Yani canları istediği zaman, mevsime filan aldırmadan gidip avlanıyorlar, öyle mi?”

“Onların av mevsimi dışındaki zamanları tercih ettiklerine eminim. Kanunların canı cehenneme demenin bir başka yolu daha işte.”

“Dinamitle balık avlıyorlar,” dedi Shucker beyaz çatalını kutudaki bir başka kırıntıya saplamaya çabalarken.

Gurney ona dönüp, “Dinamit mi?” diye sordu.

“Handsome Brothers taşocağının o büyük patlama sonrası kapanmasının ardından tesiste inceleme yapan görevliler bir miktar dinamitin çalınmış olduğunu tespit ettiler. İkizler de orada çalışmışlardı. Sonrasında neredeyse civardaki herkes Clapp Hollow Gölü’nden şiddetli patlamalar duyulduğunu, Gort Kardeşlerin de bir ya da iki hafta boyunca balık avladığını ileri sürdü. Tabii seslerin yankılandığı o geniş arazide neyin gerçek neyin hayal gücünün oyunu olduğunu anlamak zor.”

“Artık Gort Kardeşlerin dinamit çalmış olduklarına eminiz,” dedi Beckert. “Ama bu kamuoyuna açıklanmayacak. Henüz doğru zaman değil.”

Kline endişeli görünüyordu. “Dinamit onlarda mı şu an? Nerede?”

“Büyük olasılıkla yanlarında. Gort Kardeşlerin, Judd’ın baskınından önce yanlarına bir şeyler alarak evden kaçtıkları anlaşılıyor.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Orada olan bazı şeylerin şu an orada olmadıklarını tespit ettik. Bu Judd’ın bir saat önce çektiği fotoğraf.”

Gort Kardeşlerin ayıyla çekilmiş fotoğraflarının yerini bir başkası aldı. Yine aynı odaydı ama bu kez Gort Kardeşler de, ayı da, şöminenin üzerindeki arbeletler de, duvardaki ok uçları da yoktu.

“Diğer fotoğrafla karşılaştırdığında nelerin eksik olduğunu görüyorum,” dedi Kline. “Onların uzun zaman önce başka bir yere götürülmediklerini nereden

biliyoruz? Yani, Gort Kardeşlerin ayıyla çektirdikleri fotoğrafın yeni olduğuna dair elimizde bir kanıt yok. Odadaki değişiklik haftalar ya da aylar önce yapılmış olamaz mı?"

"Elimizde bu değişikliğin çok kısa bir zaman diliminde gerçekleştiğine dair kanıt var." Beckert çok sayıda fotoğrafı hızla geçip, etrafı çitlerle kaplı büyük bir barınağın fotoğrafına gelince durdu. Parmağıyla göstererek, "Burası köpek kulübesi," dedi. "Yerdekileri görüyor musunuz? Ayıdan geriye kalanlar. Anlaşıldığı üzere Gort Kardeşler ayının ölüsünü köpek kulübesine atmışlar. Köpekleri de parçalamış. Judd ayrıca ayının içi daha yeni doldurulmuş postunu da kulübenin hemen yanında buldu. Kısacası ayının, okların ve de Gort Kardeşlerin köpeklerinin yerlerinin kısa süre içinde değiştirilmiş olduklarına dair yaptığımız tahmin doğrulanmış oluyor. Onların bir düzine kadar pitbull cinsi köpekleri olduğu biliniyordu. Şu an hepsi kayıp. Ama köpek kulübesindeki et artıklarının durumu - daha yeni yeni çürümeye başlamışlar - köpeklerin de düne kadar orada olduklarını ortaya koyuyor."

Kline bir hayli huzursuz gibiydi. "Ve dinamit?"

"Gort Kardeşlerin yanlarına yüzden fazla dinamit kapsülü almış olma ihtimalleri çok yüksek. Judd içleri boş spor çanta ambalajlarıyla boş bir patlayıcı sandığı buldu. Gort Kardeşlerin taşınmalarını kolaylaştırmak için dinamit kapsüllerini bu çantalara aktarmış olduklarını düşünüyor."

Şimdi endişelenme sırası Shucker'daydı. "Yani siz, White River'ın en kaçık iki adamının bir düzine saldırgan köpekle, küçük bir kasabadaki herkesi öldürmeye yetecek kadar okla ve büyük bir patlama yaratacak miktardaki dinamitle kayıplara karıştığını mı söylüyorsunuz? Nasıl oluyor da paniğe kapılmıyorsunuz, peki?"

"Ben ilerleme kaydettiğimiz noktalara yoğunlaşmanın başarı ihtimalimizi arttıracağı kanaatindeyim."

"Biraz önce Gort Kardeşlerin Jordan ve Tooker cinayetleriyle bağlantıları olduğuna dair fiziksel kanıtlar bulduğunuzdan bahsettiniz," dedi Kline. "Bunun ne olduğunu söyler misiniz?"

“Aleyhlerinde kullanılabilme ihtimali en yüksek nesne, barakalarında bulduğumuz ip kangalı. Judd’a göre bu ip oyun parkında bulduğumuz iple aynı. Bunun için mikroskobik onay da alacağız. Eğer kesik uçlar da birbirine uyarsa işimiz tamamdır.”

“Onların DGS’yle bağlantıları olduğuna dair dijital bir kanıttan bahsetmiştiniz?”

“Evet. Masanın en alt çekmecesindeki bir USB bellekte. İçinde DGS’nin internet sitesinin kurulmasında kullanılan metinlerle grafikler yer alıyor. Bu da Gort Kardeşlerin ya siteyi kendilerinin kurdukları ya da kuran birine kaynak sağladıkları anlamına gelir.”

Kline’ın yüzü gülmüştü. “Yani ciddi bir ilerleme kaydettik.”

“Öyle.”

Aklı karışmış gibi görünen Gurney söze girdi. “Şu USB belleğin içindekiler nasıl incelendi?”

“Hemen arama sırasında, bulunmalarından bir iki dakika sonra. Judd’ın dizüstü bilgisayarında incelendi.”

“Şifre yok muymuş?”

“Öyle anlaşılıyor.”

“Dosyaların USB belleğe aktarıldığı bilgisayar da bulundu mu?”

“Yazıcıyı, tarayıcıyı, modemi, internet dağıtıcısını buldular ama bilgisayarı bulamadılar.”

“İlginç,” diye mırıldandı Gurney, herhangi bir kimseye değil de daha çok kendi kendine konuşur gibi. “Gort Kardeşler giderken yanlarına köpeklerini, oklarını, patlayıcılarını, bilgisayarlarını ve tanrı bilir daha başka neleri almışlar. Ama şifresiz bir USB bellekle iki cinayetle ilişkileri olduğuna delil teşkil edebilecek ipi bırakmışlar.”

Beckert’ın ses tonu bariz biçimde sertleşmişti. “Bunların nedenleri üzerinde fikir yürütmeyi sonraya bırakabiliriz. Çünkü şu an yapılması gereken acil işlerimiz var. Öncelikle şu ana dek kaydettiğimiz ilerlemeleri içeren uygun bir açıklama yayınlamamız gerekli. Bu açıklamada elbette altı çizilmesi gereken ve

hiç değinilmemesi gereken hususlar var. Unutmayın, medyanın mayın tarlasının tam ortasındayız. Bunu unutmanın vahim sonuçları olabilir.”

Gurney kim ya da kimler için vahim olabilir acaba diye geçirdi aklından. Beckert’ın kendi siyasi geleceği için mi? Yoksa işin içindeki başka biri için mi?

Beckert sözlerini sürdürdü. “Kurşunlanma ve Willard Parkı…”

Sözü kapının tıklamasıyla kesildi.

Torres kalkıp kapıyı açtı.

Gelen, şerifti. “Umarım önemli bir açıklamayı bölmemişimdir.”

“Gel, Goodson,” dedi Beckert. “Tam da önemli noktaların özetini geçiyorduk.”

“Özet en iyi kısımdır.” Masanın ucundaki sandalyesine yöneldi.

Beckert sözlerine yine aynı şekilde başladı. “Kurşunlanma olayı ve müteakiben gerçekleşen Willard Parkı cinayetleri üzerinde yürüttüğümüz soruşturmayla ilgili olarak bu odanın dışında yapacağımız açıklamalarda üç hususun vurgulanması gerekiyor. Bir, her iki olayla alakalı hızlı ilerlemeler kaydediyoruz. Her iki olayla ilgili tutuklamalar kırk sekiz saat içinde başlayacaktır. İki, duruşmalar neticesinde sanıkların hüküm giymesini sağlayacak net delillere ulaşılmıştır. Üç, her iki olaya da eşit derecede önem vermekte, kaynaklarımızı da her iki olayda eşit şekilde kullanmaktayız.” Masadakilerin yüzüne baktı, sonra aniden konuyu değiştirdi. “Goodson, cezaevindeki ihbarcılarla yaptığın konuşma nasıl gitti? Var mı işe yarar bir şeyler?”

“Kesinlikle ilginç şeyler var. İşe yarar mı yaramaz mı siz karar verin.”

“Adam bizden göreceği bir iyilik karşılığında bilgi vermeyi kabul etti, anladığım kadarıyla?”

“Evet. Ama adam değil, kadın. Blaze Lovely Jackson’ın SSB’nin üç liderinden biri olduğunu, diğer iki liderle, yani Jordan ve Tooker’la arasının bozuk olduğunu söyledi.”

“Bu ne derece ciddi bir ayrılıkmış?”

“Ona göre çok ama çok ciddiymiş. Blaze’in diğerleriyle hiç iyi anlaşamadığını

söyledi. Yetkisini birileriyle paylaşıyor olmaktan hiç hoşnut değilmiş. Onun anlattıklarından Blaze'in aşağılık bir kaltak olduğu, çok başlılığı sonlandırmak için de şiddet kullanma arzusunda olduğu anlaşılıyor. Bu da, kadının şiddet yanlısı kişiliği düşünüldüğünde, diğer iki liderin başına gelenlerle onun arasında bir bağlantı olabileceğini akla getiriyor."

"Artık cinayetlerden Gort Kardeşlerin sorumlu olduğuna yüzde doksan dokuz oranında eminiz. Ben oyun alanında gördüklerimizin arkasında siyahi bir kadın olabileceğine inanmakta açıkçası zorluk çekiyorum."

Cloutz dudaklarını nemlendirdi. "Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Ama benim küçük hanımefendi Blaze Lovely Jackson'ın her türden şeyi yapabilecek biri olduğuna tüm kalbiyle inanıyor. Kesinlikle her şeyi."

Beckert hiçbir şey söylemedi. Tamamen kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu.

22

Toplantı biter bitmez Gurney çıkışa yöneldi. Rick Loomis'le Lucky Larvaton Restoran'da yapacağı görüşmeye gecikmek istemiyordu. Ama arabasına binemeden arkasındaki hızlı ayak seslerini duydu.

Kline yüzünde garip bir heyecan ve gerginlik karışımı ifadeyle Gurney'e doğru yürüyordu. "Ne bu acele böyle?"

"Biriyle kahve içmeye söz vermiştim. Bana herhangi bir konuda ihtiyacınız mı var?"

"Oradaki tepkilerinle ilgili sormak istediğim bir şey var."

"Endişeli gibisiniz?"

"Aldığımız haberler gayet güzel. Her alanda hızlı ilerlemeler kaydettik. Üçüncü kişinin silahı kullandığı yere geldiği ve ayrıldığı anların video görüntüleri elimizde. Aracın bir SSB üyesi üzerine kayıtlı olduğu tespit edildi. Bu da SSB'nin Steele cinayetiyle bağlantısı olduğunu gösterir. Artı SSB liderlerinin öldürülmesinin de arkasında şiddet yanlısı bir çete olduğu ortaya çıktı. Her iki olayda da elimizde sağlam kanıtlar var. Durum kontrol altında. Kaos tehlikesi bertaraf edildi. Kanun ve düzen adına nihai bir zafer." Beklentiyle Gurney'e bakıyordu.

"Sorun ne öyleyse?"

"Tüm bunlara rağmen yüzünde neden bu kuşku dolu ifade var?"

"Şüpheci bir kişiliğim var. Benim zihnim hep böyle işler."

"Eldeki bulgular şüphe götürmeyecek derecede kesin olsa bile mi?"

"Siz durumu böyle mi görüyorsunuz?"

Kline bir süreliğine Gurney'in yüzüne baktı. Sonra cebinden sigara paketini çıkardı. Eski bir Zippo çakmakla yaktığı sigarasından derin bir nefes alıp ağır ağır üfledi. Dumanın White River'ın hâlâ is kokan havasında dağılmasını izledi.

“Grinton Köprüsü’nün altındaki suyun derinliğiyle ilgili kafana takılan bir şeyler var sanırım… Bir de USB bellekle ilgili soru sorduğun andaki tavrın. İşte beni endişelendiren bu. Ne düşündüğünü bilememek. Neden şüphelendiğini? Yanlış bir şeyler varsa ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Gerçek şu ki, her iki olayda da katillerin düşünme biçimlerini kafamda bir türlü oturtamadım.”

Kline sigarasından bir nefes daha aldı. “Bu yanıtı pek aydınlatıcı bulmadım açıkçası.”

“Kendimi suçlunun yerine koymayı faydalı bulurum. Dünyayı bir de onun gözünden görmek için. Bunu da suçlunun eylemlerini inceleyerek yaparım. Hazırlık süreçlerini, planını gerçekleştirdiği esnada yaptıklarını, sonrasında yapması beklenenleri derinlemesine incelerim. Bu da bana suçlunun nasıl düşündüğünü, karar aşamasına nasıl geldiğini anlama fırsatı verir. Ama bu kez böyle olmuyor.”

“Neden olmuyor?”

“Gerçekleşen eylemlerin yarısı diğer yarısıyla çelişiyor çünkü. Failler çok dikkatliler ama aynı zamanda dikkatsizler de. Suikastçıyı ele alalım. Parmak izlerini dış kapıda, pencerede ve banyo kapısında bırakmayacak kadar dikkatli. Ama tuvalet sifonunda parmak izi bırakıyor. Çalışma usulü ve yer seçimi onun gerçek bir profesyonel olduğunu ortaya koyuyor. Ama izi sürülmesi son derece kolay bir araç kullanıyor. Tripodu atmak için riske giriyor. Ama su bunun için gayet sığ, bu yüzden de kolayca görünebilecek bir yeri tercih ediyor.”

“Bu kaçık katillerin her zaman mantıklı davranmalarını mı bekliyorsun?”

“Hayır. Yalnızca bariz tutarsızlıkların göz ardı edildiğini düşünüyorum. Aynı kafa karıştırıcı durum Jordan-Tooker olayı için de geçerli. Soğukkanlı, planlı dövülme olayı bu işin kaçık, öfkeyle hareket eden, beyaz ırkın üstünlüğü taraftan, şiddet yanlılarınca gerçekleştirildiğini gösteriyor. Ancak bilgisayarlarını yanlarına almayı akıl edecek derecede dikkatli davranan şüpheliler, içinde suç unsurları içeren bir siteyle bağlantıların bulunduğu bir USB belleği evde bırakma aptallığını da yapmışlar.”

“USB belleği evde ortalıkta bırakmamışlar ki. Bellek masanın çekmecesinde saklıymış.”

“Bir dedektifin ilk olarak bakmak isteyeceği bir yerde saklıymış. Tıpkı tripod gibi kolayca bulunabileceği bir yere gizlenmiş.”

İyiden iyiye neşesi kaçan Kline içini çekti. Kalan sigarasını yere atıp bir süre öylece baktı. “Peki sen ne diyorsun? Herkes yanılıyor mu yani? Aslında şu ana dek hiçbir ilerleme kaydedilmedi mi?”

“Henüz bir şey diyecek durumda değilim, Sheridan. Sadece aklımda sorular var.”

Kline bir kez daha iç çekti. Sigaranın üzerine bastı. Ardından cipine binip gözden kayboldu.

Angina istikametindeki eski On Numaralı Yol, yer yer virane haline gelmiş ahırların olduğu, geniş, yemyeşil bir vadinin yanından geçiyordu. Güneye bakan güneşli yamaçlar biçilmiş yonca yığınlarıyla ve etraflarındaki düğün çiçekleriyle doluydu. Ama çöküşteki ekonominin izleri bu muhteşem manzarayı lekeliyordu. Terk edilmiş evler, kepenkleri kapalı dükkanlar, boşaltılmış okullar.

Gurney’in varacağı yere bir kilometre kala, tenha bir kavşakta, yol kenarındaki küçük bir taburede yaşlı bir adam oturuyordu. Yanındaki kırık dökük bir masanın üzerinde doldurulmuş bir geyik kafasıyla eski bir mikrodalga fırın vardı. Masanın ayaklarından birine dayanmış kahverengi levhaya da teklif yazılmıştı: İkisi 20 dolar.

Gurney ulaştığı Lucky Larvaton Restoran’ın ön tarafındaki yabani otların her yanı sardığı otoparkı yan yana sıralanan dükkanlarla paylaştığını gördü. Wally’s Odun Sobaları, Öfkeli Dostlar Evcil Hayvan Merkezi, The Great Angina Pizzacısı, Teri’s Tints & Cuts Oto tamirhanesi gibi dükkanların hiçbiri artık faaliyette değildi. Boş bir dükkanın vitrinindeyse Champion Cheese’in yakında burada açılacağını bildiren buruşuk, soluk bir poster vardı.

Restoran bu boş dükkanların tam karşı tarafındaydı. Yol kenarı mola yerlerinin tipik bir örneği restoranın ciddi bir tadilata ihtiyacı vardı. Yan tarafta park etmiş iki otomobil görünüyordu. Bunlar eski bir Honda Civic'le altmışlı yıllardan kalma, açık mavi bir Chevy Impala'ydı. Öndeyse herhangi bir ayırt edici özelliği olmayan bir kamyonet vardı. Gurney arabasını kamyonetin yanına park etti.

İçerisinin dekorasyonuna demode denmezdi. Sadece eskiydi. Şehirlilerin kafalarında yarattıkları o suni kasaba cazibesi denen kavramınsa yanından bile geçmediği ortadaydı. Kahverengi yer muşambası delik deşikti. İçerisi yağ kokuyordu ve ışık yetersizdi. Arka taraftaki duvarda köşeleri kıvrık, üzerinde AMERİKA'YI YENİDEN BÜYÜTELİM yazılı bir poster asılıydı.

Tezgahın uzak köşesinde, yağlı siyah saçlarını iyice arkaya doğru taramış, sert yüz hatlı bir adam kalın kapaklı bir defterin sayfalarını karıştırıyordu. Orta yaşlı, canlılığını yitirmiş sarı saçlı garson kadınsa tezgahın diğer ucundaki bir tabureye ilişmiş tırnaklarını inceliyordu.

İkisinin tam ortalarındaysa, üzerine soluk bir çiftçi tulumu giymiş, dirseklerini masanın yıpranmış formika yüzeyine dayamış oturan şişman müşterinin gözleri tezgahın arkasındaki mikrodalga fırının üzerindeki eski bir televizyona kilitlenmişti.

Restoranın cam kenarında birkaç masa vardı. Gurney televizyondan en uzak yere yöneldi. Düşüncelerini Rick Loomis'le yapacağı görüşmeye odaklamaya çalışsa da televizyonun sesi dikkatini dağıtıyordu.

"…polise sıfır saygı…"

"…anahtarı fırlatıp…"

"…en berbat unsurlar sempati topluyor…"

Sarışın garson kadın yüzünde, uykulu ya da sarhoş gibi görünmesine neden olan bir gülümseyişle yanına geldi. Büyük bir ihtimalle her ikisi de doğruydu. "İyi günler, efendim. Bu harika günde siz nasılsınız?"

"İyiyim. Siz?"

Belirsiz gülümseme biraz daha arttı. "Harikayım. Ne arzu ettiğinize karar

verdiniz mi yoksa biraz düşünmek ister misiniz?”

“Sadece kahve alayım.”

“Tabii ki. Lucky Larvaton yakıt kartınız var mı?”

“Hayır.”

“Kartınız olursa ücretsiz yakıt kazanabilirsiniz. İster misiniz?”

“Şu an için hayır. Teşekkürler.”

“Tamam. Süt ya da krema?”

“Krema.”

“Bir kahve değil mi?”

“Birini bekliyorum.”

“Siz Dedektif Rick’le buluşacak beyefendisiniz, değil mi?”

“Rick Loomis?”

“Biz ona Dedektif Rick deriz. Çok hoş bir adamdır.”

“Evet, onunla buluşacağım. Aradı mı?”

“Size ulaşmaya çalıştığını ama bir türlü başaramadığını söyledi. Buralarda telefonlar bazen çekmiyor. Ne zaman kapsama alanı dışına çıkacağınızı bilemiyorsunuz. Kasaba toplantılarında bununla ilgili bir şeyler yapacaklarına söz veriyorlar. Vaatler, vaatler. Büyükbabam söz kaka olsaydı kimse gübreye para vermezdi, derdi.”

“Çok zekice. Dedektif Rick’in bana bıraktığı mesajı hatırlıyor musunuz?”

“Gecikeceğini söyledi.” Tezgaha döndü. “Lou, ne kadar gecikirim demişti?”

Defteri inceleyen adam başını kaldırmadan cevap verdi. “On beş dakika.”

Gurney telefonunun saatine baktı. 3:25. Demek ki toplam yirmi dakika bekleyecekti.

“Buraya çok sık gelir mi?” diye sordu Gurney.

“Pek sayılmaz.”

“Ama onu tanıyorsunuz?”

“Elbette.”

“Nasıl?”

“Balkabağı Cinayetleri sayesinde.”

“Bak şimdi!” Lou oturduğu yerden, başını kaldırmadan çıkışmıştı. “Yine başladın!”

“Pardon, bir daha söyler misiniz?” dedi Gurney.

“Balkabağı Cinayetleri,” diye yineledi garson kadın. “Balkabağı mı? Bu bir yerin adı mı?”

Lou başını kaldırdı. “Cinayet demeyi kes artık. Polisler en ufak bir şey kanıtlayamadı. Kimse içeri atılmadı. Sürekli cinayet demeyi sürdürürsen iftira atma suçlamasıyla hakkında dava açılacak.”

“Kimse kimseyi dava edecek değil, Lou.”

“Nasıl derseniz öyle olsun,” dedi Gurney. “Rick Loomis’le ne alakası var peki?”

Kadın yanıtladı. “Olaydakilerden biriydi. Balkabağı Cinayetlerinde.”

“Cinayet diye bir şey yok,” diye ısrar etti Lou sesini yükselterek.

Garson kadın da sesini bir nebze yükseltmişti. “Madem öyle, o ikisi ne yaptı, Lou? Balkabağı yığınlarının altına yatıp doğal yoldan ölmeyi mi beklediler sence?”

“Üzerlerine balkabakları yığılmamış demiyorum ki. Bunu söylemediğimi sen de biliyorsun. Ben sadece bunun kaza olabileceğini söylüyorum. Çiftliklerde bu tür kazalar hep olur. Bundan daha kötüleri de. Masumiyet karinesi diye bir şey var sonuçta.”

Garson kadın Gurney’e bakıp sanki ikisi de Lou’nun aptalca konuştuğu hususunda hemfikirlermişçesine başını iki yana salladı. “Oysa gerçek hikaye şu; Evie Pringle’la ve Pringle Squash çiftliğindeki işçilerden biri ilişki yaşıyordu.” ‘İlişki’ kelimesini sanki her kadının can attığı bir olguymuşçasına tasvip edip vurgulayarak söylemişti.

“Siyah çocukla,” diye söze karıştı Lou.

“Lou! Sen de pekala onun beyaz sayılabileceğinin farkındasın.”

“Siyah siyahtır. Bu hamilelik gibi bir şey.”

Kadın yine başını iki yana salladı. Ardından hikayeyi sürdürdü. “Dedektif Rick, Evie’yle erkek arkadaşının ahırın arkasındaki sığınağa gittiklerini tespit

etti. Aynı gün erken saatlerde Evie'nin kocası Dick, Cadılar Bayramı'nın ardından kimse ilgilenmeyeceği için tarlada kalan balkabaklarını toplamış. Alıcısı olmayan üç tonluk balkabaklarını büyük bir kamyona yüklemiş. Bu sırada Evie'yle erkek arkadaşı kapakları kapalı sığınakta işi pişiriyorlarmış. Dick üç ton balkabağını buradan içeri dökmüş. İçeridekiler de bir anda Dick'in korkunç intikamının çıplak kurbanları haline dönüşmüşler."

Lou bir kez daha söylenerek, "Dick'in açıklaması son derece mantıklıydı ama," dedi.

"Mantıklı bir yalan, demek istiyorsun sanırım."

Defteri hızla kapattı. "İntikam da yalan da değil. Balkabaklarını daha sonra gübre yığınıyla karıştırmak üzere hep oraya dökerdi."

Kadın başını iki yana salladı. "İntikamla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun sen, Lou."

Lou bu sözlere bir yanıt bulamamış gibiydi.

Fırsatı değerlendiren Gurney aklına takılan soruyu sordu. "Neden Loomis bu konuyu sizinle tartıştı?"

"Çünkü Dick Pringle'la okulda aynı sınıftaymış. Ben de bir alt sınıfta Evie'yle birlikteydim. Sanının karakter yapısını anlamaya çalışmıştı."

"Kanaati ne peki?"

"O da benimle aynı fikirdeydi," dedi Lou yüksek sesle. "Ortada cinayet filan yoktu. Çünkü Dick aptal değildi. Çiftliği cesetler hâlâ sığınaktayken sattı. Eğer cesetlerin orada olduğunu, er geç bulunacaklarını bilse böyle yapar mıydı? Loomis bunu açıkça görmüştü. Dick'in böyle bir şeyi isteyerek yapmaya kalsa çok daha akıllıca davranacağını anlamıştı."

"Şenle aynı fikirdeymiş ha. Yok artık," diye bağırdı garson kadın. "Tek kanaati vardı, o da Dick'i kodese tıkmak için yeterli kanıt olmadığıydı. Onun yüreğinde bunu bir cinayet olarak gördüğüne inanıyorum."

Gurney bir hayli meraklanmıştı. "Pringle karısıyla mevsimlik işçinin ortalıkta olmamasını nasıl açıkladı? Birilerinin bunu fark etmiş olduğunu tahmin ediyorum."

Garson kadın yanıt verdi. “Herkese birlikte kaçtıklarını söyledi. Terk edildiği için de insanların sempatisini topladı. Ne zırvalık!”

Lou elini hızla tezgaha vurdu. “Sana inanamıyorum. Birlikte kaçtıklarını söyledi çünkü kendi de öyle sanıyordu. Herkes öyle sanıyordu. Karınla bir işçi arasında bir şeyler olduğundan şüpheleniyorsun. Sonra günün birinde ikisi birden ortadan kayboluyor. Başka ne gelir aklına? Yani onun böyle düşünmesi son derece mantıklı.”

“Lou, bazen mantığın üzerine otursan yine anlamayacaksın gibi geliyor bana.”

Birbirlerini küçümseyerek bir süre bakıştılar. Televizyondaki tartışmacıların sesleri yeniden işitilir oldu. Diğer taraftaki, çiftlik tulumlu, tıknaz adam ekrandaki kötü haber çığırtkanlığını sabit bakışlarla izlemeyi sürdürüyordu.

“…cinayet oranları artıyor…”

“…suçlular güçleniyor…”

Gurney’in telefonu çaldı. Ekranda Kline’ın numarası çıkmıştı. Kalkıp otoparka çıktı. Restoranın loşluğuna alışan gözlerini dışarıdaki parlak ışıkta kısmak zorunda kalmıştı.

“Ben Gurney.”

“Neredesin?” Kline’ın sesi telaşlıydı.

“Angina’yla White River arasındaki, Onuncu Yol’dayım. Neden?”

“Bir sorunumuz var. Bir polis daha vuruldu. Elimizde henüz ayrıntı yok.”

“Nerede?”

“Blustone’da. White River’ın nezih kısmında. Oak Caddesi on iki numara. Şu an ne işin varsa bırak. Adresi navigasyonuna yaz ve oraya git!”

“Tamam. Ama oraya gittiğimde…”

“Oraya gittiğinde gözlem yap. Yetki tartışması filan olmayacak. White River polisi orada zaten. Sen olay yerindeki gözüm kulağım olacaksın. Şu an ofisten ayrılamıyorum. Beni bilgilendir.”

“Herhangi bir şey biliyor musun?”

“Keskin nişancı saldırısı. Hepsi bu. Başka bir bilgim yok.” Adresi tekrarlarken hat kesildi.

Hemen Loomis'i arayıp acil bir durum olduğunu belirterek başka bir zaman buluşabileceklerini söylemesi gerektiğine karar verdi. Gelen çağrılardan Loomis'in numarasını ararken onun numarasının dış çağrılara kapalı olduğunu hatırladı. Bu çoğu polisin farkında bile olmadan sahip olduğu bir alışkanlıktı.

"Kahvenizi içmediniz."

Arkadan garson kadın sesleniyordu. Döndüğünde kadının elinde karton bardakla yanına kadar geldiğini gördü. "Krema koydum. İçerideki durumla ilgili kusura bakmayın. Lou bazen çok kalın kafalı oluyor."

Gurney bardağı alıp cebindeki cüzdanına uzandı.

"Boş verin. Bizden olsun. En azından bunu yapabilirim." Hafifçe gülümser gibiydi.

"Teşekkürler. Küçük bir iyilik daha isteyebilir miyim?"

Kadının gülümseyişine şimdi bir ilgi kırıntısı da sinmişti.

"Dedektif Rick birazdan burada olur. Ona polislik bir durum olduğunu, derhal gitmem gerektiğini, beni aramasını rica ettiğimi söyler misiniz? Onda numaram var."

"Tabii ki." Merak kırıntısı silindi.

Arabasına binip Kline'ın verdiği adresi GPS'e yazdı ve hız limitini iki kat aşarak otoyola yöneldi.

Kline'ın White River'ın nezih kısmı diye adlandırdığı Oak Caddesi coğrafi olarak Bluestone bölgesinin alt tarafında kalıyordu. Bu cadde kasvetli Grinton bölgesinden kentin kuzey ucunu oluşturan platoya doğru uzanan hafif meyilli yolun hemen başından diğer yöne doğru ayrılıyordu. Gurney'in görebildiği kadarıyla Bluestone'un geri kalanı da sessiz, tenha sokakları, eski ama iyi korunmuş evleri, bakımlı bahçeleri, yol kenarında uzanan ağaç sıralarıyla tıpkı Oak Caddesi gibiydi. Akşamüstü güneşi etrafı iç ısıtıcı parlaklığa bürümüştü.

Gurney on iki numaralı eve ulaştığında evin önüne rastgele park etmiş beş ekip otosu saydı. Tepe lambaları yanan bu araçlardan ikisinin ön kapıları açıktı.

Kaldırım kenarında Mercy Hastanesi’nin bir ambulansı vardı. Üniformalı iki polis memuru sarı renkli olay-yeri şeridi rulosunu açmakla meşguldü.

Gurney arabasını ekip otolarından birinin yanına park edip, savcılık kimliğini önünde tutarak eve doğru yöneldi.

Ön taraftaki çimenlerin üzerinde katlanabilir bir sedye vardı. Sedyenin yanında birkaç polisle ilk yardım ekibi bekliyordu. Birkaç metre kadar ileride sweatshirtlü kot pantolonlu bir kadın elinde bir mutfak spatulasıyla çimenlerin üzerine oturmuş, ağlayan bir bebeği andıran sesle inliyordu. Biraz ileride çimenlerin üzerinde sarı bir fırın eldiveni vardı. İlk yardım ekibinden bir kadın yere çömelmiş, kolunu ağlayan kadının boynuna atmıştı. Yanlarında, ayakta duran bir komiser yardımcısı telefonla konuşuyordu.

Görevliler sedyenin ayaklarını açtı. Sedye hareketlenince çimenlerin üzerindeki kadın da elindeki spatulayı atıp zorlukla doğruldu. Sağlık ekibi sedyeyi arka kapısı açık ambulansa yöneltirken Gurney’in önünden geçti, o da sedyedeki adamı görme imkanı buldu. Yüzü, boynu ve bir omzu kan içindeki adamın kafasının yan tarafına kandan kıpkırmızı kesilmiş bir tampon yerleştirilmişti. Gurney’e yakın olan taraftaki kolu kasılıyordu.

Gurney’in tecrübeleri, kan miktarıyla tamponun konulduğu yere bakılırsa, adamın beyin atardamarlarında hasar olduğunu söylüyordu. Ama kafatası ve beyindeki yaralanmanın büyüklüğünü anlamak da adamın hastaneye sağ olarak ulaşma şansı olup olmadığını tespit etmek de mümkün değildi. Ancak kafa yaralanması olan kurbanların büyük çoğunluğu hastaneye ulaşmayı başaramazdı.

Kumral, yuvarlak yüzlü, hamile olduğu ilk bakışta anlaşılan kadın sedyeye ulaşmaya çalışıyor, çatık kaşlı komiser yardımcısıyla kadın sağlık görevlisiyse onu uzak tutmaya uğraşıyordu.

Sedye ambulansa yerleştirilirken kadın kontrolünü kaybetti. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. “Kocamın yanında olmam lazım!”

Sağlık görevlisi üzüntülü ve kararsız görünüyordu. Komiser yardımcısı yüzünü buruşturup kadını uzak tutmaya çalışırken kadın adamın kollarında

çırpınıyor ve bağırıyordu. “KOCAM!” Kadının umutsuz hali Gurney’e çok dokunmuştu.

O tarafa yönelip komiser yardımcısına, “Ne oluyor burada?” dedi.

Adam bir yandan acılı kadınla mücadele ederken, “Sen de kimsin?” diye çıkıştı.

Gurney kimliğini gösterdi. “Neden onu burada tutuyorsunuz?”

“Amirin emri.” Adamın sesi hafif hafif yükseliyordu. “Kocasının yanında olması gerek.”

“Amirim dedi ki…”

“Bana ne senin amirinden!”

Ambulans park yerinden Oak Caddesi’ne yöneldi.

Kadın çığlık çığlığaydı. “Bırakın beni…”

“Tamam, yeter artık!” dedi Gurney. “Şimdi hastaneye gidiyoruz! Sorumluluk bende. Adım Dave Gurney. Bölge savcısının ekibindenim.”

Adam Gurney’in sözlerine hiçbir tepki vermese de kadının kolundaki parmaklarını biraz gevşetti. Bu da Gurney için kadını onun elinden kurtarıp kendi aracına yöneltmesi için yeterli olmuştu. Münakaşayı gören diğer polis memurları dikkat kesilmişlerdi ama ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Gurney kadının yan koltuğa oturmasına yardım etti. Sürücü tarafına yöneldiği esnada lacivert bir Ford Explorer hızla gelip arabasının önünde durdu.

Arka kapı açıldı, Judd Turlock dışarı fırladı. Gurney’in arabasının içine baktı.

“Ne yapıyor o orada?” Bunu sanki yanıt umurunda değilmiş gibi sormuştu.

“Onu hastaneye götürüyorum. Şu an kocası ölüyor olabilir.”

“Önce onunla bir konuşayım. Sonra götürürsün.”

“Ne dediğimi pek anlamadın galiba. Çek arabanı önümden.” Turlock bir an için şaşırır gibi oldu. Sonra yüzünde az önceki tehditkar ifade belirdi. Kontrollü bir ses tonuyla, “Hata yapıyorsun,” dedi.

“Etrafına bir bak.” Gurney kaldırımın diğer tarafını, ellerinde cep telefonlarıyla fotoğraf çekenleri gösterdi. “Herkes şu an olanları kaydediyor. Ve

sen arabanla benim geçmeme engel oluyorsun. İmaj önemlidir değil mi?” dedi yüzünde beliren iğneleyici gülümseyişle.

Turlock hiçbir şey söylemeden boş boş bakmakla yetindi.

“Bazı mesajların çok büyük etkileri olur,” dedi Gurney. Dönüp camları kapalı aracına baktı. İçerideki kadının kendisini duyamayacağından emin olunca da, “Mesela yarın haber sitelerinde şöyle bir manşet düşünsene: ‘Hamile Kadınla Ölmek Üzere Olan Kocasını Ayıran Polis Şefi.’ Sence amirin bu manşeti sever mi? Hızlı düşün. Her geçen saniye kariyerin eriyor,” dedi.

Turlock’un dudağının ucunda çirkin bir gülümseyiş belirdi. “Tamam,” diye fısıldadı. “Kendi bildiğin gibi yap. Şimdilik.”

Şoförüne eliyle işaret etti. O da arabayı ancak Gurney’in arabasının kıl payı geçebileceği kadar kıpırdattı. Gurney oradan geçip Mercy Hastanesi’ne doğru yola koyuldu.

GPS’in yardımıyla uzun caddenin sonundaki hastane tabelasını hemen bulması yan koltuktaki kadını bir nebze rahatlatmıştı. Bu da Gurney’e ona olanları görüp görmediğini sorabilme fırsatı verdi.

Kadın titreyen sesiyle, “Kapıdan daha yeni çıkmıştı. Bir ses duydum. Sanki eve taş atılmış gibi. Çıkıp baktığımda… Ben…” Dudağını ısırdı. Sustu.

Gurney sesin kocasının kafatasını sıyırıp eve isabet eden kurşundan geldiğini tahmin ediyordu. “Silah sesi nasıldır bilir misiniz?” diye sordu.

“Evet.”

“Böyle bir şey duydunuz mu?”

“Hayır.”

“Dışarı çıktığınızda kimseyi gördünüz mü? Uzaklaşan bir araba? Ya da herhangi bir hareket.”

Kadın başını iki yana salladı.

Hastaneye geldiklerinde görevliler sedyeyi ambulanstan indiriyorlardı.

Gurney, Outback’ini ambulansın yanına çektiği anda yolcu kapısını açan kadın dışarı fırladı. Sonra birden durup geri döndü.

“Yaptıklarınız için teşekkür ederim,” dedi. “Çok teşekkür ederim. Daha

adınızı bile bilmiyorum.”

“Dave Gurney. Umarım kocanız iyileşir.”

“Ah, aman Tanrım!” Kadın elini ağzına götürürken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Ne? Ne oldu?”

“Siz Rick’in bugün buluşacağı kişisiniz!”

23

Heather Loomis’in kocasının peşi sıra hastaneye dalma telaşı, az önce ortaya çıkan sarsıcı gerçekle ilgili daha fazlasını konuşma fırsatı vermemişti. Gurney hastane kapısında beklemenin zaman kaybı olacağını düşündü. Dahası Heather’la konuşmaya buraya gelebileceğini tahmin ettiği Turlock’la bir kez daha karşı karşıya gelmek istemiyordu. Bu yüzden olay yerine dönmenin daha iyi olacağına karar verdi. Zaten Kline da gözlem yapması için orada olmasını istemişti.

Yola koyulup kısa sürede Oak Caddesi’ne geri döndü. Meraklı komşuların oluşturduğu kalabalık hâlâ dağılmamıştı. Turlock’un lacivert Explorer’ı etrafta görünmüyordu. Beş ekip otosundan geriye bir tanesi kalmıştı. Onun da tepe ışıkları artık yanmıyordu. Polis aracının biraz ilerisinde siyah bir Ford Crown Victoria vardı. Bu, Amerika’nın üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan en yaygın polis aracıydı. Park alanının girişinde, kapısında White River Polis Teşkilatı logosu olan gri bir kamyonet vardı. Gurney arabasını ekip otosunun yanına çekti.

Evin önüyle arka tarafından çekilen sarı güvenlik şeridi ön taraftaki demir parmaklıklara kadar uzanıyordu. Böylece yirmi metrelik bir alan güvenlik altına alınmıştı. Ön kapının yanında bir kanıt tespit teknisyeni iş başındaydı. Elinde doktor pensesini andıran parlak metal bir nesneyle çiçekliğin ön tarafına oturmuş, evin ön cephesindeki deliği genişletmeye çalışıyordu. Meslektaşlarının çoğu gibi lateks eldivenle koruyucu tulum giymişti.

Gurney arabasından inip, elinde kimliğiyle bahçeye, girilmesi yasak alana doğru yürümeye başlamıştı ki tanıdık bir sesle durduruldu.

“Hey! Dave! Buradayım!”

Döndüğünde Crown Victoria'nın açık camından kulağındaki telefonu gösteren Mark Torres'i gördü. Oraya doğru yürüyüp Torres'in görüşmesini bitirmesini bekledi.

Araçtan inen dedektif endişeli görünüyordu. "Gitmiş olmandan korkuyordum. Burada bir sorun mu çıktı? Yani vurulma olayından sonra?"

Gurney omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Heather Loomis kocasıyla beraber olmak istiyordu. Onu canlı olarak son görüşü olabilirdi. Ben de onu hastaneye götürdüm."

"Ah. Mantıklı." Torres rahatlamış gibiydi ama tam olarak değil.

"Turlock nerede?"

"Bilmiyorum. Ben merkezdeydim. Bana buraya gelmemi ve SSB tetikçisinin kullandığı yeri tespit etmemi istedi."

"SSB tetikçisi mi? Böyle mi dedi?"

"Böyle dedi."

"Olayın SSB'yle bağlantısı olduğuna bu kadar emin yani?"

"Kesinlikle. Senin şüphen mi var?"

"Bu olayla bağlantılı hemen her şeyle ilgili kuşkularım var."

"Garrett kurşunu evin dış cephe kaplamasından çıkarınca daha fazlasını öğrenmiş olacağız. Bu biraz zaman alıyor çünkü kurşunu mümkün olduğunca az zarar vererek çıkarmaya çalışıyoruz."

Gurney üzerindeki bol tulumuyla çiçeklikteki uzun boylu teknisyene baktı. Adam dizlerini mor allium çiçeği soğanlarıyla akşamsefaları arasına yerleştirmiş, çalışıyordu. Gurney bu iki çiçeğin, limon otu ve yüksük otuyla beraber Madeleine'in en sevdiklerinden olduğunu hatırladı.

Torres söze devam etti. "Kurşunun şu yönden geldiğini tespit ettik." Geniş açıklığın karşı tarafındaki tepede bulunan birkaç katlı binaları gösterdi. "Dört adamımı gönderdim. Kapı kapı dolaşıp herhangi bir şey duyan ya da gören olmuş mu diye araştırıyorlar. Buradaki komşularından hiçbiri silah sesi duymadığından susturucu kullanılmış olduğunu varsayıyoruz. Ama öyle bile olsa karşıdaki evlerden birilerinin silah sesini duymuş olma ihtimali var."

Gurney, Steele olayının ardından Grinton bölgesinde polisin bilgi toplamak için nasıl çırpınıp durduğunu ama oradakilerin yardıma pek yanaşmadığını hatırladı. Tabii Bluestone farklı bir yerdi. Burada polisler düşman değil tam tersine dost olarak görülürdü.

“Çıkardım!” Çiçeklikteki teknisyen yüzünde hoşnut bir gülümseyişle neredeyse hiç zarar görmemiş kurşunu gösterdi. Gurney’le Torres güvenlik şeridinin altından geçip daha yakından görmek üzere teknisyenin yanına yöneldiler.

“Willard Parkı’ndaki ağaçtan çıkardığına benziyor,” dedi Torres.

“Evet. Aynı kalibreli. Kurşunun bakır gömleği de aynı. Üzerinde belirgin bir deformasyon yok. Balistik incelemeye gayet uygun durumda.” Kurşunu, önceden etiketlenip üzerine tarih atılmış küçük kanıt torbasına attı.

“İyi iş başardın,” dedi Torres. “Teşekkürler.”

“Hepsi bu kadar mı? Sadece kurşunu çıkarmam mı gerekiyordu? Detaylı inceleme yapacağım başka bir yer yok mu?”

“Burada yok. Silahın kullanıldığı yeri bulduğumuzda haberleşiriz.”

Teknisyen minibüsüne yöneldi ve olay yerinden ayrıldı.

Gurney, Torres’in peşi sıra ahşap zemindeki kurşun deliğine şöyle bir baktı. Sonra tükenmez kalemini çıkarıp, içeri itebildiği kadar itti. Kalem yaklaşık yedi santim içeri girmişti. Kalemin duruş açısı kurşunun izlemiş olması gereken rotayla ilgili seçenekleri bir hayli daraltıyor, silahın Torres’in az önce söylediği gibi, tepedeki evlerden birinden ateşlenmiş olduğunu gösteriyordu. Kullandığı yöntemde hata ihtimali göz önünde bulundurulsa da, kurşunun kurbanla teması sırasında ya da ahşaba saplandığı anda açısında değişiklik olması mümkünse de, en azından araştırılacak bölge tepe yamacındaki yirmi, otuz evle sınırlanmış oluyordu.

Gurney kalemini kurşun deliğinden çıkarırken Torres’in telefonu çaldı.

Torres telefonu açıp fazla bir şey söylemeden, heyecanla açılmış gözleriyle söylenenleri dinledi.

“Tamam, anladım. Poulter Caddesi Otuz Sekiz numara. Hemen gidiyoruz.”

Gurney’e dönüp sırıtarak, “Şansımız yaver gitmiş olabilir,” dedi. “Bizimkiler yan taraftaki boş evden silah sesine benzer bir şey duyduklarını söyleyen birkaç komşu bulmuşlar. Hadi gidip bakalım.”

Crown Victoria’ya geçip, üç dakika sonra Poulter Caddesi’ndeki verilen adresin önünde duran iki ekip otosunun yanına park ettiler. Burası mütevazı büyüklükte, iki katlı, yanlarında garajı olan koloni stili evlerin olduğu bir caddeydi. Evlerin çimleri özenle biçilmişti, ön bahçelerindeki çiçek tarhlarında tek tük açelyayla ormangülleri vardı.

Bahçesinde yabani otların alabildiğine boy attığı, fidelerin kuruduğu otuz sekiz numara tek istisnayı oluşturuyor, kapalı panjurlarıyla boş olduğu hemen anlaşılıyordu. Açık garaj kapısı, evin kısa bir süre önce kullanılmış olabileceğine dair tek emareydi. Üniformalı iki polis memuru sarı güvenlik şeridiyle evi, garajı, garaj yolunu ve arka bahçeyi kapatmakla meşguldü. Geniş omuzlu, kalın boyunlu, saçları jiletle kazınmış, duygusuz ifadeli üçüncü polis memuruysa sol taraftaki komşu evden çıkıyordu.

Gurney’le Torres ona doğru yöneldiler. Gurney, Torres tanıştırınca adamın adının Bobby Bascomb olduğunu öğrendi. Memur az önce çıktığı evi göstererek, “Ev sahibi kadın, Gloris Femvick, bugün öğleden sonra bu garaja bir araç girdiğini duymuş,” dedi. “Saati söyleyebiliyor mu?” diye sordu Torres.

“Kaçta girdiğini bilemiyor ama çıkış saatini tam olarak söyledi. Tam üçü otuz altı geçe siyah bir Corolla sedan garajdan çıkmış. Sürücü telaşlı görünüyormuş.”

“Saatten ve aracın modelinden emin mi?”

“Arabadan emin çünkü kendi de eski bir Corolla sahibi. Saatten emin olmasının nedeni de şu: O eve birinin gelmesi alışılmadık bir şey olduğundan araba sesi duyunca kimin geldiğini görmek için camdan bakmış. Ama o baktığı sırada araba garaja girmiş olduğundan kimseyi görememiş. Yine de pencereden ayrılmamış. Birkaç dakika sonra kapı çarpması olduğunu düşündüğü şiddetli bir bam sesi duymuş. Bundan aşağı yukarı otuz saniye sonra araç, lastiklerini öttürerek garajdan fırlamış. Bu da onun dikkatini çekmiş, bu yüzden de saate bakmış.”

“Sürücüyü görebilmiş mi?”

“Hayır. Ama erkek olmalı, kadınlar o kadar hızlı kullanmaz dedi.”

“Aracı bildirdin mi?”

“Evet. Arama bülteni yayınlandı bile.”

Torres merkezi arayıp, siyah Corolla’yla ilgili arama bültenine Steele olayında tespit edilen plaka numarasının da eklenmesini istedi.

Sonra kaldığı yerden Bascomb’a soru yöneltmeye devam etti. “Kadın evin kime ait olduğunu biliyor mu?”

“Altı ay önce Florida’ya taşındıklarını söyledi. Evi satamayınca da kiraya vermişler.”

“Kiracılarla ilgili bir bilgisi var mı?”

“Hiç görmediğini ama bir emlakçı arkadaşı evi Grinton’dan birinin tuttuğunu söylemiş.”

“Bunu nasıl karşılamış?”

Bascomb omuz silkti. “Tahmin edeceğiniz gibi. Grinton bu bölgede pek de popüler bir sözcük sayılmaz.”

“Peki diğer taraftaki komşu?”

“Hollis Vitter. Geçimsiz herifin teki. Çimler biçilmediği için öfkeli. ‘Grinton’lu biri buraya yerleştiği için öfkeli. Bireysel silahsızlanma taraftarlarına öfkeli. Yani birçok şeye kızan biri.”

“Evi kiralayanları görmüş mü?”

“Hayır. Ama yabancı olduklarını düşünüyor.”

“Neden?”

“Aynı şeyler yüzünden işte, çimleri biçmemeleri filan. Çok mantıklı şeyler söylemedi açıkçası.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Torres. “Olayla ilgili olabilecek herhangi bir şey söyledi mi?”

“Aslında, evet. Anlattıklarının bu kısmı daha ilginç zaten. Diğer yandaki komşu kadın gibi o da şiddetli bir bam sesi duymuş. Ama hemen cama koşamamış. Söylediğine göre tuvalete tıkılıp kalmış.”

“Tıkılıp kalmış derken?”

“Öyle söyledi. Asıl önemlisi pencere açıkmış. Ve duyduğu şey de araba sesi değil motosiklet sesiymiş. Ve bu ses caddeden değil, bu evlerin arka tarafındaki yabani otların boy attığı küçük tepe tarafından gelmiş.”

Torres pek inanmamış gibi görünüyordu. “Onun sesle ilgili söylediklerine güvenebilir miyiz?”

Bascomb dudaklarını büzüp, “Biraz üsteledim,” dedi. “O da eskiden Dortler’s Hız Sporları Merkezi’nde motosiklet tamircisi olarak çalıştığını söyledi.”

Torres araç tanımlarıyla ilgili birbirleriyle çelişen bu ifadeler karşısında şaşkına dönmüştü. Bunu bir an evvel çözmemiz gerek. Hemen Garrett’i buraya çağıralım. Bizim de derhal şu eve girmemiz lazım. Arama izni için hemen arıyorum.”

“Bunu tutanağa geçsin diye istiyorsanız bir şey diyemem,” dedi Gurney. “Ama şu an eve girme hakkımız doğdu zaten. Silahın orada kullanıldığını düşünmemiz için geçerli nedenlerimiz var. Ayrıca en kısa zamanda içeri girmeleri gereken kanıt tespit teknisyenlerinin de hazırlıksız yakalanmamalarını sağlamamız gerek.”

Torres önce arama izni için telefon etti. Sonra da olay yeri inceleme ekip amiri Garrett Felder’ı aradı.

“Tamam,” dedi telefonu cebine yerleştirirken. “Hadi girelim. Kaç kapısı var bu evin?”

“Üç,” dedi Bascomb. “Önde, arkada ve yanda.”

Torres, soran bakışlarıyla Gurney’e döndü.

“Bu senin gösterin, Mark. Nereden istiyorsan oradan girelim.”

“Doğru. Tamam. Sen arkaya git. Bobby, yan kapı sende. Ben de ön kapıdan gireceğim. Oraya gidip işaret bekleyin.”

Bekleyen iki polis memurundan biri, “Biz ne yapalım?” diye sordu.

Torres bir an için düşünüp sonra, “Karşıya geçip, çaprazlamasına, evin her iki tarafını da görebilecek şekilde durun. Bir gözünüz de pencerelerde olsun,” dedi.

Polisler başlarını sallayarak görev yerlerine yöneldiler. Bascomb, Gurney ve Torres de aynı şekilde harekete geçtiler.

Gurney yan kapının önünden geçtiği esnada, kapının hafif aralık olduğunu fark etti. Birkaç saniye sonrasındaysa arka kapının ardına kadar açık olduğunu gördü. Eğilip ayak bileğindeki kılıftan Beretta'sını çıkardı. Silahın emniyetini açtı. Giriş işaretini beklemeye koyuldu.

Birkaç saniye sonra Torres'in ön kapıyı çaldığını duydu. İkinci çalışında kapıya biraz daha sert vurdu. Ardından da, "Polis! Derhal kapıyı açın!" diye bağırdı. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "İçeri giriyoruz! Şimdi!" diye bağırdı ve kırılan bir cam sesi işitildi.

Gurney açık kapıdan küçük bir banyoyla küf kokulu mutfağa açılan dar hole girdi. Burası yapısı itibariyle Steele'in evine benziyordu. Ama pislik içindeydi. Mutfağın önünden geçip, genişçe bir kemerle oturma odasından ayrılan küçük yemek odasına ulaştı.

Oturma odası zemininde halı yoktu. Köşede eski püskü ayaklı bir abajur vardı. İçerideki her yanı yırtık kanepe, koltuk ve küçük sehpadan oluşan az sayıdaki mobilya, burada yaşanmıyor olduğu hissini güçlendiriyordu. Kısmen kapalı panjurun arasından sızan loş ışıkta ikinci kata uzanan basamakları görebiliyordu. Basamakların arkasındaki hol yan kapıya uzanıyordu. Basamakların tam altında gördüğü kapınınsa bodruma açıldığını tahmin etti.

Torres ikinci kata uzanan merdivenin başında, Glock'unu iki eliyle göğsüne yakın bir pozisyonda tutuyordu. Aynı silahı aynı biçimde tutan Bascomb'sa holdeydi.

Torres bir kez daha bağırdı. "Polis! Kimse var mı? Derhal teslim olun!"

Karşılığında aldığı yanıt, ölüm sessizliği oldu. Alçak sesle Bascomb'dan bodrumu kontrol etmesini, Gurney'den de üst katı kontrol etmek üzere kendisiyle birlikte gelmesini istedi.

Basamaklarda halı yoktu, her adımda çıkan ses üst katta saklanan birine adım adım yaklaştıklarını bildirecek kadar güçlüydü.

Üst kat da aşağısı kadar bakımsız ve terk edilmiş izlenimi uyandıracak

haldeydi. Her birinde iki kişilik bir yatağın bulunduğu üç yatak odası vardı. Banyodaysa pis bir küvet, perdesiz bir duş teknesi ve boş bir havluluk göze çarpıyordu.

Gurney'in ilgisini evin arka tarafına bakan yatak odası çekti. Yatakla sandalye karşı duvara doğru ittirilmişti. Pencere açıktı.

İçeri süzülen ikindi güneşinin ışığında tozlu zemindeki on sent büyüklüğünde üç farklı iz görünüyordu. Gurney eşikte durduğu yerden, açık pencerenin karşısına denk gelen, tepenin aşağısındaki evleri seçebiliyordu. Bu evlerden birinin ön bahçesi sarı bantla çevriliydi. Tıpkı maçtan sonra, hayranı oldukları oyuncular evlerine gitmiş olsalar da sahada dolaşmaya devam eden taraftarlar gibi, mahallelilerden birkaçı da hâlâ evin çevresindeydi.

Poulter Caddesi 38 numaradaki kasvetli evin suikastçının kullandığı ikinci yer olduğu neredeyse kesinleşmiş olduğundan kanıtların muhafazası ve toplanması öncelik kazanmıştı. Bu yüzden Garrett'in yanında yardımcısıyla birlikte gelmiş olmasının şaşırtıcı yanı yoktu. Şaşırtıcı olansa Garrett'in adının Shelby Town olduğunu söyleyerek tanıştırdığı, kısa boylu, yapılı, saçları tıpkı Bobby Bascomb'unki gibi tıraşlı kadın yardımcısıydı. Shelby Towns'un dudaklarında, burun deliklerinde ve kulaklarında gümüş piercingler vardı. Üzerindeki siyah tişörtün önündeki beyaz harfli ERKEKSİ yazısı geniş göğsünü boydan boya kaplıyordu.

Dış görünüşünün yarattığı şaşkınlığı bertaraf etmek için olsa gerek, Torres, Gurney'e onun çok uzun zamandır sivil polis olarak görev yaptığını ama üniversitede yan alanının adli bilimlerle kimya olmasının Shelby'yi yüksek önem taşıyan incelemelerde destek alınacak ideal bir yardımcı haline getirdiğini anlattı.

Gurney kadınla Garrett'i üst kattaki yatak odasına götürdü. Bascomb, Gloria Fenwick'in araba gördüğü, Hollis Vitter'ınsa motosiklet sesi duyduğuna dair ifadelerini anlattı. Torres yatak odasının tozlu zemininde tıpkı ilkinde olduğu

gibi tüfek sabitleyici olarak kullanılmış bir tripod izi bulunmuş olmasının tuhaflığına değindi. “Neden ilk tripodu nehre atıp silahı saklamış ki?” diye birine söylemekten ziyade kendi kendine mırıldandı. “Sonuçta tüfek ele geçirildikten sonra ister bu tripodla ister diğeriyle kullanılmış olsun, ne fark eder ki?”

Torres, Bobby Bascomb’la diğer iki polis memuruna komşularla bir kez daha konuşup, eve gelen ya da çıkan araba veya motosikletle ve hoşnutsuzluk uyandıran kiracıyla ilgili başka bir şey duyan, gören olup olmadığını araştırmalarını istedi. Sonra merkezi arayıp, mülkün belediye ve emniyetteki kayıtlarına ulaşılarak ev sahibi ve kiracı bilgileri, vergi kayıtları, haciz durumu, komşu şikayetleri gibi mülkün kullanılmasıyla ilgili her türden bilginin araştırılmasını istedi.

Bu sırada Garrett’le Shelby tek kullanımlık tulumlarını, galoşlarını, eldiven ve bonelerini giyindiler. Minibüslerinden özel ışıklarını, kullanacakları kimyasalları ve kanıt toplama teçhizatlarını getirdiler.

Torres Gurney’e, teknisyenler çalışırken Bascomb’a anlattıklarından başka bir şey hatırlıyorlar mı diye bakmak üzere o iki komşuyla birer kez daha görüşmeyi önerdi. Gurney kabul etti. Torres de soldakini, Gloria Fenwick’in evini seçti.

Gurney sağdaki eve yöneldi. Motosiklet sesiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordu. Hollis Vitter’in zihinsel sağlığının algılarını çarpıtacak seviyede sıkıntılı olmamasını umuyordu.

Evin hem stili hem de büyüklüğü otuz sekiz numarayla aynıydı. Ön kapıya çimenlik bahçeyi ortasından ikiye bölen düzgün bir taş yolla ulaşılıyordu. Yolun her iki tarafındaki çimenlik müthiş bakımlıydı. Yol da kısa bir süre önce süpürülüp tertemiz yapılmıştı. Açık garaj kapısından doksanlı yılların başlarında üretilen, arka camında Konfederasyon Bayrağı[1] asılı, askeri tarz bir Hummer cip görünüyordu.

Gurney eve daha on metre mesafedeyken açılan ön kapıda yanında kısa tasmasından tuttuğu Rottweiler’ıyla seyrek saçlı, iri yarı bir adam belirdi. Gurney aracın, bayrağın, adamın dış görünüşünün ve köpeğin *sakın bana bulaşmayın* imajının abartılarak vurgulanma biçimi olduğuna kanaat getirmişti.

Gurney politik bir gülümseyişle, “Siz Bay Vitter mısınız?” dedi.

“Kim soruyor?”

Kimliği gösterdi. “Bölge savcılığından Dave Gurney. Sizinle yandaki evle ilgili görüşmek istiyorum.”

“Hiç kırık pencere polis teorisi diye bir şey duymadınız mı?” diye sordu öfkeli bir sesle.

Gurney NYPD günlerinden, suç oranının yüksek olduğu bölgelerdeki nispeten küçük vakalara müdahaleyle alakalı büyük fikir ayrılıklarına neden olan yaklaşım tarzını gayet iyi bilirdi. Amerika’daki her polis, çoğu birimin böyle davrandığının farkındaydı. Bu yüzden de konuyla ilgili tartışmalar sık sık yeniden ateşlenirdi.

“Duydum, efendim. Bunun yan evde olanlarla nasıl bir ilgisi var?”

Vitter her yanı yabani otların sardığı yan bahçeyi gösterdi. “Şurasının halini görüyor musunuz?”

“Evet. Konu nedir?”

Vitter gözlerini kıstı. “Kırık pencere yaklaşımı, sizlerin büyük sorunları basitleştirmeye çalıştığınızı söyler. *Hak ihlalleri* filan.” Sözcüğü ağır ağır, müthiş bir tiksintiyle telaffuz etmişti. “Oysa sert mesajlar vermek, hoşgörülü olmamak gerekir. Dünyanın en büyük sorunu da bu işte. Küçük pislikleri göz ardı ediyorsunuz. Halının altına süpürüp gidiyorsunuz. Kimse küçük olaylarla ilgilenmiyor. Zaten adlarına *hassasiyet* ve siyaseten doğru davranış denen şeyler bizi mahvediyor.”

Parmağını Gurney’e doğru salladı. “Oysa yılanın başını küçükken ezeceksin ki büyük işlere kalkışamasın. Başka yerlerde ne yapılıyorsa biz de aynısını yapmalıyız. Onları gebertmemiz gerek. Neden yapmayalım ki? Serserileri gebertelim. Uyuşturucu satıcılarını gebertelim. Hatta leşlerini yerden kaldırmayalım bile. Aynı şeyi teröristlere de yapalım. Düştükleri yerde kalsınlar. Mesaj böyle verilir.”

Gurney adamın söylevinin sona ermesini bekledi.

“Bay Vitter, size bir sorum var.”

Adam başını yana doğru eğip, “Evet?” dedi.

“Bugün öğleden hemen sonra yan evden ayrılan bir motosiklet sesi duymuşsunuz.”

Vitter’ın gözleri parıldadı. “Hacmi küçük, yüksek kompresyonlu bir motor. Yamaha Dual Sport gibi bir şey. Tabii bu bir tahmin. Ama ben iyi bir tahminciyimdir.”

“Onu gördünüz mü?”

“Gerek yok ki. Sizin kafası tıraşlı elemana da söyledim. Kulağım iyidir benim. Motorları, seslerini çok iyi tanırım.”

“Sesi duyduğunuzda saat kaçtı, biliyor musunuz?”

“Kenefte saatim yok benim.”

“Kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?”

Sağına soluna bakınıp sesini alçaltarak, “Büyük olasılıkla onlardan biri,” dedi.

“Onlardan?”

“Casuslar. Ülkemize yasadışı yollardan sızıp izlerini kaybettirenler. Amerikan yaşam tarzının içinde gözden kaybolanlar. Pusuya yatıp yapacakları terörist saldırının talimatını beklerler. Bununla ilgili haberleri duymuyorsunuz ama değil mi? Çünkü üstleri örtülüyor.”

Gurney duraksadı. “Yandaki evde kimseyi gördünüz mü?”

“Hiç görmedim,” dedi sözcüğe endişe verici bir mana yükleyerek.

Gurney bu son derece aşina olduğu tek taraflı bakış açısının yetersiz bir delili son derece ikna edici bir şekle büründürebileceğinin farkındaydı. Mantık kurallarına göre işleyen bir bilgisayar programı böyle bir durumda çökerdi elbette ama insanlar için bu tür düşünme şekli inanılmaz derecede yaygındı.

Gurney zamanını ayırdığı için adama teşekkür edip, Torres’le teknisyenlerin dönmesini beklemek üzere Crown Victoria’ya döndü. Telefonunun saatine baktığında Heather’ı acil servise bırakmasının üzerinden bir saatten fazla bir zaman geçtiğini gördü. Rick Loomis, tabii hâlâ hayattaysa, ameliyata alınmış olmalıydı. Eğer şanslıysa, parçalanan kafatasını hayatını yeniden devam ettirebilecek şekilde toplayabilirlerdi. Büyük bir ihtimalle Heather şu an bekleme

odalarından birinde, kah oturup kah kalkıp dolaşarak, gelip geçen her hemşireyle doktora içeriden bir haber alabilme umuduyla yalvarıp yakardığını tahmin edebiliyordu. Ona sorması gerekenler vardı ama hiçbiri kadının şu an yaşadığı belirsizliğin ağırlığıyla boy ölçüşecek değerde değillerdi.

Buna karşın cinayet masasındaki görevi süresince sayısız olay, bilgiye bir an evvel ulaşılabilmesi gerektiğinden, onu duygusal olarak büyük acılar içindeki insanlarla görüşmeye mecbur bırakmıştı. Buna kalkışmadan önce her seferinde tereddüt yaşardı. Ama sonunda bilgiye ulaşma gerekliliğinin, sorularının yaratabileceği olası rahatsızlığa üstün geldiğine karar verirdi.

İnternetten hastanenin telefon numarasını bulup aradı. Ulaşmak istediği kişiyi söyleyip üç defa farklı yere aktarıldıktan ve birkaç dakika bekledikten sonra vazgeçip kapatmaya karar verdiği anda Heather telefona yanıt verdi.

“Alo?” Sesi ince ve bir hayli bitkindi.

“Ben David Gurney. Rick nasıl?”

“Ameliyatta. Şu an bir şey söyleyemiyorlar.”

Gurney arka plandaki, yaralı polislerin başında hastane koridorlarındaki uzun bekleyişleri, yoğun bakım servislerindeki monitörlerin seslerini gözünde canlandırmasına neden olan hastanelere özgü sesleri duyabiliyordu. “Size birkaç soru sormam gerek. Mümkün mü?”

“Sorun.”

“Rick’le buluşacağım restorana gittiğimde bana, arayıp gecikeceğini bildirdiğini söylediler. Neden gecikeceğini biliyor musunuz?”

“Sanırım… Sanırım başka biriyle görüştü. Galiba sizinle buluşup buluşamayacağını sormak için olabilir. Böyle bir şey galiba.”

“Kiminle görüştüğüne dair bir fikriniz var mı?”

“Hayır. Ama sanırım Rick’in konuştuğu adam da sizinle buluşmaya gelmek istedi… Fakat öncelikle yapması gereken bir şey varmış. Sonra da Rick gidip onu alacakmış. Gibi. Sanırım. Kusuruma bakmayın kafamı toplayamıyorum…” Sesi, bastırmaya çalıştığı hıçkırığıyla kesildi.

“Gayet normal, Heather.”

“Bununla ilgili size başka ne anlatabilirim bilmiyorum.”

“Gayet faydalı şeyler anlattınız. Yalnız bir şey daha sormak istiyorum. Rick’in konuştuğu kişiden bahsederken adam dediniz. Rick’in konuştuğu kişinin erkek olduğuna emin misiniz?”

“Hiç bilemiyorum. Sadece konuştuğu kişinin erkek olmayabileceği hiç aklıma gelmedi.”

“Bir polisle konuşmuş olabilir mi, ne dersiniz?”

Kadın duraksadı. “Sanmıyorum.”

“Neden?”

“Rick’in ses tonundan. Diğer polislerle hep belirli bir tonla konuşurdu ama bu kez sesi farklı gibiydi.”

“Bu harika bir gözlem. Şu an çok sıkıntılı bir süreçte olduğunuzun farkındayım. Buna rağmen zaman ayırıp benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim.”

“Size yardımcı olmak istiyorum. Yaptığınız şey için size minnettarım. Kendinizi riske attınız. Beni buraya getirebilmek için Judd Turlock’la tartışmayı göze aldınız… Üstelik bunu yaparken adımı bile bilmiyordunuz.” Sesi titremeye başlamıştı. “Çoğu kimse… böyle bir şey yapmazdı. Bu, cesaretle… ilgili değil. Bu… iyi bir insan olmayla ilgili.”

Kısa süren sessizlikten sonra boğazını temizleyip, sesine mümkün olduğunca duygudan uzak bir tonlama vermeye çalışarak, “Turlock’la White River polisinden birileri sizi bugün olanlarla ilgili sorgulayacaktır. Sadece vurulma anıyla ilgili olarak değil, aynı zamanda…” dedi.

“Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum.”

“Onlara, vurulduğunda Rick’in benimle buluşmak üzere evden çıktığını söyleyecek misiniz?”

“Hayır.”

“Ya da onunla telefonda konuştuğumu?”

“Hayır.”

Gurney duraksadı. “Teşkilata pek güvenmiyorsunuz, değil mi?”

“Rick evde işle ilgili ayrıntılardan bahsetmezdi. Ama birilerinin onlara hangi olayları incelemeleri gerektiği konusunda bilgi verdiğine dair bir izlenimim var.”

“Emniyetten biri mi?”

“Rick hiç bahsetmedi.”

“Bu incelemelerin özellikle belirli biriyle ilgili olabileceğini düşünüyor musunuz?”

“Olabilir.”

“Mesela Turlock’la?”

“Mümkün. Çok kötü biri gibi görünüyor.”

“Peki ya Beckert?”

Kadın duraksadı. “Büyük bir ihtimalle doğrudan değildir. Rick’e göre o, hiçbir yerde parmak izi bırakmadan, her şeyi kendi çıkarına göre ayarlayabilen bir kişiymiş.”

“Onun siyasi hırsının çok yüksek olduğunu duydum. Siz bununla alakalı bir şey biliyor musunuz?”

“Hayır ama buna şaşırmadım. Buna yatkın bir kişiliği…” Boğazından küçük bir çığlık koptu. “Gitmem gerek. Doktor geldi.”

Gurney aniden yüreğinin sıkışır gibi olduğunu hissetti. Belki de kadının korkusu bir şekilde ona da geçmişti. Kadının, doktorun söyleyebileceği her şeye dayanabilmesini tüm kalbiyle diledi.

Tam cebine koymak üzereyken telefonu çaldı. Arayan Sheridan Kline’dı. Açmayıp sesli mesaja yönlendirmeye niyetlendi ama bu konuşmayı erteleyerek eline hiçbir şey geçmeyecek, bu yalnızca sonra yapılması gerekenler listesine yeni bir madde daha eklenmesine neden olacaktı.

“Ben Gurney.”

“Neler oluyor?”

“Bir sorun mu var?”

“Az önce senin olay yerine dalıp çok önemli bir tanığı, White River polisi tarafından sorgulanmadan oradan uzaklaştırdığını öğrendim.”

“Olay bir hayli saptırılmış. Bir de benden dinleyin. Beckert’ın bir sonraki

basın toplantısında başını ağrıtacak bir halkla ilişkiler faciasına kıl payı mani oldum.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Şu demek; duygudan zerre nasibini almamış polis şefi, hastaneye kaldırılan ve o esnada belki de son nefesini vermek üzere olan yaralı polisin perişan haldeki karısını sorguya çekmek için alıkoymaya çalışıyordu. Sence Beckert’ın gözüne girmeye can attığı medya bunu nasıl karşılardı?”

Kline’ın cevap vermesi, Gurney’in acaba telefon kapandı mı diye düşünmesine sebep olacak kadar uzun sürdü.

“Bana öyle anlatmadılar,” dedi sonunda. Sesindeki önceki heyecanlı tonlama silinmişti. “Bu arada hastaneden aldığım bilgiye göre Loomis şu an hayattaymış. Silahın nereden ateşlendiği tespit edilmiş sanırım. Garrett Felder da incelemeye başlamış. Doğru mu?”

“Evet.”

“Peki, Loomis’i vuran şahsın Steele olayındaki aynı siyah Corolla’yı kullandığı doğru mu?”

“Belki.”

“Belki?”

“Bir komşu Corolla’yı görmüş. Ama bir diğer komşuysa olay yerinde başka bir aracın, bir arazi motosikletinin olduğunu ileri sürüyor.”

“Ne fark eder ki? Neticede bunlardan birini kullanmış işte. Anlattıklarından onun da bir başka SSB sempatizanı tarafından yardım gördüğü anlaşılıyor.”

“Belki.”

“Ben ne diye belki deyip durduğunu anlamıyorum. İki araç var. Bir tanesi tetikçi, diğeri de ona yardım eden biri.”

Gurney sessiz kaldı. Başka ihtimaller de vardı ama bunları en azından üzerlerinde bir süre düşününceye dek Kline’la tartışmaya istekli değildi.

“Tetikçinin kullandığı yeri sen de gördün mü?” diye sordu Kline.

“Gördüm.”

“Ve?”

“Birincisiyle aynı. Tüfek sabitleyicisi olarak bir tripod kullanılmış gibi görünüyor. Şu an için Garrett’le yardımcısının başka neler bulacağını beklemek lazım.”

“Güzel. Olaya aynı araç karışmış. Bir de Steele olayında tespit ettiklerimizi doğrulayan izler bulurlarsa müthiş olur. Savcıların arayıp da bulamayacakları bir gelişme işte.”

“Tabii üzerinde etraflıca düşünmediğiniz ya da neden diye sormaya başlamadığınız takdirde.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Neden o lazer ışığı Steele’in başının arkasına o kadar uzun süre tutulmuş? Neden tetiği dururken değil de hareket halindeyken çekmeyi tercih etmiş? Neden tetikçi oyuk uçlu değil de bakır gömlekli kurşun kullanmış? Bunun gibi sorular yüzünden sabaha kadar uyuyamıyorum. Bana kalırsa sizin de uyuyamamanız gerek.”

“Saçma. Her şeyi fazla abartıyorsun.”

“Olayla ilgili görüşlerimi istediğinizi sanıyordum.”

“Evet, elbette istiyorum. Ama şu an olay gayet ideal bir şekilde ilerliyor. Küçük şeylere takılarak gereksiz şeyler düşünmeni de White River Emniyeti’yle sorun çıkarmanı da istemiyorum.

Büyük resme bak, tek söylediğim bu. Gereksiz münakaşalardan uzak dur da şu soruşturmayı sıkıntı yaşamadan halledelim.”

1

Konfederasyon Bayrağı: Amerikan iç savaşı döneminde güneyli ırkçıların bayrağı. (Çev. N.)

24

Gloria Fenwick’in evinden dönen Torres, Gurney’e kadından öğrendiği bazı yeni bilgileri aktardı.

Corolla’nın garajdan jet gibi çıkışı kadının ifadesiyle ‘tam bir düşüncesizlik örneğiydi.’

O yıl mart ve nisan başında kar yağmış ama evin garaj yolu bir kez olsun temizlenmemişti.

Ev sahiplerinin taşınıp evi kiracılara bırakmalarının aylar sonrasında bile ne bir cam açıldığını ne de içeride bir ışık yandığını görmüş.

Ev sahiplerinin mektupları yeni adreslerine yönlendirilmiş olmalıydı. Kadının söylediğine göre çok hoş biri olan postacı bir kez olsun o eve uğramadığına göre kiracılara da hiç mektup gelmemişti.

Evin bakımsızlığını, çimlerin biçilmeyişini Bluestone’da yaşayanlara bir hakaret olarak görüyor, bunu Grintonluların tipik pasaklılığı olarak değerlendiriyordu.

“Ve,” diye ekledi Torres. “Araba konusunda da kesinlikle emin. Diğer taraftaki motosikletten bahseden adam emin mi gerçekten?”

“Çok.”

“Yani ikisi de bir araç konusunda kesinlikle eminler ve diğeri hakkında hiçbir fikirleri yok. İlginç.”

Gurney bunun üzerine biraz düşündü. “O kadar da ilginç değil. Tetikçinin bulunduğu evde yatak odası arka kapının yanında, oturma odasıysa ön tarafta. Fenwick’le Vitter’ın evlerinin şekli de aynı. Vitter motosiklet sesi duyduğunu söylüyor. Sesi tetikçinin bulunduğu evin arkasına denk gelen banyo penceresinden duymuş. Gloria Fenwick ise oturma odasının penceresindeymiş.

Araba eve kadının bulunduğu taraftan girmiş. Yani her ikisi de en yakınlarından gelen sesi duymuşlar.”

Torres pek ikna olmamıştı. “Vitter’ın arabayı duymamış olabileceğini anlarım. Ama motosiklet çok ses çıkartır. Kadının duymuş olması gerekmez miydi?”

“Teorik olarak evet. Ama diyelim ki arabayla motosiklet evden bir ya da iki dakika arayla çıkmış olsunlar. Kadının araba gittikten sonra hâlâ pencerede beklediğini hiç sanmıyorum. Büyük bir ihtimalle pencereyi kapatmış bile olabilir. Birkaç dakika sonra arka taraftan gelen bir sese dikkat etmesinin manası yok ki.”

“Tamam da en azından duymuş olamaz mı?”

“Sesleri duyarız ama bizim için önemleri yoksa beynimiz onları yok sayar. Tıpkı çöp kutusuna giden e-postalar gibi. Bugün buraya gelmeden önce belki binlerce ses duymuşsunuzdur. Evde, yolda, aşağıda Oak Caddesi’nde. Ama bahse girerim onların en fazla birkaç tanesini hatırlıyorsunuzdur.”

“Bu doğru olabilir ama…”

Sözü kalın bir kadın sesiyle kesildi. “İkinizden birinin biraz zamanı var mı?”

Bu araştırdıkları evin ön kapısında beliren, kanıt toplama ekibinin diğer üyesi Shelby Towns’un sesiydi. Yüzündeki piercingler güneşte parıldarken üzerindeki beyaz tulumu tişörtünün önündeki ERKEKSİ yazısını kapatmıştı.

“Garrett içeride daha bir saatten fazla kalması gerektiğini söyledi,” dedi onlara doğru yürürken. “Benim de inceleme tablosu oluşturmam gerek. Birlikte çalışan iki kişi bir işi tek başına çalışandan dört kat daha hızlı yapar. Ne dersiniz?”

Saatine bakan Torres, komşularla konuşması için görevlendirdiği adamlarıyla görüşmeye geç kaldığını söyledi.

Gurney ise yardım etmeyi kabul etti. Bunu yardımseverlik ruhuna sahip olmaktan ziyade olay yerinde her zaman hissettiği merak duygusunun etkisiyle istemişti.

Kadın olay yeri inceleme minibüsünü gösterdi. “Tulumlar, eldivenler, galoşlar hemen kapının yanında. Bunu daha önce yaptınız, değil mi?”

Gurney daha ağzını açamadan Torres atıldı. “Tanrım, Shel şu an NYPD

tarihine rekor sayıda cinayeti çözerek geçmiş bir adamla konuşuyorsun. Bizim tüm ekibin toplamından bile daha fazla olay yeri görmüş olması muhtemel.” Crown Victoria’ya yöneldi. Aracı çalıştırıp gözden kayboldu.

Shelby Towns, Gurney’i şöyle bir süzdü. “Rekor sayıda cinayet dedi. Doğru mu?”

“Bunları söyleyerek bana bir madalya verdiler. Ama doğru olup olmadığına dair bir fikrim yok.”

Kadının iri gözlerindeki bakışlar Gurney’in kahkahayı basmasına neden oldu. Komik olan ne diye sormasına fırsat vermemek için de hemen ne yapmasını istediğini sordu.

Arka bahçe evin en fazla iki katı genişliğindeydi. Ama evden ve bitişikteki garajdan aşağı doğru yaklaşık otuz metre kadar uzanıyordu. Sonrasında da aşağıdaki caddeye doğru yaklaşık on beş metrelik yabani otların, dikenlerin sardığı bir alan daha vardı.

Birlikte çalışarak yarım saat içinde kısmen çimenliği çoğunlukla da yamacı kaplayan altmış metrelik bir alanı belirlediler. Bölgeyi dikkatle gözden geçirmek de bir yarım saatlerini daha aldı.

Shelby’nin tablet bilgisayarıyla fotoğrafladığı keşifleri arasında bir UTV’ye ait gibi görünen lastik izleri de vardı. Bu izler garajın arkasındaki çıplak topraktan başlayıp çimenliğe ulaşıyor oradan da yamaçtan aşağı, caddeye doğru iniyordu. Böylece Hollis Vitter’ın iddiası doğrulanmış oluyordu. Ayrıca garajın arkasında, lastik izlerinin yanında bot izleri vardı. Aynı izler aşağıda yamacın bittiği yerde de vardı. Bu da sürücünün aşağı inip, caddeye çıkmadan önce trafiği kontrol etmiş olabileceğini düşündürüyordu.

Gurney yamaçtaki otların arasında bir tükenmez kalem gördü. Shelby, Gurney dokunmadan önce fotoğrafını çekti. Sonra Gurney üzerindeki izlere zarar vermemeye çalışarak kalemi kanıt poşetine koydu. Poşetin üzerindeki, bulunan

nesnenin yeri ve tarihi etiketini doldurmaya çalıştığı esnada telefonu çaldı. Ama açana kadar telesekreteri devreye girdi.

Mesaj anlaşılamayacak kadar kesik kesikti. Ancak üçüncü dinleyişinde arayanın Heather Loomis olduğunu, kadının hastaneye gelmesini istediğini anlayabildi. Bunun nedeni anlaşılmıyorsa da derhal gelmesini istediği açıktı.

Geri aradı ama telefon telesekretere yönlendirilmişti. Önce hastane telefonundan ona ulaşmayı denemeyi düşündü ama daha önceki deneyiminden bunun çok zaman kaybettirici olduğunu hatırladı. Er geç oraya gitmesi gerekeceğine göre bir an evvel yola koyulmanın en iyisi olacağına karar verdi.

Shelby'ye durumu izah edip yamaçtan aşağı hızlı adımlarla inerek dört blok ileriye, Oak Caddesi'nde Loomisler'in evinin önüne park ettiği arabasına doğru yöneldi. Evin çevresindeki komşu kalabalığı dağılmıştı. Sarı polis bandıyla çimenlerin üzerindeki kararmaya yüz tutmuş kırmızı leke, burada olağandışı bir şeyler olduğuna dair geriye kalan yegane izlerdi.

Outback'e binip, Heather'la birlikte gittiği yoldan hastaneye yöneldi. Mesai saatinin bitişiyle birlikte trafik şimdi daha yoğundu. Bu da ona biraz olsun düşünme fırsatı verdi. Akşamın çökmekte olduğu o anlarda içi bir yandan iyi hislerle dolmuş, bir yandan da endişeleri yoğunlaşmıştı.

Endişelerinden oluşan listenin en başındaysa Loomis'in vurulmasıyla ilgili yürütülen soruşturma yer alıyordu. Loomis'in, teşkilattaki yozlaşmayla ilgili John Steele ile birlikte girişikleri çabaları anlatmak üzere yola çıktığı sırada vurulmuş olması, bu konuda herhangi bir ilerleme kaydedilmesine büyük olasılıkla mani olmuştu. Belki de tam tersine, intikam arayışında olan başka birileri gün yüzüne çıkacaktı. Bu arada telefon operatöründe Loomis'in Gurney'i arayıp buluşmayı kararlaştırdıkları görüşmeyle onun sonrasında restoranı arayarak buluşma saatini değiştirdiği görüşmenin kaydı vardı. Eğer bu kayıtlara ulaşılır, garson kadın da Gurney'i teşhis ederse soruşturmaya konu olan bir kanıtı gizlemekle suçlanabilirdi.

Onunla buluşma yönünde verdiği kararla ilgili düşüncelerini bir başka soru daha da karmaşık hale getiriyordu. Loomis'in canına kastedilmesinin nedeni bu

görüşmeye engel olmak mıydı yoksa bu saldırıya diğer cinayetlerin intikamını herhangi bir polisi öldürerek alma isteği mi neden olmuştu? Gurney İkincisinin doğru olduğu kanaatindeydi.

Gurney hastane otoparkına girip aracından indiğinde o gün ilk kez havanın serinlediğini fark etti.

Binaya genişçe bir sütunlu girişten giriliyordu. Hemen yan tarafta bir RAM minibüsü çekilmiş, etrafına da bir grup toplanmıştı. İki kişi kameraların karşısında, ışıkların ayarlanmasını bekliyordu. Bunlardan biri kısa kırmızı etekli, beyaz bluzlu, *Savaş Alanında Bu Gece*, programında izlediği kadındı. Diğeriyse kusursuz dikilmiş, pirinç düğmeleri ışıldayan mavi üniforması içindeki Dell Beckert'tı.

Minibüsün açık arka kapısından bir görevli seslendi. "Işık ve ses seviyesi iyi. Kayda ve göndermeye hazırız. Başlayın!"

Muhabirin yüzündeki itici, bezgin ifade yerini hemen RAM TV'nin standardı olan, dünyanın içinde bulunduğu durumdan büyük endişe duyduğunu ortaya koyan, sahte yüz ifadesine bıraktı. Elinde kablosuz bir mikrofon tutuyordu. "Ben Stacey Kilbrick. New York, White River, Mercy Hastanesi'ndeyiz. Burası evinin ön bahçesinde bir tetikçi tarafından vurulan dedektif Rick Loomis'in ölümle pençeleştiği yer. Bu küçük kentte giderek artan gerginliğin ulaştığı son nokta işte bu. Yanımda az önce hastaneden çıkan Şef Dell Beckert var. Bize ne söyleyebilirsiniz, Şef?"

Beckert'ın yüzünden müthiş bir kararlılık ifadesi akıyordu. "İlk olarak, izin verirseniz bizi izleyen herkese White River'daki gergin durumun kontrol altına alındığını söylemek istiyorum. İkinci olarak da bu tertemiz sicilli, topluma hizmet için çalışan, iyi polisi öldürmeye çalışan aşağılığın kimliğinin tespiti ve yakalanması hususlarında çok hızlı ilerleme kaydettiğimizi belirtmek isterim. Üçüncü olarak da burada adaletin yerini bulacağının garantisini bizzat ben veriyorum. Kendi bencilce çıkarları uğruna şiddeti teşvik eden kandırılmış küçük bir grup azınlık mensubuna da şunu söylemek isterim: Kanun önüne

çıkacaksınız. Hesap vereceksiniz. Son olarak dualarınızı dedektif Rick Loomis'ten esirgememenizi rica ediyorum. Teşekkürler."

Kilbrick soru sormaya yeltense de Beckert hızlı adımlarla giriş sütunlarından birinin yanındaki, motoru rölantideki lacivert Ford Explorer'a yöneldi. Muhabir kameraya döndü. "Ben Stacey Kilbrick, Mercy Hastanesi. Gelişmelerle birlikte olacağız. Bu arada sevgili seyirciler, lütfen dualarınızı esirgemeyin."

Kamera ışığının sönmesiyle birlikte kadının itici, bezgin ifadesi geri döndü.

Gurney hastane girişine yöneldi.

Her ne kadar binanın dış görünüşü polis merkezininki gibi 1960'ların o kasvetli halini yansıtıyor olsa da içerisi hastane ortamının yaratacağı stresi azaltmak amacıyla yumuşak ışıklarıyla, renk ve dekorasyon tercihiyle daha yenilikçi bir tarzda elden geçirilmişti. Hafif kavisli, kiraz ağacı kerestesinden yapılma danışma masasının arkasında üç güler yüzlü orta yaşlı görevli vardı.

Gurney'i şık giyimli, kar beyazı permalı, mavi gözlü bir kadın karşıladı. Gurney ona yoğun bakımdaki bir hastayı görmeye geldiğini söyledi. Kadın ilgiyle ve sesini fısıltı seviyesine indirerek, "Polis misiniz?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Giriş yasağı uygulanıyor ama siz zaten bunu biliyorsunuzdur. Medya mensupları çok…" Yüzünü sanki medya çalışanları binaya sızabilecek lağım suyuymuşçasına tiksintiyle buruşturarak sustu. Sonra yoğun bakım servisinin ikinci katta olduğunu söyledi ve asansörleri gösterdi. Sonra da hüzünlü bir ifadeyle, "Korkunç bir şey," diye ekledi.

İkinci katta asansörden iner inmez kendini bel hizasındaki demirlerle iç kısımdan ayıran bölmenin önünde buldu. Yan taraftaki tabelada yoğun bakım servisine girmeden önce cep telefonuyla diğer tüm elektronik aletlerin kapatılması gerektiği yazıyordu. Arka tarafta bilgisayar monitörlerinin, canlandırma cihazlarının ve serum askılarının olduğu hemşire odası görünüyordu. Diğer taraftaysa güzel bir hemşire yardımcısıyla sohbete dalmış, sırıtan bir polis memuru vardı.

Tam ortadaki masada, kısa, jöleli saçlı, zayıf, genç bir adam Gurney'e baktı.

Yaka kartında adının Bailey Laker olduğu yazılıydı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Rick Loomis’i görmeye geldim. Ya da Bayan Loomis’i.”

“Siz kimsiniz?”

“Dave Gurney. Bayan Loomis gelmemi istedi.”

Hemşire yardımcısının yanındaki polis sırıtmayı kesip Gurney’in yanına geldi. Parlak, pirinç isimliğinde adının C.J. Mazurk olduğu yazılıydı. Yüzünde karşısındakiyle ilgili karar vermeye çalıştığını ortaya koyan polislere has ifadesiyle, “Merhaba beyefendi,” dedi. “İsminiz ne demiştiniz?”

Gurney kimliğini uzattı.

Polis kimlik kartını alıp uzun uzun inceledikten sonra geri verdi. “Savcılıktan mı?”

“Evet. Bayan Loomis beni bekliyor.”

“Koridorun sonunda. Ziyaretçi bölümünde. Telefonunuzu kapatın.”

Gurney söyleneni yaptı. Koridorun sonunda içinde kanepe ve sandalyelerle duvara monte edilmiş televizyonun olduğu bir oda vardı. Televizyonda bir meteoroloji kanalı açıktı. İçeri girdiğinde odanın diğer ucunda bir büfeyle kahve makinesi olduğunu gördü. Büfenin önündeki küçük masada da üç kadın oturuyordu. Heather Loomis, Kim Steele ve Madeleine.

Kim’le karısını görmenin neden olduğu şaşkınlığı, defalarca tanık olduğu bir olguyu, polis eşlerinin zor durumlarda birbirlerine içgüdüsel bir şekilde kol kanat gerdikleri gerçeğini hatırlamasıyla hemen sona erdi. Heather’la Kim kocalarının dostluğu sayesinde zaten yalanlardı. Madeleine de Kim’e Gurney’in bu olaya müdahil olma kararını güçlendirecek derecede duygusal yakınlık hissetmişti.

Herkesle selâmlaşıp masadaki dördüncü sandalyeye oturdu.

“Kahve var,” dedi Heather büfeyi göstererek.

“Belki sonra. Rick’le ilgili bir gelişme var mı?”

“Durumunun stabil olduğunu söylüyorlar.”

“Uyutuluyor,” dedi Madeleine sakin bir ses tonuyla. “Beyin basıncını azaltmak için. Böyle iyileşecek. Tıpkı trafik kazası geçiren arkadaşım Elaine

gibi. O da birkaç hafta tedavi amaçlı uyutulmuştu. Şimdi sapasağlam.”

Heather gözlerini kırpıştırıp zorlukla da olsa gülümsemeyi başardı. Kim uzanıp elini tuttu.

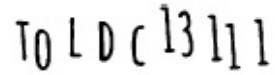
Yaka kartında Chalise Creel yazılı, ağzıyla burnu toz maskesiyle örtülü, badem gözlü temizlik görevlisi kadın temizlik arabasını iterek odaya girdi. Kanepelerin, sandalyelerin arasından geçip çöp kutusunu arabasına dökerek boşalttı. Sonra da yeniden dışarı yöneldi.

Heather, Gurney’e döndü. “Mesajımı aldınız mı?”

“Çok anlaşılmıyordu ama beni görmek istediğiniz kadarını anladım.”

Elini sweatshirtünün cebine sokup çıkardığı küçük bir not kağıdını Gurney’e uzattı.

Kağıdın ortasına kargacık burgacık bir yazıyla bazı harflerle rakamlar yazılmıştı.

Gurney yazılanlara bir süre baktı. “Bu ne?”

“Rick’ten mesaj. Onu ambulansa bindirir bindirmez birtakım aletlere bağladılar. Bu sırada konuşmaya çalışıyordu. Görevliler anlayabiliyor muyum diye bana sordular ama anlayamıyordum. Hemşireden yazabileceği bir şey vermesini istedim. O da bana bu not kağıdıyla bir kalem verdi. Kalemi Rick’in eline yerleştirdim kağıdı da sedyenin üzerine koydum. Yattığı sırt üstü pozisyonda, yan bilinçsiz halde yazması çok uzun sürdü. Ama sonunda bunları yazdı.”

Harfleri gruplandırmaya çalışan Gurney ilk denemesini yüksek sesle okudu. “To LDC[1] on üç bin yüz on bir. LDC kısaltmasının sizin için bir manası var mı? Ya da rakamların? Belki para miktarı filandır?”

Kadın başını iki yana salladı.

“Belki de harfleri başka şekilde gruplandırmalıyız: ‘Told C’[2] on üç bin yüz on bir.”

Heather yine başını iki yana salladı.

“Belki de rakamları posta kodu gibi tek tek okumalıyız.”

“Öyle de olsa bana bir anlam ifade etmiyor.”

“Bir anlamı olmalı,” dedi Kim. “Senin bilmeni istediği bir şey.” Gurney bu mesajın yaralanmış bir beynin hezeyanından başka bir şey olmayabileceği ihtimalini düşünse de Heather’la Kim için bunun son derece önemli olduğu açıktı. O da onların bu umudunu kırmak niyetinde değildi.

“Not bende kalabilir mi?” diye sordu Heather’a.

Kadın başıyla onayladı. “Bana kalırsa zaten Rick bunu size yazmış olmalı.”

“Tanrı’ya o aşağılık herifi yakalaman için dua ediyorum,” dedi Kim. Gözleri öfkeyle yaşardı.

Kadının duygusal hali herkesi sessizliğe sürüklemişti.

Sonunda Heather kontrollü bir ses tonuyla, “Dell Beckert buradaydı,” dedi.

“Ne istedi?” diye sordu Gurney.

“Başta Rick’in sağlığıyla ilgiliymiş gibi davrandı.”

“Sonra?”

“Rick’in kaç tane telefonu olduğunu sordu.”

Gurney bir hayli huzursuz olmuştu. “Siz ne dediniz?”

“Ona Rick’in emniyetin verdiği bir Blackberry’si bir de iPhone’u olduğunu söyledim. Bir de ev telefonumuz var tabii.”

“Başka bir şey bilmek istedi mi?”

“Rick’in Siyahileri Savunma Birliği’nden ya da diğerinden, adı her neyse, Siyahilere Adalet Arayan Beyazlar gibi bir şeydi galiba, işte onlardan birileriyle görüşüp görüşmediğini sordu. Hani sözcüleri herkesin birbirine bağırdığı programlarda sık sık boy gösteriyor ya işte onlar. Adamın adı da sanırım Cory Payne’di. Polislerden nefret eden bir adam.”

“Siz ne dediniz?”

“Rick’in işle ilgili şeyleri bana anlatmadığını söyledim. Sonra Beckert bana… diğer olayı…” Duraksayarak Kim’e baktı.

“Sorun yok. Devam et.”

“Bana John Steele’i vuran silahın kullanıldığı apartman dairesiyle bir SSB

üyesi arasında bağlantı olduğunu anlattı. Ve Rick'e ateş açılan ev için de SSB bağlantısı bulunmasının yüksek ihtimal olduğunu söyledi."

Gurney anlatılanları şöyle bir sindirip az önceki konuya döndü. "Rick'in Beckert'a bildirdiğiniz şu telefonlardan hangisiyle beni ya da restoranı ya da buluşmaya gelmek isteyen diğer kişiyi aradığını biliyor musunuz?"

"Hiçbiriyle. Rick'in benim bahsetmediğim dördüncü bir telefonu daha vardı. İsme kayıtlı olmayan kontörlü bir hat. John'la üzerinde çalıştıkları konuyla ilgili görüşmeleri hep o hattan yapardı."

"Peki o dördüncü telefon şu an nerede?"

"Rick onu saklı tutardı. Tek bildiğim hiçbir zaman evde bırakmadığı. Ve Beckert'ın o telefonu almasını da asla istemezdi."

Gurney bencilce bir rahatlama hissetti. Gizli telefon Loomis'le yaptığı görüşmenin tek somut kanıtıydı. Ve gizli kaldığı müddetçe de böyle bir görüşmeye kalkıştığını rapor etmemesinin başını ağrıtma ihtimali çok düşüktü. Acaba ne kadar iyi saklamıştır diye düşündüğü sırada kısa boylu, esmer tenli, yeşil doktor önlüklü bir adam odaya girdi. Plastik yaka kartında Dr. P. W. Patel yazıyordu.

"Bayan Loomis?"

Kadın gözlerinde büyük bir korkuyla ona döndü.

"Size kötü haber getirmedim," dedi hafif aksanlı sesiyle. "Sadece birkaç dakika sonra kocanızı bir beyin filmi daha çekmek üzere radyolojiye götüreceğimizi söylemek için geldim. Beyin cerrahımız bir film daha istedi. Endişelenmenize gerek yok, bu normal bir durum. Eğer siz ve arkadaşlarınız hastayı radyolojiye götürülmeden görmek isterseniz şimdi girmeniz lazım. Anladınız mı?"

Heather başıyla onayladı. "Durumunda bir değişiklik var mı?"

"Yok ama bu kötü bir şey değil. TBY durumlarında beklemek gerekir."

"TBY?"

"Travmatik beyin yaralanması. Bekleyip kafa içi basıncını izlememiz gerek. Çünkü şakak kemiğinde hasar var. Kurşun asıl beyin bölgesine zarar

vermediğinden büyük olasılıkla bu noktada bir sorun olmayacak. Ama bekleyip göreceğiz.”

Heather ne yapacağını bilmez halde başını salladı. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim, Bayan Loomis. Belki de güzel haberler çok da uzakta değildir. Ama şimdi kocanızı birkaç dakikalığına görmek istiyorsanız…”

“Tamam, anladım.”

Doktorun odadan çıkmasının ardından Madeleine, Heather’a, “Bizim de seninle gelmemizi ister misin?” diye sordu.

Kafası karmakarışık haldeki Heather boş boş baktı. Sonra, “Evet. Yani bilmiyorum. Evet, gelin,” dedi. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Bu sırada dizini sehpaya biraz da sertçe çarptığının farkına bile varmamış gibiydi.

Onu Kim, Madeleine ve Gurney sırasıyla izleyip koridorda ilerlediler. Sonra da polisle hemşire yardımcısının sohbetlerini sürdürdükleri hemşire odasının önünden geçtiler. Hemşire odasının arka tarafında her birinde çeşitli görüntüleme cihazlarıyla çevrelenmiş ileri teknoloji ürünü bir hastane yatağı bulunan cam kapılı bölmeler yer alıyordu.

Bu bölmelerden yalnızca biri doluydu. Dört ziyaretçi koridorda ilerledikleri gibi tek sıra halinde cam kapının önüne geldi. Gurney durduğu yerden yatakta başı büyük bir bandajla, yüzünün büyük bir kısmı oksijen maskesiyle kaplı, yatağın yanındaki aletlere hortumlarla, tüplerle bağlı yatan birini görüyordu. Savunmasız görünüyor, bu haliyle kim olduğu dahi anlaşılmıyordu.

Uzun boylu bir hemşire Heather’a yaklaştı. “Buradaki işleyişi biliyorsunuz zaten. Ama arkadaşlarınız için bir kez daha tekrar edeyim. Lütfen bu cam kapıların arkasındaki hiçbir şeye dokunmayın. Özellikle de hastaya ve hastaya bağlı olan cihazlara. Sensörler çok hassastır. Alarmlar hemen devreye girer. Tamam, değil mi?”

Heather herkes adına cevap verdi. “Elbette. Teşekkürler.”

Ona doğru yaklaşan hemşire, usulca, “Kocanızdan çok daha kötü halde olup sonunda iyileşen çok insan gördüm,” dedi.

Heather sürgülü cam kapıyı açıp kocasının yanına gitti. Kim de bir adım atıp

eşlikte durdu. Madeleine dışarıda kaldı. Gurney de arkasında.

Heather'ın Rick'le özel olarak ilgilenme isteği Gurney'e orada olmaması gerektiğini düşündürmüştü. Kısa süre sonra aynı hisse kapıları Kim de bölmeden dışarı çıktı. Madeleine'in kulağına, "Belki onu yalnız bıraksak daha iyi olur," diye fısıldadı.

Madeleine başını sallayarak onayladı. Tam o sırada da Heather'ın yatağın başucunda eğilip, işaret parmağının ucuyla Rick'in elinin üzerine dokunduğunu gördü.

"Burada seninleyim," dedi. "Yanı başındayım."

Gurney yoğun bakım servisinden çıkmak üzereyken polisle hemşire yardımcısının samimiyeti iyice artırdıklarını gördü. Hemşire odasının önünde durdu.

"Bakar mısınız, memur bey? Gelebilir misiniz?"

Polis yüzüne baktı.

"Bir saniye gelin lütfen."

Hemşire yardımcısı bir kaşını kaldırıp arkasını döndü, söylenerek biraz uzaklaştı.

Polis Gurney'e yaklaştıkça daha sert bir ifadeyle bakıyordu. "Ne oldu?"

"Sanırım burada olmanızın nedeni Rick Loomis'i korumak, değil mi? Onu kimden koruduğunuza dair bir fikriniz var mı?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Sanırım onu medya saldırısından koruduğunuzu düşünüyorsunuzdur. Muhabirlerin girmesine, fotoğraf çekmesine ya da Loomis'le konuşmaya kalkışılmasına mani olmak için. Haklı mıyım?"

Adam gözlerini kısarak, "Yani?" dedi.

"Bakın, medya budalaları burada karşılaşabileceğiniz sorunların en önemsizi. Bu vurulma olayıyla ilgili bilmeniz gereken bir şey var. Kamuoyuna Loomis'in polis olduğu için radikal siyahiler tarafından vurulduğu açıklandı. İşin aslı şu ki,

başka bir sebepten vurulmuş olabilir. Biri onun ölmesini istemiş olabilir. Bunu da herhangi bir polisi öldürmek için değil, bizzat onu öldürmek için yapmış olabilirler. Eğer bu doğruysa onun canına kastedilebilecek başka bir girişim daha olabilir. Her an. Burada bile."

"Bu bilgileri nereden alıyorsunuz siz?"

"Bu önemli değil. Önemli olan sizin buradaki durumu kavramış olmanız."

Polis dudaklarını büzüp bariz bir şüphecilikle başını salladı. "Adım ne demiştiniz?"

Gurney adını tekrar söyledi. "Nöbet değişiminde bu anlattıklarımı yerinize gelene de söyleyin. O da neden burada olduğunu bilsin."

Gurney polisin yüzündeki ifadeden söylediklerinin nöbet değişiminde diğer polise aktarılıp aktarılmayacağına emin olamasa da kısa sürede Judd Turlock'un kulağına gideceğini sezmişti.

Yoğun bakım servisinden çıkıp bekleme salonuna yöneldi. Madeleine de orada onu bekliyordu. Kim ise içerideki kanepelerden birine oturmuştu. Madeleine girmesi için kapıyı tutarken fısıldayarak, "Burada yapman gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Gurney omuz silkip, "Şu an için yapabileceğim her şeyi yaptım. Yani aslında aman aman bir şey yapmadım. Senin yapacağın bir şey var mı?" dedi.

"Heather gece hastanede kalmamı istedi. Kim onunla kalacak. Bence benim de kalmam gerek."

"Burada, yoğun bakım servisinde mi?"

"Yan tarafta bir yer var. Mercy Ziyaretçi Oteli. Aileler ve hasta yakınları için. Onların yanında olmak istiyorum."

"Benim de kalmamı ister misin?"

"Aslında evet ama sanırım Heather'la Kim senin bir an evvel Rick'in mesajının anlamını *araştırmaya başlamanı* isterler."

"Yarın kliniğe gitmen gerekmiyor mu?"

"Bu gece Gerry'yi arayacağım. Yerime o gider, gidemezse de birini bulur." Yanağına dokundu. "Arabayı dikkatli kulları. Herhangi bir gelişme olursa

ararım.”

Gurney hareketlenmeden öylece duruyordu.

Madeleine başını eğip onu uzun uzun süzdü. “Söylemediğin bir şey var, değil mi? Ne?”

“Senin burada kalmanı istemiyorum.”

“Neden?”

“Loomis’i öldürmeyi bir kez daha deneyecekler gibi geliyor.”

“Burada mı?”

“Mümkün.”

“Yüksek ihtimalle mi?”

“Bilmiyorum. Sadece böyle bir ihtimalin olması beni korkutuyor. Senin böyle bir ortamda kalmanı istemiyorum.”

Madeleine minik bir kahkaha atıp, başını iki yana salladı. “Ben çok daha zor koşullarla karşı karşıya geldim. Tanrı bilir kaç kez hem de. Klinikte tacize uğramış kadınlar için açılan sığınma evinde çalıştığım dönemlerde neredeyse her gün birbirinden korkunç tehditler alırdık. Sonra yine sıradan bir olay daha vardı, hatırlar mısın? Hani biri bizim mültecilerin yerlerini değiştirmeyi planladığımızı sanıp üzerimize yangın bombası atmaya kalkmıştı?”

“Yinede…”

“Sözünü ettiğin bu *ihtimal* Heather’ı da Kim’i de buradan ayrılmaya ikna etmeye yetmez. Ben de yapmam gereken en doğru şeyin burada onlarla kalmak olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman ben de kesinlikle…”

Madeleine sözünü kesti. “Bir şüphe uğruna burada kalmayı düşünme bile. Kendini bir soruşturmaya dahil ettirdin. Git işini yap. Ben de kendiminkini yapayım. Ciddiyim. Sana güvenen insanlar var. Bizi merak etme. Şu Romeo bozuntusunun gözlerini hemşirelerden ayırıp tüm dikkatini yabancılara yöneltmesini de sağlayacağım, söz.”

Gurney gönülsüzce razı oldu. Bir yandan da içinden keşke kendimi daha rahat hissedebilsem diye geçiriyordu.

Madeleine yanağına bir öpücük kondurdu.

1

To LDC: LDC’ye anlamına gelir. (Çev. N.)

2

Told C: C’ye söyledim anlamına gelir. (Çev. N.)

25

Hastane otoparkından çıktığında çiselemeye başlayan yağmur, neredeyse gözle hiç görülmüyor ama sileceklerin her bir iki dakikada bir çalışmasını gerektirerek varlığını belli ediyordu. Değişme zamanı gelmiş silecek lastiklerinin gıcırtısı, düşünmeye çabalayan Gurney'i fazlasıyla rahatsız ediyordu. White River'dan çıkışa dek otoyolda çok az trafik vardı. Walnut Crossing'in virajlı yolundaysa hiç trafik yoktu.

Yolculuğun büyük bir kısmında Rick'in mesajını düşünüp durdu. Mesajın gerçekten bir anlamı var mıydı yoksa en fazla uykusunda sayıklayan birinin söyledikleri değerinde miydi? Ama bu - TOLDC13111- ifadesi ne anlatırsa anlatsın, bir türlü aklından çıkmıyordu. Yazılanlar ilk bakışta bir şifre izlenimi uyandırıyordu. Ama yarı baygın, çok kısa bir süre önce başına bir kurşun yemiş birinin herhangi bir şifreli mesaj yazacak kadar berrak bir bilince sahip olduğunu düşünmek çok da inandırıcı olmazdı. Hatta bunu yapmış olsa bile, notu ne diye ona vermişti ki? Neticede John Steele ölmüştü. Şifre Heather'a da hiçbir şey ifade etmezdi.

Peki, bu bir şifre değilse, neydi? Bir ihtimal metin bir şeyin kısaltması olabilirdi. Yazmakta zorlandığına göre bir anlam ifade edecek en kısa mesajı iletmeye çalışmış olabilirdi. Ama bu neyin kısaltmasıydı? Ayrıca harfleri nasıl gruplamak gerekiyordu. Mesaj 'To LDC' diye mi yoksa 'Told C' diye mi başlıyordu? Ardından gelen rakamlar para miktarını mı yoksa bir adresi mi ya da başka bir şeyin sayısını mı gösteriyordu?

Ev yoluna sapıncaya dek bunları düşündü ama hiçbir yere varamadı. O da bunu sonraya bırakmaya karar verdi. Belki daha sonra, şimdi gözden kaçırdığı bir şeyi fark edebilirdi.

Eski çiftlik evinin yanına park etti. İçeri girip dolaptan havuç çorbasıyla somon çıkardı. Isınmaları için ocağın üzerine koydu. Yatak odasına gidip üzerindeki spor ceketini, yakası düğmeli gömleğini ve pantolonunu çıkartıp yerine iyice eskimiş bir kareli gömlekle soluk kot pantolonunu giydi. Üzerine eski yağmurluğunu geçirip tavuk kümesine yöneldi.

Tavuklar tüneklerine geçmişlerdi bile. Yumurta sepetlerini, yem ve su miktarım kontrol edip, bir tarafa toplanmış samanları yayarak düzeltti. Eve dönerken kuşkonmaz tarhının yanında durdu. Anahtarlığındaki küçük çakısını kullanarak yapraklardan bir avuç kadar kesti. Mutfağa dönüp bunları bir kahve kupasına atıp, tazeliklerini korumaları için biraz su döktü. Yağmurluğunu kuruması için astıktan sonra bir kaseye çorba doldurup somonu tabağına alıp masaya geçti.

Yemeye başlar başlamaz zihnine yeniden esrarengiz not kağıdıyla ilgili düşünceler hücum etti. Bu kez harflerle rakamların nasıl gruplanabileceklerine kafa yormak yerine kendine adamın ne tür bir bilgiyi ulaştırmaya çalışıyor olabileceği sorusunu sordu.

Loomis öleceğini düşündüyse mesajı Heather için yazmış olabilirdi. Gurney bir an için ben ölüyor olsam Madeleine'e onu ne kadar çok sevmiş olduğumu bir şekilde anlatmaktan daha önemli hiçbir şey olmazdı diye düşündü. Ama Loomis ölümcül bir durumda olmadığını hissetmişse kendisine yakın olan insanların neyi bilmesini istemişti?

Belki kendisini vuran şahsın kim olduğuyla ilgili bir bilgi vermişti.

Ya da Gurney'le buluşmaya kendisiyle birlikte gelecek olan kişiyi söylemişti.

Belki de yukarıdaki olasılıklardan ikisi de doğruydu. Tabii her iki durum için de aynı, tek bir kişi söz konusuysa.

Metindeki "Told C13111" ibaresi "C13111'e Dave Gurney'le buluşacağımı söyledim" ifadesinin kısaltılmış hali miydi?

İyi de bu harflerle rakamlar birinin adı olacak şekilde nasıl okunabilirdi?

Bunu düşününce aklına rakamların kimlik numarası olabileceği fikri geldi. Belki de bu bir White River polisinin kimlik numarasıydı. Ama hemen sonra

Mark Torres’in yaka numarasının üç rakamla üç harften oluştuğunu hatırladı. Peki bu bir kimlik numarasıysa hangi kurumun kimliğiydi? Gurney’in buna bir yanıtı yoktu. Dahası bunun yanlış bir soru olduğu hissine kapılmıştı.

C harfiyle belirli bir şahsın kastedilmiş olabileceği, 13111 rakamlarının da onun posta kodu manasına geldiği düşüncesine, birinin bu şekilde tarif edilmeye çalışılma ihtimalinin çok düşük olması sebebiyle, rakamların New York kırsalında kullanılan posta kodlarının kapsadığı aralıkta oluşunu fark etmesi dışında, fazla itibar etmedi. Aslında bunu daha hastanedeyken kontrol etmeyi düşünmüş ama yoğun bakım servisindeki telefon yasağı yüzünden yapamamıştı. Bunu düşününce de telefonunun o zamandan beri kapalı olduğunu hatırladı. Telefonunu alıp açtı.

Yirmi sekiz dakikada üç sesli mesaj bırakılmıştı. Mesajların birincisi Sheridan Kline’dan, İkincisi Madeleine’den üçüncüsü de Dr. Walter Thrasher’dandı. Önce Madeleine’inkini dinlemeye karar verdi.

“Selam, tatlım. Kim’le az önce otele yerleştik. Heather hâlâ yoğun bakım servisinde Rick’i radyolojiden getirmelerini bekliyor. Birazdan onu alıp bir şeyler yemeğe gideceğiz. Başka bir gelişme yok. Buradaki polisin yerine bir başkası geldi. Bu gelen Romeo’dan biraz daha dikkatli gibi. Şimdilik bu kadar. Sen de uyu biraz. Çok yorgun görünüyordun. Sabah konuşuruz. Seni seviyorum.”

Sonra Kline’ın mesajını dinledi.

“Nerelerdesin? Şimdiye kadar senden bir haber almayı ummuştum. Nihayet olay yerinden birilerine ulaşma fırsatını bulduğumda bana inceleme bitmeden oradan ayrıldığın söylendi. Heather Loomis aradığı için gitmişsin. Doğru mu bu? Tanrım, David, sen benim için çalışıyorsun. Heather Loomis için değil. Bana görüşlerini sıcağı sıcağına aktarasın diye olaya müdahilsin. Her şey çok çabuk gelişiyor. Olay yerinden gelen veriler var. Beckert’ın muhbirinin söyledikleri, trafik ve güvenlik kameralarının kayıtları, Albany’deki bilgisayar laboratuvarının raporu, hepsi arka arkaya geldi. Ama sen çekip hastaneye gidiyor üstelik telefonunu da açmıyorsun. Tanrım!”

Kline derin derin içini çekti, sonra daha az öfkeli bir tonla konuşmasını sürdürdü. “Ekip yarın sabah tam dokuzda, elimizdekilerin tamamını etraflıca değerlendirmek üzere bir araya gelecek. Belki Corolla şoförünün net bir fotoğrafı dahi elimizde olabilir. Ayrıca Gort Kardeşlerin Willard Parkı cinayetleriyle bağlantılarının olduğunu gösteren yeni bir delil daha var. Lütfen toplantıda ol.” Sonra daha samimi bir ses tonuyla, “Her iki olayla ilgili harika gelişmeler var,” diye devam etti. “Senin de aynı görüşte olacağına eminim. Artık işlerin yoluna girmesini istiyorum. İlk fırsatta beni ara.” İşlerin yoluna girmesini istediklerinden bahseden insanlar Gurney’i hep huzursuz ederdi. Çünkü bu, gerçeklerden çok düzenin devamının arzulandığı manasını taşırdı.

Thrasher’ı aramayı sonraya bıraktı. Adam büyük bir ihtimalle daha ayrıntılı incelemek üzere aldığı arkeolojik kalıntılarla ilgili konuşmak için aramıştı. Ama Gurney hiç de Koloni dönemi Amerika arkeolojisi konuşacak ruh halinde değildi.

Boş kaseyle tabağını evyede yıkayıp, kurumaları için bulaşıklığa yerleştirdi. İşi bittiğinde hava da kararmış, arazi, kümes ve göl görünmez olmuştu.

Madeleine’in yorgun göründüğünü söylemesinin etkisiyle mi bilemiyordu ama gerçekten de bir süreliğine gözlerini kapatma ihtiyacı duyuyordu. Önce ev telefonunun telesekreterinde mesaj olup olmadığını kontrol etmek için çalışma odasına gitti.

Üç mesaj vardı. Birincisi elektrik faturasında büyük indirim öneren tiz sesli bir kadındandı. İkinci mesajsa taşra aksanıyla konuşan bir adamdandı. Adam Gurney’in var olmayan tavuk çiftliği için ön onaylı kredisinin hazır olduğu bilgisini veriyordu. Üçüncüsüyse Madeleine’in ayırttığı *Kuzey Amerika Böcekleri* adlı kitabın ellerinde olduğu bilgisini veren Walnut Crossing kütüphanesindendi.

Çalışma odasından yatak odasına doğru yönelirken biraz kestirebilirse bu ayakta uyuma halinden sıyrılabileceğini düşünüyordu. Ayakkabılarını çıkartıp kendini yatak örtüsü olarak kullandıkları yumuşak yorganın üzerine bıraktı.

Uzaklarda uluyan çakalların seslerini duyabiliyordu. Sonra, rüya görmediği, derin bir uykuya daldı.

Sabah saat 6:40'ta çalışma odasında çalan telefonun sesiyle uyandı.

Madeleine mesaj bırakmaya başlamak üzereyken ahizeyi kaldırdı.

"Buradayım," dedi.

"Ah, güzel! Sana ulaştığıma sevindim."

"Bir şey mi oldu?"

"Rick'in nefes alış verişinde ciddi bir sorun var gibi görünüyor. Yaşam destek ünitesine bağladılar. Heather yıkılmış durumda."

"Ah, Tanrım. Herhangi başka bir şey oldu mu?"

"Başka hiçbir şey bilmiyorum. Sadece doktor Heather'a ne anlattıysa onu biliyoruz. Bazı testler yapıyorlar. Sorunun ne olduğunu tespit etmeye çalışıyorlar. Beyninde düşünüldüğünden daha ciddi bir hasar olması mümkün. Bilmiyorum."

"Sadece dışarıdan herhangi bir müdahale oldu mu onu anlamaya çalışıyorum."

"David, kimse sana söylediklerimden fazlasını bilmiyor."

"Tamam. Peki. Orada Heather'la mı kalıyorsun?"

"Heather ve Kim'le. Evet."

"Tamam. Dokuzda polis merkezinde toplantım var. Geçerken hastaneye uğrarım."

Duş alıp üzerini değiştirdikten sonra White River'a gitmek üzere yola çıktı. Hava bir hayli kapalıydı. Yer yer çöken sis nedeniyle de yol her zamankinden yirmi dakika daha uzun sürdü. Mercy Hastanesi'nin otoparkına girdiğinde saat 8:30'du.

Binaya girerken yolun kenarında iki polis aracının beklediğini fark etti.

Madeleine ana lobide onu bekliyordu. Sarıldılar. Birbirlerinin kollarında her zamankinden daha uzun kalmışlardı. Sonra ayrıldıklarında Madeleine gülümsedi ama bu ifadesi gözlerindeki hüznü nasılsa biraz daha belirginleştirmişti.

“Bir haber var mı?” diye sordu.

“Önemli bir şey yok. Yeni testler, yeni tomografiler. Bir yerlerden başka bir uzman doktor gelecekmiş. Yoğun bakım servisini de geçici olarak ziyarete kapattılar.”

“Heather nasıl?”

“Tahmin edeceğin gibi perişan olmuş durumda.”

“Onun yukarı çıkmasına izin veriliyor mu?”

“Hayır. Şu an kafeteryada Kim’le oturuyor. Hiçbir şey yemeyecektir ama…” Devam edemedi. Sonra, “Tanrım, bu çok kötü bir durum,” diyebildi.

Yürüteçle hareket edebilen, boyunluklu, bir gözü bandajlı, iri yarı bir adam yanlarından geçti. Madeleine söylenip sendeleye sendeleye yürümeye çabalayan adamın arkasından baktı. Sonra Gurney’e döndü. “Sen toplantına git. Burada yapabileceğin bir şey yok. Herhangi bir değişiklik olursa Beckert’ın en az bizim kadar hızlı haber alacağına eminim.”

Belki sizden bile önce diye düşündü Gurney.

Sheridan Kline, Mark Torres, Dwayne Shucker ve Goodson Cloutz, Gurney geldiğinde yerlerini almışlardı. O da her zamanki yerine, kendisini onu aramadığını hatırlamasına neden olan soğuk bir baş selamıyla karşılayan Kline’ın yanına oturdu.

Shucker elinin tersiyle, dudaklarının kenarında pudra şekeri gibi görünen yemek artıklarını sildi. Önünde bir kahve termosuyla ağzı açık bir kağıt yemek paketi vardı. Paketin üzerinde de DELILAH’S DONUTS yazıyordu.

Gözünde siyah kör gözlüğüyle Cloutz parmaklarını masanın üzerine çaprazlamasına yatırdığı beyaz bastonunun üzerinde, sanki evcil yılanını seviyormuşçasına usul usul gezdiriyordu. Bakımlı tırnakları her zamankinden daha parlaktı.

Torres kendini dizüstü bilgisayarında yaptığı işe kaptırmıştı.

Tam dokuzda Beckert içeri girip Kline'ın karşısındaki sandalyesine geçti. Masanın ortasındaki sandalyesinin tam arkasında da geniş pencere yer alıyordu. Cezaevi sis yüzünden ancak siluet halinde seçilebiliyordu. Dosyayı masanın üzerine koyup, alışıldık hareketleriyle dosyanın ucunu masanın tam kenarına gelecek şekilde ayarladı.

Sonra boğazını temizledi. "Günaydın beyler."

Masadakiler benzer bir şekilde hızlıca birbirleriyle selâmlaştı.

Beckert duygusuz sesiyle sözlerine başladı. "Memurlarımızın vurulmasıyla SSB üyeleri cinayetlerini aydınlatmak için yürüttüğümüz soruşturmalarda nihai sonuca ulaşmamıza çok az kaldığını büyük bir memnuniyetle sizlere bildirmek isterim. Dedektif Torres birazdan Steele ve Loomis vakalarıyla ilgili ne durumda olduğumuzu açıklayacak. Ama önce Komiser Yardımcısı Turlock'un verdiği iyi haberleri sizlerle paylaşmak istiyorum. Gort Kardeşlerin mülklerinde bulduğumuz iple Jordan'la Tooker'ı bağlamakta kullanılanın birbirleriyle eşleştikleri laboratuvar analizi sonucu doğrulandı. Tutuklanma emri çıkartıyoruz. Baraj gölünün yukarısındaki eski taş ocağında saklandıklarını düşünmemiz için elimizde güçlü ipuçları var. Bir K9 takip köpeğiyle eğiticisi, müdahale timiyle birlikte bölgeye sevk edildi."

"Bunun sebebi ne?" diye sordu Gurney.

"Anlayamadım?"

"Onların taşocağında saklandıklarını düşünmenizin sebebi ne?"

Beckert'ın yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "Güvenilir muhbirlerimizden aldığımız bilgiler doğrultusunda."

"Kimliklerini bize açıklayamayacağınız muhbirler mi?"

"Öyle." Devam etmeden önce bakışlarını bir süre Gurney'in yüzünde sabitledi. "K9 timinin başarısı çok etkileyici. Gort Kardeşleri de kısa zamanda yakalayıp Sheridan'a sert bir iddianame hazırlama fırsatı vermelerini umuyoruz. Böylece ayaklanmayı körükleyenlerin yaratmaya çalıştığı ırksal gerginliği de azaltmış olacağız."

Shucker işaret parmağını hevesle Beckert'a doğru uzattı. "Az önce

yakalanmalarından bahsettiğiniz o manyaklarla ilgili ben şahsen yakalama metnine *ölü ya da diri* ifadesinin eklenmesi taraftarıyım. Aslında acizane *ölü* olarak ele geçirilmeleri daha tercih edilebilir bir durum olacak.”

Beckert yine herhangi bir tepki vermeyip sakin bir tavırla konuyu Steele-Loomis vurulma olaylarına getirdi. “Mark, sıra sende. Edindiğim izlenimler SSB üyesi üçüncü adamla ilgili derlediğiniz delillerin son derece inandırıcı olduğu yönünde. Aydınlat bizi.”

Torres bilgisayarını yeniden açtı.

Gurney, yan gözle hayranı bol Gort Kardeşlere sert bir iddianame hazırlamanın siyasi etkilerini düşünmenin neden olduğunu tahmin ettiği endişeli bir yüz ifadesine bürünen Kline’ı süzdü.

Torres her zamanki hevesli tavrıyla anlatmaya başladı. “Son toplantımızdan beri çok önemli bulgulara ulaştık. Öncelikle Loomis olayında kullanılan kurşun üzerindeki ön balistik inceleme raporu, Loomis ve Steele olaylarında aynı tüfeğin kullanıldığını ortaya koydu. Buna ilave olarak Loomis’e ateş açılan yerde bulunan kovanın üzerindeki izlerle Steele olayı sonrası bulunan kovandaki izler birbiriyle örtüşüyor. Her iki kovan üzerindeki çekme tırnakları da aynı tüfeğin kullanıldığını doğruluyor.”

“Poulter Caddesi’ndeki evde bulduğunuz parmak izleri de diğer evdekiyle örtüştü mü?”

“Yan kapının üzerindeki izler birbirini tutuyor.”

“Arka kapıdakiler tutmuyor mu? Oda kapısındakiler? Pencere pervazındakiler?”

“Hayır, efendim. Sadece kovanlardaki ve yan kapıdakiler aynı.”

“Evin başka yerinde taze parmak izi var mıydı?”

“Garrett böyle bir iz tespit etmedi. Sizin arka bahçede bulduğunuz kaleme yapıldığını tahmin ettiğimiz bir çizik var. Bir de ayak izleri. Daha doğrusu bot izleri. Arka bahçede birkaç tane. Evin içinde yan kapının hemen yanında birkaç tane. Kısmen merdivenlerde ve ateş ettiği odada bir iki tane iz tespit ettik.”

Sonra Torres, Poulter Caddesi’ndeki evin her iki yanındaki komşular, Gloria

Fenwick’le Hollis Vitter’in anlattıklarının özetini geçti.

“Şimdi bana daha önce tarif ettiğin grafik haritayı göstermenin tam sırası,” dedi Beckert.

“Peki, efendim.” Birkaç mouse tıklamasının ardından şerifin başının üzerindeki monitör devreye girdi. Ekranda White River’ın sokaklarıyla hemen yan taraftaki Willard Parkı’nın haritası belirdi. Biri mavi diğeri kırmızı iki renkli çizgi Poulter Caddesi’ndeki aynı noktadan çıkıp şehir sokaklarında farklı rotaları takip ediyordu. Torres mavi çizginin saldırının gerçekleştiği evden çıkan Corolla’nın, kırmızı çizgininse motosikletin takip ettiği yolu temsil ettiğini açıkladı.

Mavi çizgi White River’ın ana caddelerini izleyip, kundaklama olaylarının yaşandığı Grinton Bölgesi yakınlarındaki şehrin iş merkezlerinin bulunduğu yere ulaşıyordu. Ama kırmızı çizgi Bluestone’la Grington’un yan caddelerinde dolambaçlı bir güzergah takip edip Willard Parkı’nın köşesinde sonlanıyordu.

Shucker önündeki paketten aldığı pudra şekerli donuttan dudaklarını bembeyaz yapacak kadar iri bir ısırık aldı. “Bana Corolla şoförü nereye gideceğini bilirken motosiklet sürücüsünün zerre fikri yokmuş gibi geldi.”

“Her iki rotanın bittiği yerler, araçları bulduğumuz konumları mı gösteriyor?” diye sordu Kline.

“Corolla için öyle, efendim. Araç bu sabah yaklaşık altı onda White River devriye polisi tarafından Sliwak Bulvarı’yla Kuzey Caddesi’nin köşesinde bulundu. Garrett Felder’la Shelby Towns şu an araçta detaylı inceleme yapıyorlar.”

“Corolla için öyle, dedin. Bu, motosikletin bulunamadığı anlamına mı geliyor?”

“Doğru, efendim. Haritadaki iki çizgiyi farklı şekillerde oluşturduğumuzu açıklamam gerekirdi. Poulter Caddesi’nden yola çıkan Corolla trafik kameralarıyla izlenen yolu kullandığı için elimizde takip ettiği rotanın video kayıtları var. Ama motosikletin rotasını güzergah üzerindeki görgü tanıklarının ifadelerine göre belirledik. Hollis Vitter’la görüşülmesinin ardından aynı zaman

diliminde bir motosiklet sesi duyan veya gören birkaç kişi daha tespit ettik. Şansımıza o gün hava güzeldi ve çok fazla insan soluğu sokaklarda almıştı.”

“Motosikletle ilgili bir bilgi var mı?”

“Büyük motorlu, kırmızı bir arazi motosikleti.”

“Plakası?”

“Kimse almamış.”

“Sürücü eşkali?”

“Deri motosiklet kıyafeti varmış. Kaskın önü de kapalıymış. Başka bir bilgi yok.”

“Ve motosiklet bulunamadı diyorsunuz.”

“Haritadaki son nokta görgü tanıkları tarafından son görüldüğü yeri gösteriyor. Oradan parka girip hiç kimsenin göremeyeceği boş araziye yönelmiş olabilir.”

“Pekala,” dedi Kline tam bir savcı ciddiyetiyle. “Corolla’yla ilgili bol miktarda görüntü var ama sokaklarda daha uzun süre dolaşmış olmasına karşın motosikletin hiç görüntüsü yok, doğru mu anlamışım?”

“Evet, doğru, efendim.”

Shucker donuttan iri bir ısırık daha aldı. Konuşurken ağzından masaya şeker kırıntıları uçuşuyordu. “Corolla’yla ilgili kayıtların herhangi birinde sürücünün görüntüsü var mı?”

“Ben de oraya geliyordum, efendim. Elimizde sürücünün farklı açılardan, karanlıkta ve ışık altında yakalanmış çok sayıda görüntüsü var. Hiçbiri şahsın kimliğini ortaya koymaya yarayacak netlikte değil. Ama Albany laboratuvarı bu parçaları birleştirerek ihtiyacımız olan görüntüyü sağlayabilir. Görüntülerin en iyi kısımlarını birleştirerek çözünürlüğü yüksek, anlamlı bir görüntü oluşturabiliyorlar. En azından teoride yapabilmeleri lazım.”

“Ne zaman?” diye sordu Kline.

“Dijital dosyaları dün gece e-postayla gönderdik. Bu sabah telefonla da konuştum. Eğer şanslıysak toplantı bitene kadar haber alırız.”

Kline pek inanmamış gibiydi. “Bu Albany için muhteşem bir sürat.”

Şerif itici bir kahkaha patlattı. “Irk savaşı patlak verecek gibi olunca ilgi çekiyoruz demek ki.”

Beckert saatine baktı. “Biraz hızlanalım, Mark. Kiracılarla ilgili ne tür bilgilere ulaştık?”

“Burası bir hayli enteresan, efendim. Bu sabah tetikçi tarafından kullanılan her iki evin de kayıtları elimize ulaştı. Kira kontratlarının ikisi de Marcel Jordan adına.”

Beckert’ın yüzünde anlık bir gülümseme belirir gibi oldu. “Bu da SSB’nin işe karışıp karışmadığıyla ilgili tüm kuşkuları ortadan kaldırmış oluyor.”

Gurney’in yüzündeki ifade bir anlığına gözüne takıldı. “Siz aynı fikirde değil misiniz?”

“Bunun olaya genel bakışımızla ilgili önemli destek sağlayan bir bulgu olduğuna katılıyorum. Tüm kuşkuların ortadan kalkmış olduğu yorumuysa benim tercih etmeyeceğim bir yaklaşım.”

Beckert bir süre Gurney’i süzüp sonra sakin bir tavırla Torres’e döndü. “Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?”

“Albany’den büyütülmüş fotoğraflar gelinceye ve Garrett’in Corolla’yla ilgili hazırladığı rapor elimize ulaşıncaya dek başka bir şey yok.”

“Albany demişken,” dedi Beckert, Kline’a bakarak. “Bilgisayarcılar Steele’in telefonuyla ilgili size döndüler mi?”

“Tam bir rapor yok henüz. Bu yüzden size bilgi vermedim. Teknisyenlerden biriyle dün görüştüm. İlk incelemede ilgimizi çekecek herhangi bir bulguya erişemediklerini söyledi. Bana son üç ay içinde aranan numaralarla gelen çağrıların listesini e-postaladı. Steele bu telefonu karısını, Hawaii’deki kız kardeşini, civardaki sinema salonlarını, dişçisini, bir elektrikçiyi, bölgedeki restoranları, Angina’daki evlere servis yapan bir pizzacıyı, Larvaton’daki bir spor salonunu, Home Depot mağazasını ve bunun gibi birkaç yeri aramak için kullanmış. Kız kardeşini aramasını saymazsak kişisel hiçbir kayıt yok. Ayrıca öldürüldüğü geceki o tuhaf mesaj dışında da ne kaydı olmayan kontörlü bir hattan ne de gizli numaradan gelen herhangi bir mesaj veya arama tespit edilmiş.

Kısacası üzerinde durmayı gerektirecek hiçbir şey yok. Bir iki güne kadar sonuç raporlarını gönderecekler.”

Beckert’ın o anlık gülümseyişi yine belirdi. “Yani tam bir kuru gürültü.”

“Tuhaf,” dedi Gurney.

Kline başını hızla ona doğru çevirip merakla yüzüne baktı.

“Neymiş tuhaf olan?” diye sordu Beckert.

“Rick Loomis’in arandığından ve aradığından hiç bahsedilmemiş.”

“Bunun neresi tuhaf?”

“Anladığım kadarıyla çok sık görüşüyorlarmış.”

“Belki e-postayı tercih ediyorlardır.”

“Yanıt bu olmalı,” dedi Gurney, bunun yanıt filan olmadığına gayet emin olarak.

“Tamam,” dedi Beckert sanki bir kapıyı hızla kapatıyormuşçasına. “Kimsenin söyleyeceği bir şey kalmadıysa şimdilik..

“Benim var,” dedi şerif. “Benim misafirhanedeki bazı konuklara Devalon Jones’un Dannemora’daki rehabilitasyonu süresince Corolla’sını ne yaptığıyla ilgilendiğimi bildirmemin ardından bana aracı Blaze Lovely Jackson’a bıraktığı bilgisi ulaştı. Yani tetikçinin kullandığı araba ona emanetmiş. Bu, düşünülmesi gereken çok önemli bir nokta.”

Kline hayretle, “Tanrım, Goodson, son toplantıda onun Jordan’la Tooker cinayetlerinin sorumlusu olabileceğini söylemiştin. Şimdi de Steele ve Loomis’i de mi ekliyorsun?”

“Kendi kafamdan birini bir yere ekliyor değilim, sayın savcım. Sadece sokakları bilen bir adamın bana anlattığını söyledim size.” Cloutz, beyaz bastonunun üzerindeki parmaklarını yavaşça aşağı yukarı hareket ettirmeye yeniden başlamıştı. Bu Gurney’e giderek daha itici geliyordu. Hislerini sesine yansıtmamaya çalıştı. “Size bunu söyleme karşılığında ne kazandı?”

“Neredeyse hiçbir şey. Ona verdiği bilginin soruşturmada ne kadar işimize yaradığına bakacağımı, karşılığında alacağı ödülün de o koşullar altında belirleneceğini söyledim. *O koşullar altında* lafını hep sanki iyi bir ödülü ifade

ediyormuş gibi gülerek söylerim. Eğitimsiz insanlar üzerinde bu sözcükler hep işe yarar. Bu kez de öyle oldu. Adam bana anlattıkça anlattı. Örneğin, Bayan Jackson'ın gizli bir aşığı olduğunu söyledi. Bence bu da üzerinde durulması gereken bir başka şey."

Kline bunu anlayamamıştı. "Onun cinsel yaşamının konuyla ilgisini…"

"Onun kiminle düşüp kalktığının konuyla hiç alakası yok. İlginç olan, kadının bunu gizli tutmaya çalışması. İnsanın aklına neden böyle yapmış diye bir düşünce sokuyor."

Beckert birkaç saniye bunu zihninde evirip çevirdi sonra başını iki yana salladı. "Şu an için önemli olan şey olaya SSB'nin karışmış olduğuna dair kanıtları artırması. Polis karşıtı, tehditkar konuşmalar yaparak, silahlı eylemlerin gerçekleştirildiği evleri kiralayarak, tetikçiye kullanması için araç temin ederek bunu yapmıştır. Mevzu dışı ayrıntılarla işi karmaşık hale getirmeye gerek yok. Karmaşıklık halkın anlamasını güçleştirir. Bu net olarak anlaşıldı, değil mi?"

"Ne kadar basit o kadar iyi," dedi Shucker.

"Keşke benim dünyam bu kadar basit olmasa," dedi Cloutz, sesine neredeyse şehvet dolu bir tonlama vererek. "Ama ne demek istediğinizi anladım," diye ekledi. "Bir yanda basitçe ifade edilen yasalar var, diğer yanda da kanunsuzluk."

Beckert yan gözle Gurney'e baktı.

Ama o hiçbir şey söylemedi.

Sessizlikte bariz bir çatışma kokusu vardı.

Artık her ne olacaksa, Torres'in bilgisayarına yeni e-posta geldiğini bildiren yüksek bir bing sesiyle ertelendi.

Torres gözlerini heyecanla açarak, "Albany bilgisayar laboratuvarından," dedi. "E-postanın eki var. Sanırım Corolla'nın beklediğimiz büyütülmüş bir görüntüsü olmalı." İki klik sesinin ardından ekran sürücü koltuğundaki genç bir adamın yakın sayılabilecek görüntüsüyle doldu. Fotoğraf ön camdan çekilmişti ama ham görüntüdeki parlama tamamen giderilmiş gibi görünüyordu. Fotoğraf etkileyici derecede netti. Yüz ayrıntıları açıkça seçiliyordu.

Genç adamın alnından toplayıp arkada fazla sıkmadan atkuyruğu yaptığı

kızıla çalan sarı saçları çukura kaçan gözleriyle sert yüz hatlarını iyice ön plana çıkarmıştı.

Donutunun son lokmasını ağzına götürmek üzere olan Shucker'ın eli havada kalakaldı. "Bu çocuk hiç de yabancı gelmedi bana."

Kline başıyla onayladı. "Evet. Onu daha önce gördüğüme eminim."

Gurney de bu yüzü daha önce - Marv ve Trish Gelter'ın evindeki o büyük ekranda - görmüştü ama adı aklına gelmiyordu.

Beckert gözlerindeki bakış kadar soğuk bir sesle adamın adını söylediği anda o da hatırladı. "Cory Payne."

"Cory Payne." Şerif bu adı sanki ağızda kötü bir tat bırakıyormuşçasına yüzünü ekşiterek söyledi. "Siyahi Zırvalıklara Çanak Tutan Salak Beyazlar'ın arkasındaki herif değil mi bu?"

"Siyahilere Adalet Arayan Beyazlar," diye düzeltti Torres sakin bir sesle.

Şerif kısa, kaba bir kahkaha attı.

"Cory Payne," diye tekrarladı Kline yavaşça. "Onu RAM'ın tartışma programlarında görmüştüm."

"Nazi fırtına birliği," dedi Shucker.

Kline, "Nasıl?" diye sordu şaşırarak.

"Polise o adı takmış," dedi Shucker. "Emniyet güçlerinin her yaptığı herifin tüylerini diken diken ediyor nedense."

"Onu avazı çıktığı kadar bağırarak nutuk atarken her gördüğümde bana tribünlere oynuyormuş gibi geliyor," dedi Kline. "Yeniyetme zırvalıkları. Hep öyle gördüm onu. Sadece konuşup duran bir tip olarak."

"Ben de öyle düşündüğümü itiraf etmeliyim," dedi şerif. "Onun televizyondaki sesi bana hep büyük köpeklere uzaktan havlayıp duran küçük bir köpeğin sesi gibi gelmişti. Birilerine ateş etme cesareti gösterebileceği hayatta aklıma gelmezdi."

"Bu da hiçbir şeyden tam manasıyla emin olmamak gerektiğini gösteriyor," dedi Shucker elindeki donutun son parçasına bakarak. "Bazen en kötüler bakmayı en son akıl edeceğimiz kişilerin arasından çıkar. Tıpkı kocasını

parçalayıp cesedini on yıl boyunca derin dondurucuda saklayan, Zippy-Mart'taki küçük sevimli Doris vakasında olduğu gibi."

"On iki," dedi şerif. "Tam zamanı cesedin parçalarının sarıldığı gazetelerin tarihlerinden anlaşılmıştı."

Beckert aniden ayağa kalkıp, adeta sıkılmış bir yumruk misali sert tonlamayla, "Bu kadar yeter, beyler," dedi. "Hepimiz Payne'in bilgiçlik taslayan o zırvalarına kandık. İşin aslı bu. Çok hassas bir durumdayız. Zaman son derece önemli. Dedektif Torres, derhal Cory Payne için yakalama emri çıkartın."

"Cinayet şüphelisi olarak mı?"

"John Steele olayı için evet. Loomis olayı için de adam öldürmeye tam teşebbüs şüphelisi olarak. Baylor Puckett'i arayıp arama izni de çıkarttıracağım. Judd Turlock onun gibi halkı kışkırtmaya eğilimli tiplerle ilgili bir dosya tutuyor. Sana Payne'in adresini verir. Payne'in karşı koyabilme ihtimaline karşı müdahale ekibi desteğiyle birlikte derhal oraya git. Evi giriş çıkışa kapatıp her şeyi kayda geçir. Payne'in kişisel eşyalarından parmak izlerini al. İzleri Garrett'le Shelby'nin arabada ve tetikçinin saldırıyı gerçekleştirdiği evlerde tespit ettikleri her şeyle karşılaştır. Basından gelecek her türlü soruyu benim büroma yönlendir. Saat başı bana bilgi ver. Önemli bir şey olursa da beklemeden hemen ara. Soracağın bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

"O zaman git!" Beckert'ın yüzünde bir dizi nahoş olasılığı aynı anda düşünen birine has bir ifade belirmişti.

Torres dizüstü bilgisayarını kapatıp hızla toplantı odasını terk etti.

"Ona arabayı veren kaltağı tutuklamamanın bir nedeni mi var?" diye sordu şerif imalı bir tonla.

"Onu izlemeyi tercih edeceğim. Hareketlerinden, bize anlatmak isteyeceklerinden daha fazlasını öğrenebiliriz."

Kline'ın gözleri parladı. "Cory Payne'in onun…"

Beckert sözünü kesti. "Goodson'ın gammazcısının sözünü ettiği dedikodu doğrultusunda Payne'in onun gizli aşığı olabileceğini düşünmüyor muyum?

Sanırım bu üzerinde çalışmamız gereken bir husus.”

“Eğer doğruysa bu çok net bir suç nedeni olacak.”

“Zaten elimizde gayet iyi bir suç nedeni var,” diye müdahale etti şerif. “Polislerden nefret eden herif polislere ateş açtı. Bu kadar basit.”

“Ama bu daha iyi,” dedi Kline. “Beyaz çılgın aşık, siyahi eylemci sevgilisini etkilemek için polis vurdu. Jüri romantik suç nedenlerine bayılır. Ne kadar baştan çıkartıcı olursa o kadar iyidir.”

Beckert iyiden iyiye gerilmişti. “Beyler, bizler durumumuzu aynı şekilde muhafaza etmeliyiz. Basının sansasyonel haberler vermesine yol açacak en ufak bir harekette bulunmamalıyız.” Saatine baktı. “Bir sonraki adımı konuşmak üzere saat ikide yeniden toplanalım. Dört saatlik ara biraz uzun olabilir, kusura bakmayın ama bu durum öncelik arz ediyor. Sheridan, ofisi en uzakta olan sensin. İstersen koridorun sonundaki odayı kullanabilirsin.” Kline ona teşekkür etti. Beckert başka bir şey söylemeden toplantı salonunu terk etti.

26

Gurney giderek bunaltıcı gelen binadan çıkmak istiyordu. Çıkıp otoparka yöneldi. Gökyüzü hâlâ bulutluydu. Havaya sinmiş o keskin is kokusu da her zamanki gibi yoğundu. Yine de dışarıyı toplantı salonunun boğuculuğuna tercih etti. İçeride neden rahatsız olduğuna somut bir sebep bulamıyordu. Buna belki kişiliklerini itici bulduğu insanlar ya da iç bunaltıcı bir floresan ışığıyla aydınlatılmış toplantı salonu veya penceredeki gerçeküstü izlenimi uyandıran manzara neden oluyordu. Belki de asıl neden polislere gerçekleştirilen saldırılarla SSB liderlerinin öldürülme olaylarına resmi bakış açısının tam manasıyla yanlış olduğuna dair yoğun İlişleriydi.

Gurney uzun toplantı arasını nasıl değerlendirebileceğini düşünürken her zamankinden daha gergin görünen Kline hemen ardından otoparkta belirdi.

“Gelsene,” dedi itiraza yer bırakmayacak bir tavırla cipini işaret ederek.

Ön koltuklara geçtiler. Savcı ellerini nereye koyacağına karar veremiyormuş gibi görünüyordu. Önce kucağına koydu. Sonra da direksiyonu tutmaya karar verdi.

Endişe yüklü bir sessizliğin ardından, “Pekala,” dedi. “Sorun ne?”

Gurney adamın agresif ses tonunu garip bir biçimde rahatlatıcı bulmuştu. “Ne gibi?”

Kline direksiyondaki ellerini açıp kapattı. Bakışlarını yolun karşısına yöneltti. “Toplantılarda söylediklerini, sorduğun soruları, sorma biçimini dinleyip gözlemledim. Genel olarak ikna olmamış gibisin ve biraz da saygısız bir tavır içindesin. Yanılıyorsam söyle.” Dudağının kenarı hafifçe seğirdi.

“Bir saygısızlık yaptığımı hatırlayamıyorum. Örnek verir misin?”

“Öyle belirgin, tek bir örnek yok. Her şeyde kusur arayan, olumsuz bir tavır içindesin. Kırmızı lazer ışığı neden Steele’i o kadar uzun süre izlemiş, Steele

neden dururken değil de yürürken vurulmuş? Parmak izi bulduğumuzu söylüyoruz, bu sefer de neden daha fazla iz bulmadığımızı soruyorsun. Steele'in telefonundaki o tuhaf mesaj için kıyameti kopardın, sonra da başka tuhaf mesaj neden yok diye aynısını yaptın. Hemen açıklanması mümkün olmayan her türlü ayrıntıya takılıp durdun. Israrla büyük resme bakmaktan kaçındın."

"Büyük resim derken?"

"Steele ve Loomis'in vurulmalarıyla Jordan ve Tooker'ın dövülüp boğularak öldürülmeleri ile alakalı elimizde bir hayli ikna edici bir açıklama mevcut. Öncelikle Cory Payne aleyhinde çok kuvvetli delillere sahibiz. Yine aynı şekilde Gort Kardeşlerin aleyhindeki deliller de çok sağlam. Yani her şey gayet açık. Ama bir nedenden dolayı sen bizim kazandığımızı kabul etmeye yanaşmıyorsun. Bunu anlayamıyorum."

"Her şeyin gayet açık olduğunu söylemek biraz abartılı bir yorum. Çünkü bazı sorunlu noktaların bu yorumu zayıflatabileceğini…"

Kline sözünü kesti. "Bahsettiğin incir çekirdeğini doldurmayacak sorunlar senin inandırıcılığından başka hiçbir şeyi zayıflatmıyor. Yani, David, önemli olanın büyük resim olduğunu söylemeye çalışıyorum. Ama sen bunu kabul etmiyorsun."

"Bu şekilde görmene üzüldüm."

Kline sonunda ona doğru döndü. "Bu tamamen Beckert yüzünden, değil mi?"

"Beckert?"

"Onun her söz alışında senin yüzünde beliren ifadeyi gördüm. Bu yüzden böyle davranıyorsun, değil mi? Kişisel bir çekememezlik söz konusu gibi. Onun yanılmasını istiyorsun. Tek mantıklı açıklama bu."

Gurney söyleyeceklerini iyice düşünüp tarttı.

"Eğer böyle düşünüyorsan, Sheridan, benim sana faydalı olma ihtimalim ortadan kalkmış oluyor."

Kline bakışlarını yeniden karşıya çevirdi. Elleri hâlâ direksiyondaydı. "Maalesef ben de aynı fikirdeyim."

Gurney, birden rahatladığını gördüğü Kline'ın az önceki gerginliğinin,

yapacağı bu konuşmadan kaynaklandığını fark etmişti. Kendi de müthiş bir şekilde rahatlayıp huzura kavuştuğunu hissediyordu. Bir türlü adı konmamış ama az ya da çok huzursuzluk yaratan o tuhaf yükü üzerinden atmıştı. Ama bu hissi hiçbir şekilde, olayın peşini bırakmaya, Kim'le Heather'a ve öldürülenlere karşı hissettiği sorumluluğu unutmaya niyetli olduğu manası taşımıyordu. Sadece Kline'la aralarındaki bir türlü netleşmeyen ilişkiden kurtulmuş olacaktı.

"Hemen istifa etmemi ister misin?" diye sordu. "Yoksa ikideki toplantıya kadar ekipte kalayım mı?"

"Toplantıya katılman daha iyi olur. Daha nazik. Ayrıca soruşturma da sonuca iyice yaklaşmış olur. Zaten geriye tutuklamalar kalacak. Böylece sen de ayrılırsın. Ani bir karar vermiş gibi değil de zaten olay doğal sonucuna ulaştığı için. Bu herkes için daha iyi olur. Sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Çok mantıklı, Sheridan. O zaman saat ikide görüşmek üzere." İkisi de el sıkışmaya yeltenmedi.

Gurney büyük Navigator'dan inip kendi mütevazı Outback'ine yöneldi.

27

Willard Parkı'nın çocuk oyun alanı bomboştu. Neredeyse hiç rüzgar esmese de gölün kokusu az da olsa buraya kadar ulaşıyordu. Sazlıklardaki karatavuklar sessizdi. Tırmanma demirinin altındaki kumlu toprak, kısa süre önce serpiştiren yağmurla nemlenip kararmıştı. Boruyu andıran demir parmaklıkların üzerinde düşmeyi bekleyen su damlaları toplanmıştı.

Gurney toplantıyı beklerken zamanını olay yerinin havasını iyice anlayabilmek için burada geçirmeye karar vermişti. Willard Parkı'nın sadece iki SSB kurbanının bulunduğu yer değil aynı zamanda Poulter Caddesi'ndeki motosikletin de son görüldüğü yer olması çok ilgisini çekmişti. Bu tam da Kline'ın anlamsız bularak göz ardı edeceği minik bir ayrıntıdan ya da tesadüften biriydi. Ama Kline'ın görüşleri bu noktadan sonra önemsizdi.

Tırmanma demirine sırtını dönüp gösterinin gerçekleştiği ve Steele'in vurulduğu alana doğru baktı. Geniş alana Albay Willard'ın şahlanmış atının sırtındaki dev heykel hükmediyordu. Gurney, Willard ailesinin kaçak kölelerin yakalanmasıyla ilgili karanlık efsanesiyle ve hapishaneyle doğrudan ilişkisi olan bu heykelin parka gölge düşürdüğü kanaatindeydi.

Oyun parkından göl kıyısına kadar yürüyüp, durgun, gri suya baktı. Sağında kalan toprak yol, göl kıyısı boyunca uzanıp, ormana ulaşıyordu. Bunun Torres'in uydu fotoğrafında gösterdiği, parkın ilerisindeki kırsal alana doğru uzanan irili ufaklı yolun en genişi olduğunu tahmin etti. Yolun ilerisinde White River Atıcılık Kulübü'ne ait özel araziyle çoğunluğu White River polislerine ait av kulübeleri yer alıyordu.

Bunun çok zayıf bir bağlantı olduğu açık olsa da… Rick Loomis'i vurduktan sonra Poulter Caddesi'nden kaçan motosikletin Jordan'la Tooker'ı oyun parkına getiren UTV aracının kullandığı yolu takip etmiş olması olasılık dahilindeydi.

Gurney bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordu ama bunun tesadüf olamayacağı düşüncesi bile yeterince ürperticiydi.

Ormanın içinden bir yerden yükselen acı dolu bir kuş sesi bu kez az öncekinden farklı bir nedenle ürpermesine neden oldu. Bu ürkütücü, acı dolu sesin aynısını bazen akşamın çöktüğü saatlerde, evlerinin arkasındaki gölün karşı kıyısındaki çam ormanından da işitirdi. Tepkisinin mantıksız olduğunu biliyorsa da bu garip titreşimli sesin kendisini huzursuz edici bir ruh haline büründürmesine hiçbir zaman engel olamazdı.

Gölden yeniden oyun parkına döndü. Parmaklıklara bağlanan Marcel Jordan'la Virgil Tooker'ı gözünde canlandırmaya çalıştı.

İplerin geçirildiği parmaklıklara daha yakından baktı. Ne aradığına dair en ufak bir fikri yoktu ama yine de bakıyordu. Çünkü yapabileceği en iyi şey dikkatle incelemekti.

Gözüne çarpan tek tuhaflık toplantıda gösterilen fotoğraflara göre kurbanların başlarının üzerinde ya da arkalarında kalan yatay parmaklığın üzerindeki her biri bir buçuk santim çapındaki iki küçük parlak noktaydı. Onların ne anlamı olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Herhangi bir şey olabilirdi. Sonra birden Torres'in gönderdiği Paul Aziz'in çektiği tüm fotoğrafların linkinin olduğu e-posta aklına geldi. Eve gider gitmez bakmayı aklının bir kenarına yazdı.

Polis merkezinde yapılacak saat ikideki toplantıya hâlâ biraz zaman vardı. O da gidip heykele daha yakından bakmaya karar verdi.

Meydanı geçip ilerlerken heykelle ilgilenen tek kişi olmadığını fark etti. Kamuflaj giysili siyahi bir kadın da ters taraftan oraya doğru yürüyor bir yandan da telefonuyla fotoğraf çekiyordu.

Konuşma mesafesine gelene dek kadın Gurney'e aldırmadı. Sonra Gurney hafifçe gülümseyerek ona at üstündeki adamla ilgili bir şey bilip bilmediğini sordu.

Kadın durup Gurney'i şöyle bir süzdü. "Seni şu iğrenç pisliği yıkmaya kalkmadığımıza emin olmak için mi yolladılar?"

Gurney başını iki yana salladı. "Beni kimse yollamadı."

“Tatlım, ben bir polisi görür görmez tanırım. Ve tanıdığım polislerin hepsi de geldikleri gibi dönerler.”

Gurney aniden kadını hatırladı. Önce sesini, sonra RAM TV’deki beyaz ırkın üstünlüğünü savunan adamla yaptığı tartışmadan yüzünü hatırladı. “Dell Beckert’ın polislerini biliyor olabilirsiniz, Bayan Jackson ama beni tanımıyorsunuz.”

Kadın siyah gözlerini Gurney’e sabitlemişti. Soğukkanlı, kararlı ses tonunun ürkütücü bir yanı vardı. “Neden benimle konuşuyorsunuz?”

Gurney omuz silkti. “Dediğim gibi, atın üzerindeki adamla ilgili bana herhangi bir şey söyleyebilir misiniz diye merak ettim.”

Kadın başını kaldırıp, atın üzerindeki albaya sanki ilk kez görüyormuşçasına baktı. “O bir şeytan,” dedi gayet sakin bir ifadeyle.

“Şeytan?”

“Bir daha mı söylememi isterdiniz?”

“Neden öyle dediniz?”

“Şeytan için çalışan kişi, Şeytan’ın ete kemiğe bürünmüş halidir de ondan.”

“Anlıyorum. Peki Dell Beckert? Onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

Gurney’e sabitlediği bakışları şimdi adeta zeka saçıyordu. “İnsanların doğruları, bildiklerini fark etmeden biliyor olmaları ne kadar büyüleyici bir hayat gerçeği, değil mi?”

“Yani?”

“Bir düşünün. Burada durmuş şeytandan bahsediyoruz ve bakın aklınıza kimin adı geliyor.”

Gurney gülümsedi. “İlginç bir gözlem.”

Kadın gitmek üzere dönüyordu ki birden durdu. “Yaşamak istiyorsanız dikkatli olun. Ne kadar iyi tanıdığınızı düşünürseniz düşünün aslında onu Ezra Willard’ı tanıdığınızdan fazla tanımıyorsunuz.”

Dönüp hızlı adımlarla parkın çıkışına yöneldi.

Gurney arabasına dönüp, bir süre Blaze Lovely Jackson'ın söylediklerini düşündükten sonra, Madeleine'i arayıp polis merkezindeki toplantının öğleden sonraya uzadığını söylemesi gerektiğini hatırladı. Çünkü eve onun tahmin ettiğinden geç dönecekti. Arama tuşuna basmak üzereyken telefon çalmaya başladı. Ekranda karısının adını görüp açtı ve hemen durumu izah etmeye koyuldu ama Madeleine sözünü kesti.

"Rick'i yaşam desteğinden çıkardılar."

"Ah, Tanrım. Heather… iyi mi?"

"Pek değil. Onu acil odasına aldılar. Erken doğum yapmasından korkuyorlar." Gurney'in, karısının titreyerek nefes alıp burnunu çektiğini işittiği kısa bir sessizlikten sonra Madeleine boğazını temizledi. "Doktor, Rick'in beyin fonksiyonlarının durduğunu söyledi. Artık geri dönüş yok. Hiçbir şekilde."

"Evet." Daha başka ne diyebileceğini bilemiyordu. O an için denebilecek hem teselli edici hem de içten bir sözcük yoktu.

"Rick'in kardeşi bir yerlerden uçakla geliyormuş. Heather'ın kız kardeşi de. Benim ne yapacağım belli olunca sana bildiririm." Görüşme biter bitmez telefonu yine çaldı.

Ekranda Kline'ın adını görünce savcının aynı kötü haberi vermek için aradığını tahmin ederek yanıt vermeyip çağrıyı telesekreterin cevaplamasını bekledi. Havanın serinleyip yağmurun atıştırmaya başladığınınsa farkında bile değildi.

Bir süre zaman kavramını yitirmiş bir şekilde arabasında öylece oturdu. Cebinden not kağıdını çıkartıp esrarengiz mesajı bir kez daha okudu. Sonra bir kez daha. Ama hiçbir yere varamamıştı. Kağıdı yeniden cebine koydu.

Bir şeyler yapma ihtiyacı hissettiğinden telefonunu çıkartıp Jack Hardwick'i aradı. Aramayı Hardwick'in kısa ve bir o kadar da kaba telesekreter kaydı yanıtladı. "Mesaj bırakın. Kısa kesin."

"Konuşmamız gerek. White River kaosu giderek daha tuhaf ve pis bir hal almaya başladı. Vurulan ikinci polis, Loomis adlı genç bir dedektif, az önce öldü. Kline beni başından savmaya çalışıyor. Bütün parçaların birleşip nihai

kanıtlara ulaşıldığını, dolayısıyla da soruşturmanın tamamlandığını ısrarla ileri sürüyor. Ben aynı fikirde değilim. Eğer müsaitsen yarın sabah sekizde Abelard's'ta buluşalım. Fırsatın olursa ara beni. Arayamazsan da orada görüşürüz."

Telefonu kapatmadan gelen mesajları kontrol etti. Biri Kline'dan diğeri Thrasher'ın eski mesajı olmak üzere dinlemediği iki mesaj vardı. İçinden her ikisini de dinlemek gelmiyordu.

Tam cebine koyacağı sırada telefonu bir kez daha çaldı. Yine Kline arıyordu. Adamın bu ısrarcı tavrı bir kez daha cevap vermeme isteği uyandırsa da içinden bir ses - belki de sadece basit bir mantıklı düşünce - ona telefonu açmasını ve onunla konuşup işin bu kısmından kurtulmasını söyledi.

"Ben Gurney."

"Sadece ikideki toplantının iptal edildiğini söylemek için aradım."

"Sorun mu var?"

"Tam tersine. Müthiş bir gelişme var. Dell bu geceki *Carlton Flynn'la Gündem* programına davet edildi."

"RAM TV'deki kendini övüp duran adam değil mi o?"

"Şu an dünyanın en tanınmış habercilerinden biri. Programı Amerika'da en çok izlenen sohbet programları arasında. Onun programında olmak az iş değil."

"Etkilendim."

"Doğrusu da bu. Bu olup bitenleri tüm netliğiyle izah edebilmek adına Dell için mükemmel bir fırsat. Gösterileri, ayaklanmaları, vurulma olaylarını, doğru bakış açısıyla anlatıp, kanunun ve düzenin yeniden inşa edileceğini vurgulama fırsatı bulacak. Bunlar da insanların tam da duymak istediği şeyler."

Gurney hiçbir şey söylemedi.

"Orada mısın?"

"Bense Rick Loomis'in öldüğü haberini vermek için arıyorsun sanmıştım."

"Başka birinden duymuşsundur diye tahmin ettim."

Gurney yine bir şey söylemedi.

"Durumu göz önüne alındığında beklenmedik bir şey değildi. Ama artık kimin

yaptığını biliyoruz. Tutuklanmaları da an meselesi. Belki öğrenmek istersin diye ekleyeyim, Corolla'nın içindeki ve tetikçinin silahı kullandığı evlerdeki parmak izleriyle Cory Payne'in evindekiler birbirlerini tutuyor. Hatta Torres'in adamları dolabın arkasına gizlenmiş bir kutu otuz-sıfır-altı kalibrelik mermi buldular."

"Etkilendim."

"İyi haberlerin dahası da var. Gort ikizleriyle ilgili bilgilerimiz de doğru çıktı. K9 ekibiyle müdahale timi onları taşocağı girişinde kıstırdı. Destek bekliyorlar. Bir saate kadar o iş de halledilmiş olacak."

"Bunlar çok güzel gelişmeler."

Gurney'in ses tonundan da bu kez anlatılanları kabul ettiği seziliyordu.

"Bak," dedi Kline. "Talihsiz olaylar yaşandığının farkındayım. Kimse bunun aksini ileri sürmüyor zaten. Bunlar unutulması mümkün olmayan acı olaylar. Ama atılması gereken adımlar da atıldı. Suçlu tespit edildi. Ve adaletin sağlandığı mesajı verilmiş oldu. Bu mesajı da en iyi şekilde Dell verdi."

Gurney, "Rick Loomis'in karısını arayacak mısın?" diye sordu.

"Elbette. Uygun bir zamanda. Ah, bir şey daha. İşin bir de bürokrasi tarafı var. Kimliğinle bu olaya ne kadar saatini ayırdığına dair bir çizelgeyi en kısa zamanda teslim etmen lazım."

"Tamam."

Görüşmeyi bitirdiler. Otoparktaki bir önceki görüşmelerini el sıkışmadan tamamlamışlardı. Bu konuşmayı da herhangi bir iyi niyet temennisi sarf etmeden bitirdiler.

Telefonu cebine koymadan önce Gurney, Hardwick'i bir kez daha arayıp, az önceki sesli mesajına ek olarak bu akşamki Carlton Flynn'ın programını izlemesini önerdiği bir mesaj daha bıraktı. Sonra Kline'ın bıraktığı mesajı sildi. Onu bir kez daha dinlemeyi hiç istemiyordu.

Niyeti eve gidip Paul Aziz'in çektiği fotoğrafları gözden geçirmek, akşam yemeği yemek sonra da sakin bir şekilde mesaj verme üstadı Dell Beckert'ın anlatacaklarını dinlemekti.

Torres’in aktarmak için kullandığı dosya paylaşım servisindeki Aziz’in fotoğraflarına erişmek oldukça kolay olmuştu. Çalışma odasındaki masasına geçip dizüstü bilgisayarında fotoğrafları teker teker açmaya koyuldu.

Başlangıçta cesetlerin iç parçalayıcı görüntülerine birbiri ardına bakarken dikkatini çekecek herhangi bir şey tespit edemedi. Sonrasındaysa oyun alanındaki demirlerde dikkatini çeken iki parlak noktanın yakın çekim fotoğraflarının olduğunu görerek şaşırdı.

Bundan daha da ilginci, ipin her iki ucundaki küçük eziklerin yakın çekim fotoğraflarının hemen sonraya eklenmiş oluşuydu. Bu da parlak noktalarla ipteki ezikler arasında bir bağlantı olduğu düşüncesini uyandırıyordu.

Kline’ın henüz Torres’i arayıp artık resmi bir görevi olmadığını bildirmemiş olmasını umarak ona, fotoğrafta gördüklerini anlatıp ardından da Aziz’in telefonunu istediği bir mesaj gönderdi.

Cevabın on dakika içinde gelmesine de arayanın bizzat Aziz olmasına da eşit derecede şaşırdı.

“Numaranızı Mark verdi. Bana olay yeri fotoğraflarıyla ilgili sorularınız olduğunu söyledi.” Telefondaki ses tıpkı Torres’inki gibi genç ve içten geliyordu. Konuşmasında da Ortadoğulu aksanı sezilmiyordu.

“Hemen aradığınız için teşekkür ederim. Cesetlerin kaldırılmalarından sonra çektiğiniz yakın çekim fotoğraflarda görünen tırmanma demirindeki iki parlak noktayla ipteki ezikleri merak ettim. İpin ezik uçlarıyla bu noktalar birbirlerine ne kadar yakındı hatırlıyor musunuz?”

“Ezikler demire temas eden yerlere denk geliyor. Parlak kısımlarsa ipin altında kalan yer. Mark size cesetlerin kaldırılmalarından önceki yakın çekim fotoğraftan göstermiş olsaydı şu an konuştuğumuz şeyi fark edemezdiniz. Çünkü boyunlarını sabitlemek için kullanılan bu ip kurbanların arka tarafında kalıyordu.”

“Bu parlak noktalarla ipteki ezikliklerin arasında nasıl bir bağlantı olabileceğine dair bir fikriniz var mıydı?”

“O sırada yoktu. Sadece bana garip gelen her şeyin fotoğrafını çektim.”

Duraksadı. “Ama… belki bu bir tür kelepçe, kıskaç gibi bir şey olabilir.”

Gurney söyleneni gözünde canlandırmaya çalıştı. “Yani… biri ipi kurbanı yukarı çekmek için demire dolamış, sonra da ipi karnına ve ayaklarına dolarken sabit kalması için yukarıdan kıskaç benzeri bir şeyle tutturmuş gibi mi, diyorsunuz?”

“Öyle olması lazım gibi geliyor. Sizin anlattığınız durum bu izlerin nedenini açıklar.”

“Çok ilginç. Zamanınızı ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ayrıca bu kadar ayrıntılı gözlemleriniz için de.”

“Umarım işe yarar.”

Telefonu kapattıktan sonra Gurney arkasına yaslanıp gözlerini çalışma odasının penceresine çevirdi. Olay yerini gözünde canlandırıp neyin kıskaç benzeri bir şeyi kullanma ihtiyacı doğurmuş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Kısa süre içinde aynı şeyi düşünüp durduğunu, hatta demirdeki izlere gerçekten de kıskaç mı neden oldu acaba diye kurmaya başladığını fark edince düşüncelerini netleştirip rahatlamasına yardım edeceğini umarak, kalkıp duş almaya karar verdi.

Duş gerçekten de her iki açıdan da fayda sağladı. Gerçi düşüncelerini netleştirmekten çok zihnini boşaltmasını sağlamıştı. Yine de boş bir zihin o kadar da kötü bir şey değildi. Ayrıca gerginliğinin azalması da her zaman iyiydi.

Üzerine kot pantolonuyla polo yaka tişört giydiği sırada huzurlu sessizliğini açılıp kapanan kapının sesi böldü. Merakla mutfağa yönlendiğinde ise holden içeri yönelen Madeleine’le karşılaştı.

Karısı hiçbir şey söylemeden, mutfak, yemek ve oturma odası olarak kullandıkları geniş odaya doğru yöneldi. Şöminenin karşısındaki kanepeye oturdu. Gurney de arkasından gidip karşısındaki koltuğa geçti.

Yirmi sene önce dört yaşındaki oğullarının öldüğü o günden beri hiç bu kadar bitkin, çaresiz, perişan görünmemişti. Gözlerini kapattı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Gurney daha ağzından çıktığı anda sorduğu sorunun saçmalığını fark ederek.

Madeleine gözlerini açtı. “Carrie Lopez’i hatırlıyor musun?”

“Tabii ki.”

Bu, bir polisin düşünmek istemediği ama bir türlü unutamadığı türden bir olaydı. Carrie, Gurney’in aynı bölgeye tayininin çıkmasından kısa bir süre sonra bir kış gecesi, uyuşturucu ticaretinin yapıldığı Harlem’deki bir binanın çatısından itilen genç ve idealist narkotik dedektifi Henry Lopez’in dul eşiydi. Ertesi gece bölgedeki üç çete üyesi iki narkotik polisiyle girdikleri silahlı çatışmada öldürülmüş, hemen ardından da öldürülenlerin Lopez’in katilleri oldukları açıklanmıştı. Ama Carrie bu hikayeye hiç inanmadı. Kocasının polisler tarafından öldürüldüğüne emindi. Bazı narkotik polisleri rüşvet alıyor, kocasıysa dürüstlüğüyle onlara sorun çıkartıyordu. Ama İçişleri Bakanlığı’nın detaylı soruşturma açması talebini kabul ettiremedi. Zamanla psikolojisi bozuldu. Henry’nin ölümünden bir yıl sonra aynı binanın çatısından atlayarak intihar etti.

Gurney kalkıp Madeleine’in yanına oturdu. “Sence Heather şu an öyle bir ruh halinde mi?”

“Bence sonu öyle olabilir.”

“Peki ya Kim?”

“Şu an öfkesi onu ayakta tutuyor. Ama… Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı.

28

O gece saat sekizde, ikisi de Gurney’in çalışma odasındaki masasının başındaydılar. Gurney RAM TV’nin sitesinde “Canlı Yayın” sekmesini seçip altında açılan pencereden *Carlton Flynn’la Gündem* simgesini tuşladı.

Çoğu RAM TV programının jeneriğinde olduğu gibi bu program da rengarenk grafik çizimlerin ekrana verilmesiyle başladı. Ardından sert ritimli davul sesleri eşliğinde Flynn’ın siyah beyaz fotoğraflarının ekranda belirmesiyle Carlton Flynn şov başlamış oldu. Program sunucusunun, son derece yoğun yaşadığı farklı duygularını yansıtan görüntüleri ekrana geliyordu. Düşünceli. Neşeli. Sarsılmış. Hayran kalmış. Endişeli. Sert. Kuşkucu. Bıkkın. Keyifli.

Son bir sert davul sesiyle ekran, doğrudan kameraya bakan bir adamın canlı yayın görüntüsüyle doldu.

“İyi akşamlar. Carlton Flynn’la Gündem’e hoş geldiniz.” Dişlerini gösteriyorsa da bu tam bir gülüş sayılmazdı.

Kameranın geri çekilmesiyle birlikte yanındaki küçük, yuvarlak masa ekranda göründü. Masanın diğer tarafında yakasına Amerikan bayrağı rozeti taktığı koyu renk takım elbisesiyle Beckert oturuyordu. Flynn’ın üzerindeyse kollarını dirseklerine dek kıvırdığı yakası açık beyaz bir gömlek vardı.

“Dostlar,” dedi Flynn. “Bu gece tarih kitaplarına geçecek bir programla huzurlarınızdayız. Bugün erken saatlerde elime çok şaşırtıcı bir haber ulaştı. Daha önce yapmadığım bir şeyi yapmak zorunda kalmama neden olacak derecede şaşırtıcı bir haber. Şu an yanımda oturan konuğumu ağırlayabilmek için bugünkü konuğumu haftaya davet etmeye karar verdim. Karşımdaki konuğum Dell Beckert. Son birkaç günde iki beyaz polis memurunun öldürüldüğü White River polis şefi. Sokaklardaki kanunsuz eylemlerle ırk savaşının eşiğine gelen şehrini dik duruşu ve kararlılığıyla kaosun eşiğinden döndüren yürekli adam işte

şu an yanımda. Onun yasaların işlerlik kazanıp düzenin sağlanması yolundaki çabaları sonuç verdi. Tabii bunu çok büyük kişisel mücadelesiyle başardı. Bu konuya birazdan döneriz. Ama önce, Şef Beckert, polis cinayetleriyle ilgili son gelişmeleri bizlerle paylaşır mısınız?"

Beckert asık bir yüzle başını salladı. "Kahraman polislerimize karşı gerçekleştirilen alçakça saldırıların ardından büyük bir hızla harekete geçip sonuç aldık. Kimliğini Cory Payne olarak tespit etiğimiz tetikçi yirmi iki yaşında bir beyaz. Radikal siyahi hareketlerin destekçisi. Bugün öğle saatlerine doğru her iki vurulma olayıyla doğrudan bağlantısı olduğunu ortaya koyan delillere ulaştık. Bugün saat bir on beşte de resmi tutuklama kararı aldım. Bir buçukta da istifamı verdim."

Flynn ona doğru eğilerek, "İstifanızı mı verdiniz?" dedi.

"Evet," dedi Beckert sert ve kararlı bir tonla.

"Neden istifa ettiniz?"

"Sistemin güvenilir olmasını ve yasaların tarafsız bir şekilde uygulanmasını sağlamak amacıyla."

Madeleine, Gurney'e baktı. "Ne diyor bu?"

"Sanırım anladım. Ama bekleyip, görelim."

Flynn durumdan haberdar olduğu besbelli olsa da - zaten Beckert bu yüzden programa davet edilmişti - şaşkın bir yüz ifadesine büründü. "Neden bunun için istifa etmeniz gerekti ki?"

"Cory Payne benim oğlum." Bomba etkisi yaratacak bu haberi rahatsız edici bir soğukkanlılıkla vermişti.

"Cory Payne… oğlunuz mu?" Flynn'ın sorusu açıklamanın dramatik etkisini artırmayı amaçlıyor gibiydi.

"Doğru."

Madeleine inanmaz gözlerle ekrana bakıyordu. "John Steele'le Rick Loomis'i Cory Payne mi öldürmüş? Üstelik katil polis şefinin oğlu muymuş? Bu doğru olabilir mi?"

"Belki kısmen."

Flynn ellerini masanın üzerine koyup, “Bu durumda akla gelecek ilk soruyu sormama izin verin.”

Sorusunu soramadan Beckert açıklamaya girişti. “Nasıl olur da böylesine aldandım? Nasıl oldu da eğitimli bir polis olarak apaçık ortada olması gereken kanıtları göremedim? Bunları bilmek istiyorsunuz sanırım?”

“Bence herkes bu soruların yanıtlarım öğrenmek istiyor.”

“Elimden geldiğince yanıtlamaya çalışayım. Cory Payne benim oğlum. Doğru. Ama uzun zamandır görüşmüyoruz. Daha çocukluktan tam çıkmadığı dönemde dahi birtakım yanlış davranışları olmuştu. Birkaç kez suç işledi. Islahevi alternatifi olarak sert kurallarla idare edilen bir yatılı okula gitmesini sağladım. On sekiz yaşında mezun olduğunda onun için umutlarım vardı. Soyadını annesinin kızlık soyadı Payne olarak değiştirmesini de bunun büyüdükçe vazgeçeceği isyankarlıklarından bir yenisi olarak algıladım. Geçen sene White River’a taşındığında belki aramızın düzelebileceğim düşündüm. Şimdi geçmişe bakınca, bunların ne kadar aptalca umutlar olduğunu görebiliyorum. Çaresiz bir ebeveynin boş hayalleri. Tabii bu hayaller geçici bir süreliğine de olsa benim kanunlara, düzene, sisteme karşı beslediği düşmanlığı derinlemesine görmeme mani oldu.”

Flynn anlayışlı bir tavırla başını salladı. “White River’da Cory Payne’in gerçek soyadının Beckert olduğunu başka bilen var mıydı?”

“Bana babası olduğumun bilinmesini istemediğini söylemişti. Ben de bu isteğine saygı gösterdim. Eğer kendisi herhangi bir nedenden dolayı bunu açıklamışsa da benim haberim yok.”

“Onunla ne sıklıkla temas kuruyordunuz?”

“Bunu tamamen ona bırakmıştım. Zaman zaman ziyaretime gelirdi. Arada sırada akşam yemeği yerdik. Genellikle de ikimizi de kimsenin tanımayacağı yerlerde.”

“Onun ırk siyasetiyle ve polis eleştirileriyle ilgili ne düşünüyordunuz?”

“Kendimi bunların sadece ağzında geveleyip durduğu yeniyetme zırvalıkları olduğuna, sadece ilgi çekmeye çalıştığına inandırmıştım. Güçlü insanları tenkit

etmenin verdiği gücü hissetme çabası olarak. Eninde sonunda mantıklı davranacağını umuyordum. Ne yazık ki tam tersi bir yol izlediği açıkça ortada.” Flynn, Beckert’a uzun, anlayış dolu bakışlar yönelterek sandalyesinde arkasına yaslandı.

“Bu sizin açınızdan çok acı verici olmalı.”

Beckert belli belirsiz gülümsedi. “Acı, yaşamın bir parçası. Acıdan kaçamayız. Ama onun bizi yanlış şeyler yapmaya yönlendirmesine de müsaade edemeyiz.”

“Yanlış şeyler derken?” Flynn endişeli yüz ifadesine bürünmüştü. “Şu an konuştuğumuz konuyla ilgili nasıl bir yanlışlık olabilir ki?”

“Kanıtları gizlemek. Eski dostlardan yardım istemek. Soruşturma sonucuna müdahale etmek. Bizim baba oğul olduğumuzu gizlemek. Bunların hepsi yanlış olurdu. Böyle yaparak korumak için yaşamımı adadığım gerçek adalete, kanunlara, sisteme zarar vermiş olurdum.”

“Bu yüzden mi istifa ediyorsunuz? Amerika’nın en seçkin emniyet mensuplarından biri olarak, kendi isteğinizle işinizden ayrılmanızın nedeni bu mu?”

“Nedeni kamuoyunun adalete, kanunlara olan güvenine duyduğum saygıdır. Cory Payne davasına büyük çaba harcanmalı. Dışarıdan müdahale olduğuna dair en ufak bir şüpheye de yer bırakılmayacak şekilde şeffaf bir tutum izlenmelidir. Konumumu terk ederek bu amacı desteklemiş oluyorsam, bu uğurda ne gerekiyorsa feda edilmesi gerektiği gibi bundan da kaçınılmamalıdır.”

“Harika,” diye başıyla onayladı Flynn. “Güzel konuştunuz. Peki artık istifa ettiğinize göre bundan sonra ne olacak?”

“İstifamın White River şehir konseyi tarafından onaylanmasının ardından Belediye Başkanı Dwayne Shucker başka birini atayacak. Sonra da hayat devam edecek.”

“Son olarak temennilerinizi de alalım?”

“Adaletin işlemesini, kurban ailelerinin huzur bulmalarını diliyorum. Ve de adaletin kutsallığının her zaman ne kadar güçlü, ne kadar kişisel, ne kadar acı

verici olsa da geri kalan tüm nedenlerin üzerinde tutulmasını diliyorum. Tanrı White River'ı korusun. Tanrı Amerika'yı korusun."

Kamera sert fakat hislenmiş görünen Flynn'a doğru yaklaştı. "Evet, sevgili dostlarım. Bunun tarih kitaplarına geçecek bir program olacağını söylememiş miydim? Ekranda çok şey yaşamış biri olduğumdan bu konudaki görüşlerimin pek de mütevazı sayılmayacağını belirterek az önce en ilkeli, en samimi istifa konuşmalarından birine tanık olduğumuzu söylemek isterim. Tanrı yardımcınız olsun, Dell Beckert!"

Beckert'ın başını eğerek teşekkür edişinin ardından Flynn yeniden kameraya dönüp, milyonlarca yerel hayranı için onun simgesi haline gelen heyecanlı sesiyle konuşmaya başladı. "Ben Carlton Flynn. Benim penceremden görünenler bunlar. Kısa bir aranın ardından yeniden buradayız."

Gurney RAM TV'nin sitesinden çıkıp dizüstü bilgisayarını kapattı.

Madeleine şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Payne'in Beckert'ın oğlu ve tetikçi olduğunun kısmen doğru olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Oğlu olduğu konusunda kuşkum yok. Ama hikayenin onun suikastçı olduğu kısmı pek kesin değil."

"Şu riyakar Bay Flynn istifa konuşmasına bayıldı ama."

"Görünüşte öyle. Tabii bu gerçek bir istifa konuşması değildi."

"İstifa etmedi mi sence?"

"Ah, tabii ki etti. New York Başsavcılığı seçimlerine katılmak için White River Polis Teşkilatı'ndan istifa etti. Eğer yanılmıyorsam az önce onun seçim kampanyasının açılış konuşmasına tanık olduk."

"Sen ciddi misin? Hem de Rick'in öldüğü gün…"

Gurney'in çalan telefonu Madeleine'in sözünü kesti.

Gurney ekrana baktı. "Hardwick arıyor. Ondan Flynn'in programını izlemesini istemiştim."

Telefonu açtı. "Evet, Jack, ne düşünüyorsun?"

"Aşağılık dalavereci yine aynı şeyi yaptı."

Hardwick'in ne demek istediğini aşağı yukarı tahmin edebiliyordu ama yine

de sordu. “Neyi yine yaptı?”

“Bir felaketi zafere dönüştürmeyi. Önce oğlunun küçük yaşta işlediği suç için, ardından da karısının aşırı dozda aldığı uyuşturucu sonrası ölümünde yaptı bunu. Şimdi de iki kişinin katili oğlu için bir kez daha yapıyor. Dell ne yapıp ediyor, bir şekilde, sihirli ellerinin marifetiyle bu berbat durumları kendisinin muhteşem biri olarak resmedilmesini sağlayacak bir araç olarak kullanıyor. Yüce idealleri olan özverili bir insan. Herif her yeni ailevi felakette yüce gönüllülük zırvalıklarını sarf etme imkanı buluyor. Yetti artık!”

Konuşmanın ardından Gurney huzursuz bir sessizlik içinde bir süre öylece oturdu. Çalışma odasının penceresinden görülen gökyüzü iyice kararmıştı.

“Eee, Hardwick ne dedi?” diye sordu Madeleine.

“Beckert hakkında mı? Onun kendi çıkarlarını düşünen, dalavereci, sahtekar herifin teki olduğunu.”

“Katılıyor musun?”

“Bence az bile söyledi.”

“Az mı?”

Gurney başını yavaşça salladı. “Sıklıkla gerçekleştirdiği bu ahlaksızlıklarının arkasında çok daha kötü şeyler olduğuna dair içimde berbat bir his var.”

Üçüncü Kısım

Kimseye Güvenme

29

Gurney, Abelard’a 8:00’dan birkaç dakika önce ulaştı. Elle boyanmış, her an parçalanacak kadar eski duran küçük masalardan birine geçti. Akşamdan kalma ve uykulu görünen Marika sormadan duble espresso getirdi. Her seferinde değişen saç rengi bu kez metalik yeşille koyu mor karışımıydı.

Kahvesinden ilk yudumu aldığı sırada telefonu çaldı. Herhangi bir nedenle gelemeyeceğini söyleyecek olan Hardwick’in arıyor olduğunu tahmin ettiğinden ekranda Mark Torres adını görünce şaşırdı.

“Ben Gurney.”

“Umarım çok erken arayıp rahatsız etmemişimdir.”

“Hayır, erken değil ki.”

“Olaydan alındığını duydum.”

“Resmi olarak evet.”

“Ama tamamen değil mi?”

“Öyle denilebilir. Sizin için ne yapabilirim?”

“Sizin olayın gidişatıyla ilgili birtakım kuşkularınız olduğu izlenimine kapıldığım için arıyorum.”

“Ve?”

“Ve… galiba ben de aynı şekilde hissediyorum. Aslında, Cory Payne’i, Corolla’yı ve SSB mensuplarım vurulma olaylarıyla ilişkilendirecek çok sayıda delil var. Video görüntüleri, parmak izleri, muhbir ifadeleri. Yani onun katil olduğuna dair en ufak bir kuşkum yok. Büyük bir ihtimalle bunları SSB adına yaptı.”

“Ama?”

“Anlayamadığım şey neden bu kurbanları seçtiği?”

“Nasıl yani?”

“John Steele de Rick Loomis de yalnız tiplerdi. Anladığım kadarıyla birbirlerinden başka arkadaştan yoktu. Teşkilattakilerin çoğunun aksine SSB’yi düşman olarak görmüyorlardı. Hatta onlarla bir şekilde diyalog kurulması, siyahilere karşı aşırı şiddet uygulandığı ve sahte kanıtlar ayarlandığı iddialarının detaylı araştırılması arzusunda olduklarına dair bir izlenim edindim. Sözü nereye getireceğimi anladınız mı?”

“Direkt söyleyin.”

“White River Emniyeti’nde o kadar polis varken, ki içlerinde en az yüz tanesinin ırkçı olduğu gayet açıkça bilinirken, SSB’nin gidip Steele’le Loomis’i hedef olarak seçmesi çok tuhaf görünüyor. Neden kendi tezlerine en çok anlayış gösteren iki kişiyi öldürsünler ki?”

“Belki hedefler rastgele seçilmişti. Kurbanların SSB’ye karşı hislerinin olumlu oluşu da tamamen rastlantıdan ibaretti.”

“Eğer tek bir vurulma olayı olsaydı buna ikna olabilirdim. Ama iki?”

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz?”

“Çünkü birkaç sene önce Albany’deki soruşturma teknikleri seminerinde söylediğiniz bir şey hep aklımda. ‘Küçük tutarsızlıkları araştırmak önemlidir,’ demiştiniz. Anlatılan hikayeye tam oturmayan bir şey varsa genellikle o noktanın olayın anahtarı olduğunu belirtmiştiniz. Ben de tuhaf kurban seçiminin bu olayda anahtar rolü üsteleniyor olabileceğini düşünüyorum.”

“İlginç bir fikir. Peki aklınızda atacağınız bir sonraki adımla ilgili bir şey var mı?”

“Pek yok. Belki, şimdilik olan bitenden sizi haberdar etsem? Olan biteni aktarsam?”

“Olabilir. Hatta iyi olur. Ne kadar çok şey bilirsem o kadar iyi.”

“Harika. Teşekkürler. Sizi arayacağım.”

Gurney görüşmeyi sonlandırdığı sırada arkasındaki ahşap zemin gıcırdadı.

Sonra kaba, rahatsız edici bir ses, “Savcı bizim oğlanın kıçına tekmeyi bassa da bizimki işin peşini bırakmamış. Elde telefon, eşek gibi çalışıp duruyor. Çok etkilendim,” dedi.

“Günaydın Jack.”

Hardwick dönüp masanın diğer tarafına geçerek, altında kırılmasından endişe ettirecek kadar gıcırdayan sandalyeye oturdu. “Asıl sana günaydın.”

Marika’ya seslendi. “Kahve. Koyu ve sade.”

Eskimo kızak köpeklerininki gibi donuk gözlerini Gurney’de sabitledi. “Pekala, uykunu kaçıran nedir anlat Jack Amca’ya?”

“Dün geceki Carlton Flynn’de izlediklerimiz…”

“Flynn ahmağıyla sahtekar Beckert buluşmuş işte. Bununla ilgili mi bir şey soracaksın?”

Hiçbir şeye inanmamak, her şeyi alaya almak ve genelde huysuzlanmak Hardwick’in kişiliğinin bir parçasıydı. Ama Gurney buna katlanmaya razıydı zira bu alaycı yorumların altında iyi bir zeka ve dürüst bir ruhun olduğunu bilirdi.

“Okuduğum bazı yazılarda,” dedi Gurney. “Flynn’in başarısının arkasında boş konuşmaması, sıkı sorular sorabilmesi ve lafını esirgememesinin olduğu anlatılıyordu. Bu doğru mu?”

“Evet. Tam da senede otuz milyon kazanan birinden beklenilecek şekilde. Öfkeli beyazlar arasında bir hayli popüler biri.”

“Ama dün gece Dell Beckert’a sürekli istediği tarzda sorular sorup, karşısında hayranlıktan nutku tutulmuş gibi davrandı. Buna yorumun ne?”

Hardwick omuz silkti. “Paranın peşine düş. Gücün peşine düş.”

“Yani diyorsun ki Beckert’ta her ikisinden de Flynn’i süt dökmüş kediye çevirecek miktarda var, öyle mi?”

“Flynn çok şey görüp geçirmiş biri. Beckert da onun gibi. Ya da bir dev sıçan gibi. Gözü hep bir sonraki fırsatta. Hep ileriye, yukarılara çıkma isteği. Ardında ne kadar yıkıntı olduğu önemli değil. Ölmüş bir eş, zır deli bir evlat. Hiç sorun değil onun için.”

Marika kahvesini getirip önüne koyarken konuşmayı kesti. Fincanı alıp bir dikişte yaklaşık üçte birini bitirdi. “Eee, demek Kline sana kapıyı gösterdi. Kaçıncı günde? İki mi?”

“Üç.”

“Bunu nasıl başardın hakikaten?”

“Onun duymayı istemediği sorular sordum.”

“Tetikçiyle mi yoksa oyun alanıyla mı ilgili?”

“İkisinin birbirleriyle bağlantılı olduklarını düşünüyorum.” Hardwick içtenlikle meraklanmıştı. “Nasıl?”

“Bana oyun parkındaki cinayetler Steele’in öldürülmesinin misillemesi olarak gerçekleştirilmiş olamayacak kadar incelikle işlenmiş gibi geliyor.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“O cinayetler Steele vurulmadan önce planlanmış olmalı demek.”

“Aralarında bir bağlantı yok mu diyorsun?”

“Bence var ama Beckert’ın söylediği türden değil.”

“Vurulma ve döverek öldürme olaylarının arkasında aynı kişilerin olduğunu iddia etmiyorsun değil mi?”

“İmkansız değil.”

“Ama niye? İğrenç bir ırk savaşı çıkarmak için mi?”

“İmkansız değil.”

“Ama çok şüpheli.”

“Tamam. O zaman belki de başka bir amaç uğruna.” Duraksadı. “Vurulma olayıyla ilgili yürütülen soruşturmanın şefi Mark Torres’le telefonda konuştum. SSB tarafından infaz edildiği ileri sürülen iki White River polisinin aslında SSB’ye en ılımlı yaklaşanlar arasında olmaları üzerinde durdu. SSB’ye sempati duymaları amirlerini bir hayli kızdırmış olmalı.”

Hardwick büyük bir merakla, gözlerini kırpıştırarak Gurney’i dinliyordu.

Gurney sözlerini sürdürdü. “Bir de buna John Steele’in arkasını kollamasını söyleyen kısa mesajı eklersek…”

“Dur bir dakika. Emniyet teşkilatının koruyucu azizi Beckert’ın sırf siyasi görüşlerini beğenmediği için kendi adamlarını öldürttüğünü söylemiyorsundur umarım?”

“Bu çok aptalca olur elbette. Ama Steele ve Loomis’in vurulmalarıyla

Jordan’la Tooker’a gerçekleştirilen saldırının arasında bağlantı olduğuna dair belirgin işaretler, durumun resmi olarak resmedilenden çok daha karmaşık olduğunu gösteriyor.”

“Hangi işaretler?”

Gurney katillerin bir hayli dikkatli davranıp aynı zamanda da büyük dikkatsizlikler yaptığına dair sözlerini ona da tekrarladı. Son örneği de Poulter Caddesi’ndeki evden çıkıp şaşırtıcı derecede farklı güzergahlar izleyen iki araçla ilgiliydi. “Corolla’nın sürücüsü, Cory Payne, güvenlik ve trafik kameralarıyla dolu olduğu herkesçe malum ana caddelere yönelmiş. Ama motosiklet sürücüsü daha dolambaçlı bir rota tercih etmiş. En az on kez farklı yöne sapıp, tek bir kameranın görüş açısına bile girmemeyi başararak ortadan kaybolmuş. Kameralardan saklanmak için tedbir almak anlaşılabilir bir şey elbette. Asıl merak uyandırıcı soruysa Payne’in neden aynı şeyi yapmamış olduğu.”

Hardwick yüzünü mide ağrısı çeken biri gibi ekşitti. “Bu gariplikler Sheridan’ı rahatsız etmedi mi?”

“Büyük resmin yanında bunların önemsiz kaldığını iddia ediyor.”

“Hangi büyük resim?”

“Polis cinayetlerinin arkasında siyah radikallerle aklını kaçırmış bir beyaz çocuk olduğu, oyun alanındaki cinayetlerin sorumlusunun da bir grup beyaz ırkçı olarak ilan edildiği, sonunda tüm kötülerin yakalandığı ya da öldürüldüğü, Beckert’ı, yanına destekçilerini de alarak, siyasi kariyerinin üst basamaklarına yükseltecek büyük resim.”

“Eğer plan bu kadar açıksa neden Kline en başta seni işe karıştırdı ki?”

“Bence Kim Steele’in gösterdiği, kocasının ölümünde polis parmağı olabileceği manası taşıyan mesaj onu bir hayli rahatsız etti. Beckert’ın roketine kapağı atma niyetindeydi ama daha kalkışta roketin patlamayacağına emin olmak istiyordu. Benden dikkatle gözlemleyip felakete dönüşecek durumlarla ilgili onu önceden ikaz etmem bekleniyordu sanırım. Ama soruşturmadaki sözde hızlı ilerleme benim Beckert’la ilişkisini zedeleme ihtimalimin soruşturmanın

zayıf yanlarının açığa çıkmasından daha fazla endişe yarattığı bir ruh haline bürünmesine yol açtı.”

Hardwick soğuk soğuk gülümsedi. “Yalaka Kline. Şimdi ne yapacaksın?”

“İşin içinde garip bir şey var ve ben de onu bulmaya niyetliyim.”

“Kovulmuş olmana rağmen mi?”

“Öyle.”

“Son bir soru daha. Sabahın köründe beni ne diye çağırdın buraya?”

“Bana bir iyilik yapmak istersin diye umuyorum.”

“Sana iyilik yapmak benim kusursuz yaşamımın süsü zaten. Bu sefer ne istiyorsun?”

“Belki NYEP’deki eski dostlarından istifade ederek Beckert’ m geçmişini biraz daha didikleyebilirsin diye düşündüm de.”

“Amaç?”

“Mesela Turlock’la ilişkisiyle ilgili şu an için bilemediğimiz herhangi bir şey. Ya da ne bileyim, ilk karısıyla, oğluyla ilgili. Eğer bir polis çocuğu polis öldürmeye başlamışsa, geçmişinde çok çirkin şeyler olduğunu düşünmek için dahi olmaya gerek yok. Bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Hardwick bir kez daha aynı şekilde güldü.

“Komik olan ne?”

“Bariz bir şekilde Beckert’ı suçlamak için teori üzerine teori oluşturmaya çalışıyorsun.”

“Alakası yok. Sadece bu insanları daha iyi tanımak istiyorum.”

“Tabii tabii. O kendini beğenmiş, aşağılık heriften sen de en az benim kadar nefret ediyorsun. Bu yüzden de onu zor duruma sokacak bir şey bulmaya çalışıyorsun.”

Hardwick’in aynı konuyla ilgili Kline’ın söylediklerine benzer bir yorum yapması bunda gerçeklik payı olduğunu akla getirse de Gurney hâlâ o kanaatte değildi.

Hardwick devam etmeden önce düşünceli bir tavırla kahvesinden bir yudum aldı. “Ya Beckert haklıysa?”

“Hangi konuda?”

“Steele ve Loomis konusunda. Jordan ve Tooker konusunda. Çürük yumurta Cory ve kaçık Gort Kardeşler konusunda. Ya pislik herif bunların hepsinde haklıysa?”

“Rüzgarın yönünü değiştirerek haklıymış gibi görünebiliyor. Onunla ilgili tek doğru bu. Daha üç gün önce Steele’in Jordan’la Tooker tarafından vurulduğunu iddia ediyordu. Sonra onların olay sırasında tanınmış bir rahiple birlikte oldukları anlaşılınca ustalıklı ayak hareketleriyle tetiği çekmemiş olabileceklerini ama azmettirici olduklarını söyledi.”

“Bu doğru olabilir. Bu arada bu rahibi ne kadar tanıyorsun?”

“Bu ne demek şimdi?”

“Onun gerçeği söylediğini varsayıyorsun. Belki de onların yanında olduğunu söyleyerek Dell Beckert’ı zor durumda bıraktığı için inanmaya meyillisin.”

Gurney düşüncelerinin bu şekilde etki altında kalarak oluştuğuna inanmak istemiyordu ama Hardwick’in sözleri onu huzursuz etmişti. O ana dek rahip görüşmek istediği insanlar listesinin yukarısında değildi. Şimdiyse en üstte yer alıyordu.

30

Aziz Thomas Reformist Episkopal Kilisesi başrahibi Muhterem Peder Whittaker Coolidge, daha önceden planlanan on buçuktaki vaftiz töreninden önce bitmesi şartıyla Gurney'le görüşmeyi kabul etti. White River istikametindeki bütün hız kurallarını hiçe sayan Gurney dokuz kırk beşte kiliseye ulaştı.

Kilise, Bluestone'u Grinton'dan ayıran geniş bulvardaydı. Üç yanı, taşları yosun tutmuş eski mozole, melek heykelleri ve yıpranmış mezar taşlarıyla dördüncü tarafıysa otoparkla çevrili, sivri, ahşap çatılı, pencereleri vitraylı, yüksek çan kuleli, eski, kırmızı tuğla bina bulvarın hemen yan tarafında kalıyordu.

Gurney arabasını boş otoparka bıraktı. Buradan kilisenin bahçesinden geçip, Peder Coolidge'in kullanmasını söylediği arka kapıya uzanan küçük bir patika vardı.

Yolda birkaç adım attı. Mezar taşları üzerindeki yazılara biraz daha yakından bakmak için durdu. Yazılı doğum tarihlerinden bazıları on sekizinci yüzyıl sonlarına dek ulaşıyordu. Ölüm tarihlerinin çoğuysa bin sekiz yüz otuzlarla kırklar arasındaydı. Eski mezarlıkların çoğunda olduğu gibi çok sayıda mezar taşı o zamanki yaşam süresinin kısalığını hüzünlü biçimde gözler önüne seriyordu.

"Dave?"

Uzun boylu, seyrek saçlı, kısa kollu gömlekli, Bermuda şortlu, ayağında Birkenstock sandaletleriyle bir adam en özenli mezarlardan birinin başucundaki, kanatları açık bir melek heykelinin hemen yanındaydı. Sigarasından son bir nefes daha çekip meleğin kanadının kenarına bastırarak söndürdü. Sonra da izmariti mezarın başındaki suluğun içine attı. Ardından dişlerini göstererek gülümseyip Gurney'e doğru yürüdü. "Ben Whit Coolidge. Bakıyorum da

tarihimiz ilginizi çekmiş. Burada yatanlardan bazıları ihtilaflara konu olan Albay Ezra Willard'la yaşıttır. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Parkta heykelini gördüm."

"Bazı yurttaşlarımızın kaldırılmasını istedikleri heykel. Haksız da sayılmazlar."

Gurney bir şey söylemedi.

"Evet," dedi Coolidge tuhaf bir sessizliğin ardından. "Ofisime geçelim. Orası özel konuşmak için daha iyi."

Gurney özel konuşmanın ofisinde, ölülerle dolu bir mezarlığa kıyasla nasıl daha iyi olacağını aklından geçirmeden edemese de başını sallayıp, yan kapıdan, toz ve kuru tahta kokan kilisenin holüne yönelen rahibin peşine takıldı. Sağ taraftaki bir kapının altından ışık geliyordu. Coolidge de o tarafa yöneldi.

Oda Gurney'in çalışma odasının yaklaşık iki katı büyüklüğündeydi. Bir yanda, arkasında deri bir büro sandalyesi bulunan bir masa yer alıyordu. Diğer yandaysa ateşinin sönmeye yüz tuttuğu küçük bir şömine vardı. Şöminenin her iki yanına birer deri koltuk yerleştirilmişti. Odadaki tek pencere binanın bu kısmındaki mezarlığa bakıyordu. Karşı duvardaysa biri Rahibe Teresa diğeri Martin Luther King'e ait iki büyük fotoğraf asılıydı.

Gurney'in onlara baktığını gören Coolidge açıklama ihtiyacı hissetti. "Modern çağdaki iyilik timsallerini Ortaçağ'ın tuhaf, dogmatik karakterlerine yeğlerim." Koltuklardan birini gösterdi. Gurney oturunca o da karşısına geçti. "Telefonda bu korkunç, vahşi olayların soruşturmasında görevli olduğunuzu söylemiştiniz. Tam olarak hangi görevde olduğunuzu sorabilir miyim?"

Ses tonundan, araştırıp Gurney'in olayla ilgili resmi bağının bir hayli zayıflamış olduğunu tespit ettiği anlaşılıyordu.

"Öldürülen polislerin eşleri benden kocalarının ölümlerinin ardındaki nedenleri incelememi istedi. Gerçeğin, sonu nereye varırsa varsın, sadece gerçeğin ortaya çıkmasını istiyorlar."

Coolidge merakla başını eğdi. "Bizim emniyetin zaten gerçeği ortaya çıkardığını sanıyordum. Yanılıyor muyum?"

“Polisin emin gibi göründüğü hipotezinin yeterince doğrulandığını sanmıyorum.”

Gurney’in yanıtı olumlu bir etkiye neden olmuş gibiydi. Coolidge’in gerginlikle kat kat olmuş göz kenarlarında bariz bir rahatlama emaresi vardı. Gülüşü de artık daha doğaldı.

“Açık fikirli biriyle sohbet etmeyi hep sevmişimdir. Sizin için ne yapabilirim?”

“Bilgiye ihtiyacım var. En geniş ölçekte. Çünkü neyin önemli olup olmadığını henüz bilmiyorum. Belki siz bana Jordan ve Tooker’la ilgili bildiklerinizi anlatarak başlayabilirsiniz?”

“Marcel ve Virgil.” Böyle söyleyerek Gurney’i düzeltirken sesinde belli belirsiz bir azarlama tınısı da sezilmiyor değildi. “İftiraya uğradılar. Şimdi bile Memur Steele cinayetine karıştıklarına dair imalar yapılmak suretiyle iftiraya maruz kalıyorlar. Oysa benim bildiğim kadarıyla bunu doğrulayacak bir kanıt yok.”

“Memur Steele vurulduğu sırada onlar sizinle birlikteydiler, değil mi?”

Coolidge devam etmeden önce bir anlığına duraksadı. “Hem de bu odadaydılar. Marcel sizin oturduğunuz koltuktaydı. Virgil de yanındakinde. Ben de şimdi oturduğum yerdeydim. Üçüncü buluşmamızdı.”

“Üçüncü mü? Bu buluşmaların bir amacı var mıydı?”

“Barış, ilerleme, yasal süreç.”

“Nasıl yani?”

“Olumsuz enerjiyi olumlu hedefe yönlendirme amacı olabilir mesela. Onlar öfkeli gençlerdi. Bu anlaşılabilir bir şey. Ama sağa sola bomba atacak tipler değillerdi. Katil olmadıktan da kesin. Adaleti, gerçeği arıyorlardı. Belki biraz da size benziyorlardı.”

“Hangi gerçeği arıyorlardı?”

“Polis teşkilatında örtbas edilmiş, çeşitli yasadışı olayların ortaya çıkmasını istiyorlardı. Özellikle de görev suistimallerinin.”

“Kesin olarak bildikleri şeyler mi vardı? Suçlama yapabilmelerini sağlayacak

kanıtlar?”

“Siyahi Amerikalıların kanunsuz yollarla gözaltına alındıklarını hatta öldürüldüklerini biliyorlardı. Bunu destekleyecek bilgiye ulaşma çabasındaydılar. Dava dosyaları gibi.”

“Nasıl?”

“Yardım alıyorlardı.”

“Yardım mı?”

“Doğru.”

“Pek bir şey anlamadım.”

Coolidge bakışlarını şöminedeki kömürlerin titreşen küçük mavi alevine dikti. “Ben yalnızca onların adaletin yerini bulmaları isteğini paylaştığımı ve onların da bu konuda iyimser gördüğümü söyleyebilirim.”

“Belki biraz daha ayrıntı verebilirsiniz?”

Coolidge bir hayli kederli görünüyordu. “Olaydan doğrudan etkilenmiş olanların görüşlerini almadan daha fazla bir şey söyleyemem.”

“Anlıyorum. Şimdilik Marcel’le Virgil’in sizinle nasıl görüşmeye başladıklarını anlatabilir misiniz peki?”

Coolidge duraksadı. “Konuyla ilgilenen başka biri gönderdi bana onları.”

“Tabii o da üzerinde etraflıca düşünüp taşınmadan adını açıklayamayacağınız biri, sanırım?”

“Doğru.”

“John Steele ile Rick Loomis’in Siyahileri Savunma Birliği’yle arada bir diyalog başlatma çabasında olduklarını biliyor muydunuz?”

“Şu aşamada bilip bilmediğimi söylemeyi de doğru bulmuyorum. Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz. Sırlara saygı duymamız gerek.”

“Haklısınız.” Gurney’in tecrübeleri, görüştüğü kişiyle aynı fikirde olmanın onu sorgulamaktan daha fazla bilgiye ulaşma imkanı tanıdığını söylüyordu. Arkasına yaslandı. “Çok haklısınız.”

Coolidge iç çekti. “Ben tarih eğitimi alıyorum. Siyasi ayrımların Amerika’da yeni bir kavram olmadığının farkındayım. Neredeyse her konuda ciddi öfke dolu

fikir ayrılıklarımız var. Ama şu anki ayrışma yaşamım boyunca gördüğüm her şeyin ötesinde. İnternette birbiri ardına yayınlanıp duran haberlerin asıl gerçeklerle alakasının olmamasıysa asıl tuhaf durum. Daha fazla iletişim daha fazla ayrıma neden oluyor. Siyaset denen şey artık bağırıp çağırmadan, yalanlardan ve tehditlerden ibaret. Siyasi sadakat de kimden nefret edip kimi sevdiğiniz manasına geliyor. Ve tüm bu cahilce fikirleri saçma sapan gerçekleri kanıtlamak maksadıyla kullanıyorlar. Bir fikir ne kadar aptalcaysa o kadar taraftar buluyor. Siyaseten, mantıken ortada, merkezde kalma imkanı artık giderek yok oluyor. Ve adalet sistemi…"

Başını iki yana sallayıp, ellerini iki yana açıp, yumruklarım sıktı. "*Adalet* sistemi! Tanrım, ne kadar da yanlış bir isim!"

"Özellikle White River için mi?"

Coolidge bir süre sönmekte olan alevleri seyrederek sustu. Tekrar konuştuğunda sesi daha soğukkanlı olsa da içerdiği hüzün değişmemişti. "Larvaton'da eskiden bir araba yıkamacısı vardı. Soğuk günlerde yollara tuz dökülür, arabaların yıkanması gerekirdi. İşte böyle günlerde yıkama makinesi ya çalışmaz ya da saçma sapan şeyler yapardı. Durulaması gerekirken sabunlamaya ya da sabunlama yapması gerekirken durulamaya geçerdi. Lastiklere cila püskürtürdü. O dondurucu soğukta suyu tam güçle püskürtüp arabayı buz küpüne çevirirdi. Kapılar yapışır, sürücü içeride mahsur kalırdı. Hatta suyu bazen arabanın kaportasına zarar verecek kadar hızlı püskürttüğü bile olurdu."

Bakışlarını şömineden Gurney'in soran gözlerine yöneltti. "Aynı bizim mahkemelerimiz gibi. *Adalet* sistemimiz gibi. En iyi durumda tahmin edilemez maskaralıklar yapar. Kriz anlarındaysa tam bir felakettir. Savunmasız insanların bu çılgın makinenin dişlilerine teslim edilmesi ne acı verici!"

"Peki… tüm bu anlattıklarınız sonucunda nasıl bir karar verdiniz?"

Coolidge'in cevap vermesine fırsat kalmadan Gurney'in telefonu çaldı. Cebinden çıkardığı telefonun ekranında Torres'in adını görünce de sessize alıp yeniden cebine koydu. "Özür dilerim."

"Nasıl bir karar mı verdim? Yaklaşan başsavcılık seçimlerinde Maynard

Biggs’i destekleme kararı verdim.”

“Neden onu?”

Coolidge elleri dizinde, koltuğunda öne doğru eğildi. “Mantıklı bir adam. İlkeli. Dinlemeyi biliyor. Konuşmadan önce karşısındakini dinliyor. Sağduyuya inanıyor.” Yeniden arkasına yaslanırken öfkesini ortaya koyarak yumruklarını sıktı. “Elbette bu vasıfların günümüz siyasi iklimi için korkunç noksanlıklar olduğunun farkındayım. Ama aklıselimin, dürüstlüğün hüküm sürmesi için direnmek mecburiyetindeyiz. Karanlıktan aydınlığa çıkmalıyız. Maynard Biggs doğru yöndeki bir adım olur. Dell Beckert değil!”

Rahibin sesindeki bu ani düşmanca tonlama Gurney’i şaşırtmıştı.

“Beckert’ın kamu hizmetinden çekildiğini açıkladığı istifa konuşmasını ciddiye almadınız mı?”

“Keşke o kadar şanslı olsaydık! Görüyorum ki son haberi duymamışsınız.”

“Hangi haberi?”

“RAM TV bağlantılı bir anket yapıldı ve seçmenlere Beckert’la Biggs arasında bir seçim olsa kime oy verecekleri soruldu. Ve sonuç berabere çıktı. İşin korkutucu yanı Beckert henüz resmi olarak yarışa girmiş değil.”

“Sözlerinizden onunla ilişkilerinizin hiç iyi olmadığını anlıyorum.”

“Kişisel bir ilişkim yok. Ama korkunç hikayeler kulağıma kadar geldi.

“Ne tür hikayeler?”

Coolidge sözlerini dikkatle seçmeye çalışıyor gibiydi. “Suçlara iki farklı tarzda yaklaşıyor. Tutkudan, zayıflıktan, bağımlılıktan, ihtiyaçtan, adaletsizlikten kaynaklanan suçlara sert yaklaşarak, genellikle de şiddet kullanarak müdahale ederken düzeni koruma adına gerçekleştirildiği ileri sürülen polis suçlarına hiç aldırmıyor hatta bunu teşvik ediyor.”

“Örneğin?”

“Tutuklanıp eğer kefaleti ödeyemezse haftalarca cezaevinde kalacağını ya da en ufak bir direnmede kemikleri kırılırcasına dövüleceğini bildiğinden polislerle konuşmaktan bile korkan azınlık mensubu bir vatandaşa her yerde rastlayabilirsiniz. Ama karşısına çıkan zavallı bir uyuşturucu müptelasını

acımasızca öldüren bir polis zerre kadar sorun yaşamıyor. Hem de hiç. Beckert'ın sevmediği biriyseniz vay halinize. Ama rozetiniz varsa birini rutin bir kontrolde rahatlıkla öldürebilirsiniz. Doğru dürüst sorgulanmazsınız bile. Bu iğrenç - faşist demekten yine de kaçınıyorum - kültürü, özel ordusu gibi gördüğü emniyet teşkilatına sokan kişi Beckert'tır."

Gurney başını salladı. Düşüncelere dalmıştı. Başka koşullar altında Coolidge'in bu genellemelerini didik didik etmeye çalışırdı ama şu an için öncelikleri farklıydı.

"Cory Payne'i tanır mısınız?"

Coolidge tereddütle, "Evet," dedi. "Tanırım."

"Onun Beckert'ın oğlu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Nereden bileyim?"

"Siz söyleyin."

Coolidge'in bakışları sertleşti. "Sanki suçluyor gibisiniz."

"Özür dilerim. Sadece mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışıyorum. Payne'le ilgili düşünceleriniz nedir?"

"Benim işimdeki bir insan binlerce itiraf duyar. Hayal edilebilecek her türlü suçun itiraflarını. İnsanların ruhları, düşünceleri, suç nedenleri günah çıkartırlarken tüm çıplaklığıyla ortaya dökülür. Yıllarca bu itirafları dinleye dinleye kişilerin karakterlerini analiz etmede iyice ustalaştım. Bu yüzden size Cory Payne'in iki polis memurunu öldürdüğü iddiasının tamamen saçmalıktan ibaret olduğunu söyleyebilirim. Cory sadece konuşur. Öfkeli, ateşli, suçlayıcı bir kişiliği olduğu ortada ama sizi temin ederim, sadece konuşur."

"Ama," dedi Gurney. "Onun her iki vurulma olayı sırasında doğru zamanda doğru yerde olduğunu gösteren bol miktarda kamera görüntüsü ve parmak izi var. Ve her iki olaydan sonra da olay mahallinden kaçmış."

"Eğer bu doğruysa mutlaka böyle yapmasının sizin varsaydığınızdan başka bir nedeni olmalı. Çünkü Cory Payne'in birini soğukkanlılıkla öldürdüğü fikri çok aptalca."

"Onu bunları söyleyecek kadar iyi mi tanıyorsunuz?"

“Eyaletin bu bölgesinde beyazların siyasi tavrı hep aynıdır. Neredeyse hiç ilerleme olmaz. O yüzden herkes birbirini iyi tanır.” Coolidge saatine baktı, kaşlarını çattı ve aniden ayağa kalktı. “Zamanımız doldu. Vaftize hazırlanmam lazım. Hadi.”

Gurney’e kendisini izlemesini işaret ederek kilisenin bahçesine, oradan da otoparka yöneldi. Arabanın yanına geldiklerinde de, “Cesaretli ve tedbirli olabilmek için dua edin,” dedi.

“Tuhaf bir birleşim.”

“Çünkü durum tuhaf.”

Gurney başıyla onayladı. Ama aracına binmek için hareketlenmedi.

Coolidge bir kez daha saatine baktı. “Başka bir şey daha mı var?”

“Payne’le buluşmak isterim. Bunu ayarlamanız mümkün mü?”

“Tutuklayabilesiniz diye mi?”

“Kimseyi tutuklama yetkim yok. Ben özel çalışıyorum.”

Coolidge yüzüne uzun uzun baktı. “Öldürülen polislerin eşleri için bilgi toplamaktan başka bir maksadınız da yok, öyle mi?”

“Doğru.”

“Ve Cory’nin size güvenmesi gerektiğini düşünüyorsunuz?”

“Bana güvenmek zorunda değil. Telefonla da konuşabiliriz. Ona sadece tek bir şey soracağım. Eğer işin içinde değilse saldırıların gerçekleştiği evlerde ne arıyordu?”

“Bu mu?”

“Bu.” Aslında Gurney kolaylıkla onlarca soru daha bulabilirdi ama şu an için işi karıştırmanın sırası değildi.

Coolidge kararsız bir tavırla başını salladı. “Bunu biraz düşüneyim.”

El sıkıştılar. Adamın iri, yumuşak avucu ter içindeydi.

Gurney kırmızı tuğla binaya baktı. “Bu Aziz Thomas, şüpheci Thomas dedikleri kişi değil miydi?”

“Öyle. Ama benim acizane görüşüme göre ona aslında Zeki Thomas denmeliymiş.”

31

Eğer şüphe zekanın işareti olsaydı, bende paçalarımdan akacak kadar olurdu, diye düşündü Gurney kilise otoparkından çıkarken. Üstelik bu çok ama çok rahatsız edici bir özellikti.

Zihni sorularla doluydu. Coolidge'in yaptığı yorumlar gerçeklere mi dayanıyordu yoksa sadece siyasi görüşünü mü yansıtıyordu? Jordan'la Tooker çözüm arayan iyi niyetli insanlar mıydılar yoksa fikirlerine itibar kazandırmak maksadıyla, gerçek niyetlerini gizleyerek kandırdıkları rahibin onayını mı almaya çalışmışlardı? Beckert gücü elinde toplamaya sevdalı kaçığın teki miydi yoksa suçlularla dolu karmaşanın hakim olduğu bir ortamda kanunları başarıyla uygulayan bir kahraman mıydı? Tabii bir de Judd Turlock vardı. Yüz ifadesinin ortaya koyduğu kadar sert bir polis miydi yoksa o duygusuz gözlerin arkasında her denileni yapmaya hazır bir emir eri mi gizliydi? Peki ya Mark Torres? Genç dedektifin iletişim kurma çabaları göründüğü gibi mi kabul edilmeliydi? Yoksa bunun altında başka bir niyet mi gizliydi? Belki de onun görevi buydu.

Torres'i düşününce rahiple görüşürken onun aradığını hatırladı. Grinton'ın köşesinde, yanık kokulu bir caddede sağa yanaşıp durdu. Mesajı dinledi.

"Ben Mark. Taşocağı baskınının başarısızlıkla sonuçlandığını bildirmek için aramıştım. Müsait olduğunuzda görüşelim."

Acaba bu başarısızlık, olaydaki başka kuşkuların da doğmasına neden olacak mı diye merak ederek hemen onu aradı.

Torres biraz mahcup gibiydi. "Durum çok hassas. Bu yüzden mesajda açık konuşamadım."

"Sorun ne?"

"K9 takip köpeği öldürüldü."

"Gort Kardeşlerin peşindeyken mi?"

“Doğru. Terk edilmiş taşocaklarının hemen orada.”

“Nasıl öldürüldü?”

“Başına atılan bir okla. Çok garip. Bana bahçe kapılarındaki işareti hatırlattı.”

Gurney bir gözüne ok saplanmış insan kafatasını gayet net hatırlıyordu. Yaklaşmayın anlamındaki bu işaret zaten kolay kolay unutulacak gibi de değildi.

“Köpek bakıcısına bir şey oldu mu?”

“Hayır. Sadece köpek. Okun nereden geldiği anlaşılamadı. Başka bir köpek gelecek. Ayrıca eyalet emniyetinden bir helikopter kızılötesi yer tespit cihazlarıyla destek ekibi getiriyor.”

“Basına herhangi bir resmi açıklama yapıldı mı?”

“Tek kelime bile edilmedi. Durum kontrolden çıkıyormuş gibi görünmesin diye ağızlarını sıkı tutuyorlar.”

“Uzun lafın kısası Gort Kardeşler okları, pitbulları ve dinamitlerle hâlâ oralarda bir yerdeler, değil mi?”

“Öyle görünüyor.”

Torres susmuştu ama Gurney konuşmanın henüz bitmediğini sezinliyordu. “Konuşmak istediğiniz başka bir şey daha mı var?” Torres boğazını temizledi. “Kanıtım olmadan bazı şeyleri söylemeyi doğru bulmuyorum.”

“Ama…”

“Şey, sanırım Beckert’ın Gort Kardeşlere olan nefreti sır değil.”

“Ve…”

“Köpeğin başına gelen, bu nefreti katlamış gibi.”

“Yani?”

“Gort Kardeşler ele geçerse çok kötü şeyler olabilir. Judd Turlock operasyonu bizzat yönetmek üzere taşocağına gidiyor.”

“Gort Kardeşlerin öldürüleceğini mi düşünüyorsun? Beckert’ın onlara olan nefretinden dolayı?”

“Yanılıyor olabilirim.”

“Beckert teşkilattan ayrıldı sanıyordum.”

“Teorik olarak öyle. Resmi açıklama yapılıncaya kadar göreve Turlock vekalet

edecek. Zaten konu da bu. Turlock, Beckert'ın sözünden çıkmaz. Burada hiç kimse değişiklik olacağına inanmıyor."

"Bu da seni rahatsız ediyor, öyle mi?"

"Gösterilmeye çalışılan bir şeyin gerçekten farklı oluşu beni hep rahatsız eder. Normalde istifa işten ayrılmak demektir. Ayrılmış gibi yapmak değil. Anlatabiliyorum değil mi?"

"Kesinlikle." Görünenlerle gerçekler arasındaki farklılığın endişe verici bir yanı vardı elbette ama gerçeklere erişebilmek için sahte kabukların kırılması zorunluluğu zaten hemen her türden soruşturmanın temel sıkıntılarından birini oluştururdu. "Bana başka söyleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Şimdilik yok."

Gurney görüşmeyi sonlandırdığı sırada hâlâ dinlemediği bir sesli mesajının daha olduğunu fark etti. Dr. Walter Thrasher'ın mesajını dinlememişti. Hazır park halindeyken onu da dinlemeye karar verdi.

"David, ben Walt Thrasher. Şu senin kazı alanında şu ana dek buldukların, tarihi açıdan tahminimizden ilginç görünüyorlar. Orayı daha ayrıntılı incelemek için iznini istiyorum. Lütfen ilk fırsatta beni ara."

Thrasher'ın orada ilgisini çeken her neyse şu an için Gurney'i pek meraklandırmamıştı. Yine de adli tabiple yapacağı telefon görüşmesi başka konulan açmak için fırsat yaratabilirdi.

Numarayı tuşladı.

Karşı taraf telefonu ilk çalışta açtı. "Thrasher."

"Mesajınızı aldım. Kazıyla ilgili."

"Ah, evet. Kazı. Biraz daha eşelemek istiyorum. Bakalım orada başka neler varmış."

"Özel olarak aradığınız bir şey var mı?"

"Evet. Ama ne olduğunu söylememeyi tercih ederim. En azından şimdilik."

"Değerli bir şey mi?"

"Anladığımız anlamda değil. Yani gömülü bir hazine filan değil."

"Neden söylemiyorsunuz?"

“Temelsiz yorum yapmaktan nefret ederim. Somut kanıtlara pek düşkünümdür açıkçası.”

Gurney, işte bu aradığım fırsat diye düşündü. “Kanıt dediniz de, Jordan’la Tooker’ın madde testleri laboratuvardan ne zaman çıkar sizce?”

“Çıktı. Dün öğleden sonra Turlock’a e-postayla gönderdim.”

“Turlock’a?”

“Şu an şef o değil mi?”

“Evet,” dedi Gurney kendinden emin bir tavırla. Bir belirsizlik olduğu hissini vermek istemiyordu. “O da büyük bir ihtimalle izin raporunuzu savcılığa gönderir. Ben de Sheridan’dan alırım. Özellikle ilgilenmemi gerektiren bir şey var mı raporda?”

“Ben gerçekleri rapor ederim. Onları önem sırasına koymak sizin işiniz.”

“Peki tespit ettiğiniz maddeler…”

“Alkol, midazolam, propofol.”

“Propofol… Michael Jackson’ın aşırı dozdan ölümüne neden olan madde miydi?”

“Doğru.”

“Propofol damardan alınır değil mi?

“Evet.”

“Herkesin kolayca ulaşabileceği bir madde olduğunu sanmıyorum.”

“Değil zaten. Ortalama bir bağımlı için kullanılması bir hayli tehlikeli bir madde.”

“Neden?”

“Çok güçlü bir yatıştırıcıdır ama tedavi etkisi dardır.”

“Yani?”

“Tavsiye edilen kullanım miktarı zehirlenme miktarına çok yakındır.”

“Yani aşırı dozdan ölüm riski yüksek?”

“Sokaklardaki uyuşturucuların hepsinden çok. Ayrıca antidotu da yok. Diğerlerinde kullanılan Narcan veya benzeri bir ilaç yok yani. Kısacası bir kez sınırı geçmişseniz geri dönüş imkansızdır.”

“Onların ölüm nedeni aşırı doz Propofol mü?”

“Her iki şahıs da, kalp ve solunum sistemlerinin durmasına yol açan boğulma neticesinde ölmüş. Temel ölüm nedeni bu. Propofol’ün zehirleyici etkisinden ziyade sakinleştirici olarak kullanıldığını söyleyebilirim.”

“Ayaklarının altı dağlanırken can acısı hissetmesinler diye mi? Kurbanları sakin ve daha kontrol edilebilir halde tutabilmek için mi?”

“Maddenin sakinleştirici etkisinden böyle sonuçlara ulaşmak mümkün.”

“Bu olay her geçen gün daha ilginç bir hal alıyor, değil mi?”

“Kesinlikle. Zaten siz aradığınızda da otopsiyi yeni bitirmiştim.”

“Kimin otopsisini?”

“Memur Loomis’in.”

“Sanırım ölüm nedeninin kurşunun temporal lobda yarattığı komplikasyonlar olduğunu tespit ettiniz?”

“Temporal lobda yaralanma var ama delinme yok. Sadece bu kadar olsaydı büyük ihtimalle iyileşirdi. Başka sorunlar çıkmış olmalı. Tabii beyin yaralanmalarında hiçbir şeyden emin olamazsınız. Ölümüne aslen doku kaybının neden olduğu komplikasyonlarla, kan zehirlenmesi ve beyin sapındaki, özellikle de omurilik soğanındaki kanama neden olmuş.”

Gurney şaşırmıştı. “Söylediğiniz bölgeyle yaralandığı yer arasında nasıl bir bağlantı var?”

“Herhangi bir bağlantı yok.”

“Aklım karıştı. Şimdi siz ölümüne şakağından vurulmasının ardından gelişen komplikasyonlar yol açmamış mı diyorsunuz?”

“Ölümüne beyin sapına sokulan buz kıracağının neden olduğu komplikasyonlar sebep olmuş.”

32

Gurney’in, Thrasher’a aklına gelen tüm soruları sormaya vakti yoktu. Bu yüzden üç büyük soruya odaklandı.

Birinci soru: Loomis’in durumu beyin sapının delinmesinden ne kadar süre sonra ağırlaşmaya başladı?

Bu sorunun yanıtı ilk belirtinin bir saatle yirmi dört saat arasında ortaya çıkabileceğiydi. Meydana geldiği beyin bölgesinde daha ayrıntılı tetkikler yapılmadan soruya daha net bir yanıt vermenin imkanı yoktu. Ancak White River Emniyeti ya da bölge savcısının böyle bir talepte bulunması durumunda bu türden bir ayrıntılı inceleme yapılabilirdi.

İkinci soru: Hastaya saldırı gerçekleştiği anda durumunu takip eden cihazlardan birinin bile alarmı neden devreye girmemişti?

Bunun yanıtı da Loomis’in içinde bulunduğu derin koma halinin onun ani fiziksel tepkiler vermesini olanaksız hale getirdiği biçiminde oldu. Ayrıca bu cihazların alarmları kalp ve solunum sistemlerinin yalnızca beyin kökünde kanama, kanda zehirlenme ya da genel durumun kötüye gitmesi nedeniyle durması durumunda devreye girecek şekilde çalışırlardı.

Üçüncü soru: Buz kıracağı gibi iri bir cisimle yapılan yaralanma, görevli hemşirelerin dikkatini çekecek kadar kanamaya neden olmaz mı?

Bunun yanıtı da yaranın açısının dikkatle ayarlanıp, ana damarların delinmemesi durumunda fazla bir kanama olmayacağıydı. Zaten otopsi de bunu ortaya çıkarmıştı. Temel tıp bilgisi ve iyi bir anatomik çizelgeyle bu o kadar da zor değildi. Buna ek olarak müdahalenin yapıldığı yer küçük bir yara bandıyla da kapatılmıştı.

Gurney işin bu kadar basit bir şekilde sonlandırılmış oluşundan elinde olmadan etkilenmişti.

Thrasher asistanının otopsi sırasında yaptığı yorumların bant kaydının çözümlemesini kısa sürede bitireceğini de ekledi. Sonrasında da ‘yeniden tetkik edilmesi gerekli, ilk inceleme’ başlığı altında bir rapor hazırlayacağını, bunun elektronik kopyalarını da Mark Torres’e ve Loomis olayının resmi soruşturma amirine göndereceğini söyledi.

Gurney, Torres’in raporu alır almaz komuta zinciri doğrultusunda Turlock’a ileteceğini onun da bilgileri derhal Beckert ile paylaşacağını biliyordu. Bu süreç devam ederken birinin de hastaneye gidip Loomis’in orada yattığı ve yaralanma olayının meydana geldiği zaman zarfında yoğun bakım servisindeki görevli personelle tüm ziyaretçi listelerini alması gerekiyordu.

Gurney’in amacı da resmi sıfatının sonlandığı herkesçe bilinmeden bir an evvel hastaneye gidip üzerinde herhangi bir oynamaya mahal vermeden bu listeye ulaşmaktı.

Bankoda yine aynı permalı beyaz saçlı, masmavi gözlü, şık kadın oturuyordu. Gurney’i hatırlayıp hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. “Meslektaşınız için çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim.”

Kadın iç çekti. “Keşke siz polislerin verdiği bu kayıpların değeri herkes tarafından daha çok takdir edilse.”

Başını salladı.

Kadın gülümseyip, “Sizin için şimdi ne yapabilirim,” diye sordu.

Gurney kendinden emin bir tavırla, “Rick Loomis’le iletişim kurmuş hastane personeliyle ziyaretçi listesine ihtiyacımız var.”

Kadın dehşete kapılmıştı. “Aman Tanrım, neden….”

“Rutin. Belki burada yattığı süre zarfında bir anlığına da olsa kendine gelip işimize yarar bir şey söylemiş olabilir. Bunu bulmaya çalışıyoruz.”

“Ah. Evet. Tabii ki.” Rahatlamış görünüyordu. “Abby Marsh’ı görmeniz gerek. Bir arayayım. Bakalım yerinde mi. Bu arada kimliğinizi de görebilirim,

değil mi?”

Gurney savcılık kimliğini ona uzattı.

Kadın kimlik kartını masanın üzerine koyup telefondan dahili numarayı tuşladı.

“Marge, merhaba. Savcılıktan bir dedektif geldi de… Evet… Doğru… Daha önce buraya gelen memurlardan biri… Personel listesini… Aslında kendisi sana daha iyi açıklar… Tamam… Yanına gönderiyorum.”

Kimlik kartını verip Mercy Hastanesi İnsan Kaynakları Müdürü’nün odasını tarif etti.

Abby Marsh onu odasının kapısında karşıladı. Gurney’in elini sıkıca tutup çabucak tokalaştı. Gurney’le aynı boyda, büyük ihtimalle kırklı yaşlarının sonlarındaki kadının kahverengi saçları, kemoterapi gördüğünü düşündürtecek kadar kısa ve seyrekti. Yüzündeki telaşlı ifade halkla ilişkilerin yüksek maaşlı, stressiz bir iş olduğu günlerin çok gerilerde kaldığını ortaya koyuyordu. Yeni kurallarla, sorumluluklarla, gergin çalışma ortamıyla, açılan davalarla mesleği tam bir bürokratik kabusa dönmüştü.

Neye ihtiyacı olduğunu açıkladı. Kadın kimliğini isteyip uzun bir süre inceledi. Sonra personel adlarını, adreslerini, görevlerini, çalışma saatlerini içeren listeyi verebileceğini ama dosyalarındaki başka bilgileri paylaşamayacağını açıkladı. Ayrıca yasak olmadığı ve takibi de yapılmadığından yoğun bakım servisine hangi personelin girip çıktığının tespitinin imkansız olduğunu ekledi.

Kadın aceleyle saatine baktı. Bilgisayar çıktısı mı yoksa dijital dosya olarak mı isterdi?

Dijital.

Savcılığa e-postayla göndersin miydi yoksa hemen şimdi USB belleğe aktarmasını mı tercih ederdi?

Şimdi, USB belleğe.

İşte bu kadar kolay olmuştu.

Gurney istediğini elde etmek için yaptığı bu pek dürüstçe sayılmayacak davranışının ileride kadının başını ağrıtmamasını umdu. Geçersiz bir kimlik kullanarak bu bilgilere erişmiş olmasının birtakım yansımaları olabilirdi elbette. Ama biraz düşününce, eleştiri oklarının kadını değil de doğrudan kendisini hedef alacağına karar verdi.

Niyeti eve gidip kadının verdiği listeyi incelemekti. Bunu yaparken birden bir şeyler tespit edebileceğini filan düşünüyor değildi. Ama ileride karşısına çıkabilecek isimlere aşina olmanın kimseye de bir zararı yoktu. Ayrıca bu listedekilerden birinin Loomis'in olası iyileşmesine, sonrasında yapabileceği açıklamalardan korkarak mani olması, düşük de olsa ihtimal dahilindeydi.

Not kağıdındaki harflerle rakamlar Gurney'in zihninde dönüp duruyordu. Eğer anlamı meçhul yazı gerçekten de bazı şeyleri açıklamasına engel olmak için Loomis'in vurulmasına ve sonrasında buz kıracağıyla öldürülmesine neden olan olayla ilgiliyse orada ne yazdığını öğrenmek artık çok daha hayati bir önem taşımaya başlamıştı.

Walnut Crossing dönüş yolunda otoyolda Larvaton çıkışında acaba 13111 posta kodu olabilir mi diye düşündüğü sırada telefonu çaldı.

Arayan Whittaker Coolidge'di.

Sesi bir hayli gergin geliyordu. Gurney buna heyecanın mı korkunun mu neden olduğunu anlayamamıştı.

"Görüşmek istediğiniz kişiye ulaştım. Sanırım temas kurabileceksiniz."

"Güzel. Ne yapmam gerek?"

"Hâlâ kasabada mısınız?"

"Yirmi dakikaya dönerim."

"Ofisime gelin. Sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Gurney ilk kavşaktan dönüp yeniden White River'a yöneldi. Mezarlığın yanındaki otoparktaki aynı yere park etti. Ardından yan kapıdan kiliseye girdi.

Coolidge ofisinde, masasındaydı. Üzerinde siyah takım elbise, koyu gri gömlek ve beyaz yakalıktan oluşan rahip giysisi vardı. Seyrek saçları taranıp yandan özenle ayrılmıştı.

“Oturun.” Masasının karşısındaki ahşap sandalyeyi gösterdi.

Gurney kıpırdamadı. Oda daha önce geldiğine kıyasla daha serindi. Şömine söneli çok olmuştu herhalde. Coolidge parmaklarını birbirine kenetledi. Bu dua ediyor gibi görünmesine rağmen bir yanıyla da endişeli bir izlenim uyandıran bir hareket olmuştu.

“Cory Payne’le konuştum.”

“Ve…”

“Sizin onunla konuşmak istediğiniz kadar o da sizinle konuşmak istiyor.”

“Neden?”

“Cinayet suçlamasından dolayı. Hem öfkeli hem de korkuyor.”

“Ne zaman buluşacağız?”

“Önce bir ara aşama daha var. Bana verdiği numarayı arayıp hoparlörü açacağım. Buluşmadan önce size bazı sorular sormak istiyor. Uygun mu?”

Gurney başıyla onayladı.

Coolidge sabit telefonun ahizesini kaldırıp numarayı tuşladı. Ahizeyi kulağına götürdü. Birkaç saniye sonraysa, “Evet… hazırız… hoparlörü açıyorum,” dedi. Bir tuşa dokunup ahizeyi yerine yerleştirdi. “Konuşabilirsiniz.”

Hoparlörden, sinirli, tiz bir ses işitildi. “Ben Cory Payne. David Gurney? Orada mısınız?”

“Buradayım.”

“Size soracaklarım var.”

“Buyurun.”

“Dell Beckert’ın suikastlarla Siyahileri Savunma Birliği hakkında söylediklerine katılıyor musunuz?”

“Katılıp katılmamak için elimde yeterli veri yok.”

“Bana karşı yönelttiği suçlamalara katılıyor musunuz?”

“Yine yanıtım aynı.”

“Hiç kimseye ateş ettiniz mi?”

“Evet. Bana silah doğrultmuş birkaç psikopat katili vurdum.”

“Birilerini öldürmüşsünüz yani. Bunu nasıl bu kadar kolaylıkla

savunabiliyorsunuz?”

“Başka durumlarda kimseyi öldürmedim. Ayrıca savunmaya filan da hiçbir zaman kalkmadım.”

“Yani sizce bir cinayetin savunulacak tarafı olup olmaması önemli değil mi?”

“Birini öldürmek gerekli olup olmamasıyla ilgilidir. Haklılıkla, haksızlıkla değil.”

“Gerçekten mi? Bir insanı öldürmek ne zaman gerekli olur, peki?”

“Bir hayatı kurtarmak için başka çare kalmadığında.”

“Buna kendi hayatınız da dahil mi?”

“Dahil.”

“Ve bu gereklilik kararını veren tek kişi sizsiniz?”

“Çoğu durumda uzun uzun tartışma imkanı yoktur.”

“Hiç masum birini tutukladınız mı?”

“Hayır.”

“Suçlu olduğunu düşündüğünüz birini elinizde o şahısla ilgili mahkemede bunu ispat edecek yasal deliliniz yokken tutukladınız mı?”

“Hayır.”

“Bunu istediniz mi?”

“Defalarca.”

“Neden yapmadınız?”

“Yalancılardan tiksinirim. Kendimden tiksinmek istemem.” Gurney’in hattın kesildiğini düşünmesine neden olacak kadar uzun bir sessizlik oldu.

Sonunda Coolidge söze karışma ihtiyacı hissetti. “Cory? Orada mısın?”

“Bay Gurney’in yanıtlarını düşünüyordum.”

Az önceki kadar olmasa da yeni bir sessizlik oldu.

“Tamam,” dedi hoparlörlerdeki ses. “Devam edebiliriz.”

“Planlandığı gibi mi?” diye sordu Coolidge.

“Planlandığı gibi.”

Coolidge tuşa dokunup görüşmeyi bitirdi. Tam olarak rahatlamamışsa da biraz yatışmıştı. “Gayet güzeldi.”

“Şimdi ne olacak?”

“Şimdi konuşacağız.” Sinirli, tiz ses bu kez Gurney’in arkasından geldi.

33

Cory Payne’in kapı eşiğinde beliren cılız vücudu sanki her an koşmaya hazır gibi görünüyordu. Ama Gurney’e doğru mu yoksa ondan uzağa doğru koşacağı anlaşılmıyordu. Dell Beckert’ın atletik fiziğini, keskin yüz hatlarını, dik bakışlarını almıştı. Ama gözlerine babasının kibri yerine hüzün hakimdi.

Payne’le Gurney birbirlerini süzüyorlardı. Masasındaki Coolidge sanki tuhaf bir akıl yürütmeyle ayakta durması gerekenlerin zaten ayakta olduğuna karar vererek yerinde kalıp sadece arkasına yaslanmakla yetinmişti.

Önce Gurney konuştu. “Konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Bu bir iyilik değil. Neler olup bittiğini öğrenmem gerek.”

Coolidge koltuğunu birkaç santim geri itip, eliyle şöminenin karşısındaki koltukları gösterdi. “Beyler, lütfen şöyle buyurun.”

Gözlerini Gurney’den bir anlığına bile uzaklaştırmayan Payne, tedbirli hareketlerle şöminenin karşısındaki koltuklardan kapıya uzak olanına oturdu. Gurney de karşısındaki koltukta yerini aldı.

Bir süre Payne’in yüzünü inceleyip, “Babanıza benziyorsunuz,” dedi.

Payne dudak büküp, “Yani bana katil sıfatını yapıştıran adama,” dedi.

Gurney genç adamın ses tonuna şaşırdığından bir an için duraklamıştı. Ses rengi babasınınkiyle aynı olsa da tonlaması daha gergin, daha öfkeliydi.

“Beckert soyadını ne zaman Payne’e çevirdiniz?”

“Bulduğum ilk fırsatta.”

“Neden?”

“Neden! Çünkü babalıkla ilgili kavramlar zırvalık. Annem bana hem annelik hem de babalık etti. Onun soyadını almayı tercih ettim ben de. Bunun ne önemi var ki? Suçlandığım cinayetlerle ilgili konuşacağız sanıyordum.”

“Konuşalım.”

“Evet?”

“Siz mi işlediniz?”

“Hayır! Bu çok saçma! Aptalca, iğrenç bir suçlama bu!”

“Niye saçma?”

“Çünkü öyle. Steele ve Loomis iyi insanlardı. Emniyetteki geri kalan kokuşmuşlar gibi değillerdi. Şu an olanlar beni çok korkutuyor.”

“Neden?”

“Kimler öldü, kimler suçlanıyor baksanıza. Sizce sırada ne var?”

“Anlamakta zorluk çekiyorum.”

Payne sağ elini kaldırıp giderek artan öfkesiyle isimleri teker teker saymaya başladı. “Steele… Loomis… Jordan… Tooker. Hepsi öldü. Peki kimi suçladılar? Gort Kardeşleri. Ve beni. Kurguyu görüyorsunuz değil mi?”

“Sanmıyorum.”

“Bu yedi kişinin tek bir ortak yanı var! Hepimiz aziz mertebesine yükseltilmiş polis şefine sorun çıkarttık. Hiç var olmamamızı nasıl da isterdi. Zaten dördümüzden kurtulmayı başardı.”

“Bunu babanızın yaptığım mı ileri sürüyorsunuz…”

“Bizzat yapmadı elbette. Judd Turlock bunun için var. Turlock’la muhteşem Dell Beckert’ın White River’a gelmelerinden sonra polise mukavemet suçlamasıyla kaç kişinin öldüğünü, kaç kişinin de hastanelik olduğunu bir bilseniz. Benim tek düşünebildiğim şey bu. Şu Flynn denen herifin programında adımı duyduğum anda, *sıradaki benim* dedim. Bu tıpkı çete diktatörlüğünde yaşamak gibi bir şey. Büyük adam ne dilerse biri gidip isteğini yerine getirir. Yoluna kim çıkarsa çıksın sonu mezarlık olur.”

“Eğer izlenip, kurgulanmış bir çatışma sırasında öldürüleceğinizden korkuyorsanız neden iyi bir avukat tutup teslim olmuyorsunuz?”

Payne kulak tırmalayıcı bir kahkaha patlattı. “Teslim olayım da Goodson Cloutz’un hapishanesine tıksınlar beni, öyle mi? Böylece işlerini de kolaylaştırmış olurum. Belki fark etmemişsinizdir diye söyleyeyim, Cloutz tam

bir pisliktir. Ve o hapishanede polisin oğlunu öldürmek için ona ciddi ciddi para vermek isteyecek kaç kişi vardır, haberiniz var mı?”

Gurney düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Arkasına yaslanıp pencereden kilise mezarlığına bakmaya koyuldu. Bunu hem Payne’in söylediklerini hızlıca bir düşünebilme fırsatı bulmak hem de biraz soluklanarak Payne’in bir sonraki konuya geçmeden önce öfkesinin bir nebze de olsa dinmesini sağlamak için yapmıştı.

Coolidge’in kahve önerisi sessizliği böldü.

Gurney istedi. Payne geri çevirdi.

Coolidge hazırlamaya gidince Gurney görüşmeyi devam ettirmeye koyuldu.

“Kanıtlarla ilgili konuşmamız gerek. Sizin saldırının gerçekleştiği her iki yerden siyah bir Corolla’yla ayrıldığınıza dair görüntüleriniz var.”

“Grinton’daki apartmanla Bluestone’daki müstakil evden mi?”

“Evet.”

“Bu sabah o binaları televizyonda gösterdiler. Az daha kusacaktım.”

“Neden?”

“Çünkü o binaları gayet iyi biliyorum da ondan. İkisine de gittim.”

“Neden?”

“Biriyle buluşmaya.”

“Kiminle?”

Başını iki yana salladı. Aynı anda hem kızgın hem de korkmuş görünüyordu. “Bilmiyorum.”

“Kiminle buluştuğunuzu bilmiyor musunuz?”

“Hiçbir fikrim yok. Arayanım çok olur. Siyasi görüşlerim herkesçe malum. Siyahilere Adalet Arayan Beyazlar’ı ben kurdum. Televizyona çıktım. İnsanlardan bilgi ulaştırmalarını istedim. Telefon numaramı paylaştım. Bazen bana yardım etmek isteyenlerden isimsiz ihbarlar aldığım oldu.”

“Hangi konuda yardım ediyorlar?”

“Faşist polis teşkilatındaki uygulamaları gözler önüne sermek için.”

“Bu yüzden mi o iki binaya gittiniz? Size yardım edeceğini söyleyen biriyle

buluşmak için mi?”

“Bana elinde Laxton Jones cinayetinin polis aracından çekilmiş video görüntüleri olduğunu söyledi. Her şeyi ortaya çıkaracak, polisin anlattığı hikayenin tamamen yalan olduğunu ortaya koyacak video görüntüleri.”

“Erkek sesi miydi?”

“Mesaj geldi. Ama bir erkek tarafından gönderildiğini tahmin ettim. Mesajda ismi yoktu.”

“Kısacası size bu video görüntülerini vermek istediğini söyleyen birinden mesaj aldınız?”

“Evet.”

“Bridge Caddesi’ndeki binaya gitmenizi istedi?”

“Evet.”

“Bu SSB’nin parkta gösteri düzenlediği akşam mıydı?

“Evet. Binanın arkasındaki dar yola girip beklemem söylendi.”

“Siz de denileni yaptınız.”

“Talimatlara uydum. Söylenen saatte sokağa gidip bekledim. Belki yirmi dakika kadar orada oyalandım. Sonra planın değiştiğini, Grinton Köprüsü’nün diğer ucuna gitmem gerektiğini bildiren yeni bir mesaj aldım. Ben de denileni yaptım. Bekledim. Birkaç dakika kadar sonra üçüncü mesaj geldi. Bu kez güvenlik kameralarından endişe edildiği bu nedenle de buluşmanın daha güvenli bir ortam sağlanıncaya dek ertelendiği bildiriliyordu. Ben de evime döndüm. Konunun burada kapandığını düşünüyordum. Ta ki birkaç gün sonra yeni bir mesaj alıncaya dek. Bu kez benden çabuk olmam isteniyordu. En kısa zamanda Bluestone’daki Poulter Caddesindeki bir eve gitmem istendi. Doğrudan evin garajına girecek ve bekleyecektim. Tam zamanında oraya ulaşmayı başardım. Bekledim, bekledim, bekledim. Bir süre sonra galiba yanlış anladım diye düşünmeye başlamıştım. Belki de video görüntülerine sahip olan kişi beni içeride, evde bekliyordu. Arabadan inip yan kapıya yöneldim. Kilitli değildi. Açtım. Tam o sırada silah sesine benzer bir ses işittim. Evin içinden bir yerden

gelmişti. Hemen dışarı fırladım. Arabama atladım. Gaza asılıp, son sürat oradan uzaklaştım. Eve gittim. Hepsi bu. Hikaye burada bitiyor.”

“Direkt kendi evinize mi gittiniz?”

“Yakındaki bir otoparka gittim. Evimle arasında yaklaşık bir blok kadar var.”

“Muhbir olduğunu düşündüğünüz şahıstan başka mesaj aldınız mı?”

“Hayır.”

“Mesajları saklıyor musunuz?”

“Hayır. Gönderen numarayı yazdım ama mesajları sildim.”

“Neden?”

“Tedbir amaçlı. Hackerların ya da başka birinin kişisel bilgilerime erişebileceğinden korktum. Ayrıca bu video görüntüleri konusu son derece hassastı. Eğer yanlış insanlar benim bu görüntülere ulaşmamın an meselesi olduğunu öğrenirlerse…” Cümlesini tamamlamadı.

“Mesajları gönderen numarayı hiç aradınız mı?”

“Belki beş, altı defa denedim. Sadece kimlik bilgisi olmayan bir telesekreter kaydına ulaştım. Bir ara belki de onlar o evdeydi, belki de suikastı onlar gerçekleştirdi diye düşünmeye başladığımı hatırlıyorum. Sonra bu sabah RAM TV suikastların gerçekleştiği evlerle ilgili hikayeyi yayınlamaya başladı. Şu ana dek hep vuruldukları sırada polislerin nerede olduktan üzerinde durulmuştu. Sonra birdenbire Bridge Caddesi’yle Poulter Caddesi’ndeki evleri göstermeye başladılar. Buraya yolladıktan iğrenç bir muhabir elleriyle binaları göstere göstere bir şeyler anlatıyordu. Ben de, lanet olsun, ben oradaydım, o iki yere de gittim diye düşünmeye başladım. Ne oluyor, diye düşündüm. Tuhaf bir şeylerin olduğu apaçıktı. Tüm bunların üzerine Flynn’in zırvalıkları - muhteşem polis şefinin iğrenç parmağıyla beni işaret edişi - beni *Bu da ne? Nasıl bir oyun bu?* diye düşünmeye sevk etti.”

Payne koltuğun kenarında oturuyor, avuç içleriyle bacaklarını sanki onları ısıtmaya çalışıyormuşçasına ovalıyordu. Başını iki yana sallarken, delice açılmış gözlerini yere dikmişti.

“Parmak izlerin var,” dedi Gurney sakin bir ses tonuyla. “Her iki yerde de.”

“Benim parmak izlerim mi?”

“Ben öyle duydum.”

“Bunda bir yanlışlık olmalı.”

“Olabilir.” Gurney omuz silkti. “Eğer doğruysa, parmak izlerinizin orada nasıl bulunduğuna dair bir fikriniz var mı?”

“Benim parmak izimin bulunabileceği tek yer arabam. Çünkü hep arabadaydım. Bir tek evin yan kapısında parmak izim olabilir. Ama içeri girmedim. Apartman dairesine gittiğimdeyse yolda bekledim. Arabada. Dışarı adımımı bile atmadım.”

“Silahınız var mı?”

Payne neredeyse bir hayli sertçe başını iki yana salladı. “Silahlardan nefret ederim.”

“Evde herhangi bir nedenden dolayı silah kurşunu bulunduruyor musunuz?”

“Kurşun mu? Hayır. Tabii ki hayır. Kurşunu ne yapacağım?” Şaşkınlıkla duraksadı. “Lanet olsun! Evimde kurşun mu bulduklarını söylüyorsunuz?”

Gurney hiçbir şey söylemedi.

“Eğer dairemde kurşun bulunduğu ileri sürülüyorsa bu düpedüz yalan. Ne halt etmeye çalışıyor bunlar?”

“Sizce?”

Payne gözlerini kapatıp yavaşça derin bir nefes aldı. Gözlerini yeniden açtığındaysa Gurney’in soran bakışları Beckert’ın dik bakışlarıyla buluştu. “Biri suçu benim üzerime yıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Gerçek olayın üzerini örtmek için beni kullanıyorlar.”

“Bunu yapanın babanız olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Gurney’in yüzüne sanki soruyu duymamış gibi bakıyordu. Sonra dayanamayacak noktaya geldi. Gözlerinin çevresiyle dudakları titremeye başladı. Sendeleyerek ayağa kalktı. Dönüp, eski mezarlığa bakan pencereye doğru yürüdü.

Gurney bekliyordu.

Bir hayli uzun gibi gelen bir dakika boyunca kimse konuşmadı.

Sonunda yüzü hâlâ pencereye dönük Payne söze girdi. “Olabilir de olmayabilir de. Aslında hem eminim hem de değilim. Elbette suçu üzerime yıkabilir, neden olmasın ki? Neticede hırstan başka bir duyguya sahip değil ki o. Hırsı onun için kutsaldır. Başarı ve o iğrenç ikinci karısı onun için kutsaldır. Haley Beauville Beckert. Kadının parası nereden geliyor biliyor musunuz? Tütünden. Onun büyük büyük büyükbabası Maxwell Beauville’in Virginia’da tüm hizmetlerin kölelerce görüldüğü devasa bir çiftliği vardı. Şimdilerde de eyaletin en büyük tütün üreticilerinden biri oldular. Tanrım. Tütünden günde kaç kişi ölüyor biliyor musun? Açgözlü, aşağılık pislikler. Sonra, düşünüyorum. Babam cinayeti üzerime yıkar mı? Hayır, bu mümkün değil. Evet, hayır, evet, hayır.” Dudaklarının arasından ağlamamaya çalıştığını düşündürten acı dolu bir inleme duyuldu. “Kısacası,” dedi sonunda, derin bir nefes alarak. “Zerre kadar fikrim yok.”

Gurney konuyu değiştirmeye karar verdi. “Blaze Jackson’a ne kadar yakınsınız?”

Payne yüzünü pencereden çevirdi. Biraz daha sakinleşmişti. “Blaze Lovely Jackson. Tam adının kullanılmasında ısrarcı. Bazen bozulan bazen düzelen bir ilişkimiz var. Neden?”

“Devalon Jones’un Corolla’sını size veren o, değil mi?”

“Ne zaman istesem verir zaten.”

“Şu an onunla mı kalıyorsunuz?”

“Belli bir yerde kalmıyorum.”

“Galiba en doğrusu da bu.”

Yeni bir sessizlik daha oldu.

Coolidge elinde Gurney’in kahvesiyle geri döndü. Kahve kupasını Gurney’in koltuğunun yanındaki küçük sehpaya koyup Payne’e doğru endişeyle baktıktan sonra masanın arkasındaki yerine yöneldi.

Payne, Gurney’in yüzüne bakıp, “Sizi tutabilir miyim?” diye sordu.

“Tutmak derken?”

“Özel dedektif olarak. Ne olup bittiğini anlayabilmek için.”

“Şu an zaten bunu yapıyorum.”

“Polis eşleri için, değil mi?”

“Evet.”

“Size ödeme yapıyorlar mı?”

“Neden sordunuz?”

“Çünkü masraflarınız oluyordur. Soruşturmalar pahalıya mal olur.”

“Sözü nereye getirmeye çalışıyorsunuz?”

“Gerekli kaynaklara ulaşabilecek durumda olduğunuzdan emin olmak istiyorum.”

“Siz bu kaynakları sağlayacak konumda mısınız?”

“Dedemle anneannem paralarını anneme değil bana bıraktılar. Para yirmi bir yaşımı doldurmam şartıyla kullanımıma açılacak bir fona aktarılmış durumda. Ve geçen yıl yirmi birimi doldurdum.”

“Bunu neden yaptılar?”

Payne duraksayıp şöminenin küllerine bakmaya koyuldu. “Annemin ciddi uyuşturucu sorunları vardı. Uyuşturucu sorunu olan birine bir yığın para vermek onun ipini çekmek demektir.” Yine duraksadı. “Bunun yanında babamdan nefret ederlerdi. Onun paraya el süremeyeceğinden emin olmak istediler.”

“Nefret mi ederlerdi? Neden?”

“Çünkü o korkunç, acımasız, her şeyi kendi kontrolü altında tutmak isteyen alçağın tekidir de ondan.”

34

Görüşme Gurney'in 'tutulmayı' kabul etmediği ama sıra dışı harcama gerektiren bir durumla karşılaşılırsa - tabii aklanmasını sağlayacak bulgulara ulaşılmasına fayda sağlaması koşuluyla - masrafların Payne tarafından karşılanabileceğine dair bir açık kapı bırakılarak bitti. Payne yeni, ön ödemeli hattının numarasını polisin izini sürebileceği korkusuyla Gurney'e vermek istememesi yüzünden Coolidge istemeye istemeye arabulucu rolünü sürdürmeyi kabul etti.

Şimdi, görüşmenin otuz beş dakika sonrasında, Gurney White River'ın iş merkezlerinin yer aldığı caddedeki boş bir kafede hızlı bir öğle yemeği yemiş, Payne'in her söylediğini hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etmek için neyi nasıl söylediğini, yüz ifadesini, mimiklerini, saklayamadığı hislerini gözünün önüne getirip detaylıca düşünmeye koyuldu. Üzerinde düşündükçe Payne'in hikayesi daha ikna edici bir hal alıyordu. Acaba iflah olmaz bir kuşkucu olan Jack Hardwick nasıl bir yorum yapar diye içinden geçirdi. Tek bir şeyden emindi. Eğer tüm bunlar zeki bir katilin işiyse, şimdiye kadar gördüklerinin en iyilerden biriyle mücadele ediyor demekti. Belki de en iyisiyle.

Jambonlu - peynirli sandviçinin son lokmasını da ağzına atıp hesabı ödemek için kasaya yöneldi. Mekanın sahibi gibi görünen orta yaşlı, Slav asıllı, hüzünlü ifadeli adam kasaya yakın masalardan birinden gelip hesabı aldı.

"Kaçıklar, ha?"

"Pardon?"

Adam caddeyi işaret etti. "Deliler. Vahşiler. Yakıp yıkıyorlar."

"Bu bölgede bile mi?"

"Her tarafla. Belki burada henüz bir yeri yakmadılar ama her an yakabilirler. Bu da aynı derecede kötü, değil mi? Bunları düşünerek insan nasıl rahat rahat uyuyabilir ki? Yakıyorlar, öldürüyorlar. Lanet olasıcalar." Başını iki yana salladı.

“Bugün hiçbir garsonum işe gelmedi. Belli ki korkuyorlar. Tamam. Bunu anlıyorum. Belki önemli de değil. Müşterim de yok. Onlar da korkuyor. Herkes evinde oturuyor. Belki dolaba saklanıyorlardı. Kimin çıkarına ki bu? Kendi şehirlerini yakıyorlar işte, öyle değil mi? Ne için? Ne uğruna? Biz ne yapacağız peki? Silah satın alıp birbirimizi mi vuralım? Aptallar. Aptallar.”

Gurney başını onayladığını göstererek sallayıp parasının üzerini aldı. Sonra da neredeyse kendisinden başka hiç kimsenin olmadığı caddede arabasına yöneldi.

Arabasına ulaştığı sırada telefonu çaldı.

“Ben Gurney.”

“Ben Whit Coolidge. Siz gittikten sonra Cory’nin aklına sizin söylediğiniz bir şey takılmış. Suikastların gerçekleştirildiği yere aracıyla giderken ve oradan ayrılırken çekilen video görüntülerle ilgili.”

“Evet?”

“Bu güzergahta çok fazla trafik kamerası olduğu konusunda o da aynı fikirde. White River’da araba kullanan biri zaten bu kameraların nerede olduğunu bilir.”

“Yani?”

“Eğer katil kameraların varlığından haberdarsa saklanmaya çalışmaz mıydı?”

“Mantıklı bir soru.”

“Bu yüzden biz bu görüntülerde görünmeyen birini aramanın daha mantıklı olacağını düşünüyoruz.”

“Bunu ben de düşündüm.”

“Ah. Güzel. Görüşmede çok az konuştuğunuz için ne düşündüğünüzü bilmek kolay değil.”

“Konuşmaktan çok dinleyerek öğrenirim.”

“Kesinlikle doğru. Bu hepimizin takip etmesi gereken bir ilke. Ama çok çabuk unutuyoruz işte. Her neyse, sadece video görüntülerle ilgili düşüncelerimizi sizinle paylaşmak istedim.”

“Teşekkür ederim.”

Görüşmenin ardından Gurney bir süre arabasında oturup, Mark Torres’in gösterdiği, büyük bir motosikletin sesini duyan ya da görenlerle yapılan itinalı

çalışma sonucu oluşturulan, motosikletin ve kimliği belirsiz deri giysili sürücünün kırmızı renkle işaretlenmiş rotasının yer aldığı haritayı gözünde canlandırmaya çalıştı. Bu rota tüm trafik kameralarından gizlenmeyi başararak Poulter Caddesi'nden Willard Parkı'na kadar uzanıyordu. Aynı anda Cory Payne'in kullandığı siyah Corolla'nın görüntüleriyse her kamerayla tespit ediliyordu.

Parka, motosikletin son görüldüğü yer olarak rapor edilen yere gidip izler bütünüyle kaybolmadan bir daha bakma fikri Gurney'in aklını çeliyordu. Sonra zaten oraya üç kere gittiğini ama olayla ilgili henüz bakmadığı iki yer olduğunu düşündü. Oralan ziyaret etmenin zamanıydı.

Anahtarlara ihtiyacı olacaktı. Mark Torres'i aradı.

Gurney'in görevden uzaklaştırılmış oluşu Torres'in işbirliği hevesini kırmamış olsa da o evlere alenen girmeye kalkması pek akıllıca olmayacaktı.

Nihayetinde Gurney'in Cory Payne'in dairesiyle Steele cinayetinde kullanılan eve hiç kimseyle doğrudan temas kurmayacak bir şekilde girmesini sağlayacak bir planda anlaştılar. Torres her iki evin kapılarının o öğleden sonra saat iki buçukla üç buçuk arasında açık kalmasını sağlayacaktı. Bu zaman zarfında da Gurney mümkün olduğunca az dikkat çekerek inceleme yapabilecekti.

Steele suikastının gerçekleştirildiği binaya saat 14:31 'de ulaştı. Burası White River'daki çoğu bina gibi beş katlıydı, geçmişte daha iyi durumda olduğu da belli oluyordu. Toplantıda gösterilen video görüntülerden daire numarasının 5C olduğu aklında kalmıştı. Asansör şartı altı kata kadar olan binalarda aranmıyordu. Bu binada da asansör yoktu. Beşinci kata çıktığında nefes nefese kalmış, bu da hiç hoşuna gitmemişti. Bundan sonra düzenli şınav ve barfikslerine başka aerobik egzersizleri eklemesi gerektiği açıktı. Elli yaşını geçmişti. Formda kalmak eskisinden daha fazla gayret gerektiriyordu.

Daire kapısı yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyordu. Kapı gözetleme deliğinin çelikle güçlendirilmiş oluşu, tıpkı sidik kokan merdivenler gibi şehir hayatının çöküşünün göstergesiydi. Kapı planlandığı gibi açıktı. Olay yeri şeridi varsa bile çıkartılmıştı.

Küçük bir holün ardından mutfağa açılan geniş bir odayla sağ tarafta banyonun bulunduğu evin içini video görüntülerinden hatırlıyordu. Tek fark, geniş pencerenin şimdi kapalı oluşuydu. Tozlu zemindeki silik tripod izleri hâlâ seçilebiliyordu.

Bu üç izin oluşturduğu üçgenin ortasında durup pervazları çatlaklarla dolu pencereden dışarı baktığında, John Steele'in vurulduğu Willard Parkı'nın köşesi görünüyordu. Boş odada etrafına bakınırken gözleri, altında kovanın bulunduğu eski radyatöre takıldı. Radyatör yerden en az on santim yüksekteydi, bu sayede de alt kısmı kolayca görünüyordu.

Küçük mutfağa gittiğinde kanıt toplama ekibinin çekmecelerde ve dolap saplarıyla içlerinde bıraktığı parmak izi tozu artıkları dışında sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Sonra en çok ilgisini çeken yere, banyoya yöneldi. Özellikle tuvalet en çok da sifonun düğmesiyle ilgileniyordu. Dikkatle inceledikten sonra su haznesinin kapağını açıp, içerideki tesisata baktı. Gözlerini dört açmış, Payne'in parmak izlerinin neden evin başka hiçbir yerinde değil de yalnızca sifonun düğmesinde, tuvaletteki yağlı bir hazır yiyecek paketinde ve oturma odasının kapısında bulunduğunu açıklayabilecek bir yanıt arıyordu.

En başından beri kapılardan hiçbirinde ve açık pencere pervazında taze parmak izi bulunamamış olması onu rahatsız etmişti. Artık bunun nedenini anlamıştı ama bunu Torres'le paylaşmadan önce düşüncesini destekleyecek kanıta ihtiyacı vardı.

Telefonuyla sifon haznesinin birkaç fotoğrafını çekti. Ardından her şeyi bulduğu gibi bıraktığına emin olmak için hızlıca etrafına bakındı. Kötü kokuyu içine çekmemek için mümkün olduğunca az nefes alarak dört kat merdiveni çabucak indi. Binanın girişinden geçti, Bridge Caddesi'ne çıkıp Torres'in adresini verdiği Payne'in evine yöneldi.

Ev, Willard Parkı'nın biraz ilerisindeydi. Etraf her ne kadar bakımsız görünüyorsa da henüz Grinton bölgesinin geri kalanını saran yangınlarla yağma

olaylarından pek nasibini almamış gibiydi. Yine de etrafa şehrin her yanına sinmiş is kokusu hakimdi.

Üç katlı, dar, tuğla binanın her iki yanında otlarla kaplı boş arsa vardı. Girişteki çelik kepenkleri kapalı dükkanın üstünde iki daire vardı. Kepengin üzerine elle ‘Kapalı’ ibaresi yazılmıştı. Yandaki parmaklıklı pencerenin üzerindeki daha profesyonel tabeladaysa ‘Bilgisayar Tamiri’ yazılıydı. Binanın ön tarafında biri dükkana diğeri de apartmana girişi sağlayan iki kapı vardı.

Payne’in evi ikinci kattaydı. Söz verildiği gibi kilitli olmayan kapı dar bir hole açılıyor, oradan parkın ormanlık alanının kısmen göründüğü oturma odasına erişiliyordu. Odaya hafif bir kanalizasyon kokusu sinmişti. Eşyalar darmadağınıktı. Halı kıvrılıp odanın bir köşesine konulmuş, koltuk ve kanepe yastıkları yerde üst üste dizilmişti. Sandalyeler ters çevrilmiş, masa çekmeceleri çıkartılmış, kitap rafları boşaltılmıştı. Bir uzatma kablosuyla kablo yığını eskiden orada bir bilgisayar olduğunun işaretiydi. Tavandaki aydınlatma armatürleri sökülmüş, pencerelerdeki güneşlikler çıkartılmıştı. Burasının sıkı bir polis aramasından geçtiği açıkça ortadaydı.

Oturma odasının solundaki kapı, evdeki tek dolabın bulunduğu yatak odasına açılıyordu. Yazı masasının çekmeceleri çıkarılıp boşaltılmıştı. Bazadaki çarşaflar, dolaptaki giysiler yerdeydi. Odanın bir köşesinde iç çamaşırları, çoraplar, gömlekler, pantolonlar üst üste yığılmıştı.

Gurney’in vakti olsaydı bunların hepsini teker teker elden geçirirdi ama öncelikle incelemek istedikleri farklıydı. Yatak odasından çıkıp oturma odasını geçince iki kapı eşiğine geldi. Bunlardan biri her tarafa parmak izi tozu dökülmüş, rafların, dolapların darmadağın edildiği, buzdolabı kapısının açık bırakıldığı mutfaktı. Buradaki kanalizasyon kokusu oturma odasındakinden daha güçlüydü.

Mutfağın yan tarafındaki kapıdan ulaşılan koridorun sonunda en çok ilgisini çeken yeri, bu kötü kokunun da kaynağı olan banyoyu görebiliyordu. Küvetteki gider kapağı çıkarılmış, binanın kanalizasyon tesisatından gelen koku o yüzden içeriye sinmişti. Ecza dolabı boştu. Hiç havlu yoktu. Tuvalet oturağı sökülmüştü.

Gurney sifon haznesinin kapağını kaldırıp, mekanizmayı ve haznenin dışındaki sifon düğmesini dikkatle inceledi. Sonunda gördüklerinden hoşnut bir şekilde telefonunu çıkartıp her iki yerin fotoğraflarını çekti.

Saatini kontrol etti. Torres'in verdiği bir saatlik sürenin dolmasına hâlâ on beş dakikası vardı, ilk düşüncesi kalan sürenin her dakikasını polisin geride bıraktıklarını inceleyerek geçirmekti. İkinci düşüncesiyse bulduğu şeyin yeterince tatmin edici olduğu, bu yüzden de bir an evvel buradan defolup gitmesi gerektiği biçimindeydi.

İkinci düşüncesi doğrultusunda hareket etti. Daha on üç dakikası olmasına rağmen binadan çıkıp arabasına bindiği gibi Walnut Crossing'e doğru yola koyuldu. Torres'le ilk konuştuğu otoyoldaki mola yerine dek durmadı. Burası kenara çekip ona yardımı için teşekkür ederek, bu sayede elde ettiği ilerleme konusunda onu bilgilendirmek için uygun bir yer gibi gelmişti.

Numarayı tuşlarken bir yandan da sadece parmak izi konusundaki yeni görüşleriyle ilgili olarak değil, aynı zamanda olayın bütününe ilişkin yeni bakış açısıyla ilgili düşündüklerinin ne kadarını paylaşması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu.

Sonunda ona, Payne'le doğrudan temas kurduğu kısım hariç mümkün olduğunca açık olmaya karar verdi.

Torres telefonu ilk çalışta açtı. "Nasıl gitti?"

"Gayet iyi," dedi Gurney. "Umarım senin için de bir sorun olmamıştır."

"Olmadı. Az önce kapıları kilitledim. İşe yarar herhangi bir şey bulabildin mi?"

"Sanırım. Eğer haklıysam bazı hayati soruların sorulması gerekecek."

"Ne gibi?"

"Mesela, Payne'in katil olduğuna ne kadar eminsin, gibi?"

"Bizzat itiraf etmeden ne kadar emin olunabilirse o kadar."

"Açıkla."

"Tamam. *Bir,* doğru zamanda doğru yerde olduğunu biliyoruz. Bunu kanıtlamak için elimizde zamanlama kaydı bulunan video görüntüler mevcut.

İki, parmak izlerini Poulter Caddesindeki evin yan kapısında, Bridge Caddesi'ndeki dairedeki tuvalette ve hazır yiyecek paketinde tespit ettik. *Üç,* her iki evde de üzerinde parmak izleri olan boş kovanlar bulundu. Bunların onun parmak izi olduğuna eminiz çünkü izler dairesinde bulduğumuz hemen hemen her izle örtüştü. *Dört,* yatak odası dolabında, gömleklerin altında bir kutu 30.06 kalibrelik mermi bulundu. Kutudaki mermilerden iki tanesi eksikti. *Beş,* Bridge Caddesi'ndeki evdeki tuvalette bulunan yara bandındakiyle Payne'in dairesindeki küvet giderinden toplanan saçların DNA analizleri birbirleriyle eşleşti. *Altı,* elimizde bir SSB muhbirinin onu katil olarak gösterdiği gizli bir ifade var. *Yedi,* onun kendi açıklamaları polis nefretini net biçimde gözler önüne seriyor. İşte bu kadar. Nefret dolu bir çocuk benzer nefreti paylaşan bir örgüt tarafından desteklenip suça teşvik ettirilmiş. Kısacası elimizde genellikle olmadığı kadar bol miktarda suçlayıcı kanıt var."

"İşte sorunlu olan yer de burası."

Torres'in az önceki kendinden emin ses tonu değişti. "Nasıl yani?"

"Gerçekten de elde tonlarca delil var gibi görünüyor. Hatta haddinden fazla. Ama bunlardan tek bir tanesi bile sağlam değil."

"Video görüntüleri?"

"O görüntüler bize onun ne zaman nerede olduğunu gösteriyor. Neden orada olduğunu değil."

"Tam da suikastların gerçekleştiği sırada onun her iki yerde de bulunmuş olması çok büyük bir tesadüf olur doğrusu."

"Tabii başka biri onu oraya yollamadıysa."

"Tuzağa düşürmek için mi?"

"Mümkün. Bu aynı zamanda onun neden trafik kameralarından saklanmak ya da plakasını gizlemek için bir çaba harcamadığını da açıklar."

Gurney, Torres'in söylenilenleri düşünürken yüzünün aldığı o çatık kaşlı halini gözünde canlandırabiliyordu.

"Peki ama parmak izlerini nasıl açıklıyorsun?"

"Parmak izleriyle ilgili ilginç bir durum var. Poulter Caddesindeki evin yan

kapısındaki izler hariç hepsi taşınabilir nesnelerin üzerinde bulundu.”

“Taşınabilir mi? Klozet taşınamaz ki.”

“Doğru. Ama parmak izi klozette bulunmadı ki. Sifon düğmesinde bulundu.”

“Tamam, düğmede… iyi de… Buradan nereye ulaşacağız?”

“Bir saat önce Bridge Caddesindeki daireye, sonrasında da Payne’in kendi dairesine gittim. Her iki klozeti de kontrol edip, birazdan sana da göndereceğim fotoğrafları çektim.”

“Ne var bu fotoğraflarda?”

“Sifon tesisatının değiştirilebileceği.”

“Ne?”

“Bridge Caddesi’ndeki sifonun, büyük bir ihtimalle banyosundan sökülmüş, üzerinde Payne’in parmak izinin olduğu sifonla değiştirilmiş olması mümkün.”

“Tanrım. Eğer bu doğruysa… Her şey alt üst olur. Sahte kanıt yerleştirildiğini mi ileri sürüyorsunuz? Ya üzerinde Payne’in DNA’sının olduğu yara bandı? Parmak izlerinin bulunduğu mermi kovanları? Tüm bunlar devasa bir kumpas tezgahlamak için mi yani?” Torres bunları karşı çıkmaktan çok şaşkınlığını ifade etmek için soruyordu.

“Veriler bu senaryoyla uyumsuz değil açıkçası.”

Torres tereddütle, “Galiba adli tıp görevlilerini şu sifon değiştirilme hususunda inceleme yapmak için görevlendirmem gerekiyor,” dedi. “Ama… ya… Tanrım…”

Gurney onun düşüncesini bitirdi. “Ama ya bu işi teşkilattan biri yaptıysa?”

Torres bir şey söylemedi.

“Bu da mümkün. Bu yüzden senin yerinde olsam bu sifon meselesini işi biraz daha aydınlatıncaya dek kendime saklarım. Böylece öğrendiklerini yanlış kişiyle konuşmaktan kurtulmuş olursun. Çünkü bu olay herkesin tahmin ettiğinden çok daha berbat gibi görünüyor.”

Telefonu kapatırken öldürüldüğü gece John Steele’e gönderilen, her kelimesini gayet net biçimde hatırladığı mesajı düşündü. *Kıçını kolla. Bu gce sni gebrtip SSB’yi suçlayacaklar.*

Birkaç dakika arazinin diğer tarafında, tuvalet olarak kullanılan küçük binaya bakarak düşündü. Birkaç akbaba güneş altında yanan arazinin üzerinde amaçsızca dönüp duruyordu.

Hardwick'i arayıp son gelişmelerle ilgili bilgilendirmeye karar verdi.

Telefonu açar açmaz ağzından çıkan sözcükler Gurney için hiç de alışılmadık değildi.

"Şimdi ne halt yapmamı isteyeceksin?"

"Ne kadar sevimli, sıcak bir merhaba bu böyle."

"Öyle bir şey için yanlış numarayı aradın, ahbap."

Jack'le konuşurken atışmayı mümkün olduğunca kısa kesmek en iyisiydi, Gurney de öyle yaptı. "Adli tabip Loomis'in vurulmaya bağlı olarak gelişen semptomlardan dolayı ölmediğini ileri sürüyor. Hastanedeyken biri onu buz kıracağıyla yaralamış."

"Vay anasını! Küçük bir güvenlik zaafı ha? Herhangi bir ipucu var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

"İçeriden biri olabilir mi? Ya da hastane çalışanlarından?"

"Mümkün. Ona gelmeden başka bir durum daha var. Olayın, üzerine inşa edildiği zemin hızla kayıyor. Öyle görünüyor ki Payne'e karşı bir…" Gurney dikiz aynasından mavi bir Ford Explorer'ın mola alanına girdiğini görerek sustu. "Bir saniye, Jack. Judd Turlock'la birazdan küçük bir sorun yaşayabilirim."

"Sen neredesin?"

"Otoyolun Larvaton çıkışındaki tenha bir mola yerindeyim. O da şimdi hemen arkama park etti. Peşime takıldığını hiç fark etmedim. Ya arabama bir takip cihazı yerleştirmiş ya da telefonumdan konumumu tespit etmiş olmalı. Bana bir iyilik yap. Telefonu açık bırakacağım. İleride tanığa ihtiyacım olabilir, bu yüzden konuşmayı dinle."

"Yanında silah var mı?"

"Var." Konuşurken ayak bileğindeki kılıfından Beretta'yı çıkartıp, emniyetini açtıktan sonra sağ bacağının altına yerleştirdi.

"Eğer hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorsan vur pislik herifi."

“İşte sana bu düşünceli tavsiyelerin yüzünden ihtiyaç duyuyorum ben.”

Turlock arabasının yanına doğru gelirken Gurney açık telefonu gömlek cebine yerleştirip, camı indirdi.

Turlock’un sesi tıpkı bakışları gibi ifadesizdi. “Yoğun bir gün ha?”

“Çok yoğun.”

“Aptalca hatalar yapacak kadar yoğunsun sanırım.”

Gurney doğrudan gözlerinin içine bakıp bekledi.

“Mesela hastanedeki o kadınla konuşmaya kalkmak gibi hatalar. Ona kimliğini gösterip savcılıktan geldiğini söylemişsin. Ama bu doğru değil. Artık değil. Görevli bir polis memuruymuşsun gibi davranma suçuyla seni şu an tutuklayabilirim. Sen de Şerif Cloutz’un otelinde biraz zaman geçirirsin. Buna ne dersin?”

“Bence bu bir sorun yaratabilir. Hatta iki sorun. Birincisi, kimlik kartımın üzerinde son kullanma tarihi yazmıyor. Kimliğimin kullanımının bittiğine dair yazılı bir doküman alacağım yaptığım mukavelede yazılı. Henüz elime böyle bir belge ulaşmadı. Yani polis gibi davranma suçlaması yersiz olur. Ve de haksız tutuklama yaptığınız hemen ortaya çıkar. Birinin yoğun bakım servisinde olduğu sırada Rick Loomis’e ulaşmayı başardığına dair duyduğum söylenti de ikinci sorun.”

Turlock’un gözleri hafifçe irileşmiş gibiydi.

Gurney devam etti. “Hiç de uygun bir güvenlik ortamı sağlamamışsınız. Sizin çapkın polis memurunuzu şahitler önünde Loomis’in sağlığının ciddi tehlikede olduğuna dair ikaz ettim. Ama bu uyarı ciddiye alınmadı. Kısacası durum şu, Judd; işi yüzünüze gözünüze bulaştırdığınızı kamuoyuyla paylaşmak gibi bir niyetim yok. Ama insanlar tutuklanma tehlikesiyle karşılaştıklarında genellikle başkalarına zararı dokunacak şeyler yaparlar.”

“Loomis’in yanına birinin girdiğini kim söyledi ki?”

“Muhbirlerim var. Tıpkı senin ve Beckert’ın olduğu gibi. Yalnız benim muhbirlerim gerçekten de ne dediğini bilen insanlar.”

Turlock’un bakışlarında az önceki öfke fırtınasının yerini tuhaf bir dinginlik

ifadesi almıştı. Sonra Gurney'in gömlek cebindeki telefon gözüne ilişti. Hemen ardından da bu tuhaf bakış yerini düşmanca olsa da nispeten daha kontrollü bir ifadeye bıraktı.

"Bu cinayet soruşturmasının canına okudun, Gurney. Ödenmesi gereken bir bedel olacak. White River'da biz adalete engel olunmasını ciddi bir suç olarak görürüz. Hem de çok ciddi bir suç olarak."

"Buna bütün kalbimle katılıyorum."

"Birbirimizi anladığımıza sevindim," dedi Turlock yüzünü uzunca bir süre soğuk, nefret dolu bakışlarıyla süzerek. Sağ elini yavaşça kaldırıp tabanca gibi tutarak, işaret parmağını Gurney'in yüzüne yöneltti. Sonra başparmağını sanki tetiği çekiyormuşçasına aşağı indirdi. Tek kelime bile etmeden dönüp, büyük, mavi cipine atladığı gibi mola alanından uzaklaştı.

Gurney telefonu cebinden çıkardı. "Hepsini duydun mu, Jack?"

"Tanrım, senin düşünceli diyerek kastettiğin bu muydu? Kaçık herif seni vurmadığı için şanslısın."

"Bunu çok isterdi. Belki günün birinde deneyecektir de. Ama şu an seninle konuşmam gereken başka şeyler var." Gurney, Hardwick'e, Whittaker Coolidge ve Cory Payne'le yaptığı görüşmeden başlayarak, sifon tesisatlarındaki olası değişiklik ihtimaline dek o gün yaşanan her şeyi sırasıyla aktardı.

Hardwick homurtuyla karışık, "Tuvalet işi fena gibi görünüyor," dedi.

"Bence de."

"Ama doğruysa müthiş bir komployla karşı karşıyayız demektir."

"Bence de."

"İnce ince bir sürü plan."

"Evet."

"Büyük riskin ödülü de büyük olur."

"Doğru."

"Yani şimdi soru kim, neden bunu yaptı olacak."

"İlginç bir soru daha var. Eğer Payne'e tuzak kurulduysa, bunu hedef şaşırtmak için mi yaptılar yoksa asıl amaç bu muydu?"

“Bu da ne demek şimdi?”

“Katil, Payne’i polis cinayetleri soruşturmasını yanlış yönlendirmek için kolayca tuzağa düşürülecek bir kurban olduğu için mi seçti yoksa polisler sırf onu tuzağa düşürmek için mi öldürüldüler?”

“Tanrım, biraz zorlamıyor musun? Neden onun tuzağa düşürülmesi iki polisin öldürülmesine sebep olacak kadar önemli olsun ki?”

“Olasılıkları biraz zorladığımın farkındayım.”

“*Biraz* mı?”

“Yine de işin nerede başlayıp nerede bittiğini bilmek isterim. Bu arada, Beckert’ın geçmişiyle ilgili yaptığın araştırma nasıl gidiyor?”

“Birkaç kişiden haber bekliyorum. Bu gece geç saatlerde sana bilgi veririm sanırım. Belki de veremem. Bu aşağılık tiplerin yapılan iyilikleri karşılıksız bırakıp bırakmayacaklarını kim bilebilir ki?”

35

Saat 17:00’da Gurney dağ yolundan arazisine doğru gidiyordu. Cory Payne’i tuzağa düşürmeyi de içeren, saplantı haline getirdiği senaryoları kurgulayıp durmaktan iyiden iyiye yorulmuştu. Sifon kolunun tesisatla birleştiği yerde pense izi gördüğünden beri başka bir şey düşünmekte zorluk çekiyordu.

Ama yol bitip uzaktan ahır göründüğünde, Walter Thrasher ’ m gösterişli, siyah Audi’sini fark edişiyle zihninde yeni bir konuya yer açılmış oldu.

Gurney onunla yaptığı son telefon görüşmesinde bölgenin tarihiyle ilgili keşfettiği şeyi destekleyecek başka çalışmalar da yapma üzerinde anlaştıklarını hatırlıyordu. Kazı alanına gidip aradığı şeyi bulup bulmadığını öğrenmek istiyorsa da, bu yorgunlukla tepeyi yürümeyi göze alamadığından doğrudan eve yöneldi.

Başında hasır şapkasıyla Madeleine kuşkonmaz tarhının yanında çömelmiş, küçük küreğiyle yabani otları ayıklıyordu. Güneş ışığının gözüne gelmemesi için şapkasının siperliğini eliyle tutarak ona bakıp, “İyi misin?” diye sordu. “Çok yorgun görünüyorsun.”

“Çok yorgunum.”

“Herhangi bir ilerleme var mı?”

“Daha çok yanıtsız yeni soruları var gibi. Bakalım bu soruları bizi nereye götürecek.”

Madeleine omuz silkip işine döndü. “Göletin oradaki adamı tanıyorsun sanırım.”

“Dr. Walter Thrasher. Benden kazı alanımızda inceleme yapma izni istemişti.”

“Senin kazı alanında yani.”

“Adam meğer bu bölgedeki Koloni dönemi tarihi uzmanıymış.” Duraksadı. “Aynı zamanda da bölgenin adli tıp uzmanı.”

“Öyle mi?” Küreğini karahindiba köklerinden birinin yanına sapladı.

Gurney sormadan önce bir süre sessizce onu izledi. “Heather nasıl?”

“Son duyduğuma göre kasılmalar ya da kasılma olduklarını sandıkları her neyse işte o kesilmiş. En az yirmi dört saat daha hastanede müşahededе tutacaklarmış.” Küreği iyice itip, uzun kökü topraktan çekip çıkararak yanındaki yığının üzerine attı. Bir an küreğe baktıktan sonra onu da otların üzerine bırakıp yeniden Gurney’e döndü. “Sahiden çok zor bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun.”

“Öyle zaten. Ama kendimi toplamak için planımı yaptım. Sıcak bir duş. Sonra hemen yanına geleceğim.”

Duş her zamanki gibi beklenilen mucizevi faydasını göstermişti. Adına insan denen canlının en karmaşık zihinsel bunalımlarının basit bir sıcak duşla yatışıvermesine her seferinde şaşırır, bunu tuhaf bir ironi gibi görürdü.

Akşam yemeğine oturduğunda kendisini sakinleşip tazelenmiş hissediyordu. Hatta açık cam kapıdan ılık bahar esintisiyle içeri dolan elma tomurcuklarının kokusunu fark edip tadını çıkaracak kadar huzurluydu. Kuşkonmaz çorbalarının sonuna geldiklerinde sessizliği Madeleine bozdu. “Bana gününü anlatmak ister misin?”

“Uzun hikaye.”

“Yapacak bir işim yok.”

Önce Aziz Thomas Kilisesi’ne yaptığı ziyaretle başladı. Ona Muhterem Coolidge’in SSB’ye ve polisin haksız uygulamalarını açığa çıkarmaya çalıştıkları kanaatinde olduğu Marcel Jordan’la Virgil Tooker’a sempati beslediğini, Dell Beckert’tan tiksinme derecesinde nefret ettiğini, Cory Payne’in masumiyeti konusunda da ısrarcı olduğunu anlattı.

Ardından Payne’le buluştuğunu, Payne’in suikastların gerçekleştiği yerlerde bulunmasını nasıl açıkladığını, onun babasına karşı beslediği düşmanlığı, bir sonraki hedefin kendisi olacağından korktuğundan bahsettiğini söyledi.

Thrasher’la yaptığı, Jordan’la Tooker’a yapılan test sonucunda bulunan propofol maddesiyle ve onun Rick Loomis’in otopsisi sırasında ortaya çıkan tüyler ürpertici tespiti içeren konuşmayı anlattı.

Gurney buz kıracağından bahsettiği anda Madeleine'in boğazından dehşet dolu bir çığlık koptu. "Yani… yani sen şimdi… biri yoğun bakım servisine girip… mi yaptı bunu diyorsun?"

"Yoğun bakım servisinde olabilir. Ya da radyolojiden getirilirken."

"Tanrım! Nasıl? Bunu nasıl yapabildiler ki? Anlayamıyorum."

"Hastane personelinden ya da hemşirelerin orada olmasını yadırgamayacakları biri olabilir. Ya da üniformalı biri. Belki de güvenlik görevlisi. Ya da doktormuş gibi davranan biri."

"Ya da bir polis?"

"Ya da bir polis. Rick'in o komadan hiçbir zaman çıkmasını istemeyen biri."

"Heather'a bu ne zaman söylenecek?"

"Şu an için söylenmez. Buna eminim."

"Normalde ona otopsi raporunun bir kopyası verilmez mi?"

"Bunu resmen talep etmesi gerekir. Resmi belgenin de otuz günden önce hazırlanabileceğini sanmam. Thrasher sadece hazırlanan ön raporu telefonda bana anlattı. Soruşturmanın herhangi bir aksaklığa uğramaması için bu ön rapor yalnızca polise verilir."

Madeleine önce çorbasından dolu bir kaşık aldı ama iştahı kaçtığından kaşığı gerisin geriye indirip kaseyi sofranın ortasına doğru itti.

Gurney o gün yaşadıklarını bir süre daha anlatmayı sürdürdü.

İki daireye yaptığı ziyaretleri, sifon tesisatlarıyla ilgili kuşkularını anlatıp, Dell Beckert'ın olayla ilgili anlattığı her şeyin hatalı ya da bütünüyle yalan olduğuna dair şüphelerinin her geçen dakika arttığını ve bu vurulma olaylarında ne yazık ki polisin parmağı olma ihtimalinin güçlendiğini ekledi.

"Bu yeni bir şey değil ki," dedi Madeleine.

"Anlayamadım?"

"Zaten John Steele'in telefonundaki mesaj bu gerçeği ortaya koymuyor muydu?"

"Mesaj gerçek bir bilgi değildi. Kasıtlı bir yanlış yönlendirme amacıyla gönderilmiş olması mümkündü. Gerçi hâlâ da öyle. Bu olay toprak altındaki bir

kent gibi. Sadece parçaları bulabiliyoruz. Benim daha çok bilgiye ihtiyacım var.”

“Bir şeyler yapmalısın. O iki kadın kocalarını yitirdi. Doğmamış bir bebek babasını kaybetti. Bir şeyler yapılmalı!”

“Şu an yaptığımdan başka ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. Sen küçük parçalara bakıp büyük resmi görmekte çok iyisin. Ama bazen zihinsel süreci hızla harekete geçmene engel olacak kadar çok sevdiğin hissine kapılıyorum.”

Bir şey söylemedi. Her zamanki kendini savunma refleksi zayıflamış gibiydi.

Abby Marsh’tan hastane çalışanlarıyla ilgili aldığı liste altı kategoriye ayrılmıştı: İdari ve Teknik Destek; Hekimler ve Cerrahlar; Hemşireler ve Terapi; Laboratuvar ve Eczane; Güvenlik, Onarım ve Bakım; Mutfak, Kafeterya ve Hediyelik Eşya Mağazası. Bunların altına eklenen yedinci kategoriyeyse Bu Yıl İstifa Edenler ve Görevleri Sona Erenler, başlığı verilmişti. Ocaktan nisana kadar olan süreyi kapsayan listenin aylık olarak güncellendiği görülüyordu. Dolayısıyla da ay bitmeden yeni liste yapılmadığından görevinden kısa süre önce ayrılanlarla ilgili bilgiler bu listede yer almıyordu.

Göz gezdirdiği bu listeden hemen göze çarpan herhangi bir şey tespit edemedi. Hastane ziyaretlerinden aşina olduğu bir iki isme rastlamıştı. İş tanımlarıyla ev adreslerinden kimlerin birbirleriyle yakın görüşebileceğini tahmin etmeye çalıştı. Temizlik personelinin çoğu Grinton’da ikamet ediyordu. Hemşireler, laboratuvar çalışanları ve teknik ekip daha çok Bluestone bölgesinde oturuyordu. Hekimlerle cerrahlarsa Aston Gölü’yle Killbumie Tepesi civarını tercih etmişlerdi.

Her ne kadar dedektiflerin çalışmaların çoğunluğunu işe yaramaz gibi görünen bilgilerle boğuşmanın oluşturduğunu biliyorsa da Madeleine’in yorumu, içinde süreci hızlandırma arzusunu körüklemişti. Nasıl bir adım atabileceğini bir süre düşündükten sonra zihnini kemiren bir sorunun yanıtını kovalamaya karar verdi.

Eğer Cory Payne'in olaya karıştığına dair şüpheler varsa Siyahileri Savunma Birliği'nin ona destek olduğuna ilişkin görüş de eşit derecede kuşkulu hale geliyordu. Ama SSB suikastların planlanmasına veya infazına karışmamışsa neden Marcel Jordan suikastlarda kullanılan o iki evi kiralamıştı? Ya da bunun aslı yok muydu? Aslında kontratlarda onun adının olması da onun olaya dahil olduğunun nihai kanıtı sayılamazdı. Ama aklına takılan bu soruya komisyoncuların yanıt verebileceğini düşündü. Gurney, komisyoncuların isimlerini öğrenmek için Torres'i aradı.

Torres hiç tereddütsüz yanıtladı. "Acme Emlak'tan Laura Conway."

"Her iki yerin emlakçısı da o mu?"

"White River'daki neredeyse hemen her kiralık yerde olduğu gibi. Kasabada başka emlakçılar da var ama kiralamaları genellikle Acme yapar. Onlarla aramız iyidir. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bridge Caddesi'ndeki daire ve Poulter Caddesi'ndeki evin kontratlarıyla ilgili sormak istediklerim var. Özellikle de emlak firmasından birileri Marcel Jordan'la bizzat temas kurmuş mu diye öğrenmek istiyorum."

"İstersen bunu senin için sorarım. Ya da Laura Conway'in seni aramasını sağlayabilirim."

"İkinci seçenek daha iyi. Onun Jordan'la ilgili söyleyeceklerine bağlı olarak başka sorularım da olabilir."

"Hemen ulaşmayı deneyeceğim. Bazen geç saatlere kadar çalışır. Birazdan arayayım seni."

Torres beş dakika sonra aradı.

"Conway, Maine ormanına tatile gitmiş. Cep telefonu yok. İnternet erişimi de yok. Ama üç dört gün içinde ofise dönecekmiş."

"Firmada bu kontratlarla ilgilenen başka birini tanıyor musun?"

"Ben de sordum. Cevap hayır. Laura kendi yapmış kontratları."

"Tamam, çok teşekkür ederim. Dönünce onu arayacaksın değil mi?"

"Elbette." Duraksadı. "O kontratlarda bir sorun mu var sence?"

"O evleri Jordan'ın kendisi mi kiralamış öğrenmek istiyorum. Bu arada

teşkilatın Acme’yle arası iyi dedin. Nasıl bir iyi ilişki bu?”

“Sadece… iyi.”

“Mark, kesinlikle iyi bir yalancı değilsin.”

Torres tereddütteydi. “Yarın sabah Albany’deki bir duruşmaya tanık olarak katılmak zorundayım. Onda orada olacağım. Walnut Crossing’ten sekiz gibi geçerim. Buluşup görüşebileceğimiz bir yer var mı orada?”

“Dillweed’de bir kafe var. Adı Abelard’s. Ana yolda, kent merkezine yakın. Sekizde orada olurum.”

“Orada görüşürüz o zaman.”

Gurney akıl yürütmeyi bırakırsa yarın sabahki görüşmede neler konuşulacağını kafasında kurup durarak çok zaman kaybedeceğini gayet iyi biliyordu. Bunu yapmamak için de Jack Hardwick’i aradı.

Telefon telesekretere yönlendirilmişti. O da mesaj bıraktı.

“Ben Gurney. Bu olayla ilgili giderek tuhaf fikirlere kapılıyorum. Sorunun nerede olduğuna dair görüşlerine ihtiyacım var. Yarın sabah Abelard’s’ta genç bir dedektifle buluşacağım. Albany’ye mahkemeye gitmesi gerekiyormuş. O yüzden en geç sekiz buçukta buradan ayrılması gerek. Eğer o saatte sen de gelebilirsen çok iyi olur.”

36

Gurney saat 7:55'te Abelard's'ın ön tarafındaki küçük otoparka girdiğinde Torres'in Crown Victoria'sı ordaydı.

Torres'i arkadaki ufak, antika masalardan birinde buldu. Genç dedektif her gördüğünde ona biraz daha gençleşmiş ve biraz daha dalgın gibi görünüyordu. Omuzları iyice düşmüş halde, önündeki kahve fincanına iki eliyle yapışmıştı. Bu haliyle sanki ellerine yapacak bir iş vermesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Gurney karşısına oturdu.

"Burayı çocukluğumdan hatırlıyorum," dedi Torres. Sesinde sakin görünmeye çalışanlara has gerginlik hakimdi. "O zamanlar salaş bir dükkandı. Canlı balık yemi satılırdı. Balığa çıkarılar için. Sonra tamamen elden geçirildi."

"Dillweed'de mi büyüdün?"

"Hayır. Binghamton'da. Ama amcamla yengem burada oturuyorlardı. Porto Riko'dan buraya bizden on yıl kadar önce göç etmişler. Küçük bir süt ürünleri çiftlikleri vardı. Binghamton'a kıyasla burası tam bir köy gibiydi. Aslında etraf pek de değişmedi. Tabii biraz daha fakirleşti. Dolayısıyla da daha bakımsız bir halde. Ama burası gerçekten güzel olmuş." Sustu. Sonra sesini alçaltarak, "Gort Kardeşlerin aranmasıyla ilgili son sorunu duydun mu?" diye sordu.

"Yine ne oldu?"

"Getirdikleri ikinci K9 köpeği de aynı birincisi gibi okla başından vuruldu. Ayrıca eyalet polisine ait helikopter teknik bir sorun yüzünden eski taşocaklarından birine acil iniş yapmak zorunda kaldı. Tam da medyanın bayıldığı, Beckert'ın ise nefret ettiği türden gelişmeler bunlar."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Torres'in asıl konuya girmesini bekliyordu. Saçlarını onun için muhafazakar sayılacak biçimde tek bir renge, gümüşi sarıya boyamış Marika'dan duble espresso istedi.

Torres derin bir nefes aldı. “Seni buraya kadar sürüklediğim için özür dilerim. Aslında telefonda da konuşabilirdik ama…” Başını iki yana salladı. “Sanırım giderek paranoyaklaşıyorum.”

“Bu hissi iyi bilirim.”

Torres hayretle, “Sen mi?” dedi. “Oysa… hiçbir koşulda sarsılmazmışsın gibi görünüyorsun.”

“Bazı durumlarda evet. Ama bazen öyle olmuyor işte.”

Torres alt dudağını ısırdı. Sanki yüksek bir tramplenden atlamaya hazırlanan birinin heyecanım taşıyor gibiydi. “Acme Emlak’ı sormuştun.”

“Daha ziyade Acme Emlak’la emniyetin ne gibi bir ilişkisi olduğunu sormuştum.”

“Anladığım kadarıyla arada bir tür karşılıklı anlaşma var gibi.”

“Ne gibi?”

“Bazı mahallelerde mülk kiralama işi sıkıntılı olabiliyor. Sorunlar kira ödemeyenlerle uğraşmaktan ibaret de değil. Çok daha büyük sıkıntılar çıkabiliyor. Mülkü uyuşturucu imalatında kullananlar olabiliyor. Ya da mülk sahibinin yaptırdığı sigortaları geçersiz kılan yasadışı türden başka aktiviteler yapanlar oluyor.

Bir de mal sahiplerini ölümle tehdit eden kiracılar, eski kiracıları korkutup evi boşaltmaya zorlayan çete üyeleri var. Evler kullanılmaz hale gelebiliyor. Eğer Grinton gibi bir yerdeki evini kiraya veriyorsan tehlikeli, her şeyi yapmaya meyilli kiracılarla da uğraşmayı göze alıyorsun demektir.

“Peki, bu karşılıklı anlaşma nasıl oluyor?”

“Acme’nin emniyet desteğine ihtiyacı var. Çete üyelerini, uyuşturucu satıcılarını ya da diğer manyakları mülkü boşaltmaya ikna etmek için polis desteği lazım. Ya da kiralarını ödemeyenleri ödeme yapmaya ikna etmek için.”

“Bunun karşılığında emniyet ne alıyor?”

“Erişme şansı.”

“Neye?”

“Acme’nin kontrolündeki her mülke.”

“Buna Poulter Caddesi’ndeki ev de dahil mi?”

“Evet.”

“Bridge Caddesi’ndeki?”

“Evet.”

“Cory Payne’in dairesi?”

“Evet.”

Marika elinde Gurney’in espressosuyla geldi. “Tanrım,” dedi. “Acayip ciddi görünüyorsunuz. Hayatımı sizinki gibi bir işle uğraşarak kazanmadığım için çok memnunum. Şeker ister misin?”

Gurney başını iki yana salladı. Kadın gidince de, “Yani, arama izni olmadan evlere girmekten bahsediyoruz, değil mi?” diye sordu.

Torres hiçbir şey söylemeden başını sallamakla yetindi. “Şimdi diyelim ki bu evlerden birinde yasadışı bir faaliyet olduğuna dair içinde hafif bir şüphe var ama elinde herhangi bir somut kanıt yok. Ama gün içinde o evlerin boş olduğunu biliyorsun. Böyle bir durumda ne yapabilirsin? Şu Conway denilen kadını arayıp seni eve sokmasını isteme şansın var mı?”

Torres endişeyle etrafına bakındı. “Hayır, Turlock’a gitmen gerek.”

“Conway’i o arar, öyle mi?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim böyle bir durumda ona başvurman gerektiği. O da bir şekilde anahtara ulaşıyor.”

“Sonra anahtarı alıp daireye girer, orada olduğunu tahmin ettiğin kanıtı araştırırsın. Peki sonra?”

“Sonra her şeyi bulduğun gibi bırakıp evden çıkarsın. Yargıç Puckett’e iki farklı güvenilir kaynaktan ihbar aldığını ileri sürüp, evde bulmayı umduğun delilleri ona izah eder ve arama iznini kopartırsın. Sonra da bu eve girer ve delili bulursun. Temiz, yasal bir iş.”

“Sen yaptın mı bunu?”

“Hayır. Böyle bir şey benim pek içime sinmiyor. Ama yapanlar olduğunu biliyorum.”

“Hiç sorun yaşadılar mı?”

“Sorun yaşadıklarına dair bir izlenim almadım. Zaten en tepeden destek buluyorlar. Bunun anlamı da az değil.”

Gurney’in bu doğru sözlere diyecek bir şeyi yoktu. “Sonunda da kötü adamlar yakalanıp hapse tıkılır ya da çareyi kasabayı terk etmekte bulurlar. Acme daha az sorunla karşılaşır. İşleri daha açılır. Bu arada da Beckert istenmeyen şahısların sayısını azaltıp White River’ı temizlediği için itibarına itibar katar. Kanunların ve düzenin simgesi haline gelir. Yani herkes kazanır.”

Torres başıyla onayladı. “Aşağı yukarı bu şekilde oluyor, doğru.”

“Tamam. Şimdi sıra en önemli soruya geldi. Sonrasında bulacağı bir delili bu eve bizzat kendisi yerleştiren bir polis memuruyla ilgili herhangi bir olay biliyor musun?”

Torres hâlâ iki eliyle sımsıkı yapıştığı kahve kupasına bakıyordu. “Net bildiğim bir şey yok. Bildiklerim anlattıklarımdan ibaret.”

“Ama bu yasadışı faaliyet seni rahatsız ediyor, değil mi?”

“Sanırım. Belki de yanlış iş yapıyorum.”

“Emniyette olmamalı mıydım diyorsun?”

“Böyle düşünmeme mesleğin *gerçek yüzü* neden oldu. Akademide öğrendiğimiz şeyler gayet güzeldi. Ama sokaklardaki durum bütünüyle bambaşka. Sanki kanunu uygulamak için kanunlara karşı gelmek şartmış gibi.”

Kahve kupasını eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tutuyordu. “Mesela, hukuki prosedür ne demek? Gerçekte uygulamamız gereken şey o değil mi? Ama biz sanki ona uyuyormuş gibi yapıyoruz. Normalde işimize gelmese de itaat etmemiz gereken usullere ancak istediğimize ulaşmakta yardım ettiklerinde itibar gösteriyoruz.”

“Sence Dell Beckert buna nasıl bakıyor?”

“Beckert yalnızca sonuca bakar. Nihai sonuç iyiyse tamamdır.”

“Bilgiye nasıl eriştiği önemli değil mi?”

“Öyle görünüyor. İstediğine ulaşmak için her yolu mubah görüyor gibi.” İçini çekerken bakışları Gurney’inkilerle buluştu. “Belki başka bir meslek yapsam daha iyi olurdu diye düşünüyorsun, değil mi?”

“Bunu niye sordun ki?”

“Çelişkilerin işin bir parçası olması hiç hoşuma gitmiyor.”

“İşin parçası mı? Yoksa yalnızca bu tuhaf olayın bir parçası mı? Ya da asıl rahatsız eden işin, radikal bir biçimde ikiye bölünmüş bir kasabada çalışma kısmıdır. Ya da Beckert için çalışmak zorunda olmak rahatsız edicidir.”

“Belki hepsi doğru. Artı… tamamı beyazlardan oluşan bir teşkilatta Latin kökenli olmak da biraz gerginliğe sebep oluyor. Bazen birazdan da fazla.”

“Şunu sormama izin ver o zaman. Niye polis olmayı seçtin?”

“Faydalı olabilmek için. Fark yaratabilmek, doğruları yapmak için.”

“Ama şu an bunu yaptığın kanaatinde değilsin?”

“Elimden geleni yapıyorum. Ama kendimi mayın tarlasındaymışım gibi hissediyorum. Mesela şu sifon kolunu ele alalım. Eğer Payne’e teşkilattan birileri tarafından tezgah kurulduysa…” başladığı cümleyi bitiremedi. Sonra kolundaki saate baktı. “Tanrım, gitmem gerek.”

Gurney onunla otoparka kadar yürüdü.

Torres arabasının kapısını açtı ama hemen binmedi. Küçük, hüzün dolu bir kahkaha atıp, “Az önce faydalı olmak istediğimi söyledim. Ama bunu nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Bu olay uzadıkça daha az şey bildiğim ortaya çıkıyor gibi.”

“Bu dünyadaki en kötü şey değil sonuçta. Etrafında neler olup bittiğine dair fikrinin olmaması her şeyin yanlış gittiğine emin olmaktan katbekat iyidir.”

37

Üç dakika sonra Torres'in Crown Victoria'sı eyalet yoluna doğru saparken Hardwick'in motoru etrafı inleten kırmızı GTO'su otoparka girdi.

Hardwick indi. Hızla kapattığı kapıdan sadece eski Detroit arabalarında duyulabilecek bir ses yükselmişti. Yan gözle uzaklaşan arabaya baktı. "Şu arabadaki tip de kim?"

"Mark Torres," dedi Gurney. "Steele ve Loomis olaylarının soruşturma şefi."

"Sadece suikastların mı? Oyun parkı cinayetlerine kim bakıyor?"

"Dört dakika kadar o baktı. Sonra Beckert yetkiyi kendi alıp hemen ardından da Turlock'a devretti."

Hardwick omuz silkti. "Her zaman olduğu gibi. Davul Dell'de tokmak Turd'un boynunda."

Gurney öne geçip az önce Torres'le oturdukları masaya yöneldi. Marika gelince de bir duble espresso daha istedi. Hardwick ise Abelard's'ın büyük kupada servis edilen özel koyu filtre kahvesini istedi.

"Beckert ile ilgili ne öğrendin?" diye sordu Gurney.

"Bana anlattıklarının çoğu kulaktan dolma söylentilerden, zırvalıklardan ibaretti. Bazıları kısmen doğru olabilir ama hangi kısımlar doğru bilmiyorum."

"Sen sırları sezersin."

"Sır benim göbek adım. Neyse, hikaye şu: Dell, Cordell'in kısaltması. Aslında İkinci Cordell Beckert olarak tanınıyor. Bazı meslektaştan ona CB-İki diyorlarmış. Yani aile ağacında başka bir Cordell Beckert daha varmış anlayacağın. Cory Payne de aslında Üçüncü Cordell Beckert olarak vaftiz edilmiş.

"Dell, Utica'da kırk altı sene önce doğmuş. Babası polismiş ve bir uyuşturucu satıcısı tarafından vurulunca kötürüm olmuş. Elleri, ayakları tutmaz olmuş. Dell

on yaşındayken de ölmüş. Ortaokuldan sonra - aslında bu kısmı sana zaten anlatmıştım - Dell Virginia kırsalındaki bir askeri hazırlık okulundan burs kazanmış. Bayard-Whitson Akademi. Judd Turlock'la tanıştığı ve de Judd'ın çocuk mahkemesinde yargılanmasına neden olan suçu işlediği yer burası. Bu konuya birazdan döneceğim. Bayard-Whitson'dan sonraysa…" Gurney sözünü kesti. "Beckert'ın babasının başına gelenleri uyuşturucuyla mücadelesinin nedenleri arasında göstermemesi enteresan. Çünkü karısının ölümünden faydalanmayı bilmiş." Hardwick omuz silkti. "Belki babası umurunda değildi."

"Ya da tam tersi. Bazıları kendilerini en çok etkileyen şeyler hakkında hiç konuşmamayı tercih eder."

Marika, Hardwick'in kahvesini bırakıp uzaklaştı.

Kadının kulak misafiri olamayacak kadar uzaklaşmasının ardından Hardwick sözlerini sürdürdü. "Bayard-Whitson'dan sonraysa Choake Hıristiyan Okulu'na gitmiş. Orada ilk karısı Melisa Payne'le tanışıp evlenmiş. Cory, Dell'in Choake'in askerliğe hazırlık programından mezun oluşunun hemen ardından dünyaya gelmiş. Donanmaya teğmen olarak katılıp, dört yıllık hizmetinin ardından yüzbaşılığa yükselmiş. Ardından da NYEP'ye katılmış. Donanma subayı geçmişi sayesinde sonraki yedi, sekiz yıl içinde hızla terfi etmiş. İşi hep birinci sırada gelirmiş. Ailesiyse açık arayla ikinci sıradaymış. İşte bu dönemde Melissa'nın ağrı kesicilere düşkünlüğü başlarken Cory de ufaktan kayışı sıyırmaya başlamış. Zaten bunları sana anlatmıştım."

"Askerlik şubesini ateşe vermeye kalkması da yaptıklarının zirvesi herhalde?"

"Öyle. Ama aileyi o günlerden tanıyan birinden başka bir şey daha öğrendim. Tabii yalan olması da mümkün. Bak, sana iyilik yapayım diye kendini ne sıkıntılara sokuyorum. Yıllardır konuşmadığım insanları arayıp, canlarını sıkacak bir dolu soru sorup durdum. Beni başlarından savmak için masal uydurmuş olmaları mümkün."

"Ben olmasam da sen kendi başını belaya sokmaya bayılırsın. Neyse. Ne buldun?"

"Babasının o küçük pisliği sonunda hapishane disiplinindeki o yatılı okul gibi

bir yere, artık her ne haltsa, göndermesinden iki, üç ay öncesinde Cory'nin uyuşturucu müptelası bir kız arkadaşı varmış. Cory on ikisinde, yaşına göre iri, saldırgan bir çocukmuş. Kız da belki on dördünde falanmış. Sağda solda esrar satıyormuş. Dell onu yakalayıp, uyuşturucu bulundurmaktan ıslahevine göndermiş. Bunu daha ziyade Cory'ye babasının onaylamadığı kişilerle takılmaya devam etmesi durumunda neler olacağım göstermek için yapmış. Ama kıza ıslahevinde tecavüz etmişler. Büyük olasılıkla ıslahevi yöneticilerinden ikisi yapmış bunu. Kız da kendini asmış. Böyle bir şey işte. Hikaye uzayıp gidiyor. Her neyse, bu olayın ardından Cory iyice zıvanadan çıkmış ve sonunda o okula yollanmış."

"Beckert o çocuğun ölümünden hiç üzüntü duymamış mı?"

"Umurunda bile olmamış."

Gurney dalgın bir tavırla espressosunu yudumladı. "Yani herif oğlunun kız arkadaşını tecavüze uğrayıp sonunda da canına kıyacağı bir yere tıkıyor, çocuk buna tepki gösterince de onu davranış düzeltme adı altındaki bir cehennem çukuruna atıveriyor.

Umutsuz karısı ya tesadüfen ya da pek de tesadüf olmayacak biçimde aşırı doz eroinden ölünce bunu uyuşturucu savaşçısı imajını parlatmak için kullanıyor. Şimdi zamanı ileri sarıp günümüze gelelim. İki White River polisi öldürüldü. Somut olmaktan uzak birtakım deliller aracılığıyla oğlunun suçlu olabileceğini ileri sürüp, ülkenin en popüler haber programlarından birine çıkıyor ve orada yalnızca oğlunun cinayet suçuyla tutuklanması talimatını vermekle kalmayıp, sırf adaletin yerini bulması amacıyla kendi etkileyici mesleki kariyerini de feda ediyor. Biliyor musun, Jack? Bu herif midemi bulandırıyor benim."

Hardwick'in bakışlarından hiçbir zaman eksik olmayan o sorgulayıcı ifade biraz daha belirginleşmişti. "Ondan hoşlanmamanın nedeni adamın kendi oğluna karşı zayıf delilleri kesin kanıt olarak kabul etmesi mi? Yoksa sunduğu delilleri ondan hoşlanmadığın için mi zayıf buluyorsun?"

"Yorumlarımın gerçeklikten uzak olduğunu hiç sanmıyorum. Çok basit bir şey var. Delil diye sunduklarının hepsi sökülüp takılabilecek yerlerde. İç kapılarda,

duvarlarda, pencerelerde ya da evin yapısına ait herhangi bir yerde tek bir parmak izi bile yok. Bu sana tuhaf gelmiyor mu yani?”

“Tuhaflıklar hep olur. Dünya zaten tuhaflıklar fabrikası gibi.”

“Bir şey daha var. Torres biraz önce bana Turlock’un bir emlak firmasıyla bağlantısının olduğunu, bu sayede de sözde delillerin bulunduğu evlere rahatlıkla girip çıkma imkanına sahip olduğunu söyledi.”

“Dur bir dakika. Eğer Turlock’un eve sahte kanıtlar yerleştirdiğini ileri sürüyorsan aslında Beckert’ı suçluyorsun demektir. Çünkü Turlock, tanrısının onaylamadığı hiçbir şeyi yapmaz.”

“Sifon düğmesinin değişmiş olması birinin Cory Payne’in suçlanması amacını güttüğünü ortaya koyuyor. Bunun başka mantıklı bir izahı yok. Benim Turlock’la Beckert hakkında tek söylediğim şey, onların bu işte parmaklarının olabileceği.” Hardwick kendine has, mide asidinden muzdarip birinin yüz ifadesiyle bakıp, “Beckert’ın pislik olduğunu kabul ederim. Ama konu kendi oğluna iftira atmak olunca… Nasıl bir insan bunu yapar ki?”

Gurney omuz silkti. “Hırsının körleştirdiği bir psikopat.”

“Ama neden? Psikopatların bile bir nedeni olur. Bunun zerre kadar mantıklı bir nedeni yok. Bu Cory’nin suikastçı olmasından çok daha zayıf bir ihtimal gibi görünüyor. Ayrıca sifonla ilgili tuhaflığı denklemden çıkardığımızda senin tüm teorin çöker. Tesisatın söküldüğünü düşündürten izleri yanlış yorumlamış olamaz mısın?”

“Bir tanesinin üzerinde cinayet soruşturmasının en önemli parmak izlerinin bulunduğu iki tesisatın da sökülüp yeniden takılmış olması çok büyük bir tesadüf olur, doğrusu.”

Hardwick başını iki yana salladı. “Konuya bir de cinayet nedeni penceresinden bak. Sonra da Cory Payne hakkında bildiklerimize bak. Radikal, dengesiz, öfke dolu. Babasından, hatta tüm polislerden nefret ediyor. Herkesin içinde emniyet mensuplarına az atıp tutmamış. Onun her zaman söylediği bir cümleyi SSB slogan yapmış. ‘Asıl sorun polis katilleri değil katil polislerdir.’ YouTube’da yaptığı konuşmalardan birini dinledim. Mazlumların intikamının

alınmasının ahlaki bir görev olduğunu söyleyip, polis katillerini savunmak için de İncil'e atıfla bulunuyor. Kız arkadaşının iki idareci tarafından tecavüze uğramasının onun çürümüş zihninde nasıl etki yaratacağını göremiyor musun? Lanet olsun, Gurney, herifin üzerine atfedilen suçun baş şüphelisi olduğu o kadar açık ki."

"Bununla ilgili tek bir sorun var. Bu cinayetleri işlemek için dünyadaki tüm sebeplere sahip olabilir ama o salak değil. Suikastları gerçekleştirdiği yerlerde parmak izini bırakmaz. Üzerinde DNA izleri olan yara bandını klozete atmaz. Tespiti kolay bir arabayla cinayet mahallerine park edip sonrasında da her yanı trafik kameralarıyla dolu sokaklarda dolaşmaya kalkmaz. Tabii bunu yapmasının başka bir nedeni yoksa. Yakalanmayı istiyor ya da bu suikastların sorumluluğunu üsteleniyor falan da değil. Çünkü en ufak bir suçlamayı dahi kati şekilde reddediyor. Ayrıca kurbanların seçimiyle ilgili de bir sorun var. Neden teşkilatta en az nefret etmesi gereken iki polisi seçsin ki? Mantıken de duygusal olarak da bunun hiçbir açıklaması yok."

Hardwick artık sıkılmıştı. Her iki avucunu açarak, "Sence Beckert'ın öz oğluna iftira atmasının mantıklı ve duygusal bir açıklaması var mı?" diye sordu. "Ayrıca bunu neden yapsın ki? Bu arada yeri gelmişken, ne yapmış tam olarak? Yani, Beckert'ın başkasının işlediği cinayetleri oğlunun üzerine yıkmaya çalıştığını mı ileri sürüyorsun? Ya da kendi polislerinin öldürülmesinin arkasında da Beckert'ın parmağı mı var diyorsun? Artı SSB cinayetlerinin? Buna cidden inanıyor musun?"

"Ben suçladığı şahıslardan hiçbirinin bu suçları işlemediğine inanmıyorum."

"Gort Kardeşlerin de mi? Neden olmasın?"

"Gort Kardeşlerin şiddet yanlısı, cahil, bilinçsiz, ırkçı tipler olduğunu biliyorum. Kafataslarıyla, oklarla, pitbullarla dolu, ayıları parçalayıp köpeklere yem yapmayı da içeren bir hayat tarzlarının olduğu ortada."

"Yani?"

"Oyun parkı cinayetleri son derece dikkatle planlanıp gerçekleştirilmiş. Kurbanların dikkatle takibini, iki kusursuz adam kaçırmayı, propofol maddesinin

ustalıkla kullanımını içeren bir eylemden bahsediyoruz. Ayrıca Thrasher kurbanlara uygulanan test sonucunda yalnızca profopole değil aynı zamanda alkolle benzodiazepin maddesine de rastlandığını söyledi. Bu da birkaç kadeh içmek amacıyla bir araya gelinmesiyle başlamış bir senaryoyu akla getiriyor. Böyle bir şeyi de SSB liderleriyle Gort Kardeşler için düşünmekte zorlanıyorum açıkçası."

"Peki ya televizyonda söyleyip durdukları kanıtlar ne olacak? Yani Gortlar'ın bahçesinde bulduktan iple, bilgisayar sürücülerinde DGS internet sitesiyle ilgili bulunan belgeler gibi?"

"Her ikisi de kolaylıkla tıpkı Cory'ye yapıldığı gibi başka biri tarafından ayarlanmış olabilir."

"Tanrım, eğer her delilde başka birinin parmağı olduğunu düşünmeye başlarsak hiçbir şeyi kanıtlayamayız!"

Gurney bir şey söylemedi.

Hardwick onun yüzüne bakıp, "Senin kafayı Beckert'a bu derece takmış olmanın asıl nedeni ne?" diye sordu. "Zır deli oğlunu her şeyin suçlusu olarak ilan etmesine kızman dışında yani?"

"Şu an için sadece bir his. Zaten adamın geçmişiyle ilgili her şeyi bu yüzden öğrenmek istiyorum. Biraz önce Turlock'un okulda Beckert'la beraber olduğu dönemde karıştığı suçtan bahsettin. O konuda daha fazla bir şey öğrenebildin mi?"

Hardwick duraksadı. Yeniden konuştuğundaysa az öncekine göre nispeten sakinleşmiş gibiydi. "Belki bir şeyler öğrendim. Ya da hiçbir şey. Bayard-Whitson Akademisi'ni arayıp, müdür yardımcısına ulaştım. Kadına otuz sene önce okulda görev yapmış herhangi bir çalışanla görüşmek istediğimi söyledim. Nedenini sordu. Ben de başarılı mezunlarından Dell Beckert'ın o dönem burada öğrenci olduğunu, önümüzdeki seçimlerde New York Eyalet Başsavcısı olabileceğini, benim de basın yayın eğitimi aldığımı ve bu yüzden de onun hakkında bir makale yazmam gerektiğini, eski öğretmenlerinden biriyle görüşüp anılarını benimle paylaşmalarını sağlayabilirsem harika olacağını anlattım."

“İnandı mı?”

“İnandı. Aslında biraz eveleyip geveledikten sonra o dönemde kendisinin de orada görev yaptığını söyledi. Beckert öğrenciyken konuştuğum kadın bir önceki müdürün de yardımcılığını yapıyormuş.”

“Onunla ilgili herhangi bir şey söyledi mi?”

“Evet. Soğuk, ince eleyip sık dokuyan, zeki, hırslı biri olduğunu söyledi. Orada bulunduğu dört yıllık sürede en başarılı öğrenci ödülünü kimseye bırakmamış.”

“Otuz sene geçmiş olmasına rağmen hatırlayabildiğine göre kadının üzerinde bir hayli etki bırakmış olmalı.”

“Judd Turlock daha fazla etki bırakmış gibi görünüyor. Onun adını söylediğimde önce uzun bir süre sustu. İlk başka hat kesildi sandım. Sonra Turlock’la ilgili konuşmak istemediğini zira bunca senedir görev yaptığı Bayard’da rahatsızlık duyduğu tek öğrencinin o olduğunu söyledi. Herhangi bir sorun yaşayıp yaşamadığını sorduğumdaysa yeni bir sessizlik oldu. Sonra bana bir dakika beklememi söyledi. Telefona geri dönünce de bana Pennsylvania’dan bir adres verdi. Bunun Merle Tabor adlı bir dedektifin adresi olduğunu söyleyip, Turlock’un karıştığı olayla ilgili konuşabilecek biri varsa o da Merle’dür, dedi.”

“Olay neymiş peki? Herhangi bir şey söyledi mi?”

“Hayır. Zaten Turlock’un daha adı geçer geçmez kadın bir hayli suskunlaştı. Bana adresi verdikten sonra da bir an evvel telefonu kapatmak ister gibiydi.”

“Otuz yıl sonrası için abartılı bir tepki.”

Hardwick kahve kupasına uzanıp iri bir yudum aldı. “Turlock’la ilgili rahatsız edici bir şeyler var. Adam akıllardan çıkmıyor bir türlü.”

“Enteresan. Merle Tabor’la görüşmeye çalışacak mısın?”

“Tanrım, tabii ki hayır. Kadının söylediğine göre Merle göz önünde olmayı seven tiplerden değilmiş. Adamın ne telefonu ne e-postası, ne bilgisayarı ne de sistemde görünen elektrik faturası var. Eğer ilgini çekiyorsa arabana atlar gidersin yanına. Ormanlık alanda kaybolmayacağını varsayarsak aşağı yukarı dört saatlik bir mesafe.”

Hardwick cebinden çıkardığı buruşuk bir not kağıdını masaya koydu. Kağıdın üzerinde Hardwick'in okunması neredeyse imkansız el yazısıyla karaladığı adres bilgisi yer alıyordu. BLACK MOUNTAIN HOLLOW, PARKSTON, PA. "Kim bilir? Senin gibi başka emekli meraklılar da vardır. Bir bakmışsın Merle sana tüm bu lanet karmaşıklığı çözecek anahtarı vermiş."

Ses tonundan böyle bir olasılığı çok düşük gördüğü açıkça ortadaydı. Gurney'in de ona karşı çıkacak bir nedeni yoktu.

38

Hardwick doğa düşmanı büyük arabasıyla ortalığı inleterek yola koyulduktan sonra Gurney kahvesini bitirip günün geri kalanını planlamak için bir süre daha Abelard’s’ta kaldı.

Merle Tabor bir anda odadaki fil haline gelmişti. Gurney’in Black Mountain Hollow yolculuğunun faydasız olacağına dair karışık hislerine rağmen bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu. Telefonunu alıp Google uydu görüntülerinden Pennsylvania, Parkston’a baktı. Görecek pek bir şey yoktu. Bölge geniş bir kavşağın yakınlarında, uçsuz bucaksız bir araziye benziyordu. Black Mountain Hollow yazınca da oraya eyalet yolundan ayrılıp, dik bir yamaca tırmanan beş kilometrelik dar, toprak bir yolla ulaşıldığını tespit etti. Yolun en sonunda da tek bir ev vardı.

Orayı hedef nokta alıp başlangıç yeri olarak da Walnut Crossing’i yazınca Parkston’a uzaklığın 230 kilometre olduğunu gördü. Tahmini sürüş süresi Hardwick’in dediği gibi dört saat değil, üç saatin biraz altındaydı. Buna rağmen Merle Tabor’un orada olduğuna dair herhangi bir bilgiye sahip olmadan onca yolu kat etmeye pek de gönüllü değildi. Parkston Polis Merkezi’nin numarasını arayıp buldu.

Aradığı telefon doğrudan bölge şerifinin ofisine bağlanmıştı. Telefona yanıt veren adamın, Komiser Yardımcısı Gerbil[1], adını yanlış duymuş olması gerektiğini düşünse de bunu sormaya kalkmadı. Kendisinin emekli bir NYPD cinayet masası dedektifi olduğunu, Viıginia, Butris County’deki eski bir olayı araştırmak için tutulduğunu ve Parkston sakinlerinden Merle Tabor’un konuyla ilgili bilgisi olduğunu tahmin ettiğini anlattı. Ama ona nasıl ulaşacağını bilmediğini söyledi. Sonra da Tabor’un Black Mountain Hollow’da yaşadığını

ve telefonu olmadığını anlatmaya başlamıştı ki komiser yardımcısı genizden gelen Apalaş[2] aksanıyla sözünü kesti.

“Yanına mı gideceksiniz?”

“Evet, ama orada olduğuna emin olmadan üç saatlik bir yolculuğa…”

“Orada.”

“Anlayamadım?”

“Baharda kesin oradadır. Başka mevsimlerde de genelde orada olur.”

“Onu tanıyor musunuz?”

“Öyle sayılır. Ama siz pek tanımıyor gibisiniz.”

“Tanımıyorum. Adına araştırdığım olayla ilgili bilgisi olduğu söylendiği için ulaştım. Onunla konuşmamın imkanı var mı?”

“Onu görmek istiyorsanız gelip görmeniz gerek.”

“Evi Hollow yolunda mı?”

“Orada başka ev yok zaten.”

“Tamam. Teşekkürler.”

“Adınız ne demiştiniz?”

“Dave Gurney.”

“NYPD?”

“Cinayet masası. Emekli.”

“İyi şanslar. Bu arada gün ışığında burada olmaya çalışın.”

“Gün ışığında mı?”

“Merle güneş battıktan sonra arazisine birilerinin girmesini hiç istemez.”

Telefonu kapattıktan sonra Gurney saatine baktı. Dokuzu beş geçiyordu. Hemen şimdi yola çıkarsa, altı saatlik gidiş geliş süresi ve Merle Tabor’la yapacağı kırk beş dakikalık görüşmenin ardından dört olmadan evde olabileceğini hesapladı.

Yapması gereken telefon görüşmeleri vardı ama bunları yolda yapmaya karar verdi. Marika’ya kahvelerin parasını ödeyip cömert bir de bahşiş bırakarak Parkston’a gitmek üzere yola çıktı.

Güneyebatıya, Pennsylvania istikametindeki uzun vadiye erişince önce

Madeleine’i aradı. Telesekreter devredeydi. Karısına nereye, niçin gittiğine dair ayrıntılı bir mesaj bıraktı. Sonra kendi mesaj kutusu kontrol edince onun da bu sabah telefonun kapalı olduğu süre içinde kendisine bir mesaj bırakmış olduğunu gördü. Ekrana dokunup mesajı dinlemeye koyuldu.

“Selam. Kliniğe az önce geldim. Sen bu sabah Abelard’s’a gitmek için evden çıkarken Thrasher hâlâ orada mıydı bilmiyorum ama ben saat sekiz kırkta çıktığımda süslü arabasını ahırımızın yanında gördüm. Onun böyle her canı istediğinde arazimize girip çıkması hoşuma gitmiyor. Aslında gelmesini hiç istemiyorum. Konuşmamız lazım. En kısa zamanda. Sonra görüşürüz.”

Madeleine ne zaman bir sorunu ortaya koysa içinde istemsiz bir şekilde yükselen olumsuz tepki bir yana, aslında o da Thrasher’ın gelip gitmesinden pek hoşlanmıyordu. Dahası ne aradığına dair sergilediği ketum tutum da hiç hoşuna gitmemişti.

Sonra Abelard’s’ta genç dedektifin kendi kuşkularıyla boğuştuğunu görüp dikkati dağılmadan önce açmaya niyetlendiği konudan bahsetmek üzere Torres’i aradı.

Çağrısını telesekreter yanıtladı.

“Mark, ben Dave Gurney. Senden bir ricam var. Eğer Bridge Caddesi’ndeki dairedeki suikastçı Cory Payne değilse o zaman bir başkasının orada olduğu açık. Senden trafik ve güvenlik kameralarına bir kez daha bakmanı istiyorum. Suikastçı kırmızı bir motosiklet kullanıyor olabilir. Ya da başka bir araç. Polis arabası bile olabilir. Eğer Poulter Caddesi’ndeki gibi davranmışsa kameralara yakalanmamak için ara sokakları tercih etmiş olmalı. Hatta yolun büyük bir kısmını yürümüş bile olabilir. Ama kasabanın o bölgesinde Poulter Caddesi’nde olduğundan çok daha fazla kamera var. Onun en azından birine yakalanmış olduğuna bahse girmeye hazırım. Tanıdığın bir araca rastlamadıkça zamanlamaya dikkat ederek izlemen gerek. Cinayet saatinde bölgeye giren ve çıkan araçlara bakacaksın. Çok zaman alıcı olacağının farkındayım. Ama olayın çözümü burada gizli olabilir.”

Pennsylvania’ya akan Delaware Nehri’ni besleyen küçük kaynaklardan birinin

üzerindeki mütevazı köprüyü geçerken üçüncü aramasını gerçekleştirdi. Bu kez White River Episkopal Başrahibini aramıştı.

Adam telefonu Gurney'in yine telesekreter kaydını dinlediğini düşündürtecek kadar hoş bir tonlamayla açtı. "Günaydın! Ben Whittaker Coolidge. Saint Thomas Kilisesi. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Dave Gurney."

"Dave. Şimdi aklımdan geçtin. Herhangi bir iyi haber var mı?"

"Birtakım gelişmeler var ama ben bir şey sormak için aradım."

"Hemen sor."

"Aslında bunu Cory'ye sormam lazım ama belki siz de yanıtı biliyorsunuzdur. Onun 30.06 kalibrelik tüfek fişeği var mıydı biliyor musunuz?"

"Buradayken bu konuya değinmemiş miydin?"

"Polisin onun dolabında bir kutu fişek bulduğunu söyledim. Ve…"

Coolidge sözünü kesti. "Ve o da bunu inkar etti. Hem de katiyetle."

"Biliyorum. Ama bu başka bir soru. Başka biri onda kalsın diye bu mermileri ona vermiş mi ya da hayatının herhangi bir döneminde elinde bu tür bir fişek kovanı olmuş mu onu öğrenmek istiyorum. Belki sadece bir günlüğüne falan?"

"Bunu hiç tahmin etmiyorum. Silahlardan nefret eder."

"Anlıyorum ama yine de 30.06 kalibrelik bir fişekle en ufak bir teması olup olmadığını bilmem lazım. Eğer olmuşsa da nasıl? Bu soruyu ona iletebilir misiniz?"

"İletirim." Coolidge'in görgülü, aydın ses tonundan sinirlenmenin eşiğinde olduğu seziliyordu. "Ama cevabın ne olacağını zaten söyledim sanırım."

Gurney kendini gülümsemeye zorladı. Bir yerlerde gülerek konuşmanın sesinin dostane çıkmasına neden olduğuna dair bir şeyler okumuştu. Üstelik rahibin sağduyusuna seslenmek niyetindeydi. "Bakın, bu konuda elinizden geleni yapma çabanız için müteşekkirim. Ama Cory'nin yanıtı olayın akışında önemli değişikliğe neden olabilir." Zaman faktörünün hayati önem taşıdığını da eklemeye niyetlendi ama şansım zorlamak istemiyordu.

Zaten çok kısa bir süre sonra bunun acil olduğunu söylemesine gerek olmadığı

ortaya çıktı. Aradan beş dakika geçmemişti ki Payne aradı.

Bir hayli sert bir tonla konuşuyordu. “Ne sorduğunuzu anlamadım. Silahım olmadığını zaten söylemiştim. Neden hâlâ kurşunum var mı diye soruyorsunuz?”

“Ya da daha önce hiç oldu mu? 30.06 kalibrelik.”

“Hayatımda hiç silahım olmadı. Hiçbir tür kurşunum da.”

“Herhangi bir sebeple sende kaldığı oldu mu? Başka birisi için muhafaza etmişsindir belki? Ya da satın alıp başka birine vermişsindir. Birine yardım etmek için falan?”

“Hiç böyle bir şey yapmadım. Neden ki?”

“Bulunan iki fişek kovanında da senin parmak izlerin var.”

“Bu imkansız.”

“İzlerin son derece net olduğu da söylendi.”

“Bu imkansız dedim! Benim silahım yok. Kurşunum da. Kurşun satın almışlığım da yok. Dairemde bulundurmadım. Ne kendim ne de başka biri için. Nokta! Konu kapanmıştır!” Kelimeler ağzından hızla dökülüyor, müthiş öfkesini de net biçimde yansıtıyordu.

“O zaman mutlaka başka bir açıklaması olmalı.”

“Bu ortada!”

“Tamam, Cory. Sen bunu bir düşün. Ben de düşüneceğim. Belki bir şey buluruz.”

Payne hiçbir şey söylemedi.

Gurney görüşmeyi sonlandırdı.

Bir dakika sonra telefonu çaldı. Arayan Payne’di. “Aklıma bir şey geldi. İki, üç ay önce bir şey olmuştu.” Hâlâ hızlı hızlı konuşuyordu ama az önceki öfkesi dinmişti. “Babam kısa süreliğine insanlaştığı bir döneme girmişti. Biz…”

“*İnsanlaşmak* derken?”

“Babam arada sırada normal biri gibi davranır, benimle doğru dürüst konuşurdu. Tabii bu en fazla bir gün sürer sonra yeniden tanrılığa geri dönerdi.”

“Tamam. Özür dilerim. Başka bir şey söylüyordun, lafını kestim.”

“Neyse, şu sözünü ettiğim şey şu: Öğle yemeği yedik. Benim işe yaramazın

teki olduğumu söyleme aşamasına gelmeden hamburgerlerimizi bitirmeyi başardık. Sonra onun kulübesine gittik. Yeniden doldurma nedir biliyor musunuz?”

“Özel yapılmış mermilerden bahsediyoruz, değil mi?”

“Kesinlikle. Tam bir silah manyağıdır. O da Turlock da. Zaten avlanmak için aynı kulübeyi kullanıyorlar.”

“Neden seni oraya götürdü?”

“Belki baba oğul bir şeyler yapalım diye. Sonra benden mermilerin doldurulmasına yardım etmemi istedi. Sanki silahların, avcılığın, hayvanları öldürmenin dünyasına girmem bir ayrıcalıkmış gibi. Barutu pirinç kısma aktarıp üzerine de mermi ucunu yerleştirecek bir mekanizması vardı. Bunu yaparken yüzünün aldığı şekilden, yaptığı şeye bayıldığı anlaşılıyordu. Ne kadar aptalca değil mi?”

“Ona yardım etmek istedin mi?”

“Doldurulmuş mermilerin konacağı küçük kutuları vardı. Benden onlara doldurmamı istedi.”

“Yani o kovanlara dokundun?”

“Kutulara yerleştirdim. Hiç *kendi* kurşunun oldu mu diye sorduğunuzda bu aklıma gelmemişti. Bu şekilde düşünmemiştim.”

“Onların 30.06 kalibrelik olup olmadıklarını biliyor musun?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Bunun iki ya da üç ay önce olduğunu söyledin.”

“Aşağı yukarı. Bu arada ne var biliyor musunuz? Şimdi düşünüyorum da, bu onu son görüşümdü. Sonra ilk kez televizyonda bana katil diye hitap ettiğinde gördüm.”

“O günlerde nerede oturuyordun?”

“Şimdiki evimde. Duydum ki aşağılık polisler evimi darmadağın etmişler.”

“Ne zamandan beri o evdesin?”

“Üç yılı biraz geçti.”

“Nereden buldun?”

“White River’a ilk geldiğimde birkaç aylığına babamda kaldım. Larvaton’daki bir bölge üniversitesinde bilgisayar eğitimi görmeye başlamıştım. Kasabadaki bir bilgisayar tamircisinde de iş bulmuştum. Aynı binanın üst katında da kiralık bir daire vardı. Babamla ve iğrenç, kaltak karısıyla aynı evde yaşamak imkansızlaşmıştı. Ben de bu evi kiraladım. Ne önemi var ki bunların?” Gurney soruyu duymazdan geldi. “O günden beri de orada oturuyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Daha sonra babanın evine dönmeyi hiç denedin mi?”

“Hayır. Birkaç kez gittim. Ama bir geceden fazla kalamadım. Sokaklarda uyumayı tercih ederim.”

Payne anlatırken Gurney yavaşlayıp bir benzin istasyonuna girdi. Aracını pompaların arkasındaki köhne görünümlü marketin önüne çekti.

“Sana bir sorum daha var. Blaze’le nasıl tanıştın?”

Payne duraksadı. “Yarı üvey kardeşi Darwin aracılığıyla tanıştım. Çalıştığım dükkanın sahibi. Neden Blaze’den bahsediyoruz?”

“Siyahileri Savunma Birliği’nin en tanınmış üyelerinden biri o. Aleyhindeki suçlamalar bu bağlantıyı da içeriyor. Ayrıca sana suikastların gerçekleştiği yerlerde dolaştığın arabayı da o vermiş.”

“Aleyhimdeki suçlamaların zırvalık olduğunu sana söylemiştim! Ayrıca o evlere neden gittiğimi de açıkladım!”

“Onunla aranda ne tür bir ilişki var?”

“Seks. Eğlence. Takılıyoruz işte. Ciddi bir şey yok. Birbirimize herhangi bir söz vermiş değiliz.”

Gurney konuştuğu gergin, sert tavırlı, öfkeli genç adamla *eğlence* kavramını yan yana hayal etmekte zorluk çekti.

“Marcel Jordan’la Virgil Tooker hakkında ne düşünüyordu?”

“Onlarla ilgili bir şey söylemedi.”

Gurney bu konuyu daha sonra irdelemek üzere aklının bir tarafına not edip konuyu değiştirdi.

“Judd Turlock’un babanla aynı okulda olduğu dönemde yaşadığı hukuki

sorunla ilgili bir bilgin var mı?”

Bir anlığına sessizlik oldu. “Hangi sorun?”

“Neden bahsettiğime dair hiçbir fikrin yok mu?”

Yeni bir sessizlik daha. “Emin değilim. Sanırım bir şey… bir şey olmuş. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Yıllardır düşünmedim.”

“Neyi düşünmedin?”

“Ben çocukken… onların eyalet polisinde çalıştıktan dönemde. .. bir akşam çalışma odasında Virginia’daki bir yargıçtan bahsediyorlardı… Yıllar önce Judd’a bir şekilde yardımcı olmuş… Yoksa çok büyük bir sorun olabilirmiş. Benim kapı eşiğinde olduğumu görünce konuşmayı kestiler. Tuhaf hissettiğimi, duymamam gereken bir şeyi dinlemişim hissine kapıldığımı hatırlıyorum. Bu olay her neyse okulda olduktan dönemde yaşanmış olmalı diye tahmin ediyorum. Çünkü okulları Virginia’daydı. Ama aynı şeyden mi bahsediyoruz bilemiyorum.”

“Ben de. Bu arada öğle yemeğini nerede yediniz?”

“Öğle yemeğini?”

“Babanla, seni kulübesine götürdüğü gün.”

“Bir alışveriş merkezine gittik. Sanırım McDonald’s olmalı. Ya da Burger King. Neden?”

“Ne kadar çok şey bilirsem o kadar iyi.”

Gurney telefonu kapattıktan sonra markete girdi. İçerisi bayat pizzayla yanık kahve karışımı kokuyordu. Kasada uzun boylu, sıska, boş bakışlı, her yanı tuhaf işaretli dövmelerle dolu, yirmi küsur yaşlarında bir genç vardı. Çürük ön dişi eroinin bu derece kolay bulunur olmasından önce kırsalda yaygınlaşmış metamfetamin kullandığının deliliydi.

Gurney bir şişe su alıp arabasına döndü. Bir süre oturup Payne’in anlattıklarını düşündü. Adam oldukça fazla bilgi vermişti. Belki de söyledikleri arasında en önemlisi, suikastların gerçekleştiği her iki evde bulunan kovanlarla Bridge Caddesi’ndeki evin klozetinden çıkartılan hazır yiyecek paketinde tespit edilen parmak izlerine getirdiği olası açıklamaydı. Eğer kovanlarla yiyecek paketi

babasıyla geçirdiği o günden kalmaysa, Dell Beckert'ın delil yerleştirme kumpasına karışmış olmalıydı. Bu da sonuçları en kötü olacak bir senaryonun gerçekleşme ihtimalinin arttığı manasına gelirdi.

1

Gerbil: Çöl Faresi. (Çev. N.)

2

Apalaş: Kuzey Amerika'da bir dağ sırası. (Çev. N.)

39

Gurney güneybatıya, yan yana sıralanmış vişne koruluklarıyla uçsuz bucaksız gibi görünen arazilerin yanından geçerken aklına marketteki boş bakışlı çocuk takılmıştı. Çocuğun o hali Amerika kırsalındaki çürümeyi gözler önüne seriyordu.

Elbette sorunlar yalnızca kırsalda değildi. Şehirler yaşanamayacak kadar kirlenip tehlikeli bir hale bürünmüştü. Ama burada, doğanın eşsiz güzelliğiyle bu topraklarda yaşayanların umutsuzluklarının oluşturduğu tezat çok daha belirgindi. Daha da kötüsü, aşırı kutuplaşma çağı sorunun kaynağın tespitini de imkansız hale getiriyordu. Buna ırkçı yaklaşımlar, kökleri eskilere dayanan nefretler, siyasi oyunlar eklenince çözüm erişilemeyecek kadar uzakta kalmıştı.

Bu düşüncelerin yarattığı duygular yavaş yavaş depresyona doğru sürüklenmesine neden oluyordu ki telefonu çaldı. Ekranda sadece ‘özel numara’ yazısı belirmişti.

“Ben Gurney.”

“Dave! Sana ulaşabildiğime sevindim. Ben Trish Gelter.”

“Trish. Merhaba.” Onu en son hayvan barınağı için yapılan bağış toplama kampanyasında, daracık elbisesiyle gördüğünü hatırladı. Zaten odanın diğer tarafına yöneldiğinde, arkadan görünüşü kolay kolay unutulacak gibi de değildi. “Bu ne sürpriz. Nasılsınız?”

“Değişir.”

“Neye göre değişir?”

“Sizi ne kadar çabuk görebileceğime göre.”

“Beni mi?”

“Şu korkunç vurulma olayları üzerinde çalıştığınıza dair bir söylenti var.”

“Bunu kimden duydunuz?”

“Ben de bunu sormanızdan korkuyordum, isimlerle aram hiç yoktur. Doğru mu peki?”

“Aşağı yukarı. Neden?”

“Polisin olayı çözdüğünü sanıyordum.”

Gurney bir şey söylemedi.

“Ama siz öyle düşünmüyorsunuz?”

“Henüz ne düşüneceğime emin olamadım.” Duraksadı. “Sizin bana söylemek istediğiniz bir şey mi var?”

“Evet. Ama telefonda olmaz.”

Ama telefonda olmaz. Bu cümleyi biri daha kurmuştu ama kim diye kısa bir süre düşündü. Sonra Larvaton Restoran’da buluşma teklifi yapan, buluşmaya gelirken de vurulan Rick Loomis’e ait olduğunu hatırladı.

“O zaman nasıl?”

“Yüz yüze.” Bunu en çok sevdiği seks pozisyonundan bahsediyormuş gibi söylemişti.

Gurney duraksadı. “Şimdi söyleyemez misiniz?”

“Çok karışık.” Sanki biraz alınmıştı. “Ayrıca sizi görmek istiyorum.”

Gurney bir kez daha tereddütte kaldı. “Nerede buluşmamızı istersiniz?”

“Burada olabilir. Ben dışarı çıkamıyorum. Benim Porshe serviste. Marv da birkaç günlüğüne Hamptons’a Ferrari’yle gitti.”

Gurney hemen yanıt vermeyince ekledi. “Lockenberry’nin size uzak olduğunu biliyorum ama sizi derhal görmem gerek.”

Kocasının evde olmayışı ve derhal görmem gerek ifadesi biraz kafa karıştırıcıydı.

“Ne kadar çabuk gelebilirsiniz?” diye sordu.

Gurney bunu farklı açılardan düşündü. Bu farklı açılardan bazıları diğerlerine göre sanki biraz da dikkat dağıtıyordu. Bu yüzden de doğru nedenlerle doğru kararı verdiğine emin olmaya çalıştı. “Şu an bir görüşme yapmak üzere Pennsylvania’ya gidiyorum. Belki bugün akşamüstü görüşebiliriz. Ya da akşam?”

“Benim için ikisi de uygun. Ben buradayım. Sizi tekrar görmek çok güzel olacak.”

Trish Gelter’ın telefonu Gurney’in kuzeydoğu kırsalındaki ekonomik ve sosyal çöküşle ilgili düşünceleri bir kenara iterek yerini Gelterlar’ın evindeki bağış toplantısından aklında kalanlara bırakmıştı. Trish, Marv’ın yanına gelip, Dell Beckert’ın telefonda olduğunu söyleyince, Marv onunla görüşmek üzere derhal partiyi terk etmişti.

Gelter’la Beckert arasında nasıl bir ilişki olduğunu o zaman da merak etmişti. Ama şimdi aynı sorunun yanıtını öğrenme isteği artmıştı. Zihninden ihtimalleri geçirirken GPS artık evlerin giderek seyrekleştiği bölgede onu yönlendirmeyi sürdürüyordu. Sonunda da hedefine, Merle Tabor’un evine uzanan yolun başına ulaştığını bildirdi.

Black Mountain Hollow yolu zorlukla bulunacak kadar küçüktü. Yol tabelasının uzun zamandan beri hedef tahtası olarak kullanıldığı anlaşılıyordu. Paslı kurşun delikleriyle dolu bu tabeladaki harfler ancak ne yazdığına dair bir fikriniz varsa okunabilecek haldeydi.

Dar, virajlı, tekerlek izleriyle biçimlenmiş yol, taşlarla ve derin su birikintileriyle doluydu. Yukarı doğru çıktıkça su birikintileri kaybolsa da taşlar, tekerlek izleri ve keskin virajlar hiç eksilmedi. Gurney’in aracının kilometre sayacına göre beş kilometre kadar gittikten sonra bu toprak yol kenarında seyrek ağaçların sıralandığı bir fundalığa, sonrasında da çimenlik bir açıklığa ulaştı. Sağ tarafta üzeri çamur lekeleriyle dolu bir Toyota kamyonetle eski bir Suzuki motosiklet vardı. Hemen karşı taraftaysa sıradan bir kütük kulübeden biraz daha genişçe, yeşil metal çatılı, uzun sundurmalı, küçük pencereli bir ev vardı. Bu çimenlik açıklığın sınırını kenarlarındaki böğürtlen çalılıkları belirliyordu.

Gurney motosikletin yanına park etti. Aracından indiğinde duyduğu seslerin boksörlerin kullandığı kum torbasına atılan yumrukların sesleri olduğunu bir zamanlar kendi de benzeri idmanlar yaptığından hemen anlamıştı. Seri ve güçlü yumruklar bir hayli ilgisini çekti. Evin sol tarafından geldiğini tahmin ettiği sese doğru yöneldi.

“Bay Tabor?” diye seslendi.

Ses devam ediyordu.

“Bay Tabor?”

“Buradayım.”

Sesin bu kadar yakından gelmesi Gurney’i çok şaşırtmıştı.

Kamyonetin diğer tarafındaki adam Gurney’i büyük bir merakla süzüyordu. Aşağı yukarı yetmiş yaşlarındaki adam kamyonet kasasına dayadığı kaslı kollarıyla son derece zinde görünüyordu. Darmadağınık saçı iyice kırlaşmışsa da bir zamanlar kızıl olduğu anlaşılıyordu.

Gurney gülümsedi. “Sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim. Adım Dave Gurney.”

“Kim olduğunuzu biliyorum.”

“Ah.”

“Haber hızlı yayılır.”

“Telefonda konuştuğum polis memuru sayesinde mi?”

Tabor bir şey söylemedi.

“Sizin burada ulaşılmaz olduğunuzu sanıyordum.”

Tabor omuz silkti. “Adamın arabası var. Benim de adresim belli.”

“Ziyaretimin bu derece ilgi çekeceğini hiç düşünmemiştim.”

“Harlan sizi internette araştırmış. Siz büyük şehrin büyük bir yıldızısınız. Ama bana Butris County’nin tarihi ne diye ilginizi çekiyor söylemedi.”

“New York, White River’daki olaydan haberdarsınızdır herhalde. İki polis memurunun…”

Tabor sözünü kesti. “Duydum.”

“O zaman olayı araştıran kişinin de…”

“Dell Beckert. Küçük bir kasaba polis şefine göre bir hayli ilgi çekiyor.”

“İstifa etiğini biliyor musunuz?”

“Bunu sanki çok büyük bir jest yapıyormuş gibi, allayıp pullayarak yaptığını işittim. Oysa başka çaresi yokmuş ki. Neticede suçlu olan oğlu.”

“Şu an soruşturmayı yöneten amirin Judd Turlock olduğunu biliyor

muydunuz?”

Tabor, Gurney’e uzun süre polislik yapmışlara has, ne düşündüğünü belli etmeyen yüz ifadesiyle uzunca bir süre baktı. “Bundan haberim yoktu.”

Gurney kamyonetin etrafından dolaşıp adamın yanına gitti. “Bana onların dostluklarının çok eskiye dayandığı söylendi.”

“Sizi buraya kadar sürükleyen şey de bu mu?”

“Ayrıca Turlock’un Bayard-Whitson Akademi’de karıştığı olayla ilgili sizin bana bazı bilgiler verebileceğiniz de söylendi.”

“Ben bir şeyi mi atlıyorum?”

“Anlayamadım?”

“Neden görev başındaki bir polis şefinin geçmişini araştırıyorsunuz? Resmi mi yoksa özel bir konu mu bu?”

“Katledilen polislerin eşleri adına hareket ediyorum.”

“Turlock’la sorun mu yaşıyorlar?”

“Konu bundan çok daha önemli olabilir. Beckert’ın oğlunun aleyhindeki delillerde sizin yol tabelanızdaki deliklerden fazla boşluk var.”

Tabor sert görünümlü elini kaldırıp düşünceli bir tavırla çenesini ovaladı. “Bunu bir tek siz mi düşünüyorsunuz?”

“Turlock’la birlikte görev yapan bir dedektif de farklı düşünmüyor.”

“Birinin çocuğa iftira attığı kanaatinde misiniz?”

“Evet.”

Adam bir kez daha ifadesiz bakışlarla Gurney’i süzdü. “Bunun neredeyse otuz sene önce Butris County’de olanlarla ne alakası var?”

“Bilmiyorum. Turlock’la ilgili çok olumsuz şeyler hissediyorum. Belki de bu hislerimi doğrulayacak bir şeyler arıyorum. Ya da onun gerçekte kim olduğuna dair başka bir bakış açısı peşindeyim.” Duraksadı. “Bununla alakalı başka bir şey daha var. Beckert büyük bir ihtimalle eyalet başsavcılığına oynayacak. Kazanırsa Turlock’ta hemen başsavcı sözcülüğü görevine getirilir. Bu da gayet yüksek bir mevkii. İşte beni huzursuz eden de bu.” Tabor’un çene kasları

gerilmişti. Uzun süren bir sessizliğin ardından sanki bir karara varmış gibi görünüyordu. “Telefonuna bakmama müsaade et.”

Gurney telefonunu çıkartıp gösterdi.

“Kapat.”

Kapattı.

“Görebileceğim bir yere koy.”

Gurney telefonunu kamyonetin kasasına koydu.

“Bu söyleyeceklerimin kaydedilmesini istemiyorum,” dedi Tabor. Duraksayıp kendi ellerine baktı. “Bu konudan yıllardır bahsetmedim. Elbette hâlâ aklıma geliyor. Hatta bir zamanlar kabus gördüğüm de olmuştu.”

Bu kez sustu. Bu seferki sessizliği az öncekinden de uzundu: Sonra Gurney’le bakışları buluştu. “Judd Turlock zihinsel engelli siyahi bir genci kendini asmaya ikna etti.”

“Ne?”

“Bayard-Whitson yerleşkesinin arkasında, bir kısmı yüzmeye müsait bir dere vardı. Dere kıyısında da büyük bir karaağaç kök salmıştı. Gençler dallarına ip bağlayıp su üzerinde sallanırlardı. Turlock’la Beckert bir gün oraya gitmişti. Dere kıyısında onlardan biraz ileride oturan üçüncü biri daha vardı. Ve bir de derenin sığ kısmında, üzerinde iç çamaşırlarıyla oturan George Montgomery oradaydı. Aşçı yamağının oğlu George yirmi yaşındaydı ama zihinsel yaşı beş ya da altıydı. Olanlarla ilgili iki farklı öykü var. Dere kıyısındaki diğer çocuk tarafından anlatılan birinci öyküye göre; Turlock, George’u gelip kendilerine katılmaya çağırmış. George utana sıkıla yanlarına gitmiş. Turlock suyun üzerinde sallanabilmek için ipi nasıl tutması gerektiğini göstermiş. Ama ipi boynuna dolamasının daha güvenli olacağı, bu sayede suya düşmeyeceği kısmını göstermeyip anlatmakla yetinmiş. George de kendisine söyleneni yapmış. Ve suyun üzerinde sallanmaya başlamış.” Tabor gergin bir ses tonuyla konuşmaya devam etmeden önce biraz durdu. “İşte böyle. George kuş uçmaz kervan geçmez bir derenin üzerinde ayaklarını savurup çırpınmaya başlamış. Ta ki ölünceye kadar.”

“Turlock’un öyküsü nasıldı?”

“George’a tek kelime bile etmediğini, George’un dere kenarına gelip herkesin yaptığı gibi sallanmak istediğini ama bir şekilde ipin boynuna dolandığını ve kendilerinin de ona hiçbir şekilde erişemediklerini anlattı.”

“Ve Beckert da aynı öyküyü doğruladı, değil mi?”

“Elbette.”

“Dere kenarındaki çocuk yalan makinesine bağlandı ve testi geçti. Biz onu son derece sağlam bir tanık olarak kabul ettik. Savcı da Turlock’u kasıtsız cinayet suçlamasıyla ve de yetişkin olarak yargılanması talebiyle mahkemeye sevk etmemiz gerektiği kanaatindeydi.”

“Yani mahkemede bir tarafta dere kenarındaki çocuğun, diğer tarafta da Turlock’la Beckert’ın söyledikleri karşılaştırıldı.”

“Hiç o aşamaya gelinmedi. Çocuk ifadesini değiştirdi. Ne söylendiğini tam duyamadığını söyledi. Belki de Turlock, George’a ipi sakın boynuna dolamaya kalkma demişti. Belki de bu konuyla ilgili en ufak bir şey söylememişti.”

“Biri onu ikna mı etti?”

“Turlock’un ailesi. Çok para verdiler. Adalet sistemindeki çürümenin tarihi çok eskilere dayanıyor. Neyse. Sonuçta yargıç bizim talebimizi geri çevirdi ve dosyayı gizli kategorisine aldı. Bazen… bazen ona George’a yaptığının aynısını yapmamak için kendimi zor tuttuğum zamanlar oldu. İpte çırpınan o çocuk hep gözümün önüne gelip durdu. Şimdi bile bunları düşününce keşke o gün düşündüklerimi gerçekleştirseydim diyorum.”

“Anladığım kadarıyla Beckert da en az Turlock kadar işin içindeymiş.”

“Kesinlikle. Olayı şekillendirmeye çalıştığımız günlerde onu nasıl olaya dahil edeceğimiz üzerinde kafa patlatmıştık ama biz bir sonuca varamadan konu kapanıverdi.”

“O günlerde olanların belki de Beckert’ın fikri olabileceğini hiç düşünmüş müydünüz?”

“Çok şeyi düşünmüş, değerlendirmiştik.”

Sessizliği bu kez Gurney bitirdi. “Eğer sakıncası yoksa neden buraya

yerleştiğinizi sorabilir miyim?”

“Buraya taşınırken arkamda pek fazla bir şey bırakmadım. Montgomery vakası her şeyi değiştirdi. Ben soruşturmaya bir hayli agresif yaklaşmıştım. Turloek ailesinin aşağılık oğulları hakkında neler hissettiğimi gayet iyi biliyorlardı. Civardaki ırkçıları engelli bir siyahiyi bir beyazdan üstün tuttuğuma dair söylemlerle kışkırttılar. O günlerde kızım, zaten sonrasında da evlendiği, bir siyahiyle çıkıyordu. Çok kötü tepkiler aldık. Emekliliğe kalan günleri saymaya başlamıştım. Bir an evvel oradan uzaklaşmazsam birinin gırtlağını sıkacağımın farkındaydım.”

Bu seferki sessizliği kum torbasından gelen, biraz öncekinden daha güçlü sesler böldü.

“Kız torunum,” dedi Tabor.

“İşi biliyor gibi.”

Tabor başıyla onaylayıp kamyonetin arkasından dolandı. Gurney’e kendisini izlemesini işaret edip büyük kulübenin uzak köşesine doğru yürüdü.

Bahçenin kısmen gölgelik, çimenlerin oldukça seyrek olduğu bu kısmında, zayıf ama kuvvetli görünen genç bir kız, üzerinde şort ve tişörtüyle meşe ağacının dallarına asılmış deri bir kum torbasına sağlı sollu sert darbeler savuruyordu.

“Orada bir zamanlar salıncağı asılıydı.”

Gurney öfkeli yumrukları seyretti. “Siz mi öğrettiniz?” Tabor’un gözlerinde gurur dolu bakışlar belirdi. “Birkaç noktanın altını çizdim.”

En fazla on iki yaşında görünen kızın melez olduğu da bir bakışta anlaşılıyordu. Teni koyu karamel rengindeydi. Gözleriyse yeşildi. Gurney’e bir an için yan gözle bakar gibi olsa da kum torbasına yönelik dikkati hiç dağılmamıştı.

“Güçlü,” dedi Gurney. “Size mi çekmiş?”

“Benim onun yaşındaki halimden daha iyi. Ayrıca hep A alan bir öğrenci. Ben hiç öyle değildim.” Duraksadı. “Belki bu dünyayı kurtaracak kişi odur. Sence şansı var mı?”

“Bu konsantrasyon ve kararlılıkla çoğundan şanslı.”

“Zenci kızların çoğundan mı demek istediniz?” Sesinde ani bir saldırgan tonlama belirmişti.

“Çoğu siyahi, beyaz, melez her türlü ırktan… kızdan, erkekten daha çok şansı var demek istedim.”

Tabor başını iki yana salladı. “Doğruluğun hakim olduğu bir dünyada öyle olabilirdi. Ama burası öyle bir yer değil. Gerçek dünya hâlâ George Montgomery’yi öldüren dünya.”

40

Gurney’in Merle Tabor’la yaptığı görüşme, Lockenberry’deki Gelterlar’ın o bakımlı evine yaptığı uzun yolculuk sırasında üzerinde düşünmesini gerektiren çok şeye kapı açmıştı.

Judd Turlock’un geçmişinde bir siyahinin asılmış olması, Willard Parkı’ndaki bir oyun alanına bağlanmış olarak bulunan iki ceset düşünüldüğünde son derece rahatsız edici bir etki bırakıyordu. Gurney otuz sene önce böylesi bir korkunç olayın sorumlusunun rahatlıkla iki cinayet daha işleyebileceği düşüncesini bir türlü aklından çıkaramıyordu. Bu varsayım bir bakıma eldeki bir bilgiye de uyuyordu. Willard Park’tan geçen çok sayıdaki küçük patikayı kullanarak Turlock’un Beckert’la paylaştığı kulübeye erişmek mümkündü. Eğer biri ya da ikisi Jordan’la Tooker’ı kaçırmışsa ya da herhangi bir konuda görüşmek için kandırmışsa bu kulübe benzodiazepinle propofol kullanımı için de, dövülüp dağlanma işlemi için de gayet uygun bir yerdi.

Zihninde ardı ardına yeni düşünceler beliriyordu. Özellikle de Poulter Caddesi’nden kaçan kırmızı motosiklet en son Willard Parkı’nın köşesinde görüldüğü, oradan Beckert’la Turlock’un kulübesine uzanan patikanın da hiç de uzakta kalmadığı düşüncesi zihnine yerleşmişti.

Poulter Caddesi’ndeki ikinci şahıs, yani Loomis’i gerçekte vuran kişi Turlock olabilir miydi? Turlock’un hem polis hem de SSB liderleri cinayetlerini henüz bilinmeyen nedenlerden planlayıp gerçekleştirmiş olması en azından üzerinde düşünülmesini gerektiren bir iddia olamaz mıydı? Gurney, Jordan-Tooker cinayetlerinin ilk cinayetin intikamı olacak şekilde aniden tasarlanmış olamayacak kadar itinayla gerçekleştirildiği kanaatindeydi. Propofol kullanımının gerektirdiği planlama süreci de bunun aksi olamayacağının kanıtıydı.

Propofol kullanımını düşününce Gurney’in aklına aniden başka bir şey geldi. Hemen uygun bir yerde sağa çekip telefonundan internete girdi. Propofol’ün raf ömrünü kontrol etme niyetindeydi. Ulaştığı ilk ilaç kullanımları bilgisinin yer aldığı internet sitesinden sorusunun yanıtını aldı: Açılmamış kutular için iki yıl, şırınga içinde bir yıl.

Bu kadar açık bir şeyi göremediği için kendisini aptal gibi hissediyordu. Mercy Hastanesi’ne, Rick Loomis’in buz kıracağıyla öldürülmesi nedeniyle yoğunlaşmış ama hastanenin Jordan ve Tooker cinayetleriyle de bağlantısı olabileceği hususunu atlamıştı. Bu yüzden de buz kıracağını kullanan kişinin hastanenin şimdiki çalışanlarından biri olabileceğini düşünmüş, Loomis’in hastaneye kaldırılmasından önce istifa eden ya da işten çıkartılan personel listesine bakmayı ihmal etmişti. Ama Jordan’la Tooker cinayetlerinin incelikle tasarlanmış gibi görünmesi yanında propofol maddesinin uzun raf ömrü, eski çalışanların listesinin de kontrolünü zaruri hale getirmişti.

Gafletini düzeltme imkanının verdiği şevkle Trish Gelter’la buluşmasını ertelemeye meyilliydi. Ama onun ne anlatacağım öğrenme arzusuyla, kocasının Dell Beckert’la nasıl bir ilişkisi olduğunu öğrenme isteği daha baskın çıktı. Listenin kontrol edilme işi biraz bekleyebilirdi. Madeleine’i arayıp Lockenberry’ye geçeceğini, bu yüzden de eve planladığından geç geleceğini söylemeye karar verdi.

Merle Tabor’un isteğiyle kapattığı telefonunu karısını aramak için açınca Madeleine’in gönderdiği mesajı gördü.

“Merhaba canım. Bu gece görüşemeyebiliriz. İşten sonra Heather’ın yanında olmak için Mercy’ye gideceğim. Rick’in erkek kardeşiyle Heather’ın kız kardeşi, hava koşulları yüzünden uçuşlar iptal edildiği için gecikeceklermiş. Kim Steele da hastaneye gitmeyi planlıyor. Yanında birilerinin olması şart. Eğer geç saate kalırsak geceyi ziyaretçi otelinde geçiririm. Ne yapacağım kesinleşince seni ararım. Umarım Pennsylvania yolculuğun faydalı olmuştur. Seni seviyorum.”

Lockenberry yolculuğunun geri kalanında Gurney suikastlarla SSB

cinayetlerinin birbirleriyle ilişkili olduklarına ama bu ilişkinin herkesin tahmin ettiği şekilde olmadığına dair giderek artan şüphelerini zihninde evirip çevirdi. Turlock'la Beckert'ın her iki olayın da merkezinde olması ve Loomis'in öldürüldüğü hastanenin aynı zamanda Jordan'la Tooker'ın öldürülmesinde kullanılan maddenin temini için kullanılmış olması mümkündü.

İyi de bu tahminler doğruysa, tüm bunlar ne uğruna yapılmıştı? Tüm bu planlara, çabaya, riske, acımasız şiddete ne uğruna kalkışılmış, bu özel seçilmiş kurbanların ölümüyle hangi hedefe varılmak istenmişti? Mercy Hastanesi'yle başka bağlantılar da var mıydı?

GPS cihazı hedefine ulaştığını söylediği, Gelterlar'ın arazisini sınırlayan taş duvarların ortasındaki demir kapı göründüğünde, Gurney bu sorulara pek yanıt bulamamıştı. Kır çiçeklerinin boy attığı çayırlığa doğru ilerleyip, göz alıcı güzellikteki nergis tarlasının içindeki yoldan geçerken kendisini buraya geliş amacıyla bu görüşmeden ne elde etmeyi umduğu düşüncesine yoğunlaştırmaya çalıştı. Büyük küp evin yanına park etti.

Yöneldiği devasa ana kapı ilk gelişinde olduğu gibi hiç ses çıkarmadan açıldı. Trish kapı eşiğindeydi. Ön dişlerinin arasındaki Lauren Hutton boşluğunu sergileyerek gülümsüyordu. Ama ilk karşılaşmalarında giyinikti. Oysa bu kez üzerinde sadece oldukça kısa, pembe bir ipek sabahlık vardı. Biçimli bacaklarının tarafsız bir bakışla kadın bacaklarının kusursuz bir örneği olduğu ortadaydı. Gerçi bacaklarını tarafsız bir bakışla değerlendirmek pek de mümkün değildi. Tıpkı bakışları gibi.

"Tahmin ettiğimden çabuk geldiniz. Duştan şimdi çıktım. Gelin içeri. İçecek bir şeyler hazırlayayım. Ne alırsınız?"

Durduğu yerden içeri girebilmek için kadının çok yakınından geçmek zorunda kalmıştı. Mağarayı andıran oda cam tavandan süzülen akşamüstü güneşiyle bir hayli aydınlıktı.

"Ben bir şey istemiyorum," dedi.

"İçmez misiniz?"

"Çok sık değil."

Dudaklarının kenarını dilinin ucuyla nemlendirdi. “Aslında bunu söylememem lazım sonuçta… polis sayılırsınız… Ama isterseniz biraz esrar da bulabilirim.”

“Şimdi istemiyorum.”

“Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur, ha?”

“Hiç o şekilde düşünmedim.”

“Belki de sizin için hâlâ umut vardır,” dedi gülümseyerek. “Gelin. Ateşin karşısına geçin.” Kolunu usulca tutup, onu kübik mobilyaların arasından geçirerek geniş, modern tarzdaki şöminenin karşısındaki kahverengi, kürk kilimin ucuna kadar getirdi. Gerçek gibi görünen odun kütüklerinin arasından yemyeşil alevler yükseliyordu. İçinde bulunduğu durum Gurney’e kadının partide söylediklerini anımsattı. *Yeşil ateşe bayılıyorum. Kendimi sihirli güçleri olan bir cadı gibi hissediyorum o zaman. İstediği her şeyi yapabilen bir cadı gibi.*

Şöminenin hemen yanında küçük küplerden yapılmış, üzeri büyük yastıklarla dolu bir kanepe vardı. Trish yastıklardan birinin üzerindeki küçük uzaktan kumanda cihazını alıp bir düğmeye bastı. İçerinin ışığı akşam karanlığı seviyesine inmişti. Gurney başını kaldırınca cam tavanın şeffaflığının biraz azaldığını gördü. Gökyüzünün rengi de maviden mora dönüşmüştü.

“Marv bunu bana açıklamıştı,” dedi. “Nasıl çalıştığını yani. Elektronik bir şeyler başka bir şeyle birleşiyor falan. Anlatmak çok hoşuna gidiyordu. Ona uykumu getirdin demiştim. Ama ben de içeriyi bu şekilde karartmayı seviyorum. Ateşin yeşilini daha belirginleştiriyor. Kilimi sevdiniz mi?”

“Kürk mü?”

“Kunduz kürkü. Çok yumuşaktır.”

“Hiç kunduz kürkünden kilim görmemiştim.”

“Marv’ın fikriydi. Her zamanki gibi. Alabalık tuttuğu dereye dadanan bir kunduz sürüsü vardı. Buradan bir avcı ayarlayıp hepsini öldürttü ve derilerini yüzdü. Sonra birine bu kilimi yaptırttı. Şimdi bu kilimin üzerinde, aslında canını sıkan kunduzların üzerinde durup altı yüz dolarlık konyağını yudumluyor. Bunu

düşününce içim bir tuhaf oluyor ama kilimi sevdim. Bir şey içmek istemediğinize emin misiniz?”

“Şimdilik hayır.”

“Elinizi görebilir miyim?”

Gurney sağ elini uzattı.

Trish, Gurney’in elini kendi elleri arasına alıp, işaret parmağını avucundaki en uzun çizgide gezdirdi. “Hiç, birini öldürdünüz mü?”

“Evet.”

“Bu elle mi?”

“Tabancayla.”

Gözleri irileşti. Elini çevirip her bir parmağına dokundu. “Alyansınızı hep takar mısınız?”

“Evet.”

“Ben takmam.”

Gurney bir şey söylemedi.

Gülümseyerek “Geldiğinize sevindim,” dedi.

“Bana olayla ilgili anlatmak istediğiniz bir şey olduğunu söylemiştiniz.”

“Belki şöyle otursak iyi olur.” Bakışlarını yerdeki kilime çevirdi.

Gurney kanepeye yöneldi.

Trish omuz silkip Gurney’in elini bıraktı.

Gurney, Trish’in oturmasını bekledi. Sonra da kanepenin diğer ucuna ilişti.

“Bana ne söyleyecektiniz?”

“Dell’i daha iyi tanımanız gerek. Yükselecek. Çok yükselecek.”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Marv’ın kazananı gözünden tanıma gibi bir becerisi var.”

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz?”

“Eğer ekibin parçasıysanız bilmeniz iyi olur.”

Gurney herhangi bir yorum yapmadı.

“Yalnızca Dell’i biraz daha iyi tanımanız gerek.”

“Onu yeterince iyi tanımadığımı nereden çıkarıyorsunuz?”

“Duyduklarımdan.”

“Kimden duyduklarınızdan?”

“İsim hafızam berbattır. Ama sizin ondan hoşlanmadığınızı duydum. Doğru mu?”

“Yani.”

“Ama Dell’le birbirinize çok benziyorsunuz.”

“Nasıl?”

“İkiniz de güçlüsünüz… Kararlısınız… Çekicisiniz.”

Gurney boğazını temizledi. “Oğluyla ilgili ne düşünüyorsunuz?”

“Canavar Cory mi? Keşke o polisleri değil de kendini vursaymış.”

“Ya polisleri o öldürmediyse?”

“Bu da ne demek şimdi? Tabii ki o öldürdü.”

“Neden?”

“Neden? Dell’e elinden geldiğince saldırmak için. Ondan ne kadar nefret ettiğini göstermek için. Güç fantezisini tatmin etmek için. Kısacası, manyaklar neden birilerini öldürürse onun için.” Gurney sormadan önce bir süre bekledi. “Bana bunu mu söylemek istiyordunuz?”

Kanepede ona doğru dönerken sabahlığının eteği biraz daha sıyrıldı. “Sana bu işte kazanan tarafta olabileceğini söylemek istedim. Dell ne kadar ileri giderse biz de o kadar ileri gideriz.” Yavaşça gülümseyip doğrudan gözlerinin için bakarak, “Eğlenceli bir yolculuk olabilir,” diye ekledi.

Gurney kanepeden kalkıp, “Ben pek eğlence seven bir adam değilim,” dedi.

“Ah, eğlenebileceğinize eminim. Erkeğin eline bakınca çok şey anlarım. Sizin sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacınız var.”

Lockenberry ile Walnut Crossing yolunun aşağı yukarı ortalarında bir yerde Snook’s Green World Çiçekçilik’te durdu. Madeleine’in burasını her yerde bulunamayan bitkileri ve Tandy Snook’un bahçeyle ilgili verdiği yararlı bilgilerden ötürü çok sevdiğini biliyordu. Karısına çiçek tarhı için değişik bir

şeyler almayı planlamıştı. Bir yandan da bu şekilde, Trish Gelter'la ilgili aklından bir türlü çıkmayan düşüncelerinin etkisinden kurtulmayı umuyordu.

Bu düşünceler zihninde iki farklı biçimde şekilleniyordu. Öncelikle bu türden en ufak bir yakınlaşmanın dahi gerektireceği sırlarla yalanların Madeleine'le ilişkisine zarar verebileceğini biliyor, bunu da asla arzu etmiyordu. İşin bir de Trish boyutu vardı. Kadın her ne kadar her şeye hazır olduğu imajını vermiş olsa da asıl niyeti bu olmayabilirdi. O tuhaf evdeki her şeyin kayıt altına alındığını öğrenmek onu hiç şaşırtmazdı. Ve yaşananlarla ilgili böylesi bir video kaydı ileride çok farklı amaçlara hizmet edebilir, hatta soruşturmanın gidişatını dahi etkileyebilirdi. Trish telefonda kocasının Hamptons'a gittiğini söylemiş olmasına karşın, kocası onun niyetini gayet iyi biliyor olabilirdi. Hatta bunun için karısını o bile teşvik etmiş olabilirdi. Belki de hiçbir yere de gitmemişti.

Oysa şüphecilikten uzak bir bakış açısıyla, hiç böyle şeylere kalkışmayacak türden, hoş insanlar gibi görünüyorlardı.

Gurney arabasından inip seraya doğru yöneldiği esnada Rob Snook'un hızlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzünde de istemeye istemeye kiliseye giden birinin yüzündeki sahte neşeli tavır vardı. Kısa boylu, şişmanca adamın satış yapma hevesiyle gözleri parıldıyordu.

"Dave Gurney, eğer yanlış hatırlamıyorsam Marlene'in kocası! Tanrı'nın bize bahşettiği bu güzel günde sizi görmek ne hoş! Nasıl yardımcı olabilirim? Çiçek mi yoksa sebze mi arzu edersiniz?"

"Çiçek."

"Senelik olanlardan mı uzun ömürlülerden mi?"

"Uzun ömürlü."

"Küçük, orta, büyük?"

"Büyük."

Snook gözlerini kısıp bir süre düşündükten sonra tam bir zafer edasıyla işaret parmağını havada salladı.

"Dev hazeren çiçeği! Mor ve mavi! Kesinlikle muhteşem! Kusursuz bir seçim olur!"

Çiçekleri Outback’in arka koltuğuna yerleştirdikten sonra Gurney eve dönüş yoluna çıkmadan önce gelişmelerden haberdar etmek için Mark Torres’i aramaya karar verdi.

Genç dedektif telefonu hemen açtı. Bir hayli gergin gibiydi.

“Dave? Ben de şimdi seni arayacaktım. İstediğin şeyi yaptım. Steele’in öldürüldüğü geceki sokak kameralarının kayıtlarını inceledim.”

“Bir şey buldun mu?”

“Buldum. Dijital dosyaların üçte birini inceledim. Ve Judd Turlock’un Explorer’ı iki kez karşıma çıktı. Suikastın gerçekleştiği apartmana bir hayli yakın bir yerde. Ve zamanlama da tutuyor.”

“Bir hayli yakın derken?”

“Explorer’ın olduğu görüntü iki blok uzaktaki bir kuyumcunun kapısı üzerindeki güvenlik kamerasına ait.”

Bip sesi Gurney’e hatta başka bir çağrı daha olduğu ikazını yapsa da Gurney aldırmayıp, çağrıyı yanıtlamayı telesekretere bıraktı.

“Bana zamanı söyle.”

“Explorer, suikasttan yaklaşık kırk dakika kadar önce Bridge Caddesi istikametine doğru gidiyor. Sonra da suikasttan sekiz dakika sonra aynı yoldan geri geliyor.”

“Sürücünün yüzü belli mi?”

“Hayır. Kameranın açısı ters.”

“Eğer yanlış hatırlamıyorsam o binanın girişine ait video görüntüsü yoktu. Sadece arka bahçeyi gösteren sokak çekimi mevcuttu. Değil mi?”

“Doğru. Ama Explorer’ın gidişi ve dönüşü suikastla ilgili değilse çok büyük bir tesadüf olmuş demektir.”

“Katılıyorum.”

“Kalan görüntüleri de izleyeceğim. Başka bir şey bulursam bildiririm.”

“Teşekkürler, Mark. Çok büyük iş çıkardın.”

“Bir şey daha var. Belki bilmiyorsundur. Carlton Flynn programına bu gece Maynard Biggs’i konuk edecek.”

Gurney az daha Maynard Biggs kim diye soracaktı ki onun Whittaker Coolidge'in Dell Beckert'ın başsavcılık seçimlerinde yerine oynadığını söylediği kişi olduğunu hatırladı.

Sonra da bunun çok enteresan bir program olabileceğine karar verdi.

41

Gurney, evine gitmek üzere Walnut Crossing'e doğru ilerlerken White River'da birbirleriyle iç içe geçmiş tuhaflıkların bir türlü sonu gelmeyecekmiş gibi hissediyordu. Ama bu tuhaflıkların hepsi de Cory Payne'in, bu yaşananların çok fazla kurbanı olan tek bir olay olduğuna ilişkin şüphesini doğrular nitelikteydi.

Torres'in tespit ettiği video görüntülerde Turlock'un SUV'unun Bridge Caddesi civarında görünmesi kumpas teorisini destekliyorsa da, asıl suikastçının Turlock olduğunu kanıtlamaktan uzaktı. Sürücünün Turlock olduğuna dair bir görüntü olmayışı işi zora sokuyordu. Aracı Beckert da kullanmış olabilirdi. Ama Gurney soruşturmayı fiilen yürüten kişilerden olay anında nerede olduklarına dair şahit göstermelerini isteyecek konumda değildi.

Yine de atılabilecek adımlar vardı. Turlock'la Beckert'ın aralarındaki ilişki, paylaştıkları av kulübesini ziyarete değer kılıyordu.

Bu kulübenin sadece hangi bölgede olduğunu biliyordu. Torres'le iletişime geçip tam yerini öğrenmeye karar verdi. Arabasını her zamanki yerine, evin yanına park etti. Torres'in telefonu kapalıydı. O da ne istediğini açıklayan bir sesli mesaj bıraktı.

Arabadan indi. Bahar havasının ihtişamıyla bir an için durdu. Derin derin nefes alıp gerinerek, karşı tepelere dek uzanan yeşilliği seyretti. Manzara kaslarının gerginliğini almış, aynı zamanda da arabanın arkasındaki çiçekleri hatırlatmıştı. Arka koltuktan aldığı çiçekleri plastik saksılarından çıkarmadan, Madeleine'in çiçek tarhının yanına bıraktı.

İçeri girip hızlı bir duş aldı. Pastırmalı yumurta hazırlayıp büyük bir bardak da portakal suyu doldurdu.

Yemeğini bitirdiğinde saat yediye çeyrek vardı. Güneş karşı yamaçlarda yavaş yavaş gözden kaybolurken açık cam kapıdan içeri dolan hava da hissedilir

derecede serinlemişti.

Çalışma odasından dizüstü bilgisayarını ve içinde Mercy Hastanesi'nin personel kaydının bulunduğu USB diski alıp şöminenin karşısındaki koltuğa oturdu.

Listeyi incelemeye başlamadan önce e-postalarını kontrol etti. Servis sunucusunda bir sıkıntı vardı. Sayfa can sıkacak kadar yavaş yükleniyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak bekledi.

İrkilerek gözlerini açtığında aradan neredeyse bir saat geçmişti. Telefonu çalıyordu. Saat 20:03'tü ve arayan Cory Payne'di.

"Maynard Biggs şu an RAM TV'de. Şerefsiz Flynn onunla röportaj yapıyor. İzlemen gerek."

"Nereden arıyorsun?"

"White River'da güvenli bir yerden. Bak, bunu izlemen gerek. Şu an ekranda. Sonra konuşuruz."

Gurney RAM internet sitesindeki canlı yayın sekmesini tıklayıp *Carlton Flynn 'la Gündem* seçeneğini işaretledi.

Hemen ardından internet sitesinin köşesinde video penceresi belirdi. Flynn üzerinde simgesi olmuş kolları sıvalı beyaz gömleğiyle, atletik görünen, koyu tenli, gri gözlü, bisiklet yaka kahverengi tişört giymiş bir adamın karşısındaydı. Flynn'in agresif enerjisine tezat oluşturacak biçimde, bu adam bir hayli sakin görünüyordu.

Flynn cümlesinin ortasındaydı. "… kaos ortamında kanun ve düzenin sembolü haline gelmiş, anketlerde sizi geçen ve oyu giderek artan bir adamla zorlu bir yarışa gireceksiniz gibi geliyor."

"Sizin tabirinizle, bu zorlu yarışa, girmenin yapılması gereken en doğru şey olduğu kanaatindeyim." Adamın sesi de en az görünüşü kadar sakindi.

"En doğru şey mi? Düzeni sağlamakta bu derece başarılı olmuş birini yenmek mi? Hem de yasaları geri kalan her şeyin üzerinde tutan bir adama karşı?"

"Kanunların uygulanması ve düzenin sağlanması uygar bir toplumun en temel dinamiklerindendir. Aynı zamanda bu toplumun sağlıklı olduğunun da

göstergesidir. Ama düzenin sağlanması kısmını öncelikli kılarsanız kanunların uygulanması kısmında başarıya ulaşma ihtimaliniz azalır. Oysa hayattaki güzel birçok şey gibi iyi bir düzen de başka bir şeyin yan ürünüdür.”

Flynn şüpheci bir tavırla bir kaşını kaldırdı. “Siz profesörsünüz, değil mi?” Bunu sanki karşısındakini suçluyormuş gibi sormuştu.

“Doğrudur.”

“Psikoloji profesörü?”

“Evet.”

“Nevrozlar. Kompleksler. Teoriler. Bunların hepsinin değerli olduklarına eminim. Ama şu an bir krizin ortasındayız. Size bir şey okumama izin verin. Bu, içinde olduğumuz krizi basit ifadelerle tanımlayan Dell Beckert’ın yaptığı açıklama.” Flynn gömlek cebinden okuma gözlüğünü çıkartıp taktı. Masanın üzerinden bir kağıt alıp, okumaya başladı.

“Ülkemiz bir kanserle yüz yüze. Bu kanser yıllardan beri toplumun her kademesine sızdı. Bayrak yakmalar. Okullarda kıyafet zorunluluğunun kalkması. Ordumuzu, hükümetimizi, kurumlarımızı küçümseyen Hollywood yapımları. Müstehcenliğin yaygınlaşması. Dini liderlerin aşağılanması. Rap müzikle suç unsurlarının övülmesi. Noel’e savaş açılması. Otoritenin korkunç çöküşü. Saçma sapan fikirlerin yüceltilmesi. İşte tüm bunlar, Amerika’nın varlığını içten içe kemiren şeyler. Uygarlığımız artık tam bir eşikte. Bu ölümcül, korkunç şiddet ortamına sürüklenen toplumlunuzu bu yönde teşvik etmeye devam mı edeceğiz yoksa düzeni, sağduyuyu ve devletin bekasını temin etmeye mi uğraşacağız?”

Flynn kağıdı Biggs’e doğru salladı. “Başsavcılık seçimlerindeki olası rakibinizin ülkemizin durumuyla ilgili söyledikleri bunlar. Yanıtınız nedir?”

Biggs iç çekti. “Düzensizlik bir sorun değil yan etkidir. Yan etkiyi tedavi etmeye uğraşmak hastalığı iyileştirmez. Bir enfeksiyonu sadece ateşi düşürerek tedavi edemezsiniz.”

Flynn alaycı bir gülümsemeyle hiç katılmadığını ortaya koyup, “Basın açıklamanızda adeta bir mesih gibi konuştunuz. Bir kurtarıcı gibi. Kendinizi gerçekten böyle mi görüyorsunuz?” diye sordu.

“Kendimi çok şanslı insanlardan biri olarak görüyorum. Tüm yaşamım boyunca ırkçılığın, nefretin, kötü alışkanlıkların, öfkenin, umutsuzlukların alevleriyle boğuştum. Ama Tanrı’nın inayetiyle dimdik ayakta kalmayı başardım. Bu alevlerin dehşetini bilen ama henüz zararını görmemiş insanların bunun acısını tatmış olanlara yardım ellerini uzatmaya mecbur oldukları kanaatindeyim.”

Flynn itici bir gülümseyişle, “Yani başsavcı olarak amacınız, eyaletimizin, ülkemizin geniş çoğunluğuna değil de sorunlu siyahi gettoya hizmet etmek, öyle mi?” dedi.

“Hayır. Öyle bir amacım yok. Acıyı tatmış insanlar dediğimde ırkçılığa maruz kalmış olanları kastediyorum. Oysa siyahla beyaz birbirine benzer. Irkçılık, her iki tarafı keskin bir bıçaktır. Onu kullanana da en az kurbana verdiği kadar zarar verir. Her iki taraftaki ırkçılığı bitirmeliyiz. Yoksa sonsuza dek şiddetin pençesinde kıvranır dururuz.”

“Şiddetten mi bahsetmek istiyorsunuz? O zaman destekçilerinizden Siyahileri Savunma Birliği’nden bahsedelim. Onların körüklediği şiddetten, yağmalama olaylarından, şu Blaze Lovely Jackson denen kadının her konuştuğunda polise nefret kusuşundan da konuşalım. Bu tür insanların sizi desteklemesine nasıl rıza gösterebiliyorsunuz?”

Biggs acı dolu bir gülümseyişle, “Adaletsizliğe öfke duydukları için onları ötekileştirmeli miyiz?” diye sordu. “Yüreklerine bunca acı salındığı, korkuyla dolu oldukları, dışlandıkları, bu yüzden de öfkelendikleri için onları yanımızda istememeli miyiz? Öfkeleri bizi korkuttuğu için onları geri mi çevirmeliyiz? Öfkeli beyaz izleyicilerinize beni izlemeyin mi diyorsunuz? Siyahilere lanet okuyan her beyaz izleyicinize defolun, bir daha da bu programı açmayın mı diyorsunuz? Elbette ki hayır.”

“Peki yanıtınız ne? Öfke kusan Blaze Lovely Jacksonlar’la dolu bir dünyayı kucaklamak mı? Onun, polis öldürmenin o kadar da büyütülecek bir şey olmadığı fikrini görmezden gelmek mi?”

Bigg hüzünlü bakışlarım Flynn’e çevirdi. “Rodney King, ‘Neden hepimiz

kardeş olamıyoruz?’ diye sormuştu. Belki naif bir soru gibi gelebilir. Ama bu soruyu baz alıp…”

Flynn gözlerini devirerek sözünü kesti. “Şimdi de Aziz Rodney hikayeleri!”

“Eğer King’in sözlerini sadece kelime anlamıyla alırsanız, doğrudan beyaz Amerikalılarla siyah Amerikalıların neden iyi geçinemediğine ve bunun neden hoşumuza gittiğine dair tarihin bataklığına ulaşırsınız. Ama ben onun sözlerini farklı şekilde yorumluyorum. Onun bu sözleri çözüm için kederli bir çığlıktır bana göre. Ben onun sorusunu şöyle anlıyorum: Bizi bir araya gelmekten alıkoyan nedir? Ve yanıt da aslında tek bir sözcüğe indirgenebilir. Saygı!”

“Harika! Sorun bitti işte!” diye bağırdı Flynn. “Ben de ülkeme, değerlerime, polisime saygı gösteren herkese seve seve saygı göstermeye hazırım!”

Biggs başını iki yana salladı. “Ben şartsız saygıdan bahsediyorum. Saygı duyabilme kabiliyetinden. Her birimiz sonsuz bir sarmalın içinde olduğumuzu içselleştirebilirsek, bu saygıya sımsıkı sarılabiliriz. Unutulmasın ki bugün geldiğimiz yere bu sarmalda kenetlenerek geldik. Saygı dediğimiz şey, adına pazarlık yapılacak bir şey değildir. Saygı her insanın diğerine sunduğu bir hediyedir. Eğer belirli şartlar altında saygı göstermeyi kabul ederseniz hiçbir yere ulaşamazsınız. Saygıyı taktik icabı kullanamazsınız. İyiliğin, güzelliğin bir başka ifadesidir saygı. Tanrı iyiliğe sadece iyilik olduğu için sarılma tevazusunu bizlere bahşetsin. Tanrı hepimize saygının ne büyük bir ödül olduğunu idrak kabiliyeti versin. Bu saygı…”

Biggs konuşurken başını küçümser tavırlarla sallayıp duran Flynn sonunda sözünü kesti. “Çok güzel bir konuşmaydı, Maynard. Nefisti gerçekten. Ama yaşadığımız gerçekler…”

Gurney’in dikkati küçük hacimli bir motosiklet sesiyle bölündü. Ses aklına kaçan kırmızı motosikleti getirerek yaklaşıyordu.

Bilgisayarını önündeki sandalyenin üzerine koyup hızla pencereye gitti ve sesin geldiği yöne, arazinin yukarısına doğru baktı. O, pencereye ulaşana dek ses kesilmişti. Akşamın loş ışığında sıra dışı herhangi bir şey göremedi. Pencereyi usulca açıp dinledi.

Uzaklardan karga gaklamaları geliyor, başka ses işitilmiyordu.

Her ne kadar abartılı davrandığını düşünse de bilek kılıfında bıraktığı Beretta'sını almak üzere yatak odasına yöneldi. Kılıfı açmak için yatağın ucuna oturunca da daha önce gözünden kaçan bir şeyi gördü. Çalar saatin altına bir not kağıdı yerleştirilmişti. Not Madeleine'dendi.

"Selam tatlım. Geceyi hastane otelinde geçirmeye karar verdim. Bu yüzden de eve gelip birkaç parça eşya aldım. Yarın sabah işe White River'dan geçeceğim. Seni seviyorum."

Bu gece onu aramayı unutmayayım diye kendine hatırlattı. Sonra yatak odasından çıkıp zemin kattaki pencerelerden dışarıya bakıp araziyle fundalığı kolaçan etti. Tüm pencerelerden baktıktan sonra aynı şeyi bir kez daha tekrarladı. Anormal bir şey görmeyince de şöminenin karşısındaki yerine dönüp bilgisayarına uzandı.

Carlton Flynn doğrudan kameraya ve milyonları bulan hayran kitlesine bakarak yaptığı kapanış konuşmasının ortasındaydı.

"… Tabii ki bu gece Dr. Maynard Biggs'in bu gece ifade ettiği duyarlılıkla Dell Beckert'ın ortaya koyduğu durumu karşılaştırmak size kalmış. Ama bana kalırsa tüm bu fikirleri içine alan tek bir soru var. Biggs'in tüm problemlerimizi çözeceğini ileri sürdüğü saygının sınırlarını genişlettikçe genişletecek miyiz yoksa ortadan kırmızı bir çizgi çekip, artık yeter mi diyeceğiz? Bunun bir işe yaramadığını kabul edinceye dek daha kaç defa tokadı yedikten sonra diğer yanağımızı çevirmeye devam edeceğiz? Benim kişisel fikrim, bakın bu sadece benim fikrim, dostlar, bence barış çift yönlü bir caddeye benzer. Ben Carlton Flynn. Benim penceremden görünenler bunlar. Birkaç önemli duyurunun ardından geri döneceğim."

Gurney, RAM TV'nin sitesini kapatırken telefonu çaldı. Arayan Torres'ti.

"Ben Gurney."

"Silah kulübüne nasıl gideceğini sormuşsun. Bir de Beckert'ın kulübesini nasıl bulacağını?"

"Doğru."

“En kestirme şekilde Yirmi Numaralı eyalet yolu da denilen Tillis Yolu’ndan Clapp Hollow istikametine giderek ulaşabilirsin. Clapp Hollow yolunun yaklaşık beşinci kilometresinde dere üzerindeki bir köprüye ulaşacaksın. Köprüyü geçer geçmez yol ikiye ayrılır. Sağdaki yoldan eski taşocaklarına gidilir. Soldakinden de av kulübelerinin olduğu yere. Sana az önce rotayı işaretlediğim bir uydu haritasıyla kulübenin GPS koordinatlarını içeren bir eposta yolladım.”

“Sence benim arabam o yoldan geçebilir mi?”

“Yoldaki çamur durumuna bağlı. Tabii devrilmiş ağaç da olmaması lazım.”

“Yollardan birinin eski taşocaklarına gittiğini söyledin. Orası Gort Kardeşlerin saklandığı bölge değil mi?”

“Evet. Ama orada sadece eski taşocakları yok. Birbirleriyle bağlantılı mağaralar, hiçbir haritada görünmeyen terk edilmiş maden tünelleri de var. Issız bir bölge. Ağaçlar, dikenler çok sık. Hiç yol da yok. Gort Kardeşler bu tepelerde doğup büyüdüler. Orada sonsuza dek gizlenebilirler.”

“İlginç bir durum.”

Telefonu kapatırken bilgisayarına eposta geldiğini gösteren bing sesini duydu. Bu Torres’in sözünü ettiği uydu haritasıydı. Daha yakından bakabilmek için haritayı büyütmekle uğraştığı sırada telefonu bir kez daha çaldı.

Arayan, heyecandan titreyen sesiyle Cory Payne’di.

“İzledin mi?”

“İzledim.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Biggs dürüst birine benziyor. Çoğu politikacıdan daha dürüst.”

“Sorunu anlıyor o. Aslında anlayan tek kişi.”

“Sorun saygısızlık mı yani?”

“Saygısızlık aşağılamanın diğer bir ifadesi. Siyahilerin beyazlar tarafından aşağılanması. Güçsüzlerin güçlüler tarafından aşağılanması. Zayıfların her şeyin kendi istedikleri gibi olmasını isteyen kontrol manyakları tarafından aşağılanması. Kurbanlarını yerlerde sürükleyip döverler. Öyle çok döverler ki sonunda bu bitip tükenmek bilmeyen dayaklar öfkeyi yaratır. Sonra da kontrol

manyakları bu öfkeyi uygarlığın çöküşü olarak yorumlarlar. Oysa gerçek ne biliyor musun?”

“Söyle.”

“Katlanılması imkansız saygısızlığa karşı gösterilen doğal, insani tepki. Yüreğimize, ruhumuza saldırı var. Saygısızlık beni senin karşında küçülten bir şey. Naziler Yahudileri öldürmeden önce onları daha az eşit, daha az vatandaş, daha az insan haline getirdiler. Bu kelimelerdeki dehşeti görüyor musun? Bir insanın diğerlerinden daha değersiz kılınmasının korkunçluğunu görüyor musun?”

“Babanın istediği bu mu?”

Payne’in sesine sadece acı hakimdi. “Sen onunla aynı ortamda bulundun. Onu izledin. Dinledin. Pislik Flynn’le televizyonda nasıl cilveleştiklerini gördün. Öz oğlunu katil olarak ilan ettiğini duydun. Sence o nasıl biri?”

“Bu benim yanıt veremeyeceğim kadar zor bir soru.”

“Ben basitleştireyim. Sence o iyi bir adam mı yoksa kötü biri mi?”

“Bu o kadar basit bir soru değil. Ama benim sana daha kolay bir sorum var. Babana mermileri doldurmasında yardım ettiğin kulübeyle ilgili.”

“Ne olmuş o kulübeye?”

“Kilitli midir?”

“Evet. Ama yedek anahtarın nerede olduğunu biliyorsan rahatça girebilirsin.” Merakı acısını yeniyor gibiydi. “Orada işine yarayacak bir şeyler bulabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki. Anahtar nerede?”

“Telefonundaki pusula uygulamasını kullanman gerek. Kulübenin kuzey doğusunda dur. Doğuya otuz, kırk adım kadar yürü. Çimenlerin arasında küçük, kare şeklinde mavi renkli bir taş göreceksin. Anahtar onun altında. Ya da beni oraya götürdüğü gün oradaydı.”

“Orayı yılın bu mevsiminde başka kullanan atıcılık kulübü üyesi var mıdır, biliyor musun?”

“Sadece av mevsiminde kullanılır. Ne aradığını biliyor musun?”

“Ancak görünce anlayacağım.”

“Dikkatli ol. Eğer senin kendisi için tehlike oluşturduğunu düşünürse Turlock’a seni öldürtür. Sonra da suçu başkasının üzerine yıkar. Büyük bir ihtimalle de benim üzerime.”

42

Telefonu kapattıktan sonra Gurney bir süre daha şöminenin karşısındaki yerinde oturup Payne'in yorumlarım ve Maynard Biggs'in sorunla ilgili analizlerine verdiği yoğun desteği düşünüp durdu.

Gurney röportaja olduğu kadar Carlton Flynn'e de olumsuz duygular beslemekten kendini alamıyordu. Bu da ona bir kez daha kendini gerçeğin sözcüsü olarak nitelemenin aslında sahtekarlığın bariz bir işareti olduğunu hatırlatmıştı. Kişinin kendi dürüstlüğünü vurgulamasının şahsiyetsizlikten, kendini beğenmişlikten başka bir manası yoktu.

Gurney dikkatini bilgisayarına, Torres'in e-postayla gönderdiği Clapp Hollow'dan atıcılık kulübüne giden rotayı gösterdiği uydu haritasına yöneltti. İşaretlediği üç kilometrelik yol üzerinde arka arkaya üç yol ayrımı vardı. İlk ikisinden sağa üçüncüsünden de sola döndükten sonra ufak gölün kenarında ardı ardına sıralanmış açıklıklara ulaşılıyordu. Bu açıklıklardan ilkinde de üzeri GPS koordinatlarıyla işaretlenmiş bir kulübenin görüntüsü vardı.

Gurney koordinatlarla Clapp Hollow'dan sonraki sapakların yaklaşık mesafelerini ezberledi. Oraya ulaşmak gayet kolay gibi görünüyordu. Tabii yolların geçilecek durumda olduğu varsayılırsa.

Düşünceleri, elektriğin kesildiğini gösteren duman alarmının tiz sesiyle bölündü. Koltuğunun yanındaki lambadan gelen odadaki tek ışık sönmüştü.

Başka hiçbir şey yapmadı. Bölgedeki elektrik dağıtım şirketi rutin bakımlarını yaptığı için anlık kesintiler sık sık yaşanıyordu. Ama aradan birkaç dakika geçtiği halde elektrik gelmeyince şirketin acil durum hattını aradı. Otomatik yanıt sistemi bölgede bilinen bir arıza olmadığının ama bildirdiği anzanın derhal servis bölümüne aktarılacağının ve temsilcinin en kısa sürede kendisiyle temasa geçeceğinin bilgisini verdi. Karanlıkta oturup elektriğin gelmesini beklemekten

ya da ‘en kısa sürede’ ifadesiyle neyin kastedildiğini öğrenmektense arkadaki küçük sundurmadaki, benzinle çalışan, bodrumdaki elektrik panosuna bağlı jeneratörü devreye sokmaya karar verdi.

Yan kapıdan çıkıp evin arkasına geçti. Saat dokuzu birkaç dakika geçiyordu. Güneş tamamen batmışsa da dolunay el feneri gerektirmiyordu.

Jeneratör çekme ipiyle çalışıyordu. Kolu tutup birkaç kez hızla çekti. Motor çalışmayınca da eğilip, hava kelebeğiyle benzin seviyesinin uygun konumlarda olup olmadığını kontrol etti. Sonra da kolu bir kez daha çekti.

Daha rahat çekebilmek için pozisyonunu ayarladığı esnada gözünün ucuyla bir parıltı görür gibi oldu. Etrafta hızlıca göz gezdirince sundurmanın üst kısmında, hemen başının üzerindeki ışığı gördü. Küçük, yuvarlak ve parlak kırmızı. Kendini hemen sundurma basamaklarından arka bahçenin biçilmemiş çimlerine attı. Ve neredeyse aynı anda sundurma sütununa isabet eden kurşunla arazinin üst kısmından bir yerden işitilen silahın sesini duyması bir oldu.

Sık çimenlerin arasında sürünerek eve doğru ilerlediği sırada bir motor sesi işitti. Kalkıp ayak bileğindeki Beretta’yı çıkardı. Ama tiz sesli motor uzaklaşıyor gibiydi. O anda tetikçinin tepeden aşağıya doğru gelmediğini, tam ters yönden, kuzeyde, yamaçlara dek uzanan çam ağaçlarının arasından geldiğini fark etti.

Olduğu yerde durup dinlerken motorun sesi giderek azaldı, sonunda da gecenin sessizliğine karıştı.

Torres, Gurney’in çiftlik evine saldırıdan bir saat sonra ulaştı. Birkaç dakika sonrasındaysa olay yeri inceleme minibüsleriyle Garrett Felder’la Shelby Towns geldiler. Gurney direkteki kurşunu tek başına çıkarabilirdi. Ama işi kitabına göre yapıp, kurşunun resmi emir komuta zinciri içerisinde olay yeri inceleme ekibinden balistiğe ulaştırılması her zaman en iyisiydi.

Zaten yerel emniyet teşkilatından gizli işler çeviriyordu. Bir başka kural tanımazlık gösterisi sergilemeye hiç gerek yoktu. Olayı Walnut Crossing polisi yerine Torres’e bildirip, sonrasında yapılacak işlemleri de ona bıraktı. Ancak

White River merkezli soruşturma bağlamında değerlendirildiğinde bir anlam taşıyacak olaya hemen yerel makamları dahil etmeye kalkmak zaman kaybı olacaktı.

Kanıt tespit teknisyenleri dışarıda işlerini yaparken Torres de içeride, şöminenin karşısında Gurney'le oturup, sorduğu soruları eski usulde deftere not alıyordu. Gurney'in saldırganın gitmesinden sonra çalıştırdığı jeneratörün güven verici sesi bulunduktan yere kadar ulaşıyordu.

Torres temel verileri not ettikten sonra defterini kapatıp Gurney 'c endişeyle baktı. "Neden hedef olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Belki biri bilmem gerekenden fazlasını bildiğimi düşünüyordur."

"Cory Payne olabilir mi?"

"Böyle bir şeyi düşünmek için hiç nedenim yok."

Torres duraksadı. "Sana gönderdiğim haritayı kullanacak mısın?"

Gurney yanıt veremeden cam kapıyı biri tıklattı. Gurney kalkıp kapıyı açtı. Felder'ın heyecanı yüzünden okunuyordu. "İki tespitimiz var. Bir, daha önceki iki olayda olduğu gibi bakır gömlekli, 30.06 kalibrelik kurşun kullanılmış. İki, elektrik kesintisine eve gelen ana enerji hattının kesilmesi neden olmuş."

"Nasıl kesilmiş?"

"Bence büyük bir izole kablo keskisiyle."

"Kestikleri yer neresi?"

"Ahırınızın biraz aşağısı. Elektrik dağıtım şirketinin kasaba yolundaki son direği de orada zaten. Sonra evinize gelen kablo yer altına giriyor."

Torres, Felder ve Towns gittikten kısa bir süre sonra elektrik tesisatçıları geldi. Gurney hasarın yerini gösterip, bunu basit bir vandalizm faaliyeti olarak tanımladı. Tesisatçılar bu yoruma şüpheyle yaklaşsalar da daha inandırıcı bir açıklama için ısrarcı da olmadılar.

Sonra Jack Hardwick'i aradı ve Outback'ine binip onun kiralık çiftlik evine doğru yola çıktı. Olayla ilgili görüşlerini bir kez daha onun kuşkucu bakışlarının

süzgecinden geçirmek istiyordu. Bunun yanında güvenli olarak tanımlanmaktan uzak evinde uyuyabileceğini de pek sanmıyordu.

Hardwick'in on dokuzuncu yüzyıl tarzı, dışı ince beyaz kaplama tahtasıyla kaplı evi, Dilweed kasabasının yukarısındaki tepelere doğru uzanan bir toprak yolun sonundaydı. Gurney gece yarısından önce oraya vardığında Hardwick ön kapıda, siyah tişörtünün üzerindeki omuz askılığındaki dokuz milimetrelik Sig Sauer'iyle onu bekliyordu.

"Kötü bir şey olabilir mi diyorsun yani, Jack?"

"Sana ateş eden her kimse seni takip edip şansını bir kez daha denemek isteyebilir. Bu gece dolunay var. Zıvanadan çıkmış tiplere delice şeyler yaptırır."

Kapı eşiğinden kenara çekilince, Gurney küçük hole girdi. Askıda birkaç ceket asılıydı. Hemen altlarında, yerde yan yana dizilmiş botlar vardı. Holün arka tarafındaki vazodaki kır çiçeklerinin kokusunun sindiği oturma odası, derli toplu ve temiz görünüyordu. Bu da eyalet polisi sevgilisi, Esti Moreno'nun Hardwick'in hayatına dönmüş olabileceğini akla getiriyordu. "Bira ister misin?"

Gurney başını iki yana salladı. Gurney kendisine bir şişe Grolsch alırken o da odanın mutfağa yakın köşesindeki çam kerestesinden yapılmış, tertemiz masaya oturdu.

Karşısındaki yerini alıp birasından ilk yudumu aldıktan sonra Gurney'in hiç hoşlanmadığı o ukala gülümseyişiyle, "Eee, nasıl oldu da ıskaladı?" diye sordu.

"Büyük bir ihtimalle hızlı tepki verdiğim için."

"Neye?"

"Dürbününden çıkan lazer noktasına."

"Ne yaptın ki?"

"Kendimi yere attım."

"İyi de neden yere ateş etmedi?"

"Bilmem. Belki de asıl niyeti vurmak değildi."

"Sırf gözünü korkutma için fazlasıyla riskli bir plan değil mi sence de?"

Gurney omuz silkti. "Her iki olasılık da mantıklı değil. Eğer ölmemi istediyse neden tek bir atış yaptı. Ölmemi istemediyse de amacı neydi? Sırf arka

sundurmamda bir kurşun deliği meydana getirdi diye olayın peşini bırakacağımı mı düşünüyor yani?”

“Zerre fikrim varsa cümle alem beni… Neyse, plan ne?”

“Beckert ile Turlock’un aynı av kulübesini kullandıklarını biliyor muydun?”

“Hiç şaşırmadım.”

“Gidip bakmak istiyorum.”

“Bir şeyi mi kanıtlamaya çalışıyorsun?”

“Sadece bilgi topluyorum.”

“Objektif bir şekilde, öyle mi?”

“Doğru.”

“Hadi be sende.” Hardwick birasından bir yudum daha aldı. Gurney biraz duraksadıktan sonra, “Merle Tabor’un yanına gittim,” dedi.

“Netice?”

“Bana bir hikaye anlattı.”

“Turlock’un küçükken yaşadığı olayla ilgili mi?”

“Bu olayı tanımlamak için fazlasıyla yumuşak bir ifade.” Gurney, Tabor’un George Montgomery’nin ölümüyle ilgili kendisine anlattığı hikayeyi aktardı.

Hardwick uzunca bir süre sessizliğini korudu. “Tabor’a inandın mı?”

“Evet. Olay ve olayın çözülmeden öylece kapanıvermesi onu çok olumsuz etkilemiş gibi.”

“Yani Beckert’la Turlock sence birer sosyopat, öyle mi?”

“Evet.”

“Sosyopatlar kendi meslektaşlarını öldürüp, siyahi eylemcileri dövüp boğazlayabilecek, sonra da masum insanları bu dört cinayetin suçlusu gibi gösterecek kabiliyette midirler?”

“Engelli birine bunu yapan biri geri kalan her şeyi de yapabilir.”

“Yani sırf White River cinayetlerini işleyebilecek durumda olmaları, fiilen bu eylemleri gerçekleştirdiklerini mi gösterir?”

“Bence böyle bir ihtimalin olması bile daha yakından incelememi gerektiriyor.”

“Bu yakından inceleme kısmı haneye tecavüzü de içeriyor mu?”

“Anahtar var. Bu yüzden de en fazla izinsiz girme eylemi olarak nitelenebilir.”

“Güvenlik kameraları umurunda değil mi?”

“Eğer kameraları varsa tek görebilecekleri yüzü kayak maskesiyle kapalı bir adam olur.”

“Anlaşılan kararını vermişsin.”

“Sen beni başka bir şeye ikna etmediğin takdirde.”

“Abelard’s’ta sana her şeyi söyledim. Senin hipotezinde bir fil kıçı kadar büyük bir delik var. Buna da suç işleme nedeni deniyor. Son derece etkili bir emniyet mensubuyla yardımcısının sebepsiz yere sürekli birilerini öldürdüklerini ileri sürüyorsun. Sorun şu ki bu seri cinayetleri açıklayacak lanet olası bir büyük nedene ihtiyacın var. Kurbanların Beckert’ın siyasi hedeflerinin olası engelleri olabileceklerine dair varsayımlar filan da bir işe yaramaz.”

“Ama en başta bizi bu işe sokan en önemli hususu atlıyorsun.”

“Neymiş o?”

“Steele’in telefonundaki mesaj. Yakınlarındaki birisinden gelen, ortadan kaldırılıp suçun SSB’ye yıkılacağına dair ikaz. İşin suçlama kısmını Beckert aynen söylendiği gibi yaptı, değil mi?” Hardwick alaycı bir tavırla kahkahayı bastı. “Sence sana ateş eden Beckert mıydı?”

“Öğrenmeyi çok isterim.”

“Sanki herif kulübesinde yazılı bir itirafname bırakmış gibi konuşuyorsun.”

Gurney bu yorumu duymazdan geldi. “Bak, cinayet nedeni senin düşündüğün kadar gizemli bir şey olmayabilir. Belki seçimlerle ilgili bizim bilmediğimiz, derhal alınması gereken bir önlem vardı. Ya da kurbanlar bizim tahmin ettiğimizden çok daha büyük tehdit oluşturuyorlardı.”

“Tanrım, Gurney. Büyük bir gelecek hayali kuran her politikacı yoluna taş koyabilme ihtimali olan birilerini ortadan kaldırmaya kalksa inan Washington tam bir kan gölüne dönerdi.” Hardwick Grolsch şişesini kaldırdı ve iri bir yudum alıp yavaşça yuttu. “Saldırıya uğramadan önce Carlton Flynn’in şovunu izleme fırsatın oldu mu?”

“Evet.”

“Biggs hakkında ne düşünüyorsun?”

“Dürüst. Şefkatli. İçten.”

“Yani yenilgiyi garantileyen tüm vasıflar. Irklar arasındaki sorunlara dürüst, hassas bir yaklaşım göstermeye çalışıyor. Beckert ise sorun çıkartan pislikleri içeri tıkıp anahtarı dahi ortadan kaldıracağını ima ediyor. Ortada bir mücadele filan yok. Beckert gümbür gümbür kazanır.”

“Tabii…”

“Tabii sen onun canlı yavru kedileri kızarttığına dair bir video görüntüsü ele geçirmezsen.”

Gurney telefonunun alarmını 3:45’e kurmuştu ama alarmdan önce uyandı. Hardwick’in bu gece için ona açtığı küçük yatak odasının aynı derecedeki ufak banyosunu kullandı. Başucu lambasının ışığında giyinip Beretta’yı ayak bileğindeki kılıfa yerleştirdi. Sonra da sessiz adımlarla basamakları indi.

Mutfak ışığı açıktı. Hardwick küçük kahvaltı masasında oturmuş, Sig Sauer’e on beş kurşunlu şarjörü takıyordu. Kahve kupasının yanında açılmış bir şarjör kutusu vardı.

Gurney kapı eşiğinde durup soran bakışlarını tabancaya yöneltti.

Hardwick son kurşunu da yerleştirirken bir yandan da dişlerini göstererek sırıtıyordu. “Kulübe yolculuğunda sana eşlik etsem iyi olur diye düşündüm.”

“Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun gibi gelmişti.”

“Kötü mü? Hayatımda duyduğum en berbat fikir. Kolaylıkla silahlı bir çatışmaya neden olabilirsin.”

“Eee?”

“Uzun zamandır kimseye ateş etmedim. Bu fırsat bana çok çekici geldi.” Yüzünde az önceki sırıtma belirip kayboldu. “Kahve ister misin?”

43

Dolunayın alçalması ve yoğun sisin farların ışığının yansıması, Dillweed'den Clapp Hollow patikalarına uzanan yolun neredeyse bir saat sürmesine neden oldu. Gurney Outback'i kullanırken onu GTO'yla Hardwick izliyordu. Yani her ihtimale karşı iki araçla gidiyorlardı. Bu önlemi aslında aralarında konuşmadan almışlardı.

Patikalara ulaşınca Hardwick GTO'sunu taş ocaklarına giden yola sokup ana yoldan görünmeyecek kadar ilerledi. Sonra da dönüp Gurney'in arabasına bindi.

Gurney kilometre sayacını kontrol edip hızını iyice düşürerek ağır ağır av kulübelerine uzanan yolda ilerlemeye koyuldu.

Şafağın sökmesine yarım saat vardı. Sık çam ormanı yüzünden ay ışığının hiç etkisi olmuyordu. Engebeli arazide yoğun siste sağda solda beliren ağaç kütüklerinin görüntüsü biraz ürkütücüydü. Gurney ön cama doğru biraz eğilse de kendi arabasının ve aracın tavanına değen alçak dalların seslerinden başka bir şey duyamadı. Burada hava serin ve nemliydi. Bu yüzden de Hardwick'in teklifini kabul edip ince yağmurluğunu aldığına memnundu.

Torres'in haritasındaki ilk iki çatalı geçtiler. Üçüncü çatalda isteyerek yanlış yola girip sık dallar sayesinde atıcılık kulübü yönünden görülemeyecek bir yere park etti.

"Arabayı burada bırakıp yürüyelim," dedi Gurney kayak maskesiyle eldivenlerini giyerken. Hardwick başına yün beresini geçirip, güneş gözlüğünü taktı. Sonra da yüzünün geri kalanını, doladığı bir atkıyla gizledi. Telefonlarının flaşlarını açarak arabadan inip patikaların kesiştiği yere doğru yönelip, doğru yöne saptılar. Kısa bir süre sonra yolun kenarındaki bir ağaç gövdesine çivilenmiş bir tabela gördüler.

DUR!
WHITE RIVER ATICILIK KULÜBÜ
İZİNSİZ GİRENLER MAHKEMEYE VERİLİR

Üç yüz metre kadar sonra patika yol geniş, çimenlik bir açıklıkta son buldu. Burada, sisli gökyüzünde Gurney şafağın ilk emarelerini görebiliyordu. Açıklığın uzak kısmında da gölün kıpırtısız, gri yüzeyini görür gibi oldu.

Telefonun flaşını açıklığın sol tarafına çevirdiğindeyse kütük kulübenin koyu silueti belirdi. Torres'in haritasından bunun Beckert'la Turlock'un birlikte kullandıkları kulübe olduğunu biliyordu. Göl kıyısı boyunca birçok benzeri açıklığın ve kulübenin yer aldığını da hatırlıyordu. Ve bunlar da birbirlerine Willard Parkı'nın oyun alanına kadar uzanan bir başka patikayla bağlıydı.

"Ben içeriyi kontrol edeyim," dedi Gurney. "Sen de etrafa bak."

Hardwick başıyla onaylayıp tabanca kılıfının emniyet kayışını açıp kulübenin arka tarafına doğru yöneldi. Gurney ayak bileğindeki kılıftan çıkardığı Beretta'yı yağmurluğunun cebine koyup kütük eve doğru yürümeye başladı. Nemli hava uzaklardaki çamların ve göl suyunun kokusunu buraya kadar taşımıştı. İyice yaklaştığında, kulübenin bu tür yapılarda genelde olduğu gibi beton bir zeminin üzerine oturtulduğunu, bunun da alt kısımda küçük bir boşluk meydana getirdiğini fark etti.

Telefonunun flaşını kapatıp pusula uygulamasını açtı. Payne'in verdiği talimat doğrultusunda kulübenin kuzeydoğu ucundan doğuya, orada olması gereken küçük mavi bir taşa doğru yürümeye koyuldu. Bulduğu taşı kaldırınca altından küçük bir plastik poşet çıktı. Yeniden flaşı yaktığındaysa poşetin içinde Payne'in söylediğinden farklı bir şekilde iki anahtar olduğunu fark etti.

Kulübeye geri döndü. Denediği ilk anahtar kapının kilidini açtı. Tam kapıyı itmeye yeltenmişti ki binanın diğer tarafından Hardwick belirdi.

"Bir şey buldun mu?" diye sordu Gurney.

"Dışarıda bir tane karavan tipi tuvalet var. Küçük bir jeneratör. Bir de üzerinde büyük bir asma kilidin olduğu kocaman bir baraka."

Gurney ikinci anahtarı ona uzattı. “Bunu dene.”

“Umarım içerisi örümceklerle dolu değildir,” dedi Hardwick anahtarı alıp geldiği yöne geri dönerken. “Örümceklerden nefret ediyorum.”

Gurney kulübenin kapısını iterek açtı. Telefonunun ışığını içeride gezdirdikten sonra dikkatli adımlarla çam ahşabıyla kaplı geniş sayılabilecek odaya adımını attı. Odanın bir ucunda bir soba, bir lavabo ve kulübe kullanıldığında dışarıdaki jeneratörle çalışıyor olması gereken küçük bir buzdolabı yer alıyordu. Diğer uçtaysa tüplü bir ocak, basit bir kanepe ve kanepenin sağ tarafına yerleştirilmiş, konfordan uzak iki koltuk vardı. Hemen karşısında üzerinde dikdörtgen bir desenin yer aldığı dikdörtgen bir halının üzerinde dikdörtgen bir masa yer alıyordu. Masanın arkasında da tavan arasına uzanan bir merdiven bulunuyordu.

Binanın alt kısmındaki boşluğu merak ettiğinden oraya nasıl ulaşabileceğini araştırmaya başladı. Odada döşeme tahtalarını kontrol ederek dolaştı. Tekrar başladığı yere gelince masayı kenara çekti. Halıyı rulo yapıp ışığı zeminde gezdirdi.

Üzerindeki metal halka ışıkta parıldamasa döşeme tahtalarıyla çevrili kapağı fark edemeyecekti. Eğilip parmağını halkaya geçirip çekince gayet kolay bir şekilde, neredeyse hiç ses çıkarmadan açıldı. Işığı aşağı tuttuğundaysa burasının neredeyse normal bir kiler kadar büyük olduğunu görerek şaşırdı.

Basit, tahta merdiveni kullanarak aşağı indi. Ayağı beton zemine değdiğinde başının tavanın ancak birkaç santim aşağısında olduğunu fark etti. Telefonunun ışığında buradaki her şey son derece derli toplu görünüyordu. İçeride ne toz toprak, ne örümcek ağları ne de küf vardı. İçerinin kuru havası kokusuzdu da. Bir duvarda uzun bir çalışma tezgahı yer alıyordu. Üzerindeki delikli panoya testereler, tornavidalar, somun anahtarları, çekiçler, keskiler, matkap uçları, cetveller, kıskaçlar yerleştirilmişti. Her bir grup son derece düzenli bir şekilde soldan sağa sıralanıyordu.

Panonun görünüşü Gurney’e ilkokulda, teneffüsün ardından uygun adım okula girmelerinden önce rahibeler tarafından boy sırasına sokulan çocukları hatırlattı. Çocukluğunun çoğu anısı gibi bunu da hatırlamak hiç hoşuna gitmemişti.

Dikkatini yeniden bulunduğu ortama yöneltip, kıskaç sırasının sonundaki geniş yerin panodaki tek boş yer olduğunu gözlemledi. Eksik kıskaç aklına derhal Paul Aziz'le yaptığı konuşmayı ve olay yeri fotoğraflarında iplerde kıskaç kullanımına bağlı olarak oluşmuş ezikleri getirdi.

Karşı duvarda beşe on santimlik kerestelerle yapılmış bina iskeleti yer alıyordu. Önemli bir şeyi atlamamak için mahzende etrafına dikkatle bakınarak bir süre dolaştı. Zemini, beton blok duvarları, başının üzerindeki döşeme kirişlerini kontrol etti. İçerisinin müthiş derecede düzenli oluşu, zerre kadar toz bulunmayışı dışında sıra dışı bir şey bulamadı.

Kulübenin iskeletinin olduğu kısma geldiğinde on iki kereste kullanılarak on iki ahşap kolonun inşa edildiğini tespit etti. Her bir kereste tam yerine monte edilmiş, bir milim bile olması gereken yerin dışına taşmamıştı. Bu Gurney'e simetriye takıntı derecesinde özen gösterilmesinin tıbbi incelemeyi gerektirebileceğini düşündürttü.

Ama iki buçuk metre uzunluğundaki bu kusursuz yapıyı incelerken gözüne karşı taraftaki biçimsiz bir gölge ilişti. Durup ışığı o tarafa çevirince de kerestelerden birinin yerinden beş milim kadar çıktığını fark etti. Geri kalan her şey kusursuz olduğu için böylesi küçük bir ayrıntı fark edilebiliyordu.

Fabrikada hepsi aynı boy kesilen kerestelerden birinin diğerlerinden uzun olması pek mümkün değildi. Telefonu ışığı kerestenin alt kısmını aydınlatacak şekilde merdiven basamağına koydu. Sonra da keresteyi her seferinde tek bir hareket yapmaya dikkat ederek yerinden oynatmaya koyuldu.

Keresteyi yerinden çıkartacak seviyeye geldiği an bu olaya karıştığından beri ikinci kez heyecanla ürperdiğini hissetti.

Dört kolonun ortasına denk gelen keresteler kesilmiş, böylece her iki uçtan yaklaşık altmışar santimlik bir yer kazanılmıştı. Bunun sonucunda toplam iki kolon genişliğinde, iki kolon derinliğinde ve bir metre uzunluğunda bir boşluk meydana gelmişti. Kesik kalaslar dokunulmamış kalasların ucuna eklenerek sabitlenmiş, sadece tek bir kalas biraz dışarıda kalmıştı.

Bunun nedeni de ortadaydı. O kereste gizli bölmeye konan şeyler yüzünden

tam yerine oturmamıştı. Üzerine yakın zamanda kullanılmış silahlara özgün bir kokunun sindiği klasik bir Winchester Model 70 mekanizmalı tüfek, kırmızı lazer noktalı dürbün, susturucu ve bir 30.06 kalibrelik bakır gömlekli kurşun kutusu.

Gurney hızlı adımlarla yukarı çıktı. Açık döşeme kapağından odaya daha adımını atmıştı ki Hardwick ön kapıdan girdi. Loş ışıkta Gurney, Hardwick'in olası güvenlik kameralarına yakalanmamak için taktığı güneş gözlüğünü, şapkasını ve atkısını çıkardığını fark etti.

"Kayak maskesine gerek yok," dedi Gurney'e. "Herkese durumu açıklayacak bilgiye sahibiz."

"Bir şey mi buldun?"

"Kullanılmış bir dağlama demiri." Sonra dramatik bir tavırla şöyle bir duraksadı. "Kullanılmış olduğunu nerden mi biliyorum? Çünkü ucunda yanık deriye benzeyen kalıntılar var. Bu arada üzerinde de DGS harfleri var."

"Tanrım."

"Hepsi bu değil. Bir de kırmızı motosiklet var. Poulter Caddesi'nden kaçarken görülen motosiklet gibi. Sen bir şey buldun mu?"

"Bir tüfek. Büyük bir ihtimalle o tüfek. Bodrumdaki kolon kerestelerinin içine gizlenmiş."

"Bu pisliklerin tasmalarını yakalamış olmamız mümkün mü?" Hardwick'in kişiliğinin bir parçası olan kuşkuculuğu bu kez başarılı bir avın verdiği tatmin duygusuna yeniliyor gibiydi. Merakla etrafına bakınıp telefonunun ışığını tavan arasına yöneltti. "Orada ne var acaba?"

"Hadi bakalım." Gurney basamakları çıkınca mutfağın üzerindeki açık odaya çıktı. Dik çatının altı çam kerestesiyle kaplandığından buraya ağacın kendine has kokusu hakimdi. Her iki yandaki birer yatak askeri usulde toplanmıştı. Her iki yatağın ayakucunda küçük bir tabure ve ortada bir kare halı vardı. Buraya da kulübenin her tarafındaki takıntılı düzen hakimdi. Her şey tam olması gerektiği yerde, doğru açıdaydı ve bir tek toz taneciği dahi yoktu.

Gurney yataklardan birini kontrol ederken Hardwick de diğerine yöneldi.

Çarşafın altında bir şey hissetti. Soğuk, düzgün, sert bir nesne. Çarşafı bir tarafından kaldırınca ince bir notebook bilgisayar ortaya çıktı. Tam o anda Hardwick de diğer yatağın ayakucundaki cep telefonunu gösterdi.

“Her şeyi olduğu gibi bırak,” dedi Gurney. “Kanıt tespit ekibinin buraya gelmesi için yardıma ihtiyacımız var.”

“Yardımı kimden alacaksın?”

“Savcıdan. Kline bunun için Torres’i ve kanıt tespit ekibini görevlendirebilir ama bunu kendisi yapmalı. Önemli olan, soruşturmanın ve çalışan personelin White River Polis Teşkilatı dışında birileri tarafından kontrol edilmesi.”

“Şerifi devreye sokmak da başka bir seçenek olabilir.”

Goodson Cloutz’u düşünmek Gurney’in midesini bulandırmıştı. “Ben oyumu Kline için kullanıyorum.”

Hardwick’in yüzünde yine o alışıldık soğuk sırıtış belirdi. “Beckert’ın büyük hayranı olarak Sheridan bu konuda çok sıkıntı yaşayacak. Koca pisliğin lağıma yuvarlanışını izlemek zor olacaktır. Sence başa çıkabilir mi?”

“Göreceğiz.”

Hardwick gözlerini kıstı. “Sence o küçük pislik yanıldığı ortaya çıkmasın diye dağlama demiriyle tüfeğin bulunmasını sevinçle karşılar mı?”

“Göreceğiz.” Gurney telefonunun ışığını kapatıp rehbere girdi.

Kline’ı tam arıyordu ki uluma ve havlama sesleriyle kalakaldı. Sesler öfkeden deliye dönmüş bir sürüye ait gibiydi. Ama ne sürüsü? Kurt? Çakal? Her ne olurlarsa olsunlar çok kalabalıktılar. Saldırıya geçme niyetindeydiler. Ve giderek yaklaşıyorlardı.

Birkaç saniye içinde tüyler ürpertici bu vahşi sesler daha da yakından gelmeye başladı. Sanki hepsi içinde bulundukları kulübeyi hedef almış gibiydiler.

Bu öfkeli seslerle Gurney’in tüyleri diken diken olmuştu.

Hardwick’le birlikte silahlarını çekip, emniyetlerini açtılar. Açık çatının ucuna kadar yürüyüp aşağıda neler olup bittiğini görmeye çalıştılar.

Tiz bir silah sesi ortalığı inletince vahşi sesler bir anda başladığı gibi kesildi.

Merdivenden önce Gurney büyük bir dikkatle indi. Kulübenin ön tarafına

doğru yürüyüp camdan dışarı baktı. Önce karanlıkta açıklığın çevresindeki ağaç dallarının gölgelerinden başka hiçbir şey göremedi. Sonra telefonun ışığını yönelttiği yerde, otların üzerinde, sisin arasında şekilsiz bir karaltı görür gibi oldu.

Ama bu karaltı o kadar da şekilsiz değil gibiydi. Koyu gölge pencereden belki dokuz, on metre uzaktaydı. Telefonunun flaşını açsa da ışık siste yansımaktan başka işe yaramadı.

Yavaşça ön kapıyı açtı.

Duyabildiği tek ses çatıdan hafif hafif damlayan suyun sesiydi.

“Ne yapıyorsun sen be?” diye fısıldadı Hardwick.

“Koru beni. Ayrıca içeri kaçmam gerekirse diye kapıyı aralık tut.”

Silahını iki eliyle kavrayıp, ateş etmeye hazır bir şekilde yavaşça dışarı çıktı.

Yaklaştıkça gördüğü karaltının bir ceset olduğunu fark etti. Karşısında sanki korkunç bir rüzgara maruz kalmışçasına tuhaf biçimde kıvrılmış bir ceset vardı. Birkaç adım daha yaklaştığında çimenlerin üzerine parıldayan kan miktarını görünce şaşkına döndü. Biraz daha yaklaşınca da cesedin üzerindeki elbisenin lime lime olduğunu, çıplak yerlerde de etinin paramparça edildiğini gördü. Sol el ezilmiş, parmaklar iç içe geçmişti. Sağ el ise yerinde yoktu. Onun yerinde kıpkırmızı kemikler sarkıyordu. Kurbanın boğazı parçalanmış, şah damarıyla soluk borusu koparılmıştı. Yarısından fazlası parçalandığından yüzü de korkunç görünüyordu.

Ama bu paramparça yüzde tanıdık bir şeyler vardı. Ve de iri yarı, kaslı bedende. Biraz daha dikkat edince Gurney o an Judd Turlock’tan geriye kalanlara bakmakta olduğunun farkına vardı.

Dördüncü Kısım

Korku Gösterisi

44

Kulübedeki tüyler ürpertici cinayetin keşfinin yirmi dört saat sonrasında Gurney, Sheridan Kline'la yapacağı sabah toplantısı için Bölge Binası'na doğru gidiyordu.

Burası aslen akıl hastanesi olarak inşa edilen, adını eksantrik kurucusu George Bumblebee'den alan Bumblebee Akıl Hastanesi'nden dönüştürülmüş, kırmızı tuğlalarına koca bir asrın kirinin, pasının sindiği, kocaman, kasvetli bir binaydı. Altmışların ortalarında binanın içi elden geçirilerek kamu bürokrasisine hizmet edecek şekle sokulmuştu. Diğer taraftan bu durumu alaya alanlar binanın geçmişinin burasını şu anki kullanıcılar için ideal bir yer haline getirdiğini söylemekten geri durmuyorlardı.

Lobideki güvenlik sistemi Gurney'in düğün günü başı kesilen gelinle ilgili korkunç olayın soruşturması için geldiği zamana göre elden geçirilmişti. Şimdi iki ayrı elektronik taramayla farklı kimlik tespit sistemleri kullanılıyordu. O da benzeri birkaç ciddi kontrolün ardından kendini nihayet buzlu camında BÖLGE SAVCISI yazan odanın önünde buldu.

İçin için acaba Kline'ın hangi versiyonu karşıma çıkacak diye düşünüyordu.

Tüfeğin, dağlama demirinin, kırmızı motosikletin ve Turlock'un parçalanmış cesedinin bulunduğunu söylemek için dün sabah telefonla aradığındaki şaşkın, hayretler içinde kalmış, ne diyeceğini bilemez haldeki bir adam olarak mı çıkacaktı karşısına? Yoksa bir saat sonra Mark Torres, Bobby Bascomb, Garrett Felder, Shelby Towns ve Paul Aziz'le birlikte olay yerine gelen, müthiş kararlılığını, sarsılmazlığını sergilemek için olay mahallerinde neler yapılması gerektiğini kendisinden çok daha iyi bilen insanlara emirler yağdırarak göstermeye çalışan biri gibi mi?

Gurney kapıyı açıp ön büroya girdi. Kline'ın vücuda yapışan kaşmir süveterlere olan düşkünlüğüyle nam salmış çekici sekreteri onu işini bilenlere has gülümseyişiyle karşıladı.

"Geldiğinizi bildireyim," dedi, akıldan kolay kolay çıkmayacak yumuşacık sesiyle.

Kadın daha ahizeyi eline almamıştı ki ön büronun arka kapısı açıldı ve Sheridan Kline, Gurney'e yıllar önceki ilk karşılaşmalarını hatırlatacak kadar samimi bir tavırla elini uzatarak hızla yanına geldi.

"David. Tam zamanında geldin. Dakikliğin beni hep etkilemiştir zaten." Odasına geçmesini işaret ederken, "Çay, kahve?" diye ekledi.

"Kahve."

Dilini onaylar bir şekilde şaklatırken, "Sen köpek mi seversin yoksa kedi mi?" dedi.

"Köpek."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Köpek severler kahveyi, kedi severler çayı tercih eder. Buna hiç dikkat etmiş miydin?" Bu bir soru değildi. Kapıya dönüp seslendi. "İki kahve, Ellen."

Gurney'e tanıdık gelen kanepeyi gösterdi. Kendisi de karşısındaki deri koltuğa geçti. Aralarında küçük bir cam sehpa vardı.

Gurney bir anlığına sadece ofisin yerleşiminin değil, aynı zamanda Kline'ın dakiklikle ve köpek-kahve, kedi-çay eşleşmesiyle ilgili yorumlarının neden olduğu deja vu deneyimi yaşadı. Mellery olayı için bir araya geldiklerinde adam yine aynı gözleminden bahsetmişti. Belki de böyle yaparak ilişkilerinin sıfırlayıp, olumlu bir yeni başlangıç yapmaya çalışıyordu. Ya da bunlar her önüne gelene söylediği, bu yüzden de daha önce kime söyleyip söylemediğini hatırlamadığı sözlerdi.

Kolaylıkla dostane bir tavır sanılacak şekilde oturduğu yerde hafifçe öne eğildi. "Dün çok büyük şeyler yaşadık."

Gurney başıyla onayladı.

"Korkunç ötesi bir cinayet."

“Evet.”

“Bir de üstüne tüm cinayetlerle bağlantılı delillerin bulunuşu. Ne büyük bir şok!”

“Evet.”

“Umarım bizim olay yerine intikalimizden sonra orayı terk etmenizi istememe alınmamışsındır.”

Gurney bunu normalde ona sormaları gereken soruların kendisiyle Hardwick’e yöneltilmiş olmasının adamda yarattığı rahatsızlığa yormuştu.

Kline, “Böyle yapmamın nedeni,” diye biraz da beceriksizce açıklamaya girişti. “Hardwick’in hiçbir resmi sıfatı yok. Olay yeri protokolüyle ilgili ileride başımıza iş açılabilirdi.”

“Sorun yok.”

“Güzel. Sizin bulduklarınıza ek başka bilgiler de edindik. Hemen gece yapılan balistik inceleme sonucunda Beckert’ın bodrumunda bulunan tüfeğin Steele ve Loomis cinayetleriyle ve senin arka bahçende yaşanılanlarla bağlantılı olduğu ortaya çıktı.” Kline duraksadı. “Şaşırmışa benzemiyorsun.”

“Şaşırmadım.”

“Neyse, dahası da var. Thrasher, Turlock’un cesedi üzerinde ön otopsi yaptı. Tahmin et ne buldu.”

“Sırtına saplanmış bir çelik ok mu?”

“Thrasher’la mı konuştun?”

“Hayır.”

“O zaman nasıl…”

“Kulübenin içindeyken, yaklaşan köpeklerin seslerini duydum. Büyük bir ihtimalle açıklığın orman tarafından. Yaklaşık yüz metre kadar ileriden. Turlock da bu sesleri duymuş olmalı. Ama ateş etmeye yeltenmedi. Hatta tabancası hâlâ kılıfındaydı.

Köpeklerin geldiğini fark edemeyecek durumda değilse bu çok mantıklı olmazdı. Gort Kardeşler de anlaşıldığı kadarıyla ok kullanmada bir hayli ustalar.”

Kline yüzüne bakıp, “Onların öldürdüğüne dair kuşkun yok yani?” dedi.

“Bu civarda bu tür okları kullanan, bir saldırı köpeği sürüsüne sahip ve bu cinayeti işlemek için bir hayli geçerli nedeni olan başka birilerini tanımıyorum.”

“Cinayetin nedeni Turlock’un evlerine yaptığı baskının intikamı mıydı?”

“Hem o hem de SSB cinayetleri için kamuoyuna onların suçlu olduğunu ilan etmesi.” Gurney bir anlığına duraksadı. “Bu da bize hem cinayetin nedenini hem de taşıdığı anlamı gösteriyor. Yalnız böyle bir fırsatı nasıl buldular o belli değil. Bunu yapmaları için Gort Kardeşlerin Turlock’un kulübeye geleceği zamanı biliyor olmaları gerekirdi. Bu çok önemli. Henüz hedefi on ikiden vurmuş değilsin.”

“Farkındayım.”

“Beckert’ı tutukladınız mı?”

“Elimizden geleni yapıyoruz. Ama şu ana kadar hiçbir yerde bulamadık. Zaten şu anki görüşmemizin ana konusu da bu.” Kline duraksayıp koltuğunda arkasına yaslandı. Sonra parmaklarını çenesinin altında birleştirip, “Buldukların, bunun için sonsuz övgülere layıksın elbette, olayı bizim başta zannettiğimizden yüz seksen derece farklı yöne çevirdi.”

Gurney sakin bir tavırla aslında başlangıçta onun da olayı herkes gibi değerlendirdiğinin, sonrasında itirazlarını seslendirdiğinin, bunun üzerine Kline’ın resmi izahla bağdaşmayan yorumlar yaptığı gerekçesiyle kendisini kovduğunun altını çizdi.

Kline bir hayli üzgün görünüyordu. “Tabii böyle söyleyince olay biraz basite indirgenmiş gibi oluyor. Ama şu an özellikle de bizi bekleyen büyük mücadeleyi düşünerek geçmişteki münakaşalarımızın üzerinde durmayı hiç arzu etmiyorum. Son yirmi dört saatte daha önce hiçbir olayda görmediğim derecede büyük bir değişiklik yaşadık. Şu ana kadar, büyük sansasyona neden olacak bu olayı gizli tutmayı da başardık ama bu uzun sürmeyecek. Gerçekler eninde sonunda ortaya çıkacak. Bizim bunu mümkün olduğunca en olumlu şekilde sunmamız şart. Olayın nasıl aktarılacağını kontrol etmeli, kamuoyunun emniyet güçlerine olan güvenini zedelemeyecek şekilde hareket etmeliyiz. Sanırım katılıyorsundur?”

“Aşağı yukarı.”

Kline, Gurney’in bu isteksiz yanıtına şaşırsa da konuşmasını bildiği yönde devam ettirdi. “Doğru şekilde yönetilirse bu büyük karmaşayı emniyet güçlerinin zaferi gibi gösterebiliriz. Hiç kimsenin kanunun üzerinde olamayacağı, hiçbir şeyden korkmadan gerçeklerin peşinde olduğumuz mesajı verilmeli.”

“Bu, yanlış tarafta olduğu ortaya çıkmadan önce Beckert’ın verdiği mesajdı.”

“Ama bu, mesajın yanlış olduğu manasına gelmez.”

Gurney gülümsedi. “Sadece mesajı verende sorun var, ha?”

“Bu sonradan ortaya çıktı tabii. Ama benim söylemeye çalıştığım şey bu değil. Her şeyin şu an için altüst olması asıl sorun. Basın bunu kaos olarak sunabilir. Bizim tam tersini göstermemiz gerek. Kararlılığımızın, emniyet birimlerinin kontrolü sağladığının altını çizmek zorundayız. Kamuoyu kararlılığı, devamlılığı ve sorun çözmedeki kabiliyeti görmek ister.”

“Katılıyorum.”

“Kararlılık, devamlılık ve kabiliyet bir geminin batmasına engel olan üç önemli dış faktördür. Ama bir şey daha var. Bu nitelikler sözde kalmamalı. Hayata geçirilmeli. Ve sen de bu hayatın en büyük parçasısın.”

Kline şimdi yine öne eğildi. Kendi yorumlarının etkisinde olduğu açıktı. “David, en başından beri adeta hedefe kilitlenmiş bir güdümlü füze misali gerçeğin peşinde koştun. Ve tamamen senin sayende şu an bulunduğumuz noktaya geldik. Sanırım bunun senin emniyet teşkilatındaki açık arayla en büyük başarın olduğunu söylersem abartmış olmam. Dahası tüm emniyet teşkilatının da en büyük başarısı tabii. Ve de yasaların, adaletin başarısı. En önemlisi de bu, değil mi?”

Sustuğu anda çekici sekreteri de elinde içi gümüş kahve demliği, iki fincan, porselen krema tabağı, şeker kasesiyle dolu siyah vernikli tepsiyle içeri girip, hepsini cam sehpaya bıraktı.

Sekreterin odadan çıkışının ardından Gurney yeniden konuya döndü. “Benden ne yapmamı istiyorsun, Sheridan?”

“Sadece bu gemiyi limana yanaştırmam için bana sezgilerin ve tavsiyelerinle

yardım etmeye devam edeceğine güvenmeye devam edebilir miyim bilmek istiyorum.”

Gurney bir yandan hedefe kilitlenmiş güdümlü füzeden ne çabuk kılavuz kaptana dönüştüğünü, bir yandan da Kline’ın ikiyüzlülüğünün sınırsızlığını düşündü.

“Benim olayın içinde kalmamı mı istiyorsun?”

“Yarım kalan işi birlikte bitirebilmek, devamlılığı sağlayabilmek adına, evet.” Gurney yanıt vermeyince, Kline ekledi. “Yetki sınırını sen seç.”

“Yarım kalan işi en ufak bir müdahale bile olmadan soruşturma özgürlüğü verecek misin?”

Kline bu soruya şaşırdı. Ama kısa bir süre sonra teslimiyetini gösteren derin bir iç çekişle, “Dört cinayetin nedenlerini netleştirmemiz gerek,” dedi. “Buna bir de Turlock cinayeti eklendi. Katilin kimliğini açıkça ortaya koymalıyız. Ayrıca Gort Kardeşlerin de bulunması şart. Sen bunlardan hangisi üzerinde yoğunlaşmak istiyorsan onu seçebilirsin.”

“Torres, Felder, Thrasher, laboratuvar personeli, balistik vesaire, hepsiyle temas kurabilecek miyim?”

“Sorun yok.” Kline gergin bir tavırla onu süzdü. “Eee… Kabul mü?”

Gurney hemen yanıt vermedi. Kendine bir kez daha yaptığı şeyi neden yaptığını sordu. Bu soruya verilecek erdemli yanıtlar aslında ortadaydı. Olayın peşini sonuna kadar bırakmamayı öldürülen polislerin eşlerine verdiği bir söz olarak algılıyordu. Ayrıca Jordan ve Tooker’ın ölümleri de en az Steele ve Loomis cinayetleri kadar araştırılmayı hak ediyordu. Dahası o cinayetlerin, tabii Turlock cinayetinin de, çözülmesinin tüm yaşananların altında yatan çürümeyi gün yüzüne çıkartabilme olasılığı vardı. Ayrıca birçok kapanmayan yaraya neden olan bu olayların bitişi belki de White River’a bir nebze huzur getirebilirdi.

Bunların tümü hem doğru hem de güçlü nedenlerdi. Ama onu araştırmaya sevk eden nispeten daha az fedakarca bir amacın olduğunun da farkındaydı. Öğrenmeye, bilmeye, çözmeye yönelik asla dinmeyen, büyük arzusu onu o

yapan en önemli özelliğiydi. Tüm kariyeri, hatta yaşamı, bu uğurda çabalamakla geçmişti. Bu yüzden başka bir seçeneği yoktu.

“Mark Torres’e beni aramasını söyle.”

Gurney, Walnut Crossing dönüş yolunun daha üçte birini kat etmeden Torres’in telefonu geldi.

“Savcı bana istediğin her türlü bilgiyi sana vermem talimatını verdi. Özellikle de dün senin olay yerini terk etmenden sonra gelen personelin isimlerini istemişsin. Şu an müsait misin?”

Gurney, Snook’s Çiçekçilik’e yaklaştığını görünce, orada durmaya karar verdi. “Evet, dinliyorum.” Arabasını seraların önündeki dar, uzun otoparka çekti. “Sen orada ne kadar kaldın?”

“Bütün gün. Bütün gece. Garrett’la Shelby halojen lambalarını kurup, şafak sökene kadar çalıştılar.”

“Neler bulundu?”

“Öncelikle Paul Aziz tüm olay yerinin fotoğraflarını çekti. Sonra da Turlock’un cesedinin. Ardından her bir kanıt poşetlenip etiketlendi. Çoğu kanıt evin içinde ve arkadaşın Hardwick’in dağlama demirini bulduğu barakanın etrafında tespit edildi. Barakanın arkasına gömülmüş halde, iki farklı kişiye ait giysiler bulundu. Giysilerdeki yırtıklar Jordan’la Tooker’ın cesetlerinde tespit edilen yaralarla örtüşüyor. Kulübede Gortlar’ın arazisindeki ip parçasıyla eşleşen bir ip kangalı bulundu. Bu da Beckert’la Turlock’u hem oyun alanı cinayetleriyle hem de Gort Kardeşlere kumpas kurmakla ilişkilendirmiş oluyor. UTV’nin arka koltuğunda kan lekeleri var. Thrasher’ın yaptığı hızlı test sonucunda bu kan lekelerinin Jordan’la Tooker’a ait olduğu tespit edildi.”

“UTV’nin direksiyonunda herhangi bir parmak izi bulundu mu?”

“Eski, lekeli, işe yaramaz izler var.”

“Peki ya Yamaha motosikletin gidonunda?”

“Aynı şekilde. Ama UTV’nin başka yerlerinde Beckert’ın, motosikletin depo kapağında da Turlock’un parmak izleri var. Bu da UTV Beckert, motosiklet de Turlock adına kayıtlı olduğuna göre beklenen bir şey. Bu arada parmak izleri demişken, Poulter Caddesi’ndeki evin arka bahçesinde bulduğun kalemle ilgili Ulusal Veri Sistemi’nden yanıt geldi. Kalem kesinlikle Turlock’unmuş.”

“Bir hayli kanıt var.”

“Dahası da var. Ormandaki bir ateş yakma yerinde yanmış bir beyzbol sopası ile cop kalıntıları bulduk. Bunların Jordan’la Tooker üzerinde kullanılmış olmaları çok muhtemel. Ve de önceden doldurulabilen iki şırınga bulundu.”

“Kullanılmış mı?”

“Kullanılıp, sopa ve copla beraber ateşe atılmış. Ama iğnelerden biri tamamen yanmamış. Bu da Thrasher’ın içindeki maddenin Propofol olduğunu tespit etmesine yetti.”

“Kanıtlar üst üste yığılır.”

“Bitmedi ki. Garrett senin evindeki enerji hattının bir kablo keskisiyle parçalandığını söylemişti, hatırlıyorsan. Baraka döşemelerinin altında öyle bir keski bulduk.”

“Çok verimli bir akşam olmuş.”

“Üstelik henüz en önemli keşfimizden de bahsetmedim. Bir pense bulduk. Bu da senin haklılığını ortaya çıkardı.” Torres etkiyi artırmak için bilinçli bir şekilde duraksadı.

Gurney böylesi dramatik tavırlardan nefret ederdi. “Neden bahsediyorsun?”

“Kulübedeki lavabonun altında küçük bir alet çantası vardı. Garrett bu çantadaki pensenin sifonların değiştirilmesinde kullanıldığını düşünüyor. Emin olmak için laboratuvara gönderecek ama genelde o bu gibi şeylerde hep haklı çıkar.”

Gurney doğru iz sürmenin getirdiği tatmin duygusunu hissetmişti. “Başka bir şey?”

“Belki olabilir. Olmayabilir de. Kulübenin tavan arasında bulduğunuz notebookla telefon şifre korumalı. Bu yüzden Albany’deki bilgisayar

laboratuvarına gönderildi. Umarım bu hafta bitmeden oradan da işe yarar bilgiler elimize ulaşmış olur.”

“Tüm bunlar bir savcının rüyasında bile göremeyeceği kadar olumlu gelişmeler. Bu arada Turlock’un neden kulübeye gelmiş olduğuna dair bir şey öğrenebildiniz mi?”

“Tahmin ediyoruz. Biri kulübede, diğeri barakada olmak üzere pille çalışan, harekete duyarlı iki alarm var. Belirli telefon numaralarına çağrı göndermeye programlanmışlar. Bu numaralardan biri büyük bir ihtimalle Turlock’unki. Bu da neden kulübeye geldiğini açıklar. Garrett özel kodlarla gizlenen numara tespiti konusunda bilgi sahibi değil. O yüzden o cihazları da telefon ve bilgisayarla birlikte Albany’e gönderdik.”

“Beckert’ın nerede olabileceğine dair bir gelişme var mı?”

“Henüz yok. Cep telefonu kapalı. Karısı da nerede olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Savcı, karısının içeri girilmesine izin vermeme ihtimaline karşılık arama izni çıkartacak. Beckert’ın yakın dostu yok gibi görünüyor. Bu yüzden öyle bir araştırma yapma şansımız yok. Kredi kartlarını takibe aldık. Şu ana kadar bir hareket olmadı. En son geçen akşam beş buçukta polis merkezinden çıkarken görülmüş. Ama sonrasında onu gören birini bulamadık. Karısı birkaç arkadaşıyla üç günlüğüne kaplıca tatiline gitmiş. Bu yüzden de gece eve gelip gelmediğini hatta hiç gelip gelmediğini bilmiyor.”

“Arabasını almış mı?”

“Büyük bir ihtimalle. Şimdilik yalnızca arabanın polis merkezinin otoparkında olmadığına eminiz.”

Konuşmaya verilen ara Gurney’i adamın ortadan kayboluşuyla atıcılık kulübündeki olayın zamanlaması üzerinde düşünmeye sevk etti.

Torres yeniden söze girdi. “İnanılmaz bir şey.”

“Ne?”

“Her konuda bu derece haklı çıkman. Daha ilk toplantıda herkesin olayla ilgili yaptığı yorumların seni nasıl rahatsız ettiğini hatırlıyorum. İlk tezde yanlış bir

şeyler olduğunu ileri süren de sendin. Senin ileri sürdüğün görüşlerin Beckert'la Turlock'u nasıl rahatsız ettiğini görmüştüm. Şimdi nedenini anlıyorum."

"Daha kat edilmesi gereken çok yol var. Bir sürü yanıtsız soruyla karşı karşıyayız."

"Sen böyle söyleyince Steele'in vurulduğu videoyla ilgili yaptığın bir yorumu hatırladım. Kalabalığın önünde nöbet tuttuğu sırada Steele'in başının arkasına tutulan kırmızı lazer noktasıyla ilgili olarak, neden ışık onu bu kadar uzun süre takip etmiş diye sormuştun. Sanırım iki dakika kadar demiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Sebebini buldun mu?"

"Henüz değil."

"Hâlâ önemli bir ayrıntı olabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet."

"Artık çok da küçük bir ayrıntı gibi kaldı aslında."

Gurney hiçbir şey söylemedi. Ama küçük şeylerin, özellikle de hiçbir mantığı yokmuş gibi görünen şeylerin genellikle önemli yanıtları içerdiklerini düşünüyordu.

45

Gurney, Torres'le yaptığı görüşme bittikten sonra bir süre seraların önündeki otoparkta kaldı. Bir yandan da Rob Snook'a görünmemeyi, dolayısıyla da yeni bir boş konuşmaya girişmek zorunda kalmamayı umuyordu. Arkasına yaslanıp zihnini boşaltarak, günün geri kalanı için önceliklerini sıralamaya çalıştı.

Kısa sürede zihnini boşaltmanın o kadar da kolay olmadığını fark etti. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı ama bunun ne olduğundan emin değildi. Belki Madeleine'in uzun süren yokluğu bu hissin nedeniydi. Karısı evden uzak olduğunda hep kendini bir tuhaf hissederdi. Onunla telefonda konuşmak da bu tuhaflığı gidermezdi.

Önceki gece atıcılık kulübünde tespit edilenlerle ve Turlock cinayetiyle ilgili onu bilgilendirmişti. Tabii bazı tüyler ürpertici kısımları atlamıştı. Sonra onu Kim'le Heather'a henüz bir şey anlatmaması için uyarmış, gelişmelerle ilgili savcıyla görüşeceğini de eklemişti. Madeleine de Steele ve Loomis'in akrabaları gelene kadar en az yirmi dört saat kadar Mercy'de kalacağını söylemiş, yemliği doldurmasını ve arada tavukları kümeslerinden dışarı salmasını hatırlatmıştı. Gurney de onu sevdiğini, özlediğini söylemiş, karısı da aynı şeyleri onun için söylemişti.

Madeleine'e söylemediği şeyse birinin kendisine ateş ettiğiydi. Önce kendi kendine bunu karısını tedirgin etmemek, başının belada olduğunu düşünmesine yol açmamak için yaptığını söylemişti. Ertesi günse, tüfeğin bulunması, Turlock'un ölümü, Beckert'ın kaçışı sonrasında artık ortada bir tehlike kalmadığına, bu yüzden de bu konuyu açmanın acelesi olmadığına karar vermişti. Ama şimdi, Snook's Çiçekçilik'in önünde otururken nedenlerin değiştirilip aynı sonuca ulaşmasına hep şüpheyle yaklaştığını kendi kendine itiraf ediyordu. Bilge bir dostu bir keresinde ona davranışlarıyla ilgili size bir

sürü neden sunan biri büyük bir ihtimalle bu davranışının ardındaki gizli nedeni saklıyordur, demişti.

Onu rahatsız eden şey galiba biraz da, Madeleine'in yokluğu kadar olmasa da kendisinin bu kaçamak tavrıydı. İlk konuşmalarında daha açık sözlü olmaya karar verdi. Bu basit kararı, genelde bir karara varıldığında hep olduğu gibi, ruh halinde bariz bir rahatlamaya neden oldu. Otoparktan çıkarken, bir an evvel eve dönüp, olay dosyalarını bir kez daha inceleyip, birbirleriyle tezat oluşturan ayrıntıların mantığı üzerine yoğunlaşmaya karar verdi.

Yirmi beş dakika sonra, önce hangi dosyayı incelesem diye düşünerek evine çıkan meyilli yolu tırmanırken, başında hasır şapkasıyla çiçek tarhında bir şeylerle uğraşan Madeleine'i görerek şaşırdı.

Arabadan indiğinde karısının kuşkonmaz tarhının yanına çömeldiğini fark etti. İki gün önce aldığı hazeren çiçeklerini ekiyordu. Solgun, bitkin görünüyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Gurney. "Bu gece de hastanede kalacağını sanıyordum."

"Akrabaları tahmin ettiğimden erken geldiler. Ayrıca farkında değildim ama çok yorulmuşum." Elindeki küreği çiçeklerin yanına bırakırken başını iki yana salladı. "Bu çok korkunç bir şey. Kim öfkesinden çıldıracak halde. Önce içine attı. Şimdiyse deliye dönmüş durumda. Heather'ın durumuysa daha da kötü. Tamamen içine kapandı. Sanki aramızda değil gibi." Duraksadı. "Onlara soruşturmadaki gelişmelerle ilgili söyleyebileceğimiz bir şey var mı? Bana telefonda söylediğin şey çok büyük bir ilerleme gibi geldi. Belki onlara söylersek biraz olsun rahatlarlar. Ya da en azından başka bir konuya yoğunlaşmış olurlar."

"Henüz değil."

"Neden?"

"Soruşturmanın şu anki durumu bu tür şeylerin açıkça…"

Madeleine sözünü kesti. "Evet, evet, bunların hepsini biliyorum. Sadece… hiçbir şey bilememek o kadar acı ki. Bir faydası olur diye umdum işte..Küreği aldı. Sonra tekrar yere, ayaklarının dibine bıraktı. "Kline'la buluştun mu?"

“Oradan geliyorum.”

“Kesin olarak çözülen bir şey var mı?”

“Henüz yok.”

“Ne istiyormuş senden?”

“Görünüşte olayın sonuçlanma aşamasında yardım istiyor. Olayı bütünüyle yanlış yorumladığını söylediğim için üç gün önce beni kovduğunu basının öğrenmesiyse hiç istemediği şey.”

“Sen ne dedin?”

“Olayı sonuçlanana dek incelemeyi istediğimi.”

Madeleine’in aklı karışmıştı. “Her şey ortaya çıkmadı mı?”

“Evet ve hayır. Sana telefonda anlattığım gibi, Beckert’la Turlock’un suçlu olduğuna dair çok sayıda kanıt var. Hatta dün gece ve bu sabah daha fazla kanıta da erişildi. Buna Beckert’ın ortadan kayboluşunu da eklemek lazım elbette.”

“Ortadan mı kayboldu? Yani şu an kanun kaçağı durumunda mı?”

“Kline’ın basına bunu hangi kelimelerle açıklayacağını bilmiyorum ama bana kalırsa öyle. Yeni kanıtlar onun suikastlara olduğu kadar oyun parkındaki cinayetlere de karıştığını ortaya koyuyor. Yani her şey tersine döndü. Cory de bu vesileyle tamamen temize çıkmış oldu.”

Madeleine ona doğru yaklaşırken, “Sesinde bir şüphe mi seziyorum?” dedi.

“Hâlâ bir şeyleri atlıyormuşum gibi bir his var içimde. Alınan risk ve cinayetlerin acımasızlığıyla ulaşılmak istenilen hedefi bağdaştırmakta güçlük çekiyorum.”

“Hiç böyle olmaz mı? Bir çift spor ayakkabı uğruna birilerini vuranlar yok mu?”

“Olur. Ama onlar ince ince düşünülüp planlanmaz. Cory, tüm bunların Beckert’ın siyasi kariyeri uğruna, kendisine sorun çıkartabilecek kişilerin ortadan kaldırılması amacıyla yapıldığına emin.”

“Sence o adam bunları yapabilecek biri mi?”

“Yeterince soğukkanlı. Yine de risk-ödül oranı tutmuyor gibi. Benim göremediğim başka bir hedef daha olmalı. Belki de yanlış sorular

soruyorumdur.”

“Nasıl?”

“Yıllar önce akademide soruşturma teknikleri dersine katılmıştım. Bir sabah eğitmen bizlere, ‘Neden şu geyikler geceleri hep arabaların önüne atlarlar?’ diye sormuştu. Bir sürü yanıt verildi. Panik, araba farının neden olduğu yön kaybı, evrimsel eksiklikler. Sonra eğitmen aslında asıl sorunun yanlış sorulmasında olduğunu söyledi. Geyiklerin *hep* böyle yaptıklarını nereden biliyorduk? Belki çoğu kez yola atlamadıkları için biz onları fark etmiyorduk. Çünkü sadece yola çıkarıları görüyorduk. Sonra soruyu neden *arabaların önüne atlıyorlar* diye sorunca karşı taraf bunu mantıksız bir eylem olarak algılar. Sorunun bir de şu şekilde sorulduğunu düşünün: Neden bazı geyikler bir araba yaklaştığında yolun karşısına geçmeye kalkarlar? Bu şekilde sorulduğunda farklı açıklama seçenekleri akla gelmeye başlar. Geyikler bölgelerinin dışına çıkmayı sevmeyen canlılar olduklarından belki de kendilerini tehlikede hissettiklerinde ilk içgüdüsel tepkileri bölgelerinin kendilerini en güvenli hissettikleri kısmına çekilmektir. Belki de yalnızca içgüdüsel olarak güvenli bölgeye doğru geçiyorlardır. Belki başka geyikler de kendi güvenilir bölgeleri olan yoldan uzağa doğru kaçıyorlardır. Ama onların görülmesi, hele de karanlıkta çok zordur. Her neyse, anlatmak istediğim ortada. Soruyu yanlış sorarsan doğru yanıta asla ulaşamazsın.”

Maddeme’in sabırsızlığı açıkta belliydi. “Peki sence olayla ilgili hangi soruyu yanlış soruyorsun?”

“Keşke bilsem.”

Uzunca bir süre Gurney’in yüzüne baktı. “Bir sonraki adımın ne?”

“Dosyaları yeniden gözden geçirmek ve yapılması gerekenleri tespit edip yapmak.”

“Ve Kline’a bunu bildirmek?”

“En sonunda tabii. Aslında ortalığı velveleye vermeyip, onun da kötü görünmesine neden olmadığım müddetçe hiçbir şey yapmamam onu mutlu eder.”

“Çünkü onun da kendince siyasi hedefleri var, değil mi?”

“Büyük bir ihtimalle. Düne kadar bu Beckert’ın peşine takılarak gerçekleştirebileceği bir amaç gibiydi. Şimdiyse geleceği kendi başına hareket etmekte görüyor.”

Madeline ellerine bulaşan toprağı avuçlarını birbirlerine sürterek temizlerken yüzünde hüzün dolu bir gülümseme belirdi. “Ben içeri giriyorum. Yemek ister misin?”

Kısa bir süre sonra, sessizce yemeklerini bitirirlerken Gurney, eğer elektrik hattının kesildiğini arkasından da silahlı saldırıya uğradığını şimdi söylemezse bir daha hiç söyleyemeyeceğini hissetti. Bunu da mümkün olduğunca korkutucu görünmeyecek şekilde yaptı. Beckert’ın ya da Turlock’un jeneratörü çalıştırmak için dışarı çıktığımda uyan amaçlı ateş tetiklerini söyledi.

Madeleine onu şöyle bir süzdü. “Sence vurma niyeti yok muydu?”

“Vurmak isteseydi ateş etmeyi sürdürürdü.”

“Saldıranın Beckert ya da Turlock olduğunu nerden biliyorsun?”

“Ertesi sabah olayda kullanılan tüfeği kulübelerinde buldum.”

“Ve Turlock öldü.”

“Evet.”

“Beckert da kaçtı?”

“Öyle görünüyor.”

Madeleine kaşlarını çatarak başını salladı. “Silahlı saldırı… önceki gece olmuştu, değil mi?”

“Evet.”

“Neden bana söylemen bu kadar uzun sürdü?”

Gurney biraz tereddüt geçirdi. “Bunun Jillian Perry olayını hatırlatabileceğinden korktum.”

Kocasının korkunç seri cinayet olayları esnasında evlerine yapılan saldırıya değinmesi Madeleine’in yüzünün asılmasına neden oldu.

“Özür dilerim,” dedi Gurney. “Sana hemen söylemeliydim.”

Madeleine’in bakışları kendini tüm duyguları kolayca anlaşılabiliyormuş gibi

hissetmesine neden oldu. Sonra Madeleine tabakları toplayıp lavaboya götürdü.

Daha fazla bahane bulma isteğini bastırdı. Çalışma odasına geçip olay dosyalarını aldı. Dağlama demiriyle propofol iğnesi, Beckert'la Turlock'un SSB cinayetlerine doğrudan karışmış olduklarını ortaya koyduğundan Jordan-Tooker'ın birleştirilmiş dosyasını açtı.

Dosyada, olay yeri raporu, köpeğini gezdirirken cesedi bulan şahısla yapılan görüşme, Paul Aziz'in fotoğraflarının bilgisayar çıktıları, soruşturmada Turlock'un Gort Kardeşlerin evine düzenlediği baskınla meydana gelen küçük ilerleme ve orada bulunan sözde delil dışında pek bir şey olmaması şaşırtıcıydı. Ayrıca kurbanlarla ilgili sınırlı bilgiler yer alıyordu. Dosyadaki bilgilere göre Tooker yalnız yaşayan, bilinen bir akraba ilişkisi olmayan, SSB dışında hiçbir kişisel bağlantısı bulunmayan biriydi. Jordan evliydi. Ama ona kocasının öldüğünün bildirildiği bilgisi dışında karısıyla ilgili en ufak bir açıklama yoktu.

Gurney açısından, Gort Kardeşlerin katil gibi gösterilmeleri için Jordan-Tooker cinayetlerinin soruşturulmasının kasıtlı olarak sınırlı tutulduğu, olayın anlaşılmasına yararı dokunabilecek birçok verinin elendiği açıkça ortadaydı. Bu amaç uğruna dosyada şimdi Gurney'in doldurulmasının gerektiğini düşündüğü büyük boşluklar kalmıştı.

Muhterem Coolidge'in Steele'in vurulduğu sırada Jordan'la Tooker'ın yanında olduklarını bildirdiğini, sonrasındaki konuşmalarında da onları iyi tanıdığını sezdirdiğini hatırlayınca rahipte Jordan'ın karısının telefon numarası olabileceğini düşündü.

Coolidge'i aradı. Mesaj bırakmaya hazırlanırken adam, mesleki sıcaklığıyla telefonu açtı. "Aradığına sevindim, David. Soruşturma nasıl gidiyor?"

"Çok enteresan şeyler keşfettik. Zaten bu yüzden sizi aradım. Marcel Jordan'ın karısına ulaşmam gerek. Umarım sizde onun telefonu vardır."

"Ah. Şey." Coolidge kararsızdı. "Tania'nın bir emniyet mensubuyla konuşmak isteyeceğini sanmıyorum. Sen her ne kadar emniyetten bağımsız çalışıyor olsan da o seni böyle görecektir."

"Kocasının cinayetinin ortaya çıkmasına yardımcı olabileceği bir durumda

bile mi? Üstelik bu cinayetin emniyet teşkilatındaki birilerinin suç ortaklığıyla işlenmiş olmasının ortaya çıkması ihtimali karşısında da mı?”

Beklenti dolu bir sessizlik oldu. “Ciddi misin? Böyle…böyle bir ihtimal mi var?”

“Evet.”

“Seni birazdan arayayım mı?”

Çok uzun sürmedi.

Coolidge on dakikadan kısa süre içinde Gurney’i arayıp, Tania’nın onunla telefonda görüşmeyi kabul etmediğini ama kilisede görüşebileceğini söylediğini aktardı.

Kırk beş dakika sonra Gurney Aziz Thomas Kilisesi’nin otoparkına giriyordu. Aracı park edip eski mezarlığın yanındaki yoldan kiliseye yöneldi.

Tam içeri girmek üzereyken kadının yosun tutmuş bir mezar taşının yanında öylece dikildiğini gördü. Uzun boylu, koyu tenli, otuz kusur yaşlarındaki kadın, üzerine gri renkte sade bir tişört, altınaysa eşofman altı giymişti. Zayıflı, kollarıysa bir uzun mesafe koşucusunu hatırlatacak kadar kuvvetli görünüyordu. Kuşku dolu, siyah gözlerini Gurney’de sabitledi.

“Tania?”

Kadın yanıt vermedi.

“Ben Dave Gurney.”

Kadın sessizliğini koruyordu.

“İçeride mi dışarıda mı konuşmayı tercih edersiniz?”

“Belki de sizinle hiç konuşmamaya karar vermişimdir.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle diyelim.”

“O zaman arabama binip eve döneyim.”

Kadın başını önce bir yöne sonra da diğerine çevirip, ifadesiz bir yüzle bir süre Gurney’e baktı. “Burada konuşalım. Rahibe ne dediniz siz?”

“Ona kocanızın öldürülmesiyle ilgili bazı bulgulara eriştiğimi söyledim.”

“Ona polisin de işin içinde olabileceğini söylemişsiniz.”

“Öyle görünüyor dedim.”

“Nasıl bulgular var ki elinizde?”

“Kanıtları sizinle paylaşamam. Ama kocanızın, Virgil Tooker’ın ve iki polis memurunun aynı kişi tarafından öldürüldüklerini sanıyorum.”

“Şu Payne denilen çocuk ya da Gort delileri tarafından değil yani?”

“Sanmıyorum.” Kadının duygusuz yüzüne herhangi bir tepki emaresi görebilme umuduyla baktı ama hiçbir şey göremedi. Kadının hemen arkasında Coolidge’in birkaç gün önce kanadında sigarasını söndürdüğü mermer melek vardı.

“Kocam olarak nitelendirdiğiniz adam,” dedi bir süre sustuktan sonra. “Boşanmış olmamamıza rağmen aslında eski kocamdı. Sadece ekonomik nedenlerden aynı evi paylaşıyorduk. Onun dışında paylaştığımız hiçbir şey yoktu. Aptalın tekiydi o.” Yine duraksadı. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Yaşananların arkasında yatanları anlamak için sizin yardımınız gerekli.”

“Nasıl yapacağım ki ben bunu?”

“Mesela Marcel’e neden aptal dediğinizi anlatarak başlayabilirsiniz.”

“Onun zayıflıkları vardı. Kadınlar ona bayılırdı… O da onlara.”

“Evliliğinizin bitmesine bu mu neden oldu?”

“Kalbimin kırılmasına neden olan olaylar yaşandı. Ama bu zayıflıklara katlanmaya çalıştım. Çünkü başka açılardan çok da güçlü bir kişilikti. Güçlü ve gerçek adalete inanan biriydi. Güçsüzlerin haklarını savunurdu. Bu insanların ayağa kalkmalarını, mücadeleye girişmelerini ve korkularından sıyrılmalarını çok isterdi. SSB’yle ilgili hayalleriydi bunlar.”

“Diğer SSB liderleriyle arası nasıldı?”

“Virgil Tooker ve Blaze Jackson’la mı?”

Gurney başıyla onayladı.

“Şey… Virgil’i lider olarak tanımlamanın o kadar da kolay olmadığını söyleyebilirim. İyi bir insandı. Marcel’le de iyi anlaşıyor gibiydiler. Onu mevcut konumuna Marcel getirmişti. Çünkü ona çok güvenirdi. Adamın çok büyük

yetenekleri de büyük hataları da yoktu. Sadece doğruları yapmak istiyordu. Virgil'in tek istediği buydu. Yardım etmek."

Gurney, Mark Torres'in bir polis memuru olarak hedeflediği şeyi şimdi bir kez daha duymanın şaşkınlığı içindeydi.

"Peki ya Blaze Jackson?"

Tania'nın yüzünde ilk beliren ifade sert ve bir yanıyla da hüzün doluydu. Ancak konuşmaya başladığında ses tonu korkutucu derecede soğuktu. "Blaze Lovely Jackson, Şeytan'ın yeniden vücut bulmuş halidir. İstediğini elde etmek için o kaltağın yapmayacağı şey yoktur. Blaze sadece kendini düşünür. Öfke saçarak konuşur, sahnede, ön planda olmaya bayılır, insanların kendisine bakmasından haz alır. Polislerin yozlaştıklarının altını çizip kalabalıkları yönlendirir ama tüm bunları yaparken bir gözüyle nasıl bir çıkar elde edebileceğinin arayışındadır."

"Kocanızdan ayrılmanızın nedeni de o mu?"

"Kocam aptalın tekiydi. Ayrılma nedenimiz bu."

Aralarında kısa bir sessizlik hüküm sürdü.

Gurney öldürülmelerinden kırk sekiz saat önce Marcel'i ya da Virgil'i gördünüz mü diye sorduğunda kadın başını iki yana salladı. Sonra, cinayetlerin öncesinde veya sonrasında olayla ilgili duyduğunuz ya da gördüğünüz bir şey oldu mu diye sordu.

"Hiçbir şey. Tek bildiğim Blaze'in artık Siyahileri Savunma Birliği'nin tek lideri olduğu. Bu da kaltağın en çok istediği şeydi."

"Sorumluluk almayı seviyor yani?"

"Gücü seviyor. Hem de çok."

Gurney, Tania'nın vücut dilinden, kadının huzursuzlanmaya başladığını sezdi. İleride yeniden konuşma şansı bulabilmek için şimdilik burada kesmenin doğru olacağına karar verdi. "Zaman ayırıp geldiğiniz için size çok teşekkür ederim. Bana karşı açık oldunuz. Anlattıklarınızdan istifade edeceğim. Sağ olun."

"Beni yanlış anlamayın. Buraya size iyilik yapmak için gelmedim. Bu pisliğe bir polisin bulaşmış olabileceğini söylediniz. Bunun kanıtlanmasını ve suçlunun

demir parmaklıkların ardına, onu orada bekleyen kardeşlerimizin yanına gönderildiğini görmek yüreğimi soğutacak. Bu yüzden yaptığım şeyi yanlış yorumlamayın. İki farklı dünyada yaşıyoruz. Ve ben sizin tarafınızda değilim."

"Anladım."

"Öyle mi? White River'da en çok sevdiğim yerin neden burası olduğunu biliyor musunuz?"

Gurney eski mezarlığa şöyle bir baktı. "Neden?"

"Çünkü burası ölü beyazlarla dolu."

46

Gurney’in Aziz Thomas Kilisesi’nden otoyola çıkmak için kullandığı yol Willard Parkı’nın önünden geçiyordu. Ana girişe doğru yaklaştığı sırada aklına Paul Aziz’in çektiği fotoğraflar gelince içeri girip oyun parkına bir kez daha bakmaya karar verdi.

Otopark neredeyse tamamen doluydu. Böylesine güzel bir bahar gününde bundan doğal bir şey de yoktu. Etrafına bakınıp biçilen çimenlerin yanındaki yaya yolunu kullanarak ilerledi. Burası SSB gösterisinin gerçekleştiği yerdi. Albayın heykelinin çevresine polis, sarı GEÇİLMEZ bandı çekmişti. Bunun heykelin, kaderiyle ilgili resmi karar verilinceye kadar yıkılmaması veya zarar görmemesi için yapıldığı ortadaydı. Park güneşlenenlerle, frizbi oynayanlarla, köpeklerini gezdirenlerle, çocuklarıyla dolaşan genç annelerle dolu olsa da oyun parkı bomboştu. Gurney orası zihinlerde daha ne kadar bir süre yasaklı bölge olarak kalmayı sürdürür acaba diye düşündü. Kano kiralanan barakanın üzerine KAPALIYIZ ibaresi yapıştırılmıştı.

Ama karatavuklar göl kenarındaki sazlıklardaki yerlerini koruyorlardı. Gurney salıncaklara doğru yaklaşınca hepsi birden çığlık çığlığa havalanıp başının üzerinde birkaç tur attılar. Ama Gurney durunca onlar da kısa zamanda ilgilerini kaybedip yeniden sazlıklardaki yerlerine döndüler.

Aziz’in fotoğraflarındaki UTV’nin lastik izleri artık belli değildi. Ama Gurney izlerin yerini hatırlıyordu. Bir kez daha, Aziz’le yaptığı konuşma sonrasında onun üzerinde kıskaç izleri olduğuna ikna ettiği iki parlak noktanın bulunduğu tırmanma demirine baktı.

Zihninden, iki kurbanın buraya getirilip demirlere bağlanmalarıyla sonlanan senaryonun basamaklarını kurgulamaya çalışıyordu.

Jordan’la Tooker’ın sonrasında alkol ve midazolam birleşimiyle etkisiz hale getirilecekleri bir yerde buluşmaya ikna edildiklerini tahmin ediyordu. Sonra kulübeye ya da daha büyük ihtimalle arka taraftaki barakaya getirilmişlerdi. Orada her şeyin şiddet unsurları içeren ırkçı bir saldırı gibi görünmesini sağlamak amacıyla, propofol kullanılarak iyice sakinleştirilip bağlandıkları, böylece sistemli dayağa ve DGS harflerinin dağlanmasına hazır hale getirildikleri kanaatindeydi. Sonra Beckert’ın UTV’sine bağlanıp kulübeden getirilerek oyun parkındaki demirlere bağlanmışlardı.

Şafağın sökmesinden hemen önceki o anlarda, ormanın karanlığında, oyun parkına doğru yaklaşan UTV’yi gözünde canlandırmaya çalıştı. Araç farlarının serin sisiyle aydınlattığı parmaklıkların önünde durmuş olmalıydı. Beckert’la Turlock aracın önündeydiler. Jordan’la Tooker’sa arka koltukta, bayıltılmış halde, her geçen saniye ölüme yaklaşıyordu. En arkadaki malzeme kutusunun içinde bir ip kangalıyla, sağlam bir de kıskaç olmalıydı.

El fenerleriyle önce hangisini bağlamaları gerektiğine hızlıca karar vererek araçtan inen Beckert’la Turlock’u gözünde canlandırmaya çalıştı… Sonra ne olmuştu peki?

Birinci seçeneğe göre, kurbanlardan birini Beckert’la Turlock’un birlikte UTV’den oyun parkına taşıyıp, sırtı parmaklara yaslanacak şekilde yere bırakmış olmalılardı. Sonra biri adamın başında beklerken diğeri geri dönüp, kıskaçla ipi getirmişti. Sonra birlikte ipi adamın boynuna dolayıp, başının arkasından geçirdikleri ipin uzun kısmını yukarıdaki demire sarmış, sonra kurbanı yukarı doğru çekip kıskaçla iyice sabitlemişlerdi. Ardından kurbanı, dik durmasını sağlayacak biçimde göbeğiyle bacaklarından da bağlamışlardı. Bu esnada yavaş ama ölümcül boğulma olayı meydana gelmiş olmalıydı.

Gurney bu sürecin ne kadar iğrenç olsa da bu şekilde gerçekleşmiş olma ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyordu. Sonra bunları yapmanın daha kolay bir yolu olabileceğini fark etti. Bu yöntem en ufak bir fiziksel çaba gerektirmiyordu. Kurbanlar teker teker UTV’den alınıp tırmanma demirlerinin önüne atılmışlardı. İpi kurbanın göğsüne dolayıp demir parmaklıklardan

geçirdikten sonra UTV'nin arkasına bağlamış olabilirlerdi. Sonra UTV'yi biraz ileri alıp kurbanın yukarı kalkmasını sağlamışlardı. Ardından da kıskacı kullanarak ipi sıkıştırmışlar, UTV'deki ucu çözüp demire doladıktan sonra düğümlemişlerdi. Sonrasında tüyler ürpertici bir şekilde demir parmaklığın ucunda sallanan kurbanı ipin geri kalan kısmıyla karnından, bacaklarından ve ölümün gerçekleşmesi için boynundan bağlamışlardı.

Böylesi kesinlikle daha kolaydı. Hatta öylesine kolaydı ki bu işlem için iki kişinin olması da şart değildi. Bu da bu iki cinayetin *ya* Beckert *ya da* Turlock tarafından işlenmiş olabileceği manasını taşıyordu. Hatta bu işi birinin diğerinden habersiz gerçekleştirmiş olması dahi mümkündü. Gurney, eğer öyleyse, Turlock'un ölümünün bununla ilgisi olabileceğini düşündü.

Oyun parkında etrafına son bir kez daha bakıp, otoparka yönelmek üzere döndüğü esnada köpek gezdirenlerden birinin kendisini izlediğini fark etti. Kısa boylu, kaslı, saçları kazınmış adam iki iri Dobermam tutuyordu. Yolun ortasında, yaklaşık elli metre kadar ilerideydi. Gurney adama doğru yaklaştıkça kendisini izleyen gözlerdeki öfkeyi gördü. Gereksiz bir sohbete pek de istekli olmadığından yolun diğer tarafından yürümeyi sürdürüp, sadece tam yanından geçerken, "Güzel köpekler," dedi.

Adam iltifatı duymazdan gelip oyun parkını gösterdi. "Oradaki olayı araştıran polislerdensiniz, değil mi?"

Gurney durdu. "Doğru. Bildiğiniz herhangi bir şey var mı?"

"Layıklarını buldular."

"Neden böyle dediniz?"

"White River eskiden çok güzel bir yerdi. Yaşamak, çocuk büyütmek için harika, güvenli, küçük bir kasabaydı. Bir de şimdiki haline bakın. Benim zamanımda sokaklar ne kadar güzeldi. Bir de şimdi bakın. Her taraf kiraları devlet tarafından ödenen sitelerle doldu. Beleşçilere bedava kiralık daire, oh ne güzel. Benim karşı komşum da üzerinde Afrikalı gömleğiyle dolaşan pisliğin teki. Sanki hâlâ Afrika'daymış gibi yaşıyor herif. İki kadınla beraber yaşıyor. İkisinden de çocukları var üstelik. İkimiz de bunlar için vergi veriyoruz! Dahası

da var. Herifin siyah bir horozu ve beyaz tavukları var. Verdiği aşağılık mesajı görüyor musunuz? Her sene evinin arka bahçesinde bu beyaz tavukları katlediyor. Gözlerimle gördüm. Kafalarını kopartıyor. Ama siyah horoza hiç dokunmadı. Siz buna ne dersiniz?"

"Siz ne diyorsunuz?"

"Apaçık ortada. Terör tehdidi. Bu sizin endişe etmeniz gereken bir durum."

"Şikayetçi olmak mı istiyorsunuz?"

"Evet, şu an burada onu yapıyorum zaten."

"Resmi bir şikayette bulunmanız için polis merkezine gelip bir form…"

Adam elini öfkeyle sallayarak sözünü kesti. "Zaman kaybı. Bunu herkes bilir." Hızla dönüp, köpeklerini çekiştire çekiştire söylenerek diğer yöne doğru ilerlemeye koyuldu.

Gurney de arabasına doğru yürürken bir kez farklı kültürlerin birbirlerini etkilemesiyle tanımlanan Amerika'nın bu halinden duyduğu üzüntüyü hissetti.

Outback'e oturur oturmaz Jordan'la Tooker'ın tek bir kişi tarafından öldürülmüş olabileceği düşüncesini Mark Torres'le paylaşması gerektiğini düşündü. Numarasını tuşladı. Her zamanki gibi Torres, onun söyleyeceklerini duymaya bir hayli istekli bir şekilde, daha ilk çalışta açtı.

Ona tek adam teorisini açıkladı.

Torres bir süre sessizliğini muhafaza etti. "Sence bu bizim soruşturmayı başka yöne çevirmemize neden olabilecek bir şey mi ki?"

"Şimdilik böyle bir olasılığı aklımızda tutmamız yeterli. Bakalım öğrenebileceğimiz başka şeyler de bunu destekleyecek mi? Bu arada yeri gelmişken, Beckert'la Turlock'un Jordan-Tooker cinayetlerinin ya da suikastların gerçekleştiği sırada nerede olduklarına dair görgü tanıkları bulunabildi mi?"

"Şimdiye kadar olaylar sırasında onlarla birlikte olduğunu söyleyen birini tespit edemedik. Ama bu normal aslında. Çünkü ekiplerle birlikte hareket etmiyorlardı. Turlock raporlarını Beckert'a, o da belediye başkanına iletiyordu. Dwayne Shucker'ı sen de gördün. Yani aslında rapor edilen aman aman bir şey

olmadığı da belli. Beckert'ın karısından da bir şey çıkmadı. Anladığımız kadarıyla kadının bir hayli yoğun bir sosyal hayatı varmış. Evde fazla zaman geçirmezmiş. Kocasının ne yaptığıyla da pek ilgilenmiyormuş. Turlock'a gelince, o da yalnız yaşıyordu. En yakın komşusu bile üç kilometre uzaktaydı. Zaten hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi."

Araba gölgesiz otoparkta ikindi güneşinin altında ısınmaya başlayınca Gurney camları açtı. "Jordan-Tooker dosyasında cinayet sonrası doğru dürüst bir görüşme tutanağı yok. Sadece isimsiz muhbirlerin verdiği birtakım esrarengiz yorumlarla, cesetleri bulan adamın verdiği kısa ifade var. Atladığım bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Ama olayı inceleme görevimin bir günden daha kısa sürdüğünü hatırlatınm. Sonra yetki Turlock'a devredildi. Ben tamamen Gort Kardeşlere yoğunlaştım."

"Jordan ya da Tooker'ın hiçbir arkadaşının ifadesi alınmadı mı?"

"Tespit edildiği kadarıyla her ikisinin de tüm arkadaştan SSB üyesi. Onlar da merkezlerine yapılan baskın sonrası tutuklandılar. Şu an ne ile suçlandıktan netleşmiş değil. Avukatları da bu süreçte polise hiçbir şey söylememe talimatı vermiş."

"Peki Jordan'ın karısı?"

"Turlock'la konuşmayı kabul etmedi." Torres duraksadı. "Burada bazıları bizi işgal kuvveti gibi görüyor."

"Bu arada bugün ben onunla konuştum."

"Bunu nasıl başardın?"

"Ona cinayetlerin emniyet teşkilatındaki birine kadar uzandığını düşündüğümü söyledim. Çok hoşuna gitti."

"Buna eminim."

"Marcel'le Blaze Jackson'ın arasında cinsel yakınlaşma olduğunu net biçimde ifade etti. Ve de Blaze'in beş para etmez biri olduğunu."

"Dur bir saniye."

Gurney onun birileriyle konuştuğunu duydu. Torres telefona geri döndüğünde

bir hayli neşelenmiş gibiydi. “Arayan Shelby Towns’tı. Kulübede buldukları bir çift çizmenin Poulter Caddesindeki evin merdivenlerindekilere tam olarak uyduğunu söyledi.”

“Çizme Turlock’un mu Beckert’ın mıymış söyleyebiliyor mu?”

“Turlock’un. Bunu ayak numarasından tespit etmiş. Yani Loomis’i vuran o gibi görünüyor. Her şey çorap söküğü gibi çözülmeye başladı. Özür dilerim, bir daha bekle.”

Arka plandaki bir başka konuşmanın ardından Torres, geri döndü. “Shelby, senin tüfekle birlikte bulduğun kurşun kutularının üzerinde Cory Payne’in parmak izleri olduğunu söyledi.”

“Bu da Cory’nin kurşunların yeniden doldurulmasında babasına yardım ettiği hikayesini doğruluyor. Başka haber var mı?”

“Savcı bu akşam *Son Dakika* programına katılacak. O kadar, başka bir şey yok.”

“O da ne?”

“RAM’ın *Savaş Alanındaki Bu Gece*, programının devamı tarzında bir haber programı. Kline’ın tanrısal vasıflar yüklediği kahramanının bir gecede şeytana dönüştüğünü nasıl açıklayacağını görmek enteresan olabilir.”

Gurney de aynı fikirdeydi. Anlaşılan Kline basını sonsuza kadar uzakta tutamayacağından hikayeye istediği şekli verebilmek için umutsuzca çabalamaya girişmişti.

47

18:00’dan hemen önce Gurney dizüstü bilgisayarını açıp RAM’ın internet sitesine girdi. Site yüklenirken masasının yanındaki pencereden gözüne bir şey takıldı. Karşı tepede parlak, mor renkli bir şey hareket ediyordu. Hemen sonra üzerinde yağmurluğuyla orman kıyısına dek uzana çimenleri biçen Madeleine olduğunu fark etti. Gurney onu izlerken karısı da dönüp, eve doğru uzanan patikadaki çimleri biçmeye başladı. O esnada ‘Canlı Yayın’ ibaresi belirdi. O da ŞİMDİ İZLE sekmesini tıkladı. Hemen ardından ekran siyah zemindeki parlak mavi renklerle doldu.

RAM *SON DAKİKA*
ÖZEL ERKEN BÖLÜM
BİLMEK İSTEDİĞİNİZ HER ŞEY ŞİMDİ

Kelimeler parçalanma efektiyle birbirlerinden ayrılıp yeni sözcükler oluşturacak şekilde birleşti.

AVCI
AVA DÖNÜŞTÜ
İNANILMAZ GELİŞME

Bu sözcükler de aynı şekilde yok olup yerlerini başka bir başlığa terk ettiler.

ZİRVEDEKİ POLİS
SARSICI WHITE RIVER CİNAYETLERİNİN
ARTIK BAŞ ZANLISI

Son bir dramatik davul sesiyle ekranda RAM TV haber masasında son dakika notlarını kontrol eden biri kadın diğeri erkek iki sunucu belirdi. Kalemini bırakıp kameraya ilk bakan kadın sunucu oldu.

“İyi akşamlar. Ben Stacey Kilbrick.”

Gurney kadının yüzündeki o her zamanki ciddi, mesleki endişe ifadesinin şimdi yoğun bir acımasızlık seviyesine yükseldiğini fark etti. Bir an için çalan telefonuyla dikkati dağılsa da arayanın Thrasher olduğunu görünce açmayıp çağrıyı telesekreterine aktardı.

Ekrandaki erkek sunucu kalemini bıraktı. Şık, titiz görüntüsü ve gergin ifadesiyle, canı sıkkın bir uçuş personelini andırıyordu. “İyi akşamlar. Ben Rory Kronck. Bu akşam sizin için müthiş bir hikayemiz var. Programımızı New York, White River’daki akıllara durgunluk veren gelişmelere ayırdık. Hemen izleyicilerimize şu anki durumu aktaralım, Stacey.”

“Senin de dediğin gibi, Rory, inanılmaz gelişmeler var. Avcı ava dönüştü. White River eski polis şefi, adaletin, düzenin ulusal çapta tanınmış büyük savunucusu Dell Beckert’ın teşkilatının soruşturduğu dört sarsıcı cinayetle bağlantısını ortaya koyan son derece rahatsız edici yeni delillere ulaşıldı. Ve şu an arkasında büyük şüphe bulutları bırakarak ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.” Kadın sunucu ekran arkadaşına döndü. “Yıllardır enteresan olayları izleyicilerimize aktarırım. Ama daha önce böylesi bir şeye hiç tanık olmamıştım. Sen gördün mü böyle bir şey, Rory?”

“Görmedim, Stacey. Üstelik şefin ortadan kaybolması olayın sadece bir kısmı. Az önce şefin yardımcısının da öldürüldüğünü öğrendik. Hem de tam manasıyla korku filmlerine yaraşacak seviyede tüyler ürpertici bir şekilde.”

Kilbrick yüzüne dramatik bir şaşkınlık ifadesi yerleştirip ekledi. “Tüm bu kan dondurucu ayrıntıların yanında beni asıl şok eden şeyse, olayın tam manasıyla baş aşağı dönmüş oluşu. Sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle aynı fikirdeyim.”

“Anladığım kadarıyla olayın bu noktaya varmasını bölge savcısıyla onun ekibine davet ettiği son derece seçkin bir cinayet masası dedektifine borçluyuz.”

“Kesinlikle öyle. Zaten bu yüzden programdan önce Bölge Savcısı Kline’la bir görüşme gerçekleştirdim.”

“Harika, Rory. Hadi o bandı izleyelim.”

Gurney yan kapının açılıp kapandığını duydu. Bir dakika sonra da Madeleine çalışma odasının kapısında belirdi. Dizüstü bilgisayarının ekranına bakıp, “Ne izliyorsun?” diye sordu.

“Kline’la yapılan röportajı.”

Karısı da bir sandalye çekip yanına oturdu.

Şimdi ekranda klasik bir röportaj sahnesi belirmişti. Kline’la Kronck arkalarındaki büyükçe bir kitaplığın önündeki iki koltukta karşı karşıya oturuyorlardı. Kline kısa süre önce saçlarını kestirmiş gibiydi.

Kronck öne doğru eğilmiş, başladığı cümleyi bitiriyordu. “… herkesin kafasında aynı sözcük var. Şok! Zirvedeki polis zirvedeki şüpheliye dönüştü. Sizin baş zanlı olarak kabul ettiğiniz oğlununsa masum olduğu ilan edildi. Başımız döndü açıkçası. Size akla gelen ilk soruyu yöneltmeme izin verin. Eğer bugünkü yorumunuz bu istikametteyse dün nasıl oldu da bu kadar büyük bir yanılgı içine düştünüz?”

Kline soruya önce hüzünle gülümseyerek karşılık verdi. “Bu basit bir soru gibi duruyor, Rory ama gerçek hiç de öyle değil. Bildiğin gibi Cory Payne’i suikastların, Gort Kardeşleriyse oyun parkı cinayetlerinin sorumlusu olarak gösteren önceki hipotez tamamen şu anki şüphelimizin kasıtlı aldatmacalarının ürünüydü. En başından beri White River Polis Teşkilatı’nın yönetimi büromuzun çalışmalarını yanlış yönlendirdi. Kısacası biz olayı yanlış okumuş değiliz. Şu an tüm kamuoyunun güvenini kazanmış, kendini gerçeklere, adalete adayarak takdir kazanmış bir adamın hain bir ihanetiyle karşı karşıyayız.”

“Bunu büyük bir hainlik olarak gördüğünüzü anlıyorum.”

“Çok büyük bir ahlaki çöküntü olarak görüyorum.”

“Sizce bu ahlaki çöküntü teşkilatın ne kadarını kapsıyor olabilir?”

“Şu an yoğun bir şekilde bunu soruşturuyoruz.”

“Çok sınırlı bir kaynağınız olmalı. Bu korkunç suçlarla ilgili ortada yanıtsız bir dolu soru varken, kime güvenip kime güvenemeyeceğinizi bilmediğiniz bu ortamda, tabii White River’daki ırklar arası gerginlikten bahsetmeye bile gerek yok, gerekli insan gücünü nereden buldunuz?”

Kline oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Durum kesinlikle kontrol altında.”

“Eyalet polisini devreye sokma planı var mı? Ya da bu cinayetlerin toplumsal öfkeyi tetiklemesi tehlikesi göz önüne alınarak FBI’ın çağrılması gibi bir plan?”

“Şu an için hayır.”

“Yani gerekli tüm kaynaklara sahip olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Sadece *söylemiyorum*, Rory, böyle zaten.”

“Karşı karşıya olduğunuz sorun düşünüldüğünde kendinizden inanılmaz derecede emin görünüyorsunuz. Dört sarsıcı cinayet, komiser yardımcısını da sayarsak beş cinayet var. Eyalet polisinin uzmanlığından yararlanmak mantıklı olmaz mı? Saygısızlık etmek istemem ama, görev yaptığınız kırsal bölgede genellikle alkollü araç kullanma, küçük çaplı uyuşturucu suçları ve huzur bozma faaliyetleriyle karşı karşıyasınızdır. Ama şu an çok daha karmaşık bir olayla yüz yüzesiniz. Bu sizi hiç endişelendirmiyor mu?”

Kline derin bir nefes aldı. “Normalde, personelimizle ilgili detayları açıklamayız, Rory. Ama kamuoyunun güvenini temin etmek adına bu uzmanlık konusunu biraz açmak istiyorum. Gerçek şu ki, şu andaki soruşturma ekibimiz eşsiz bir yetkinliğe sahip. Ekibimin en önemli üyesi Dave Gurney. Kendisi bildiğiniz gibi NYPD tarihinde en çok cinayet vakasını çözen dedektif olarak tanınır. Bakın, bizzat bu adam tarafından çözülmüş yüze yakın vaka vardır. Bunların arasında meşhur seri cinayet vakaları da var. Zaten onun amansız gözlemleri ve sorduğu sorular White River’daki gerçek durumu anlamamıza olanak verdi. Bana neden eyalet polisini devreye sokmadığımı soruyorsunuz. Cevap şu; Dave Gurney eyalet polisine ileri düzey seminerler veren biridir. Yani konu uzmanlıksa, onun üstüne kimse yok. En iyisi bizim ekibimizde.”

“Bu müthiş bir haber. Çok etkilendim doğrusu.”

Kline bir şey söylemedi.

“Değerli zamanınızı daha fazla almak istemiyorum. İzleyicilerimize son bir mesajınız olduğunu biliyorum.”

“Evet, doğru.” Sert bakışlarını kameraya yöneltti. “Şu an önceliğimiz Dell Beckert’ı bulmak.”

Ekranın altında bir telefon numarası belirdi.

Kline devam etti. “Eğer onun nerede olduğuna dair bir bilginiz varsa ya da bunu bilen birini tanıyorsanız lütfen bu numarayı arayın. New York trafik dairesine kayıtlı CBIIWRPD plakalı siyah, Dodge Durango kullanıyor olabilir.”

Ekranda araç plakası, telefon numarası ve Beckert’ın polis üniformalı bir fotoğrafı belirdi.

Kline sözlerini, “Eğer bu adamı bulmamıza yardım edecek herhangi bir bilgiye sahipseniz hemen bu numarayı arayın. İstemezseniz kimlik bilginizi vermek zorunda değilsiniz. Sadece verebileceğiniz bilgiye ihtiyacımız var. Teşekkürler,” diyerek bitirdi.

Telefon numarası ekranda kısa bir süre daha kaldı. Sonra canlı yayına dönülmesiyle birlikte Stacey Kilbrick’le Rory Kronck ekranda belirdi.

“Müthiş,” dedi Kilbrick. “Savcı küçük, mahalli ekibine büyük şehrin büyük yeteneğini dahil etmiş anlaşılan.”

“Öyle görünüyor,” dedi Kronck.

“Peki bu Dave Gurney hakkında neler biliyorsun?”

“Birkaç sene önce *New York* dergisinin onu kapak yaptığını biliyorum. Dergi sanırım onu Süper Polis olarak nitelemişti.”

“Kısacası bu öykü̈deki sürprizlerin sonu gelmeyeceğe benziyor. iyi iş çıkardın, Rory.”

Rory kendinden emin tavırla hafifçe sırıttı.

“Ben *Son Dakika’dan* Stacey Kilbrick. Şimdi kısa bir ara. Birazdan Birleşik Devletler Donanması’nda görev yapan askerlerin cinsel eğilimleriyle ilgili son günlerde yaşanılan tartışmaları konu edeceğiz.”

Gurney ‘Canlı Yayın’ penceresini kapatıp, RAM’ın internet sitesinden çıktı.

Madeleine ona bakıyordu. “Kline’ın senin işin içinde olduğunu açıklamasından rahatsız oldun mu?”

Ellerini yapacak bir şey yok dercesine iki yana açtı. “İstemezdim tabii. Ama onun da bundan çok hoşnut olduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl yani?”

“Kline başarıyı paylaşacak biri değildir. Bunu şu an kapana kısıldığı için yaptı. Kronck onun kaynaklarının güçsüzlüğünden dem vurup dışarıdan yardım alması gerektiğini ima etti. Bu Kline’ın kesinlikle arzu etmediği bir şey. Bunun kişisel bir yenilgi olarak görülmesinden korkuyor. Durumu tam tersine, bir zafere çevirme niyetinde. Benim geçmişimi ön plana çıkararak ekibinin bu olayın altından kalkamayabileceği iddiasını zayıflatmaya çalıştı.”

“Şu Kilbrick’in seni programına çıkartmaya çalışacağına bahse girerim.”

“Bu teklifini kabul edersem cehenneme kar yağmış demektir.” Ekranın köşesindeki saate baktı. “On sekiz yirmi. Akşam yemeğiyle ilgili bir fikrin var mı?”

Madeleine kaşlarını çattı. “Bugün kasabadaki politik eylem grubuyla yemeğe çıkacağım. Sana söylemiştim, unuttun mu?”

“Bu gece olduğunu unutmuşum.”

“Gecikebilirim. Tartışacağımız çok şey var. Buzdolabında her şey var. Sarı dolapta makama da var istersen.”

Bir saat sonra Gurney küp küp kestiği domatesler, kabak ve parmesan peyniriyle hazırladığı bir tabak spagettiyi bitirmişti ki Cory Payne aradı. Genç adamın sesi Gurney’in daha önce duymadığı kadar heyecan doluydu.

“Dave! İnternetteki haberleri takip ediyor musun?”

“Neyle ilgili?”

“Olayla! Önce RAM haberlerinde sizin ortadan kaybolan babamın peşine düştüğünüz açıklandı. Sonra savcı konuyla ilgili röportaj verdi. Ardından tüm

haber siteleri olaya balıklama daldı. Sansasyonel manşetler havalarda uçuşuyor. ‘Masum çocuk, Suçlu Baba’ gibi. Her şey tersine döndü. Artık hedef değilim. Ama sen zaten bunları biliyordun, değil mi?”

“Çok önemli delillerin bulunduğunu biliyorum.”

“Bu, durumu basite indirgeyen bir yorum oldu. Oysa ben sana hayatımı borçlu olduğumun farkındayım!”

“Daha bitmedi ama.”

“Ama her şey yoluna girmiş gibi görünüyor. Tanrım, bu ne kadar rahatlatıcı bir şey!” Biraz duraksadı. “Kulübede bulduğunuz şeyler sayesinde mi oldu bu?”

“Bununla ilgili konuşamam. Delilleri ancak bölge savcılığı açıklayabilir. Ama sen bunu sorunca aklıma geldi. İkinci anahtarı bana niye söylemedin?”

“Ne?”

“Kulübenin anahtarının nerede olduğunu söyledin ama barakanın anahtarından bahsetmedin.”

“Hiçbir şey anlamadım.”

“Kulübenin arkasındaki barakanın anahtarı.”

“Barakayla ilgili bir bilgim yok. Sadece kulübesine gittim.” Payne bir hayli şaşırmış gibiydi.

“Sana kulübenin bodrumunu gösterdi mi?”

“Hayır. Orada bir bodrum olduğunu bile fark etmedim.”

“Kurşunları yeniden doldurmak için kullandığı malzemeleri nereye koymuştu?”

“Odanın ortasındaki yemek masasının üzerine.”

“Ne giymişti?”

“Galiba kareli bir gömlek. Pantolonunu hatırlamıyorum. Ama kumaş pantolon olması lazım. Hiç kot pantolon giymez. Ah, bir de doktorlarınki gibi tek kullanımlık eldivenleri vardı. Sanırım ellerine barut bulaşmaması için.”

“White River’a yerleştiğinden beri Judd Turlock’la kaç defa görüştün?”

“Onu birkaç kez babamın yanında gördüm. Pek öyle yakından tanımak isteyeceğin türde bir adam değil. Hatta onunla göz teması kurunca bile insan

biraz ürküyor. Haberlerde onun da kulübede öldürüldüğü söylendi. Onu da siz mi buldunuz?”

“Oradaydım.”

“Nasıl öldürülmüş?”

“Üzgünüm, bu soruya da sadece savcı cevap verebilir.”

“Anladım.” Duraksadı. “Neyse, seni asıl arama sebebim teşekkür etmekti. Bana hayatımı geri verdiğin için çok teşekkür ederim.” Şimdi duraksama sırası Gurney’deydi. “Bir sorum daha var. Sen küçükken, o yatılı okula gönderilmeden önce, baban senin silahlarla, avla ya da onun gibi bir şeyle ilgilenmeni sağlamaya çalışmış mıydı?”

Uzun bir sessizliğin ardından Payne sonunda konuştuğunda, ses tonundaki az önceki heyecan yok olmuştu.

“Babam benim hiçbir şeyle ilgilenmemi teşvik etmedi. Sadece onu utandıracak bir şey yapmamdan endişe ederdi.”

Gurney nahoş bir hisle ürperdiğini hissetti. Onun da babasına benzeri serzenişte bulunduğu olmuştu.

48

Bundan sonra hangi adımı atması gerektiğini bilemiyordu. Olayın dönüm noktasında olduğunu hissediyor, buradan ilerlemesi gerektiğini biliyordu. Bir türlü karara yaramayınca en azından kaçırdığı mesaj kalmaması için telefonunu kontrol etmeye karar verdi.

Sadece tek bir mesaj vardı. O da *Savaş Alanında Bu Gece* programını seyrettiği sırada arayan Thrasher'a aitti. Dinleme ikonunu tıkladı.

"Dedektif Gurney, ben Walter Thrasher. White River'da dur durak bilmeden gelişen korkunç olayların tüm zamanınızı aldığına hiç kuşkum yok. Ama yine de sizin cenneti andıran arazinizin çok daha dehşet verici tarihiyle ilgili bilgilendirme ihtiyacı hissettim. Vakit bulduğunuzda arayın. Bu arada size kazıya devam etmemenizi şiddetle öneririm. En azından ne bulacağınıza hazırlıklı oluncaya dek."

Gurney birden meraklanmış, aynı oranda da tedirgin olmuştu.

Derhal Thrasher'ı aradı, adam açmayınca da telesekreterine not bıraktı.

Kendisini White River konusuna dönmeye zorlayıp, ortaya çıkmayan sorulardan önce hangisine yoğunlaşması gerektiğine karar vermeye çabaladı. Aklına Rick Loomis'in buz kıracağıyla öldürülmesi gelince hastane listesini ve o listenin istifa etmiş ya da işten çıkartılmış personel isimlerini de içeren kısmına hâlâ bakmadığını hatırladı.

Masasına geçip, listeyi içeren USB'yi bilgisayarına taktı. Birkaç saniye içinde Mercy Hastanesi'nin istifa etmiş-işten çıkartılmış personel kaydını da içeren genişletişmiş listesine ulaşmıştı. İsimlere, adreslere teker teker baktığında tanıdık tek bir isme rastladı. Ama bu isim ilgisini bir hayli çekmişti.

JACKSON, BLAZE L. 115 BORDEN CADDESİ WHITE RIVER, NY

İstifasının ya da işten çıkarılmasının nedenine dair dosyada bir ifade yer almıyordu, sadece üç ay önce, 12 Şubatta gerçekleştiği görünüyordu. Hakkında geri kalan bilgilerse adresiyle, ev ve cep telefonlarının numaralarından ibaretti.

Bu bilgiyi kendi adres defterine yazdığı sırada Borden Caddesi ibaresi uzaktan bir çağrışım yapar gibi oldu. Bu adres tanıdık gelmişti. Ama nerede gördüğünü hatırlayamadı. Google Sokak Görüntüleme uygulamasını açıp adresi girdi ama kendisine aşina gelen herhangi bir şey tespit edemedi. Yeniden personel listesine dönüp adrese baktı. İşte o anda çağrışıma adresin fiziksel konumunun değil caddenin adı neden olmuştu. Bu adresi aynı dokümanın başka bir yerinde daha gördüğüne emindi.

Halen çalışan personelin isim listesinin olduğu ana listeye dönerek isimlerle adresleri yavaşça gözden geçirmeye koyuldu. Sonunda Güvenlik, Onarım ve Bakım listesinde aradığını buldu.

CREEL, CHALISE J. 115 BORDEN CADDESİ WHITE RIVER, NY

İsminin karşısındaki ev telefonu Blaze Jackson'unkiyle aynıydı ama cep numarası farklıydı. Bu da onların en azından ev arkadaşı olduklarını düşünmesine neden oldu. Bundan çok daha fazlası da mümkündü elbette.

Üstelik Chalise Creel adını da daha önce gördüğünü hatırlıyordu. Hastanenin yoğun bakım servisinde, Kim, Heather ve Madeleine'le birlikte ziyaretçi bölümünde bekledikleri sırada çöp kutularını boşaltmak için içeri giren badem gözlü kadının yaka kartında bu isim vardı. Bu kadın Rick Loomis'in yanına da kolayca erişebilirdi. Kadının orada bulunması gayet normal olduğu için de diğer personel onun varlığını sorgulamazdı.

Ama Loomis'in beyin sapına buz kıracağının saplanması belli bir tıbbi bilgiyi gerektiriyordu. Bu da akla Creel'in olduğu kadar Jackson'ın da geçmişiyle ilgili sorular getiriyordu. Gurney'in, Jackson'ın hastanede ne iş yaptığını ve neden artık orada çalışmadığını öğrenmesi lazımdı. Jackson-Creel ilişkisi doğrudan

Rick Loomis cinayetine bağlanabilir miydi? Jordan'la Tooker'a verilen ilacın kaynağı bu ikisinden biri miydi? Ve belki de en önemli soru, Jackson'la Creel, Judd Turlock ve Dell Beckert'la birlikte mi hareket ediyorlardı?

Hastane bu soruların yanıtlarını araştırmak için en mantıklı yer gibi görünüyordu. Hastaneyi arayan Gurney'i önce otomatik yanıt sistemi karşılasa da birkaç tuşlamanın ardından İnsan Kaynaklarından Abby Marsh'a ulaşmayı başardı. Saat sekizi çeyrek geçiyor olmasına karşın kadın hâlâ ofisindeydi. Sesi de Gurney'in dosyayı ondan aldığı günkü kadar telaşlı geliyordu.

"Evet?"

"Abby, ben David Gurney. Merak ettiğim bir şey var da…"

Kadın sözünü kesti. "Günün adamı."

"Anlayamadım?"

"Kafeteryamızda televizyon var. Çabucak bir şeyler atıştırmaya geldiğimde bölge savcısının röportajını seyrettim. Sizin için ne yapabilirim?"

"İki çalışanınızla ilgili bilgiye ihtiyacım var. Biri eski biri de şimdiki çalışanınız. Blaze Jackson ve Chalise Creel. Tanır mısınız onları?"

"Jackson'i kesinlikle tanıyorum. Creel'iyse çok az. Sorun mu var?"

"Ben de onu bulmaya çalışıyorum. Creel şu an çalışıyor mu?"

"Bekleyin, bir bakayım… Tamam, işte burada. Çalışma listesine göre dört-on iki vardiyasındaymış. Yani, evet, şu an hastanede."

"Özür dilerim, tam anlatamadım. Yani şu an gerçekten hastanede olup olmadığını biliyor musunuz, diye sormuştum."

"Bunu bilgisayara bakıp söyleyemem ki."

"Ama onun şu an orada olup olmadığını söyleyecek biri mutlaka vardır, değil mi?"

"Vardiya amiri bilir. Onu aramamı ister misiniz?"

"Lütfen."

"Sizi biraz bekleteceğim."

"Teşekkür ederim, Abby."

Beş dakika geçti. Kadın telefona döndüğünde sesi bir hayli endişeliydi.

“Chalise Creel bugün işe gelmemiş. Dün de. Haber de vermemiş. Vardiya amiri dün ona ulaşmaya çalışmış. Bugün yine aradığındaysa telesekreter mesaj kutusunun dolu olduğu uyarısını vermiş.”

“Düzenli bir çalışan mıydı?”

“Öyle görünüyor. Dosyasında hiç kırmızı ikaz işareti yok. Ama onu bu kadar ısrarla sorduğunuza göre endişelenmemizi gerektiren bir durum mu var acaba?”

“Bunu söylemek için henüz çok erken. Onun Blaze Jackson’la aynı adresi paylaştığını biliyor muydun?”

“Aynı adres mi?” Abby Marsh’ın sesindeki endişe katlanmıştı. “Evet. Ve ev telefonları da aynı.”

Marsh bir şey söylemedi.

Marsh’ın özel nedenlerden dolayı yanıt veremeyeceği bir soru olduğunu düşündüğü için Jackson istifa mı etti yoksa işten çıkartıldı mı diye sormak yerine benzer durumlarda dedektiflerin sık sık kullandığı varsayım yöntemine başvurdu. “Jackson işten çıkarıldığında herhangi bir tepki verdi mi?”

“Ne gibi?”

“Suçlandığı şeye itiraz etmek gibi?”

“Elbette. Eczane güvenlik kameralarımızın görüntülerini gösterene kadar.”

Gurney varsayım yöntemini sürdürmeye karar verdi. “Propofol mü çalmış? Ve midazolam?”

“Kamerada propofol çaldığı açıkça görünüyordu. Ama midazolamın alındığını kanıtlamak zordur. Neticede istifa etmeyi kabul etti, biz de herhangi bir suçlamada bulunmadık. Buna gerek de yoktu. Propofol teknik olarak midazolam gibi kontrollü bir madde değildir. Bu yüzden de yasal takipten bir şey çıkmazdı. Ama bu bilgileri siz kimden aldınız?”

Gurney, az önce siz söylediniz, dememek için kendini tuttu. Ama kadını kandırdığını söylemenin hiç kimsenin işine yaramayacağı ortadaydı. Ayrıca yaptığıyla gurur da duymuyordu. Bunun yerine geçiştirme mahiyetinde bir yanıt verdi. “Gerçekler bir şekilde duyulur.”

Kadın duraksadı. “Neden Chalise Creel’i aradığınızı söyleyebilir misiniz?”

Bu soruyu da ihtiyatla yanıtladı. “Rick Loomis saldırıya uğradığı sırada onun da yoğun bakım servisinde olma ihtimali var.”

Abby Marsh’ın ölüm sessizliği, kadının kastedilen şeyi gayet iyi anladığını ortaya koyuyordu.

Kadına yardımları için teşekkür edip telefonu kapattıktan sonra Gurney’in ilk yaptığı şey Creel’in ev ve cep numaralarını kontrol edip ikisini birden aramaktı. İki çağrı da telesekretere yönlendirilmiş, mesaj kutusu da dolmuştu. Bunun üzerine Jackson’ın cep numarasını tuşladı. Onun telefonu da telesekretere yönlendirilmişti. Aynı şekilde mesaj kutusu da doluydu. Sandalyesinde arkasına yaslandı, pencereden neredeyse tamamen karanlığa gömülmek üzere olan karşı tepelere baktı.

Çam ormanının içlerinde bir yerde bir çakal sürüsü ulumaya başladı.

Blaze Jackson’la Chalise Creel’in aralarındaki bağlantıyı düşünüyordu. Telefonlara neden yanıt vermediklerini, belki de bunu yapamayacak durumda olduklarını, Jackson’ın Mercy Hastanesi’nden ilaç çaldığı için işten çıkarılışını, Creel’in yoğun bakım servisine girme yetkisine sahip oluşunu düşünüp durdu.

On beş dakikalık kararsızlığın ardından Torres’i aradı.

“Mark, bakmamız gereken bir durum var.” Abby Marsh’la yaptığı konuşmayı özetleyip, ondan mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Jackson’la Creek’in evlerine gitmesini istedi. “Eğer onlardan biri evdeyse orada tut. Ben de hemen çıkıyorum.” Arabayı hız limitinin üzerinde kullanıp eyalet yolunun White River çıkışından saptı ve GPS’inin verdiği talimatlar doğrultusunda kentin labirenti andıran tek yönlü sokaklarına daldı. Gittiği yerin Grinton mahallesindeki yıkık dökük bir bloğun ortasında olduğu ortaya çıktı.

Yanan tek sokak lambasının ışığı altındaki Borden Caddesi’ne paralel 115 numara zarar görmemiş gibi görünüyordu. Oysa karşı tarafta yanan bina büyük hasar görmüştü. Torres’in Crown Victoria’sı gelmişti bile. Gurney de onun arkasına park etti.

Arabadan indiğinde ıslak kül ve etrafa iyice sinmiş çürük kokusunu alarak irkildi. Sağında ve solundaki bitişik binalar gibi 115 numara da kasvetli görünen,

dört kat meskenden oluşan, çelik kapılı bir yapıydı. Binanın ön tarafındaki yarı karanlık bahçede bir adamla bir kadın plastik katlanır sandalyelerinde oturuyordu. Kahverengi tenli, ufak tefek, cılız adamın kıvırcık saçları darmadağınıktı. Sarışın kadınsa bir hayli şişmandı. Hatta ilk anda insanda sanki şişirilerek bu hale getirilmiş izlenimi uyandırıyordu. Telefon ekranının ışığı yüzüne vuruyordu.

Adam yaklaşan Gurney'e bakıp, "Aradığınız daire dördüncü katta," dedi yüksek sesle. "Sizden önce gelen adam bir müddet kaldı yukarıda."

Gurney durdu. "Orada oturan kadınları tanıyor musunuz? Blaze Jackson'la Chalise Creel'i?"

Adam sırıttı. "Herkes Bayan Lovely'yi tanır. Ünlü biri o."

"Peki ya Chalise?"

"Chalise kimseyle konuşmaz."

"Onları son birkaç gün içinde hiç gördünüz mü?"

"Sanmıyorum."

Gurney kadına döndü. "Ya siz? Dördüncü kattaki kadınları tanıyor musunuz?"

Kadından soruyu duyduğuna dair en ufak bir tepki gelmedi. Adam katlanır sandalyesinde öne doğru eğildi. "Brenda sadece telefonunda olan şeyleri bilir."

Gurney başıyla onayladı. "Bu kadınların yakın zamanda misafirleri oldu mu, biliyor musunuz?"

"Sürekli gelip giden dostları vardı."

"Başka?"

"Birkaç gün önce kocaman arabasıyla bir adam geldi." Gurney, Crown Victoria'yı gösterdi. "Bunun gibi bir şey mi?"

"Daha uzun. Daha parlak. Kovboy adı gibi bir ismi vardı."

"Durango?"

"Evet. Kesinlikle. Durango."

"Şoförü gördün mü?"

"Beyaz bir adam. Penceremden gördüm." Parmağıyla ikinci katı gösterdi.

"Onu tarif edebilir misin?"

“Ettim ya.”

“Uzun boylu muydu? Kısa mıydı? Zayıf mıydı? Şişman mıydı?”

“Ortalama boydaydı.”

“Giysileri?”

“Koyu renkti.”

“Saçının rengi, uzunluğu?”

“Siyah şapka vardı. Saçını görmedim.”

“Ne zaman geldi buraya?”

“Önceki gece olması lazım.”

“Geldiği saati biliyor musunuz?”

“Gece. Belki on ya da on bir.”

“Yukarıda ne kadar kaldığını biliyor musunuz?”

“Adam gece geldi. Tek bildiğim bu. Sabah araba gitmişti.” Gurney bir sonraki soruyu düşünüyordu ki adının seslenildiğini duydu. Başını kaldırdığındaysa Torres’in en üstteki açık pencereden aşağı baktığını gördü.

“Dave, yukarı gelmen gerek!” Sesindeki gerginlik Gurney’e yukarı çıktığında kendisini neyin bekliyor olduğuna dair bir ipucu vermişti.

Binaya girip basamaktan ikişer ikişer çıktı. Dördüncü kattaki dairenin kapısını Torres açık tutuyordu. Gurney gelince kenara çekilip onun küçük hole girmesine müsaade etti. Sonra Gurney’e bir çift lateks eldiven ve galoş uzattı.

Gurney bir şey sormadan eldivenle galoşu giydi. Yanıtları birazdan alacağının farkındaydı.

“Oturma odasındalar,” dedi Torres.

Gurney holden içeri doğru yürürken gayet iyi bildiği ama hiçbir zaman alışamadığı mide bulandırıcı koku yoğunlaşıyordu.

Kısa etekli, saten bluzlu, iki siyahi kadın oturma odasındaki kanepedeydi. Birbirlerine yaslanmışlardı. Sanki akşam için dışarı çıkmak yerine, çok sıcak bir muhabbetin orta yerinde uyuyakalmış gibi görünüyorlardı. Biraz daha yaklaşınca Gurney tenlerindeki ilk çürüme emarelerini gördü. Bunun yanında çürümeyle oluşan gazların etkisiyle cesetler şişmeye de başlamışlardı. Ama yüzleri hâlâ

tanınacak durumdaydı. Soldaki yüzün RAM TV'deki *Savaş Alanında Bu Gece* programında gördüğü öfkeli kadına ait olduğuna şüphe yoktu. Sağdaki yüzünse yoğun bakım servisinin ziyaretçi bölümünde gördüğü badem gözlü temizlikçi kadına ait olduğunu sanıyordu.

Bu durumdaki her cesette olduğu gibi burada da sinekler her taraftaydı. Özellikle de ağza, gözlere ve kulaklara yoğunlaşmışlardı. Ön taraftaki iki pencere ardına kadar açıktı. Pencereleri büyük bir ihtimalle kötü kokuyu bir nebze dağıtabilmek için Torres açmış olmalıydı.

Kanepenin önündeki sehpanın üzerinde iki boş bardak, açık bir votka ve ahududu likörü şişesiyle parlak renkli iki cüzdan, birkaç tane de şırınga vardı. Gurney tamamı kullanılmış halde, boş sekiz şırınga saydı. Üzerindeki etikette önceden dolduruldukları ve propofol içerdikleri yazılıydı.

"Blaze Lovely Jackson ve Chalise Jackson Creel," dedi Torres. "En azından cüzdanlarındaki ehliyetlerinde öyle yazılıyor. Kardeş olabilirler."

Gurney başıyla onayladı. "Adli tabibe haber verdin mi?"

"Thrasher yirmi beş dakika içinde burada olacağını söyledi. Yirmi dakika oldu bile. Garrett Felder'ı da aradım. O da yolda."

"Güzel. Evde dolaştın mı?"

"Genel bir göz attım."

"İlgini çeken herhangi bir şey var mı?"

"Aslında bir şey var." Torres kanepenin karşısındaki duvara bitişik küçük bir masayı gösterdi. Gidip masanın en üst çekmecesini açtı. Bir top dosya kağıdının altındaki fermuarlı bir plastik poşet yirmi dolarlık banknotlarla doluydu. Gurney, bunların hepsi yirmi dolarsa, çantada en az üç bin dolar olduğunu tahmin etti. Kaşlarını çattı. "İlginç."

"Para mı?"

"Plastik poşet."

"Poşet mi? Neden?.."

Torres'in sorusu aşağıdaki caddede kapanan araba kapısının sesiyle yarım kaldı.

49

Thrasher geldikten çok kısa bir süre sonra kanıt toplama malzemeleriyle birlikte merdivenleri ancak yavaş yavaş çıkabilen Garrett Felder, peşinden de fotoğraf makinesiyle Paul Aziz geldi. Üçü plastik tulumlarını giyerlerken bir yandan da Torres'in verdiği ön bilgiyi dinliyorlardı. Sonrasında hem o hem de Gurney, ayak altında olmamak için bir kenara çekilerek, teknik çalışmayı daha ziyade izlemekle yetindiler.

Zaman zaman Felder ve Aziz dairedeki kokudan rahatsızlıklarını dile getirdiler. Thrasher'sa sanki böyle bir koku yokmuş gibi davranıyordu.

Onları bir süre izledikten sonra Torres, Gurney'i bir kenara çekip ona günün erken saatlerinde önemsiz, eski bir rock grubunun solistinin kendisini aradığını anlattı. "Adam bana haberlerde beyaz ırkın üstünlüğünü savunan Doğan Güneşin Silahşörleri grubunun üyelerinin White River Polis Teşkilatı tarafından arandığını duyduğunu söyledi. Bu emri büyük bir ihtimalle Turlock'la Beckert, DGS'nin web sitesinin Jordan-Tooker cinayetleriyle ve Gort Kardeşlerle bağlantılı olduğunu kamuoyuna açıkladıklarında vermişlerdi. Her neyse, haberi veren muhabir adı geçen internet sitesinin adresini de vermiş. Bizim solist de 'doğan güneşin silahşörleri' ifadesinin kendi eski şarkılarından birinde geçtiğini hatırlayıp, merakla siteye girmiş."

Gurney dayanamayıp atıldı. "Ve sitede bu şarkıyı söyleyen kendi grubunun videosunu görmüş. Ama beyaz ırkın üstünlüğünü savunan bu grupla ilgili hiçbir şey bilmediği gibi video görüntülerinin haklarını da hiçbir yere satmamış."

Torres şaşkındı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tüm bu DGS işinin uydurma olduğu düşünüldüğünde tek mantıklı açıklama bu. Web sitesini yapan kişinin bu eski videoyu bir yerde - büyük bir ihtimalle de YouTube'da - bulup, kopyalayarak kullandığını tahmin ediyorum. Hatta grubun

gerçek adının üstün beyazlar veya ona atıfta bulunan bir şey olduğuna da bahse girerim.”

Torres ağzı açık Gurney’e bakıyordu. “Grubunun adını bir tür şaka mahiyetinde, ‘Teksaslı Beyaz Egemen Dazlak Heavy Metal Rockçıları’ koymuşlar. Ama sen bunu nasıl bilebilirsin ki?”

“DGS’nin tamamen yanlış yönlendirme amacı taşıdığı açıkça ortaya çıkınca kendime bu tür bir sahte internet sitesi nasıl kurulur diye sordum. Hiç yoktan bir şeyler icat etmeye çalışmak yerine internette kendime uyarlayabileceğim ya da çalabileceğim ‘beyaz ırkın üstünlüğü’ temalı neler var diye bakmayı tercih ederdim. Sonraki adımım da…”

Thrasher sözlerini böldü. “Cenaze aracı birazdan gelir. Ölüm saatini kırk sekiz saatle yetmiş iki saat aralığında olarak tespit ettim. Eğer beklenmedik bir şey olmazsa iki gün sonra otopsi sonuçlanınca biraz daha net konuşabileceğim sanırım. Bu arada bu iki cesedin durumu Jordan ve Tooker cinayetlerine çok benziyor. Laboratuar testlerimizin sonucunda alkol, midazolam gibi bir metabolit ve propofol zehirlenmesi emareleri tespit edilmesini bekliyorum.”

“Neden midazolam?” diye sordu Gurney. “Daha kolay ulaşılabilen benzodiazepin yok mu?”

“Genelde, evet.”

“O zaman neden…”

“İleriye dönük amnezi.”

“Ne o?”

“Midazolamın kendine has etkilerinden biri de hatıra oluşumunu zedelemektir. Bu da bir suçu işleyene, eğer kurban bir şekilde kurtulursa, avantaj sağlar. Tabii seçilmesinin başka nedenleri de var. Onun ne olduğunu bulmak da size kalmış.” Sehpanın üzerindeki şişelerden birini gösterdi. “Bununla uğraşırken şu ahududu likörünün analizini de yaptırtmanızı tavsiye ederim.”

“Bunun özel bir nedeni var mı?” diye sordu. Thrasher’ın her şeyi doğru dürüst açıklamak yerine böyle ufak ufak bilgi verme alışkanlığına kızmaya başlamıştı.

“Midazolam sıvı olarak kullanılır. Acımsı bir tadı vardır. Sert, tatlı bir likör o

tadı bastırmak için güzel bir seçim olabilir.”

“Ben birlikte intihar etmiş olmalarına hiç ihtimal vermiyorum.”

“Ben hiç ihtimal yok demezdim. Ama kabul, bu düşük bir ihtimal.” Thrasher oturma odasından küçük hole çıkıp plastik tulumunu çıkarmaya koyuldu.

Gurney peşinden gitti. “Bu arada mesajınızı aldım.”

Thrasher lateks eldivenlerini sıyırırken başını salladı.

“Bu kazı alanının gizemini öğrenmek isterim,” dedi Gurney.

“Ne zaman bir yerde oturup konuşabiliriz?”

“Şimdi olur mu?”

Thrasher itici bir gülümseyişin ardından, “Şu an elimdeki iş çok hassas. Diğer konu için zaman da yer de uygun değil,” dedi.

“O zaman yeri, zamanı siz seçin.”

Thrasher biraz daha fazla gülümseyerek, “Sizin ev,” dedi. “Yarın akşam. Syracuse Adli Tıp Kurumu’nun senelik yemeğinde konuşacağım. Walnut Crossing yolumun üstünde. Beş gibi orada olurum.”

“O zaman görüşmek üzere.”

Thrasher tulumunu katlayıp galoşlarını çıkardı, her şeyi pahalı görünen deri bir çantaya koyduktan sonra başka bir şey söylemeden dönüp gitti.

Gurney oturma odasındaki Torres’in yanına döndü. Garrett Felder elinde akıllı telefonuyla bir hayli heyecanlı bir şekilde yanlarına geldiğinde niyeti DGS internet sitesinin yaratılma sürecini açıklamaya kaldığı yerden devam etmekti.

“Şuna bakın!” Telefonunu Torres’le Gurney’in ekranı görebilecekleri şekilde tuttu. Ekranda yan yana iki parmak izi fotoğrafı vardı. Birbirlerinin aynısı gibiydiler.

“Çok temiz ve net izler. Hem de şansımıza pürüzsüz bir yüzeyde tespit ettik. Şunlara baksanıza! Televizyonda gördüklerimiz gibi. Kusursuz!”

Gurney’le Torres fotoğraflara baktılar.

“Bu iki izin aynı parmağa ait olduğuna kuşku yok,” diye devam etti Felder. “Farklı zamanda, farklı yerde. Ama aynı parmak. Soldaki parmak izini biraz önce masa çekmecesindeki plastik poşetten aldım. Sağdakiniyse Dell Beckert’ın

kulübesinin tavan arasındaki çalar saatten. Bu iz eşyalarında, musluğunda ve UTV'sinde tespit ettiğimiz izlerle örtüşüyor."

"Kulübedeki izlerin Beckert'a ait olduğuna yüzde yüz emin miyiz?" diye sordu Gurney.

Felder başıyla onayladı. "Dün Genel Bilgi Toplama Sisteminden sicil dosyasındaki parmak izlerinin bunlarla aynı olduğunun onayı geldi."

Torres çok büyük bir şaşkınlık içindeydi. "Jackson'la Creel doğrudan Beckert'tan para mı almışlar?"

"Jackson'ın bunu yaptığını biliyoruz," dedi Felder. "Çantada onun ve Beckert'ın parmak izleri var.

"Parmak izini Jackson'ın cesedinden mi aldınız?" diye sordu Gurney.

"Hızlıca. Thrasher resmi tespiti otopside yapacak. Her neyse, yapacak çok işim var. Sadece bilgilendirmek istedim." Felder telefonunu tulumunun yan tarafındaki yarıktan cebine atıp, oturma odasının karşısındaki koridora yöneldi. Koridorun karşısındaki duvarda asılı poster büyüklüğündeki siyah yumruk resmi, altmışlı yıllardaki radikal eylemlerde hayli meşhurdu.

Bir saniye sonra aynı koridora Paul Aziz çıktı. Fotoğraf makinesine tutkuyla dokunarak, Gurney veya Torres'in olay yerinin özellikle istedikleri bir fotoğrafı olup olmadığını sordu. Torres soran bakışlarını yönelttiği Gurney'den hayır yanıtını aldı. Aziz çektiği fotoğrafları sabah e-postayla göndereceğinin sözünü verip gitti.

Torres yüzünde şaşkın bir ifadeyle Gurney'e döndü. "Dell Beckert'la Blaze Jackson arasındaki finansal ilişki seni pek şaşırtmışa benzemiyor."

"Sadece bu kadar net kanıt bulmamıza şaşırdım. Hastanenin insan kaynakları müdiresi Jackson'ın propofol çaldığı için işten çıkarıldığını kabul edip, sonrasında bu iğnelerin Beckert'ın kulübesinde bulunması böyle bir ilişkiden şüphelenmemi doğal hale getirdi."

"Sence bu para Beckert'ın bu ilaçlar karşılığı ona yaptığı ödeme mi?"

Gurney omuz silkti. "Bir şeyin ödemesi gibi duruyor. Aralarında neler olup bittiğine dair daha çok şey öğrenmemiz gerek. Neticede aralarında önceden bir

ilişki yoksa bir polis şefinin gidip SSB liderinden kendisine propofol çalmasını istemesi pek mümkün değil.”

Torres iyice şaşırmıştı. “Nasıl bir ilişki?”

“İlginç olasılıklar var. Hatırlasana, birkaç sene önce Boston’ın en büyük çetesinin liderlerinden birinin FBI’ın önemli bir muhbiri olduğu ortaya çıkmıştı.”

Torres’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Jackson’ın Beckert’a muhbirlik ettiğini mi düşünüyorsun?”

“Onun hırslı ve acımasız bir kişiliği olduğunu duyduk. Kendisine engel olacağını düşündüğü şahıslarla ilgili böyle bir şey yapmış olması mümkün. Zaman geçtikçe bunun daha çok faydasını görmüş, o da işi azıtmıştır. Jordan’la Tooker’ın ortadan kaldırılması için birlikte çalışmış olmaları çok da mantıksız gelmiyor. Neticede kendi amaçları doğrultusunda her ikisi de bunu istemiş olabilir.”

“Yani *bunu* Beckert mı yaptı diyorsun?” diye sordu Torres kanepeyi işaret ederek.

“Şu aşağıdaki adam siyah Durango’lu beyaz birinin iki gece önce buraya geldiğini ileri sürdü. Bu da Thrasher’ın belirttiği ölüm zamanı aralığına uyuyor.”

“Tanrım,” dedi Torres usulca.

Gurney sehpadaki şişelerle bardaklara ve Jackson’la Creel’in üzerlerindeki parti kıyafetlerine baktı. “Belki Beckert başarıları için ufak bir kutlama yapmayı önermişti.”

Torres varsayımı Gurney’in kaldığı yerden devam ettirdi. “İçkilerdeki midazolam onları neler olup bittiğini anlayamayacakları kadar rahatlatmış olabilir. Sonra da ölümcül dozdaki propofolü vermiştir. Sonra da bu sonu kötü biten bir uyuşturucu partisiymiş gibi görünsün diye her şeyi yerli yerinde bırakıp çekip gitmiştir.” Duraksadı. “Ama neden öldürdü ki onları?”

Gurney gülümsedi. “Kötülüğün negatif yansıması.”

“Neyin yansıması?”

“Beckert’ın kendisine sorun çıkaranları ortadan kaldırmak için onlara ihtiyaç duyduğunu varsayalım. En azından Jordan’la Tooker’ın ve büyük ihtimalle de

Loomis’in hastanede öldürülmeleri için. Ama bu bildikleri onları çok daha büyük sorun çıkaracak mertebeye yükseltmez mi? Onların günün birinde arkasından iş çevirmeye kalkabilecekleri hatta şantaja bile kalkışabilecekleri düşüncesi aklına girince buna kalkışmış olabilir. Siyasi geleceği ve kişisel güvenliği, onun açısından sorun çıkartma ihtimali yüksek bu iki kişinin hayatından çok ama çok daha önemliydi.

Torres yavaşça başını salladı. “Sence Turlock’u kulübeye gönderip Gort Kardeşlere de onun orada olduğunu söyleyerek tuzak mı kurdu? Çünkü Turlock büyük bir ihtimalle dünyada ona zarar verecek en çok şeyi bilen kişiydi. Eğer artık işine yaramayacağına karar vermişse…”

“Bu ancak Beckert’ın Gort Kardeşlerle iletişimde olması durumunda mümkün. Bu da…”

Torres’in telefonu çaldı. Kaşlarını çatarak ekrana baktı. “Savcılıktan arıyorlar.” Bir iki dakika büyük bir dikkatle dinledi. Dairedeki tek ses Felder’ın kanepenin önündeki halının üzerinde yavaşça dolaştırdığı elektrikli süpürgesinin sesiydi.

Torres nihayet konuştu. “Tamam… Evet, bölgeyi biliyorum… Doğru, öyle görünüyor… Aynı fikirdeyim… Teşekkürler.” Telefonu kapatıp Gurney’e döndü. “Arayan Kline’ın bürosunda, Beckert’ın nerede olduğunu bulmak için kurulan ihbar hattında görev yapan kadındı.”

“İşe yarar bir şey mi var?”

“Arayanlardan biri onu bu akşamüstü Bass Nehri yakınlarındaki bir benzin istasyonunda gördüğünü söylemiş. Siyah Durango’nun arkasına birkaç tane on beşer litrelik bidon yerleştirdiğini söyledi. Durango’nun plakası WRPT harfleriyle bitiyormuş.”

“Arayan, kimlik bilgisini vermiş mi?”

“Hayır. Ödül var mı diye sormuş. Kadın da yok yanıtını verince telefonu kapatmış. Operatör çağrının ön ödemeli bir hattan yapıldığı bilgisini vermiş.”

“Kline’ın ofisine gelen çağrılar kaydediliyor mu?”

“Hayır. Çünkü bu ihbar hattı otomatik sisteme dahil değil.”

“Çok kötü.” Gurney duraksadı. “Bass Nehri barajın yukarısında kalıyor, değil mi?”

“Doğru. Dağın atıcılık kulübünün bulunduğu yamacında değil de diğer yamacında kalıyor. Sık ağaçlı bir bölge. Fazla yol da yok.” Torres açıklama yapması umuduyla Gurney’in gözlerinin içine bakıyordu. “Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

“Sadece eğer Beckert kaçıyorsa hâlâ buralarda olması çok şaşırtıcı diye düşündüm.”

“Belki kimsenin bilmediği ikinci bir kulübesi daha vardır. Ormanda bir yerde. Gözlerden uzak. Belki jeneratörü için benzin almıştır. Olamaz mı?”

“Sanırım mümkün.”

“Pek ikna olmamış gibisin.”

“Eve bu kadar yakın bir yerde, herkes tarafından bilinen plakasıyla kendi aracını kullanmaya devam etmek çok aptalca bir şey.”

“Baskı altındaki insanlar hata yapmazlar mı?”

“Doğru,” dedi Gurney.

Aslında içinde bulunduğu gerginlikle aynı şeyi kendisinin yapıyor olabileceğini düşünüyordu.

50

Gurney, White River'dan eve döndüğünde saat gece yarısını geçmişti. Arabasını yan kapının önüne park etti. O sırada daha önce birçok kez düşündüğü gibi, eve kapalı bir garaj eklemenin gayet mantıklı olacağını bir kez daha aklından geçirdi. Madeleine de zaman zaman bunu hatırlatırdı. Birlikte çalışarak yapabilecekleri şeylerden biri bu olabilirdi. Olay sonuca bağlanınca bunu daha ciddi düşünmeye karar verdi.

Eve girmeden önce ay ışığında arabasının yanında biraz durup, birkaç saat önce burnuna dolan ölüm kokusunun panzehiri olarak toprağın o tatlı kokusunu içine çekti. Ama etrafı yüksek tepelerle çevrili Walnut Crossing geceleri White River'dan daha serin olurdu. Zaten çok geçmeden başlayan titreme onu içeri girmeye ikna etmişti.

Yoğun günün gerginliğine rağmen hemen yatmaya karar verdi. Gözlerini kapatıp biraz dinlenebilmeye çalıştı. Madeleine uyuyordu. Ama yatağa girdiğini fark edip, mırıldandı. "Gelmişsin."

"Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Aşağı yukarı."

Söylenileni anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Kötü giden bir şeyler mi var?"

"Şu White River olayı giderek zıvanadan çıkıyor. Senin politik eylem grubu toplantın nasıldı?"

"Aptalca. Sabah anlatırım."

"Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

"Seni seviyorum."

“Ben de.”

Birkaç dakika kadar sonra soluklarının yumuşak ritmi Madeleine’in uyuduğunun göstergesiydi.

Açık pencereden gümüşi ay ışığında siluet halinde seçilen ağaçlara bakarken düşünceleri Dell Beckert’la Blaze Jackson’ın ilişkisine yoğunlaşmıştı. Blaze Jackson ekip toplantılarında birkaç kez önemli bilgi kaynağı olarak gösterilen isimsiz muhbir olabilir mi diye düşünüyordu. Beckert onu işbirliğine zorlamak için bir şey mi yapmıştı yoksa bu, kadının bilinçli bir tercihi miydi? Çantadaki para bir defalık bir iş için mi ödenmişti yoksa uzun zamandan beri devam eden bir anlaşmanın parçası mıydı? Bu elde edilen bir şeyin karşılığı olarak mı yoksa konuşmamayı garanti etmek için mi yapılmış bir ödemeydi? Jackson’ın fiziksel çekiciliği ve meşhur seks düşkünlüğü Beckert’la ilişkisinde rol oynamış mıydı? Yoksa aralarında sadece iş ilişkisi mi vardı?

Peki, Rick Loomis’in nasıl bir bağlantısı vardı? Eğer Loomis’in canına kastedilen Poulter Caddesi’ndeki saldırının arkasında Beckert’la Turlock varsa o zaman hastanedeki nihai saldırının arkasındakiler de onlar olmalıydı. Beckert’la Jackson, Chalise Creel’i de ekiplerine dahil edip, ona buz kıracağının bir insanın beynine nasıl saplanacağını mı öğretmişlerdi?

Poulter Caddesi’ni düşünmek Gurney’e Torres’ten izini sürmesini istediği bir konuyu hatırlattı. Suikastın gerçekleştiği iki evi kiraya veren emlakçı, kontratlarda adı yazan Jordan’la bizzat tanışmış mıydı yoksa anlaşma başka birilerinin aracılığıyla mı gerçekleşmişti?

Torres, Gurney’e bu sorunun emlakçı tatilden döner dönmez yanıt bulacağını söylemişti. Gurney bu konuyu takip etme isteğiyle yanıp tutuşuyor diğer yandan bunu sabahın ikisinde yapmanın imkansızlığını da biliyordu. Bu durum, ya öyleyse diye bir süre yatakta dönüp durmasına neden oldu. Sonunda da huzursuz bir uykuya yenik düştü.

Sabah dokuzda uyandığında gökyüzü masmaviydi. Açık pencerelerden Madeleine’in çimleri biçmeye başladığı duyuluyordu. İlk düşüncesi Acme Emlak’la görüşmeye çalışması gerektiği oldu.

Bir türlü hatırlayamadığı emlakçının adını sormak için Mark Torres'i aradı.

"Laura Conway," dedi Torres. "Bu sabah onu aramam için telefonuma not almıştım. Şu an Kline'ı Jackson-Creel cinayetleriyle ilgili bilgilendirmek üzere ofise gidiyorum. Bu arada Blaze'le Chalise'nin kardeş oldukları onaylandı. Ayrıca Chalise'nin akıl sağlığı alanında yoğun bir geçmişi var gibi görünüyor. Araştırıyoruz. Laura Conway'e gelince. Eğer onunla kendin konuşmak istersen…"

"İsterim. Numarasını verir misin?"

Üç dakika sonra Laura Conway ona zaten kısmen duymayı beklediği şeyleri anlatıyordu.

"Her şeyi Blaze Jackson halletti. Sanırım kendisi Bay Jordan'ın ticari temsilcisi falandı. Bridge Caddesi'ndeki daireyle Poulter'daki evi seçti."

"Ama her iki kontrat da Marcel Jordan tarafından imzalanmış?"

"Doğru. Hatırladığım kadarıyla Bayan Jackson kontratları alıp ona götürüp imzalatıp geri getirmişti."

"Onun Siyahileri Savunma Birliği'ndeki etkin konumundan haberdar mıydınız?"

"Siyasetle hiç ilgilenmem. Haberleri bile izlememeye çalışırım. Çünkü çok üzücü."

"Yani Marcel Jordan'la hiç tanışmadınız?"

"Hayır."

"Konuşmadınız da?"

"Hayır."

"Kefil talep etmediniz mi?"

"Gerek görmedik."

"Normalde istemez misiniz?"

"İsteriz. Ama o kiralamalar için gerek kalmamıştı."

"Niye?"

"Her iki yerin kirası da peşin ödendi. Bir yıllık. Nakit."

"Bu size tuhaf gelmedi mi?"

“Bazılan nakitle iş görmeyi sever. Böyle şeyleri sorgulamam.”

“Hiç aklınızdan Bay Jordan’ın bu mülkleri kiraladığından haberi olmayabileceği geçmedi mi?”

“Anlamadım. Neden bilmesin ki?”

Gurney, bunu birileri John Steele ve Rick Loomis cinayetlerinin suçunu ona ve Cory Payne de dahil olmak üzere BDA’daki iş arkadaşlarına yükleyebilsin diye Jordan’ın Beckert-Turlock komplosunda tuzağa düşürülmüş olması olarak açıklayabilirdi. Adamın kontratların varlığından haberdar olmadığını öğrenmek onu hiç şaşırtmamıştı. Asıl ilgisini bu olayda da Blaze Jackson’ın parmağının olması çekmişti. Anlaşılan kadın en başından beri işin içindeydi.

Telefonu kapattıktan sonra bir dakika kadar pencere kenarında oturup karşı tepelerde tomurcuklanan yabani kiraz ağaçlarını seyretti. Şimdi en büyük merakı Blaze Jackson’ın White River’daki cinayetlere hangi ölçekte katılmış olduğuydu. Acaba kadın işin beyni miydi yoksa sadece maşa olarak mı kullanılmıştı? Bunları zihninde evirip çevirirken gözüne gökyüzünde, ağaçların hemen üzerinde bir hareket takıldı. Kırmızı kuyruklu bir şahin arazinin üzerinde dört dönüyordu. Daha küçük bir kuşun ya da güçlü pençeleriyle parçalayıp yiyeceği kürklü bir yaratığın peşinde olduğu belliydi. Belki yüzüncü kez, doğanın tüm güzelliğine, çiçeklerine, kuş cıvıltılarına rağmen aslında dehşet gösterisi olduğunu düşündü.

Yanındaki komodinin üzerindeki telefonu çaldı. Bakışlarını pencereden uzaklaştırıp telefonu açtı. “Ben Gurney.”

“Selam, Dave. Ben Marv Gelter.”

“Marv. Günaydın.”

“Güzel ama bir o kadar da yoğun bir gün, değil mi? Ortalığı fena karıştırdın. Buradaki siyasetin akışı bütünüyle değişti.”

Gurney sessizliğini korudu.

“Kaybedecek zaman yok. Hemen konuya giriyorum. Öğlen yemeğinde müsait misin?”

“Konunun ne olduğuna bağlı.”

“Elbette öyle. Konu senin geleceğinle ilgili. Dünyayı altüst ettin. Şimdi bundan istifade etmenin, geri kalan hayatını şekillendirmenin zamanı geldi.”

Gurney’in Gelter’a karşı beslediği nahoş duygular merakına yenilmişti.

“Nerede buluşmak istiyorsun?”

“Mavi Kuğu’da. Lockenberry’de. On ikide.”

Çıkmaya hazırlanırken Madeleine de karşıda, çam ağaçlarına doğru uzanan yoldaki otları biçmeye başlamıştı. Ona öğleden sonra üçte eve dönmeyi umduğunu belirten kısa bir not bıraktı. Sonra restoranın adresini internetten bulup GPS’e kaydetti ve yola çıktı.

Kusursuz görünen Lockenberry kasabası Gelterlar’ın tuhaf kübik evlerinin birkaç kilometre ilerisindeydi. Küçük bir vadiye kurulmuş kasabada bahar, varlığını etrafını kuşatan tepelerden daha çok hissettiriyordu. Nergis ve fulya çiçekleriyle, tomurcuklanan elma ağaçları, neredeyse her yanı kaplayan leylaklarla çevrelenmişti. Mavi Kuğu ana caddenin biraz ilerisinde, sakin bir yerdeydi. Burası zarif tabelası, ön kapıya uzanan biçimli taş yoluyla her iki yandaki Koloni stili evlerden ayrılıyordu.

Gurney kiraz kerestesiyle biçimlendirilmiş şık girişte İskandinav aksanıyla konuşan, heykel güzelliğindeki bir sarışın tarafından karşılandı.

“Bay Gurney, hoş geldiniz. Bay Gelter birazdan gelecek. Size masanızı gösterebilir miyim?”

Kadının peşi sıra halı kaplı bir koridordan geçip, avizelerle bezeli, yüksek tavanlı odaya girdi. Duvarlar çiçek resimleri ve ışık saçan aynalarla donanmıştı. Odanın ortasında tek bir masa vardı. Üzerine beyaz keten masa örtüsü serili, yuvarlak masanın etrafına görgüsüzlük nişanesi sayılacak kadar süslü iki sandalye konulmuştu. İki kişilik zarif servis takımı masaya yerleştirilmişti. Heykelleri andıran sarışın sandalyelerden birini çekti.

“Size içecek bir şey getirebilir miyim, Bay Gurney?”

“Sadece su.”

Çok kısa bir süre sonra Marv Gelter hızlı adımlarla içeri girdi. Ani hareketleri ve kaçamak bakışları, üzerindeki zarif tüvit takım elbiseyle çelişiyordu. Ralph Lauren defilesine aşırı kafein verilerek sokulmuş bir fareyi andırıyordu.

“Dave! Geldiğine sevindim! Geciktiğim için özür dilerim.” Gurney’in karşısındaki sandalyeye geçip arkaya doğru eğildi. “Lova, tatlım, hangi cehennemdesin?”

Kuzeyli güzel gümüş bir tepsideki iki kadehle içeri girdi. Su Gurney, Campari’ye benzeyen kırmızı renkli bir içecekle sodaysa Gelter içindi. Kadehleri masaya bırakıp geri çekilerek beklemeye koyuldu. Gelter kadehinden hızla bir yudum aldı. Gurney acaba bu adam herhangi bir şeyi yavaş yapıyor mu diye düşünmeden edemedi.

“Burada menü yok, David. Klasikleri yapıyorlar. *Cassoulet* olağanüstü. *Coq au vin. Confit de canard. Boeufbouguignon.* Ne istersen var.”

Gurney başını kaldırıp hafif eğleniyormuş gibi duran kuzeyli güzele baktı.

“Biftek,” dedi.

Kadın gülümseyip odayı terk etti.

Gelter’e bakıp, “Sen yemeyecek misin?” diye sordu.

“Benim ne sevdiğimi bilirler.” İçkisinden bir yudum daha alıp, sevimlilikten çok gerginliğini yansıtan bir ifadeyle sırıttı. “Eee. Depremi tetikledin. Nasıl hissediyorsun?”

“Bitmedi ki daha.”

“Hah! Bitmemişmiş. Bunu sevdim. Asla tatmin olmayan bir adam. Hep ileri. Güzel! Çok güzel!” Gurney’i abartılı bir ilgiyle süzdü. “İşte bu noktaya geldik. Tanrı ruhuna huzur versin, Dell Beckert artık öldü sayılır. Hayattaysa da yaşayan bir ölüden farksız. Bunu sen de görüyorsundur. Güzel. Soru şu, bir sonraki adım ne olacak?”

“Kim için?”

“Senin için, David. Birlikte yemek yediğim kişi sensin. Bundan sonra ne yapacaksın?”

Gurney omuz silkti. “Arazimin çimlerini biçeceğim, tavuklarımı

besleyeceğim, büyük bir odunluk yapacağım.”

Gelter itici bir tavırla dudaklarını büzdü. “Kline belki sana bir teklifte bulunur. Belki soruşturma ekibinin başına geçersin. Bu hoşuna gider mi?”

“Hayır.”

“Seni suçlamıyorum. Yeteneklerin heba olur. Yeteneklerin senin düşündüğünden çok daha değerli.” Yüzündeki heyecanlı sırıtma ifadesi tekrar belirdi. “Aşırı alçakgönüllüsün. Aşırı dürüstsün. Hiç kimsenin neler olup bittiğine dair zere fikrinin olmadığı White River lağımına balıklama dalıp işi çözdün. Üstelik de bunu bölge savcısı yapmış gibi gösterdin. Çok etkileyici.” Duraksadı. “Bunun aynı zamanda ne olduğunu biliyor musun? Bu bir öykü. Bir kahramanın öyküsü. Soğukkanlı, zeki, dürüst bir kahramanın öyküsü. Sen bir süper polisin. O dergi sana böyle demişti değil mi?”

Gurney başıyla onaylasa da bir hayli rahatsızdı.

“David! Büyük adamsın! Üstüne üstlük eski filmlerdeki mavi gözlü kovboylar kadar yakışıklısın da. Gerçek, kanlı canlı bir kahraman. Gerçek bir kahramana insanlar ne kadar aç biliyor musun?”

Gurney ona bakıp, “Ne demek istedin?” diye sordu.

“Sence ne demek istedim? Beckert çıktı, Gurney girdi!”

“Nereye?”

“Başsavcılık oyununa.”

Kuzeyli güzel iki zarif porselen tabakla geri döndü. Ustaca düzenlenmiş meze tabağını Gurney’in önüne koydu. İçine çember oluşturacak şekilde on, on iki mandalina dilimi yerleştirilmiş kaseyi de Gelter’in önüne bıraktı. Sonra geldiği gibi sessizce çıktı.

Gurney’in ses tonu kuşku dolu yüz ifadesiyle örtüşüyordu. “Benim seçimlere girmemi mi öneriyorsunuz?”

“Senin Beckert’ın alabileceği oyun çok daha fazlasını alacağını görebiliyorum.”

Gurney uzunca bir süre sustuktan sonra, “Olanlara pek üzülmüş gibi görünmüyorsunuz,” dedi.

“Çok üzüldüm. On dakika kadar. Bundan fazlası benim gibi rahatına düşkün biri için zaman kaybı olurdu. Sonra kendime tek mantıklı soruyu sordum. *Şimdi ne olacak?* Yaşamın önümüze ne koyduğu önemli değildir. Bu altın madeni de olabilir, pislik yığını da. Soru hep aynıdır. *Şimdi ne olacak?”*

“Beckert hakkında bu kadar yanılmış olmak umurunda değil mi?”

Gelter küçük bir dilim mandalina alıp, ağzına atmadan önce bir süre inceledi. “Hayat devam ediyor. Eğer biri seni hayal kırıklığına uğrattıysa, canı cehenneme. Sorun çözüme dönüşebilir. Şu an içinde bulunduğumuz durumda olduğu gibi. Sen Beckert’tan daha iyisin. Ve ben bunu eğer o hâlâ etrafta olsaydı fark edemeyebilirdim. O sosyalist pislik Maynard Biggs’in karşında hiç şansı olmaz.”

“Ondan bu kadar çok mu nefret ediyorsun?”

Yeni bir mandalina dilimini ağzına atmadan önce yine inceledi. “Ondan nefret etmiyorum. Herif umurumda bile değil. Ben onun savunduğu şeyden nefret ediyorum. Felsefeden. İnandığı sistemden. *Yetkisinden.”*

“Yetkisinden mi?”

“Hem de büyük Y ile. O yararsız pisliklerin hakları var! Ne isterlerse yapma hakları. İşe, tasarruf yapmaya, kendi çocuklarını destekleyip korumaya ihtiyaçları yok. Hiçbir şeye ihtiyaçları yok. Çünkü lanet olası büyük-büyük-büyük-büyük dedeleri üç yüz sene önce Afrikalı bir pislikten bir köle tüccarına satılmış. Gördüğün gibi bu tarihi masal onları benim çalışıp didinerek elde ettiklerim üzerinde yetkili kılıyor.” Başını yana çevirip ağzındaki mandalina çekirdeğini Şark halısının üzerine tükürdü.

Gurney omuz silkti. “Ben Biggs’i bir kez televizyonda izledim. Irk ayrımına ilişkin yaptığı yorumlar bence gayet ılımlı ve mantıklıydı.”

“İçi akrep dolu bir kutunun şık ambalajı gibi.”

“Ve sen beni bu sorunu bir şekilde çözecek kişi olarak görüyorsun, öyle mi?”

“Seni gücün yanlış ellere geçmesini engelleyecek bir mekanizma olarak görüyorum.”

“Eğer yardımınla seçilmeyi başarabilirsem sana ne borçlu olacağım?”

“Hiçbir şey. Benim kazancım Maynard Biggs’in yenildiğini görmek olacak.”

“Bunu biraz düşüneyim.”

“Güzel ama çok düşünme. Başvuru süresi üç gün sonra bitiyor. Sen evet de ben de sana kazanacağın sözünü vereyim.”

“Gerçekten Biggs’in şansı olmadığını mı düşünüyorsun?”

“Senin karşında yok. Ayrıca her zaman öğretmenlerinin kendilerine uygunsuz şekilde yaklaştığını hatırlayacak birkaç küçük yaşta öğrencini elimin altında tutarım,” dedi Gelter haince sırıtarak.

Gelter’ın ana yemeği olan rengarenk balık türlüsü, ardından da Gurney’in istediği *boeuf bourguignon* geldi. Yemeği pek konuşmadan bitirdiler. İkisi de tatlı istemedi.

Buluşmalarının ana konusu, restorandan çıkıp arabalarına yöneldikleri ana dek bir daha açılmamıştı.

“Sen evet der demez,” dedi Gelter, “*Son Dakika* programına çıkmanı ve Kilbrick’le Kronck’un seni dünyaya tanıtmalarını sağlarız. İkisi de seninle konuşmaya can atıyorlar.” Gurney yanıt vermeyince sözlerini sürdürdü. “Sadece başsavcı unvanıyla sahip olacağın gücü ve yetkiyi bir düşün. Doğru insanlarla temas halinde olursun. Dünyan değişir. Bu uğurda adam öldürecek insanlar tanıyorum!”

“Sana haber vereceğim.”

“Bu hayatının fırsatı,” diye ekledi Gelter, kırmızı Ferrari’sine yönelmeden önce bir kez daha heyecanla sırıttı.

51

Gurney Lockenberry’den eve döner dönmez yaptığı kahvesini yudumladı. Mor ispinozlar Madeleine’in sundurmanın köşesine koyduğu yemliğin etrafını sarmışlardı. Madeleine de evyede çorba için soğan soyuyordu.

“Eee,” dedi sakin bir sesle. “Ne istiyormuş?”

“Benden başsavcılığa adaylığımı koymamı istedi.”

Kesme tahtası üzerindeki bıçak bir anlığına durur gibi olsa da karısı beklediği kadar şaşırmamıştı. “Dell Beckert’ın yerine mi?”

“Kesinlikle.”

Madeleine düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Sanırım elinde patlayan öncekinin yerine adaleti savunan gerçek bir kahraman arayışında.”

“O da aşağı yukarı böyle dedi.”

“Hiç zaman kaybetmemiş.”

“Evet.”

“Zeki, soğukkanlı, hesapçı.”

“Doğru.”

“Ve seni yarışa sokmak için gerekli bağlantıları olduğunu söylemese de ima etmiştir sanırım.”

“Sadece o kadar değil. Bana kazanacağımı da söyledi.”

“Bunun karşılığında sen ne dedin?”

“Düşüneceğim dedim.”

“Bunu söylerken aklında ne vardı ki?”

“İki dakika kadar pohpohlanmanın tadını çıkardım. Sonra biraz bekleyip ardından da bunu iyice ölçüp biçtiğimi, sorunları gözümde canlandırdığımı, seninle konuştuğumu söyleyerek geri çevirmeyi düşündüm.”

Karısı kahkahayla güldü. “İlginç bir süreç. Bu arada başsavcı ne yapar sahi?”

“Yetki ve sorumluluklarının eyaletin internet sitesinde yazdığına eminim ama gerçekte ne yapacağı kişinin kendisine kalmış bir şey. Mesela bir önceki başsavcının Las Vegas’lı bir hayat kadınıyla birlikteyken öldüğüne dair söylentiler var.”

“Yani aslında ilgilenmiyorsun.”

“Köpek balıklarıyla dolu bir siyaset kazanına balıklama dalmakla mı? Aynı odada olmaktan bile hazzetmediğim bir adamın desteğiyle hareket etmekle mi?”

Madeleine merakla bir kaşını kaldırdı. “Ama onunla yemeğe çıkmayı kabul ettin.”

“Benimle neden yemeğe çıkmak istediğini öğrenmek için.”

“Ve şimdi biliyorsun.”

“Biliyorum. Tabii benim fark ettiğimden farklı bir amacı yoksa.”

Madeleine merak dolu bakışlarla kocasını bir süre süzdü. Bir süre ikisi de konuşmadı.

“Ah, bu arada,” dedi Gurney kahvesini bitirirken. “Dün gece White River’da olay yerinde Walter Thrasher’la karşılaştım. Bugün beş gibi uğrayıp arkeoloji projemizle ilgili konuşacağını söyledi.”

“Konuşacak ne var ki?”

Gurney o an Thrasher’ın telefon mesajını onunla paylaşmadığını fark etti. “Bulduğum nesnelerle ilgili araştırma yaptı. Yorumları biraz tuhaf. Bu akşam durumu netleştirmesini umuyorum.”

Madeleine’in sessizliği projeye nefretini net biçimde ortaya koyuyordu.

Thrasher’ı düşünmek ona Jackson’la Creel’in dairesini hatırlattı. Madeleine yüz ifadesinin değiştiğini fark etmişti.

“Ne oldu?”

“Hiç. Sadece… dün yaşadıklarımın etkisi herhalde. İyiyim.”

“Anlatmak ister misin?”

İstemiyordu ama yıllar ona kendisini rahatsız eden bir şeyi anlatmanın zihnini biraz olsun boşaltmasına faydası olduğunu öğretmişti. Bu sebeple ona Blaze Jackson’la Chalise Creel’in aynı adresi paylaştıklarını öğrendiği hastane listesini

kontrolüyle başlayıp, evlerindeki manzarayla biten, aynı zamanda çürüyen cesetleri, propofol şırıngalarını, parayı ve Dell Beckert'la bağlantıyı ortaya koyan parmak izlerini de içeren öyküyü anlattı.

Madeleine gülümseyerek, "Hoşuna gidiyor olmalı," dedi.

"Ne?" diye sordu biraz aksi bir sesle.

"Beckert konusunda haklı çıkmak. En başından beri onunla ilgili birtakım huzursuzlukların vardı. Şimdiyse onu cinayetlerle bağlantılı gösteren çok sayıda kanıta sahipsin. Bu arada kaç cinayetin sorumlusu gibi görünüyor?"

"En az dört. Eğer o iki kadını da o öldürdüyse altı. Judd Turlock'u tuzağa düşürdüyse yedi."

"Sen olmasaydın şu Payne denilen çocuk büyük bir ihtimalle hapiste olacaktı."

Gurney başını iki yana salladı. "Bundan kuşkuluyum. İyi bir savunma avukatı aleyhindeki delillerin kumpas olduğunu fark ederdi. Beckert aleyhindeki deliller konusundaysa kulübede şansımız yaver gitti."

"Kendi payından hiç bahsetmiyorsun. Gidip incelemeye karar veren sendin. Tüm olayı tersine çevirdin. Kim Steele'le Heather Loomis'e olayın çözüldüğünü görme fırsatı veren de sensin. Gerçeğe ulaşılmasını sağlayan da."

"Şanslıydık. Tekrar kullanılan kurşunlar. Pozitif balistik sonuçları. Kesin deliller…"

Karısı sözünü kesti. "Başardıklarınla gurur duyuyor gibi görünmüyorsun."

"Sense klinikteki hastalarından biriyle konuşuyor gibisin."

Madeleine içini çekti. "Sadece kaydettiğin ilerlemeye rağmen neden kendini daha iyi hissetmediğini merak ediyorum."

"Her şey bittiğinde daha iyi hissedeceğim."

Thrasher, orijinalliğini muhafaza eden, engebeli arazide zarar görmemesi için yavaş kullandığı eski Audi'siyle saat beş yirmide geldi. Arabasından inip birkaç dakika etrafa bakındıktan sonra açık cam kapılara doğru yöneldi.

“Lanet olası inşaat işçileri! Trafiğe engel olmaktan başka yaptıkları bir halt yok,” dedi, Gurney onu içeri alırken.

Kahvaltı köşesinin önünde duraksayıp takdir edici bakışlarla büyük mutfağı şöyle bir inceledi. Bakışları diğer odadaki şömineye kaydı. “Çok hoş, eski bir şömine. Kestane. Eşsiz renkler. Şeklinden on sekizinci yüzyıl başlarına ait gibi görünüyor. Bu evi almadan önce geçmişiyle ilgili araştırma yaptınız mı?”

“Hayır. Sizce bu evin orayla bir bağlantısı mı var?”

“Göletin aşağısındaki harabeyle mi? Tanrım, hayır. Orasının tarihi yüzlerce yıl önceye uzanıyor.” Çantasını yemek masasının üzerine koydu.

Üst katta viyolonselinde Bach egzersizi yapan Madeleine aşağı indi.

Gurney onu tanıştırdı.

“Kuşkonmaz,” dedi Thrasher. “Zeki bir seçim.”

“Anlayamadım?”

“Kuşkonmaz tarhınızı gördüm de. Evde yetiştirmeye değer tek sebze odur. Tazelik verir. Çok fark yaratır.” Yeniden etrafa bakındı. “Otursak mı?”

“Şurası nasıl?” dedi Gurney yemek masasının sandalyelerini göstererek. Sonra da hemen ekledi. “Duvarla ilgili bulduklarınızı öğrenmeye can atıyoruz.”

“Güzel. Yanıttan sonra da ilginiz devam eder umarım.”

Merakla kaşlarını çatan Gurney’le Madeleine masanın diğer tarafına geçip yan yana oturdular.

Thrasher ayakta durmayı sürdürüyordu. “Öncelikle biraz bilgi vereyim. Sizin de bildiğiniz gibi, mesleğim olan adli patoloji zamansız ölüm nedenlerini araştırma üzerine eğilir. Kuzey Doğu Koloni yaşamını araştırmaksa benim hobim. Özellikle de geçmişin karanlık olaylarını, köleliğin yaydığı kötü sinerjiyi ve bunun neden olduğu psikopatolojiyi araştırıyorum. Köleliğin sadece güneye has bir şey olmadığını sizin de bildiğinize eminim. 1700’lerde Koloni döneminde New York’ta neredeyse evlerin yarısında en az bir köle çalıştırılırdı. Köle ticareti, yani tamamen sahiplerinin kontrolünde olan bu insanların alınıp satılmaları gayet makul karşılanırdı.”

“Bu tarihi biliyoruz,” dedi Madeleine.

“Yaygın olarak öğretilen tarihi olaylarla ilgili en büyük yanılgı, birbiri ardına gelişen olayları geniş ölçekte değerlendirerek çağı anladığımızı sanmaktır. Buna makineleşmenin hızlanmasıyla nüfusun üretim merkezlerine doğru hareketlenmesi arasındaki ilişkiyi örnek gösterebiliriz. Bu etkileşimi okur ve çağın özünü anladığımızı düşünürüz. Ya da tarım ekonomisi bağlamında okuduğumuz köleliği anladığımızı sanırız. Oysa bunun gerçekle zerre kadar ilgisi yoktur. Kölelikle ilgili onlarca kitap okuyup dehşeti hiç hissetmemeniz, az önce sözünü ettiğim kötü sinerjinin varlığından bile haberdar olmamanız mümkündür.”

“Ne sinerjisi?” diye sordu Madeleine.

“Birtakım toplumsal hastalıkların birleşimiyle ortaya çıkan ürkütücü yöntemler.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

“Geçen sene bir kültürel psikoloji dergisine bu konuyla ilgili bir makale yazdım. Makalemin başlığı ‘Satılık Kurbanlar: Koloni Dönemi Amerika’sında İşkence, Cinsel Taciz ve Seri Cinayetler.’ Şimdiyse bir başka makale üzerinde çalışıyorum. Psikopatik bozukluklarla bir insanın başka bir insana sahip olmasına izin veren yasal sistemin etkileşimi üzerine.”

“Tüm bunların bizimle ne alakası var?”

“Oraya geliyorum. Sıradan bir Amerikalı için Koloni dönemindeki Amerika sadece büyük siyah şapkalı duygusuz gezginler, mutlu Kızılderililer, kardeş sevgisi, dini özgürlük, yokluk dönemi gibi ifadelerden ibarettir. Koloni gerçekliğiyse elbette bundan bütünüyle farklıydı. Pislik, korku, açlık, cahillik, hastalık, batıl inanç, cadılık faaliyetleri, cadıların işkence görmesi ve asılması, dinsel sapkınlıklar, acımasız cezalar, sürgünler, tuhaf tıbbi uygulamalar, acı ve ölüm, bunlar her yerdeydi. Ve elbette tüm başlıca akıl hastalıkları ve yıkıcı davranışlar sınır tanımayacak ölçekte artmış, hepsi de yanlış yorumlanmıştı. Psikopati.

Madeleine sabırsızlanarak sözünü kesti. “Dr. Thrasher…”

Ama Thrasher buna aldırmadan sözlerini sürdürdü. “İki büyük hastalığın

birleşimi. Psikopatlar bir başka insanı tam manasıyla kontrolüne almayı arzu ederler. Onu kullanmak, zarar vermek, öldürmek isterler. Bu arzunun kölelik kurumuyla birleşimini düşünsenize. Muhtemel kurbanlara halka açık pazarlar yoluyla ulaşılabilmesi imkanı veren bir sistemden bahsediyorum. Satılık erkekler, kadınlar ve çocuklar. Sahipleri ne isterse yapacak birer maldan ibaretler. Aralıksız devam eden tecavüzlere, hatta çok daha kötü şeylere karşı etkin bir yasal korumadan mahrum insanlar. En fazla birkaç yetkilinin haklarında soruşturma yapmaya değer bulduğu, kaza sonucu ya da kasten öldürülmüş erkekler, kadınlar, çocuklar.”

“Yeter!” dedi Madeleine. “Size bir şey sordum. *Bunların bizimle ne alakası var?*”

Thrasher ani tepkiden irkildi. Sonra sakin bir sesle açıklamaya girişti. “David’in ortaya çıkardığı o eski yapının tarihi bence 1700’lerin başına dek uzanıyor. O tarihlerde eyaletin bu bölgesinde herhangi bir yerleşim yoktu. Buralar yaban toprakların sınırıydı; bilinmezliğin, vahşetin, tehlikenin, ıssızlığın hüküm sürdüğü yerlerdi. Kimse, kendilerini koruyup gözeten bir toplumsal çevreden bu kadar uzak bir yerde yaşamayı tercih etmezdi. Tabii buna zorlanmadıkları takdirde.”

“Zorlanmak derken?”

“İnsanlar buraya iki nedenle geldiler. Bir, toplumları tarafından tiksindirici faaliyetler olarak tanımlanan eylemleri yaptıklarından, olası cezalardan kaçma maksadıyla geldiler. Ya da bir cezaya çarptırılarak. Yani sürülerek.”

Kısa süreli sessizliği Gurney böldü.

“Ne tür faaliyetlerden bahsediyorsunuz?”

“Senin bulduğun nesnelerde cadılıkla bağlantı kurulacak emareler var. Asıl toplumlarından sürülmelerinin nedeni bu olabilir. Ama cadılığın onların işlediği suçların en hafifi olduğu kanaatindeyim. Esasen üç yüz yıl önce göletinizin yanındaki o evde günümüzde seri cinayetler olarak adlandırılan eylemlerin gerçekleştiği kanaatindeyim.”

Madeleine gözlerini açarak, “Ne?” dedi.

“İki sene önce Marley Dağı yakınlarındaki on sekizinci yüzyıl başlarına ait bir evin toprak altındaki kalıntılarını incelemeye çağrılmıştım. Büyücülük ritüelleriyle bağlantılı görünen bazı nesneler buldum. Ama daha önemlisi, bulduğum demir boyunduruklar ve diğer kanıtlar insanların burada esaret altında tutulduklarını ortaya koyuyordu. Mahkumlara işkence yapmak amacıyla, kemik kırmak, tırnak ve diş sökmek maksadıyla kullanılan çok sayıda tipik işkence aleti çıkardık. Kazı alanını genişleterek araştırmayı sürdürdüğümüzdeyse en az on çocuğa ait iskelet parçalarına ulaştık. Dişleri üzerine yapılan DNA testleri bu çocukların Batı Afrika’yla genetik bağları olduğunu ortaya koydu. Bir başka ifadeyle, köle ticaretiyle.” Madeleine gözlerini giderek artan bir tiksintiyle Thrasher’a dikmiş, dinliyordu.

Sessizliği yine Gurney böldü. “O evle bizim burada bulduğumuz ev arasında bir bağlantı mı var diyorsunuz?”

“Sizin kazınızda bulduklarınızla Marley Dağı’ndaki alanda bulunanların hem de böylesine erken bir dönemde, bu derece benzerlik göstermesi çok şaşırtıcı.”

“Ne yapmamızı öneriyorsunuz?”

“Buraya uygun arkeolojik malzemelerle bir kazı ekibi getirip bölgeyi hak ettiği ölçekte incelemeyi öneriyorum. Kölelere karşı sergilenen davranışlardaki psikopatik öğelerle ilgili ne kadar somut kanıt elde edersek, tarihi o kadar net resmetmiş oluruz.” Artık konuşma sırası Madeleine’deydi. “Ne kadar eminsiniz?”

“İşkence ve köle cinayetleri hususunda mı? Yüzde yüz.”

“Hayır, onların burada, bizim arazimizde yaşanmış olduğundan demek istedim.”

“Kesin emin olabilmek için daha fazla kazmak gerek. Zaten bu yüzden buradayım ya. Araştırma nedenini size açıklayıp desteğinizi almak için.”

“Benim sorum bu değildi. Gördükleriniz ışığında, bahsettiğiniz korkunç olayların burada yaşanmış olduğuna şu an için ne kadar eminsiniz?”

Thrasher üzgün gibi görünüyordu. “Eğer şu ana kadar gün yüzüne çıkarılanlara dayanarak bir oran vermem şartsa, aşağı yukarı yüzde yetmiş beş

diyebilirim.”

“Güzel,” dedi Madeleine soğuk bir gülümsemeyle. “Bundan da yüzde yirmi beş ihtimalle göletin yakınındaki şeyin köle çocukların seri katliyle alakası yok manasını çıkartabiliriz. Değil mi?” Thrasher bezgin bir iç çekişin ardından, “Hemen hemen,” dedi.

“Güzel. Tarih dersi için teşekkürler, doktor. Çok aydınlatıcı oldu. David’le bu konuyu konuştuktan sonra size kararımızı bildiririz.”

Bu sözlerle Thrasher gitmesinin istendiğini hemen anlamıştı.

52

Madeleine'in son yorumunu izleyen gergin sessizlik Thrasher'ın gidişinin ardından uzunca bir süre devam etti. Bu, Gurney'e yıllar önce, ilk MR sonuçlarının kanser teşhisiyle ilgili yetersiz kaldığı bu yüzden de ek birtakım testlere gereksinim duyulduğu bilgisinin verildiği hastane randevusundan dönerlerken arabalarındaki sessizliği hatırlattı.

İşte öyle rahatsız edici, öyle bilinmezlikler içeren bir konuydu bu da. Üzerinde konuşabilecek fazla bir şey olmayan bir konu.

Kısa süren akşam yemeğinde de neredeyse hiç konuşmadılar. Gurney masayı toplamaya başlamıştı ki, Madeleine ilk yorumunu yaptı. "Umarım ona söylediklerim, söyleme şeklim, senin mesleki ilişkine zarar vermemiştir."

Gurney omuz silkti. "Onun hakkımda ne düşündüğü bir şey değiştirmez."

Madeleine kuşkuyla onu süzdü. Gurney tabakları lavaboya koyup, dönüp yerine oturdu.

"Yüzde yirmi beş az değil," dedi Madeleine.

"Evet."

"Yani yanılıyor olma ihtimali az değil."

"Evet."

Madeleine, Gurney her ne kadar bunu pek inanarak yapmış olmasa da, onun kendisini onaylamasıyla rahatlamış gibi görünüyordu. Masadan kalkarken, "Hava kararmadan çiçekleri sulamam gerek," dedi. "Snook's'un yeni hazerenleri bugün biraz cansız görünüyor."

Cam kapıların arasından geçip çiçek tarhına doğru yönelirken başını arkaya çevirerek seslendi. "Tabaklar lavaboda kalsın. Sonra hallederim."

Gurney, Thrasher'ın psikopatik takıntılarla bu takıntıları tatmin edecek kurbanların kolaylıkla satın alınabilmesinin yarattığı 'kötü sinerji' ile ilgili

söylediklerini, anlattığı dehşet verici olayları düşünerek yerinden kalkmadı. Bir insanın işkence edilmek ya da öldürülmek amacıyla satın alındığı fikri bile başlı başına korkunçtu. Öylesi bir çaresizliğin yarattığı tarifsiz korkuyu, başka birinin sınırsız kontrolü altında olmanın neden olduğu dehşeti hayal etmeye çalıştı.

Düşüncelerinden uzaklaşma fırsatı verdiği için telefonun çalmasına sevindi.

Arayan Hardwick'ti.

"Vay canına, Gurney. Telefonumu açtın. İnanamıyorum."

Gurney iç çekti. "Neden, Jack?"

"RAM TV'ye göre sen zirvelerde olmaya yazgılı biriymişsin."

"Ne diyorsun sen?"

"Biraz önce *Son Dakika'da* Cory Payne'le konuştular. Dünyaya hayatını senin kurtardığını ilan etti. Ama bu bile Stacey Kilbrick'in senin için söylediklerinin yanında önemsiz kaldı."

"Ne dedi?"

"Sürprizi bozmak istemem. Yalnızca senin kalibrendeki bir adamla konuşabildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissettiğimi söyleyebilirim."

Gurney'in isminin alenen kullanılmasına duyduğu genel rahatsızlık bunun RAM TV'de yapıldığını öğrenmesiyle katlanmıştı. Ve bu, özellikle de Marv Gelter'ın yemekteki yorumlarının ardından kolayca göz ardı edebileceği bir durum değildi. Çalışma odasına gidip dizüstü bilgisayarından siteye erişim sağladı ve *Son Dakika* programının bugünkü bölümünü tıkladı. Süreyi ileri alıp jenerik kısmını geçerek Stacey Kilbrick'le Rory Kronck'un stüdyolarında, kaşlarını endişeyle çatarak günün en önemli hikayesini aktarmaya başladıkları yere geldi. Ses duyulmaya başladığında Kilbrick cümlesinin ortasındaydı.

"… White River'da iki şüpheli ölümün daha gerçekleştiğini bugün öğrendik. Siyahileri Savunma Birliği'nin lideri Blaze Lovely Jackson'la kız kardeşi Chalise Jackson Creel'in cesetleri Dedektif Mark Torres'le programın ilerleyen dakikalarında kendisinden çok bahsedeceğimiz David Gurney tarafından, yaşadıkları evde bulundu. Soruşturmayı yürüten bölge savcılığı bu ölümlerin cinayet olma ihtimali üzerinde duruyor."

Kilbrick, Kronck'a döndü. "White River'daki korkunç katliamlar devam diyor. Sence henüz olası cinayet olarak değerlendirilen olayın cinayet olduğunun ortaya çıkma ihtimali ne?"

"Bence yüzde doksan dokuz. Ama şu ana kadar savcılık çok az bilgi verdi. Sanırım soruşturduğu olaya iki cinayetin eklendiğini açıklamadan önce kesin emin olmak istiyor. Neticede sadece iki cinayetli bir olay bile başlı başına gariptir."

Kilbrick kederli bir ifadeyle başını salladı. "Bu arada, birazdan gizemli bir şekilde ortadan kaybolan polis şefinin oğlu Cory Payne'in duruma ilişkin yorumlarını izleyeceksiniz."

"Bir daha söylesene, Stacey! Henüz son sözünü söylememiş o genç adamla mı görüştün? Hadi hemen izleyelim."

Ekranda Gurney'in, Kronck'un Kline'la yaptığı röportajdan hatırladığı basit dekorlu sahne belirdi. Tek fark bu kez kameranın muhabirin kısa, kırmızı eteğiyle biçimli bacaklarını da çekebilecek açıya yerleştirilmiş olmasıydı.

Payne, kahverengi tüvit spor ceketi, yakası açık soluk mavi gömleği ve kahverengi spor pantolonuyla üniversite personelini andırıyordu. Saçı hâlâ atkuyruğu biçimindeydi ama Gurney'in hatırladığına kıyasla çok daha özenle tarandığı belliydi. Kısa bir süre önce tıraş da olmuştu.

"Ne izliyorsun?"

Çalışma odasının kapısındaki Madeleine'in sesiyle irkildi. Geldiğini duymamıştı.

"Cory Payne'i. *Son Dakika'ya* çıktı."

Karısı da bir sandalye çekip merakla ekran karşısına geçti. Kilbrick bacak bacak üstüne atmış, not kağıtlarıyla kalemini kucağına yerleştirmişti. Samimi bir üzüntü ifadesiyle öne eğildi. "*Son Dakika*'ya hoş geldin, Cory. Ekrana çıkmayı kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Gazetecilik yaşamımda hiç tanık olmadığım derece korkunç bir olayın merkezindeydin. Diğer dehşet verici olayların yanı sıra öz baban seni ulusal televizyonda katil olarak gösterdi. O an neler hissetmiş olabileceğini tahmin bile edemiyorum. Bazen önemsiz şeyler için

bile hayatımın en kötü anı ifadesini kullanırız. Ama senin yaşadığın tam manasıyla öyleydi, değil mi?”

“Hayır.”

“Hayır mı?” Kilbrick büyük bir şaşkınlık yaşıyordu.

“Çileden çıkartacak bir şeydi elbette,” diye açıkladı Payne. “Ama en kötü anı denemez.”

“O zaman… akla başka bir soru geliyor.”

Payne soruyu bekledi.

“Cory, bize hayatının en kötü anını anlatır mısın?”

“Yatılı okuldayken annemin öldüğünün söylendiği o an en kötüsüydü. O kadar kötü bir şey olamaz.”

Kilbrick önündeki notlara baktı. “O zaman on dört yaşında mıydın?”

“Evet.”

“Baban o dönemde de emniyet teşkilatındaydı, değil mi?”

“Evet.”

“Onun ölümünden yasadışı madde kullanımının, özellikle de eroinin sorumlu olduğuna dair basın açıklamaları yaptı.” Başını önündeki notlardan kaldırdı. “Bu doğru muydu?”

Payne şimdi donuk bakıyordu. “Kendini asan birinin ölümünden ipi neden tutmak ne kadar doğruysa bu da o kadar doğru.” Kilbrick meraklanmıştı. “İlginç bir yanıt. Biraz açabilir misin?”

“Eroin sadece bir araçtır. İp gibi. Kurşun gibi.”

“Annenin ölümüne aşırı dozda uyuşturucu almaktan başka şeylerin neden olduğunu mu ileri sürüyorsun?”

Payne kelimelerin üstüne basa basa, “Annemi onun öldürdüğünü söylüyorum,” dedi.

“Anneni baban mı öldürdü?”

“Evet.”

“Uyuşturucuyla?”

“Evet.”

Kilbrick afallamıştı. “Neden?”

“John Steele’i, Rick Loomis’i, Marcel Jordan’ı, Virgil Tooker’ı, Blaze Jackson’ı, Chalise Creel’i ve de Judd Turlock’u neden öldürdüyse ondan.”

Muhabir dinliyordu.

“Onun geleceğini tehdit ettiler. Geleceğin onun istediği gibi olmasının önünde engel oluşturuyorlardı.”

“Bunu nasıl yaptılar?”

“Onun hakkında çok şey biliyorlardı.”

“Ne gibi?”

“O göründüğü gibi biri değildi. Sahtekar, zalim, çıkarları uğruna insan kullanmaktan kaçınmayan birinden bahsediyoruz. İşkenceyle istediği itirafı alır, delillerle oynar, kendi itibarı uğruna insanların yaşamım mahvederdi. Sırf kendi güvenliğini sağlamak için. Kendisinin ne kadar güçlü olduğunu göstermek için. Çok kötü biriydi. O bir katildi. Acımasız bir canavardı.”

Kilbrick büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyordu. Önce başını eğip notlarına şöyle bir göz attıktan sonra yeniden ona döndü. “Az önce… sanırım onun Judd Turlock’u öldürdüğünü söylediniz?”

“Evet.”

“Bize savcılıktan Turlock cinayetiyle ilgili olarak Gort Kardeşlerin arandığı bilgisi ulaştı.”

“Babam pisliklerini hep başkalarına yaptırır. Turlock’u ortadan kaldırmak için Gort Kardeşleri maşa gibi kullanmış.”

“Judd Turlock’un çok eskiden beri babanla dost olduğunu öğrendik. Neden böyle bir şey.

Payne onun sözünü kesti. “Uzun zamandan beri onu maşa gibi, fedai gibi kullandı. Ama dostu falan değildi. Onun hiç dostu olmadı. Dostluk karşındakini önemsemeyi gerektirir. Babam kendinden başka kimseyi önemsemedi. Eğer neden Turlock’un öldürülmesini ayarladı diye merak ediyorsanız hemen söyleyeyim, bunun çok basit bir yanıtı var. Çünkü faydalı olabileceği sürecin sonuna geldi.”

Kilbrick başıyla onaylarken bir yandan da güya süreyi kontrol ediyormuşçasına kameranın çekim alanının tam tersine bir bakış yöneltti. “Çok ama çok… çarpıcı şeyler söyledin. Benim soracağım başka bir şey yok. Bitirmeden önce senin söylemek istediğin bir şeyler var mı?”

“Evet.” Doğrudan kameraya bakıyordu. “Tüm kalbimle, tüm ruhumla Dedektif David Gurney’e teşekkür etmek istiyorum. O iki polis memurunu benim öldürdüğüme dair bir yanılsama oluşturan düzmece kanıtların arkasındaki gerçeği o gördü. Onun öngörüleri, ısrarcılığı olmasaydı dünya Dell Beckert’la ilgili gerçekleri hiçbir zaman öğrenemeyebilirdi. Onun şimdi ve geçmişte nasıl bir kişiliği olduğunu kimse bilmeyecekti. Bu yüzden Dedektif Gurney’e gerçekleri ortaya çıkardığı için teşekkür etmek istiyorum. Ve tüm dünyanın hayatımı ona borçlu olduğumu bilmesini de istiyorum.” Gurney yüzünü buruşturdu.

Ekrandaki görüntü değişti. Yayın stüdyodan devam edecekti. Kronck, Kibrick’e döndü. “Harika, Stacey. Muhteşem bir röportaj!”

“Payne’in gerçekten söyleyecek çok şeyi vardı. O da bu konuda hiç çekingenlik göstermedi.”

“David Gurney’in adının bir kez daha karşımıza çıktığını fark ettim. Şu an ne düşünüyorum, biliyor musun? Belki biraz düşük bir ihtimal gibi görünüyor ama David Gurney başsavcılık seçimlerinde aday olsa ne güzel olurdu, değil mi? Sen ne dersin?”

“Bence bu harika bir fikir!”

“Çok güzel!” dedi gülümseyerek kameraya dönen Kilbrick. “Bizden ayrılmayın. Yeni konuğumuz…”

Gurney video penceresini kapatıp Madeleine’e döndü. “Gelter’ın başsavcılık fikrini gündemde tutmak için Kilbrick’le Kronck’u kullandığına dair içimde ürpertici bir his var.”

“Sence onun RAM TV’yi etkileyecek gücü var mıdır?”

“Bence kanalın sahibi bile olabilir.”

53

Ertesi günün kapalı, kararsız havası Gurney’in ruh haliyle örtüşüyordu. Zaman zaman sertleşen rüzgar farklı yönlerden esiyor, kuşkonmazların arasında boy atmış eğrelti otlarını bir o yana bir bu yana savuruyordu. Madeleine bile havadan etkilenmiş gibiydi. Bulutlar güneşin yüzünü göstermesine izin vermiyordu. Gurney mutfak duvarındaki eski sarkaçlı saatin şimdiden dokuzu geçtiğini görünce hayret etti. Yulaf ezmelerini bitirmelerinin hemen ardından kaşlarını çatarak ayağa kalkan Madeleine cam kapılara doğru yöneldi.

“Ne oldu?” diye sordu Gurney. O da iyi duyardı ama karısının duyma kabiliyeti olağanüstüydü. Her zaman yaklaşan sesleri kendisinden önce algılardı.

“Biri geliyor.”

Gurney kapıları açınca, bir aracın kasaba yolundan yukarı doğru çıktığını duydu. Kısa bir süre sonra da yolda bir SUV belirdi. Araç yavaşlayıp ahırla gölet arasında durdu. Gurney sundurmadan bahçeye doğru inerken bu güneşsiz günde bile parıldayan aracın koyu yeşil bir Range Rover olduğunu gördü.

Sürücü araçtan indi. Mavi ceketi, gri spor pantolonuyla gayet şık biriydi. Açtığı arka kapıdan bir kadın indi. Kadın kot ceket, binici pantolonu ve dizlerine kadar uzanan çizme giyiyordu. İndikten sonra önce etrafına sonra ormana doğru şöyle bir bakıp nihayetinde Gurney’in evinin de bulunduğu araziye doğru döndü. Sigarasını yaktıktan sonra şoförüyle birlikte yeniden büyük yeşil araca bindiler.

Gurney yanında küçücük kalan Outback’inin biraz ilerisine park eden aracı izledi. Yine önce şoför indi. Sonra da Gurney’in artık kırklı yaşlarının sonunda olduğunu tahmin edebildiği kadının inmesi için arka kapıyı açtı. Açık sarı saçları pahalı ve agresif görünecek şekilde kısa kesilip dağınık bırakılmıştı. Son bir nefesin ardından yere attığı sigarasını en az saç kesimi kadar pahalı görünen çizmesinin burnuyla ezdi.

Haşin bakışlarla etrafı incelerken şoförü sundurmanın önündeki Gurney'i fark etti. Ona bir şeyler söyledi. Kadın döndü ve Gurney'i başıyla selamladı. Ardından bir sigara daha yaktı.

Şoför eve yöneldi. Adamın sert, ifadesiz, eski askerlere has bir görünüşü vardı. Onun gibi iriyarı bir adama göre bir hayli çevikti.

"David Gurney?"

"Evet?"

"Bayan Haley Beckert sizinle konuşmak istiyor."

"Dell Beckert'ın eşi mi?"

"Evet."

"İçeri gelmek ister mi?"

"Bayan Beckert dışarıda kalmayı tercih ediyor."

"Tamam. Burada da konuşabiliriz." Sundurmadaki sandalyeleri gösterdi.

Şoför Range Rover'a dönüp kadınla kısa bir konuşma yaptı. Kadın başıyla onaylayıp ikinci sigarasını da ilkini söndürdüğü gibi söndürdükten sonra kuşkonmaz ve çiçek tarhlarının yanından sundurmaya doğru yürümeye başladı. Yüz yüze geldiklerinde kadın yüzüne etraftaki doğal ortama baktığı gibi hoşnutsuz bir ifadeyle baksa da bu kez bakışlarına merak ifadesi de yerleşmişti.

İkisi de tokalaşmaya yeltenmedi. "Oturmak ister misiniz?" diye sordu.

Kadın yanıt vermedi.

Gurney bekledi.

"Sizin paranızı kim veriyor, Bay Gurney?" Kadının aşırı duygusal bir sesi ve birçok Güneyli siyasetçiye has sert bakışları vardı.

Gurney gayet ılımlı bir tonlamayla, "Bölge savcısı adına çalışıyorum," dedi.

"Başka?"

"Başka kimse yok."

"Yani Amerika'nın en saygın polis şefinin bir seri katil olduğu, insanlara kurşun yağdırdığı, onları dövdüğü, Tanrı bilir daha neler yaptığı gibi saçmalıkların dürüst bir soruşturmanın ürünleri gibi gösterildiği masalı Kline'a siz sattınız." Sesine bariz bir alaycı tonlama hakimdi.

“Bu yargıya eldeki kanıtlar sayesinde ulaşıldı.”

İtici bir kahkaha patlattı. “Tabii bu kanıtların şüphesiz sizin tarafınızdan bulundu. Bana en başından beri şu küçük sürüngen Cory Payne aleyhindeki suçlamaları zayıflatıp kocamın altını oymaya çalıştığınız söylendi.”

“Payne aleyhindeki kanıtlar kuşku uyandırıcıydı. Kanıtların kurmaca olduğu iddiası kanıtların kendilerinden daha inandırıcıydı açıkçası.”

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Bay Gurney. Eğer hakkında kumpas tertiplenmiş biri varsa o da Dell Beckert’tır. Bu işin peşini bırakmayacağım. Sizi temin ederim. Ve siz de bu işin içinde olduğunuza pişman olacaksınız. Bu pişmanlığınızı asla unutmayacaksınız.”

Gurney yanıt vermeyip yalnızca ona bakmakla yetindi. Sonra, “Kocanız nerede biliyor musunuz?” diye sordu.

“Bilseydim bile herhalde söyleyeceğim en son kişi siz olurdunuz.”

“Onun ortadan kaybolması size de garip gelmiyor mu?”

Kadının çene kasları gerildi. Uzun bir süre Gurney’i müthiş bir nefretle süzdükten sonra, “Televizyonda bir muhabirin geçen gece başsavcılık seçimlerinden bahsederken adınızı andığını duydum. Kocama saldırmanızın arkasında bu unvana olan ilginiz yoktur diye umuyorum.”

“Hiç öyle bir ilgim yok.”

“Çünkü bu işin arkasından öyle bir şey çıkarsa sizi mahvederim. Sizin şu sözde süper polis imajınızdan geriye hiçbir şey kalmaz. Hiçbir şey!”

Gurney ona niyetini izah etmeye çalışmanın gereksizliğini görmüştü.

Kadın dönüp hızlı adımlarla aracına yöneldi. Arka koltuğa geçti. Şoför kapıyı kapattı. Birkaç saniye sonra Range Rover ahır yönündeki engebeli patikadan sessizce geçerek ilerideki kasaba yoluna saptı.

Gurney sundurmada bir süre daha durup, az önceki konuşmayı zihninde bir kez daha tekrarladı. Kadının yapmacık tavırlarını, kaba vücut dilini, suçlayıcı tonlamasını düşündü. Uzun yıllardır kaçakların ya da kayıp şahısların aileleriyle belki de binlerce görüşme gerçekleştirmişti. Bu tür durumlara aşinaydı. Haley Beckert’ın öfke gösterisini korkusunun doğurduğuna büyük oranda emindi. Bu

korkuyu doğuran şeyse anlam veremediği olaylara hazırlıksız yakalanmış olmasıydı.

Serin, rutubetli rüzgarın yönü hâlâ sürekli değişiyordu. Üstelik giderek süratleniyor, birazdan fırtına çıkacağı hissi uyandırıyordu. İçeri girip cam kapıları kapattı.

Madeleine şöminenin yanındaki koltukta kitap okuyordu. Yaktığı küçük ateşin cılız alevi titreşiyordu. Kütüklerin yeniden dizme isteği hissetse de bu girişiminin takdir görmeyeceğinin farkındaydı. O da karşısındaki koltuğa oturdu.

"Konuşulanların hepsini duydun sanırım," dedi.

Madeleine gözlerini kitaptan ayırmadan, "Duymamak imkansızdı," dedi.

"Tepkin ne?"

"Kadın bu şekilde davranmaya alışmış."

Canlandırma isteğini bastırmaya çalışarak bir süre ateşi seyretti. "Pekala. Sence bundan sonra ne yapmalıyım?"

Madeleine başını okuduğu kitaptan kaldırdı. "Sanırım bu senin olayın kapandığını ya da devam ettiğini düşünmene göre değişir."

"Teknik olarak olay Beckert yakalanıp mahkemeye çıkarıldıktan ve hüküm giydikten sonra ancak…"

Madeleine sözünü kesti. "Ben işin tekniğinden bahsetmiyorum. Kastettiğim şey olayın senin kafanda bitip bitmesi."

"Eğer sonuca ulaşıldığı hissine sahip olmaktan bahsediyorsan, henüz o noktada değiliz."

"Beckert'ın ortada olmayışından başka nasıl bir eksik kaldı ki?"

"Net bir şey söyleyemem. Bu sanki bir türlü kesilmeyen bir kaşıntı gibi."

Madeleine kitabını kapattı. "Beckert'ın suçluluğuyla ilgili şüphelerin var?"

Gurney kaşlarını çattı. "Aleyhindeki deliller çok sağlam."

"Oğlu aleyhindeki deliller de öyle görünüyordu."

"Benim açımdan değil. Hep şüphe ettim. En başından beri."

"Babası aleyhindeki kanıtlarla ilgili de aynı kaygıyı mı hissediyorsun?"

"Pek sayılmaz. Hayır."

Madeleine merakla başını kaldırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Gurney.

“Bunun senin meşhur ‘evreka’ teorinle bir alakası olabilir mi?”

Yanıt vermedi. Tedirgin edici bir soruya muhatap olduğunda çok hızlı yanıt vermemek gerektiğini biliyordu.

54

Suç soruşturmaları konusunda verdiği seminerlerini her seferinde ‘Evreka Yanılgısı’ adını verdiği, aslında tanımlanması zor olan, soruşturma tuzaklarını tartışarak bitirirdi. Basit bir ifadeyle bu, kişinin kendi keşiflerine, özellikle de kasten gizli tutulmuş bir şeyleri keşfettiğinde, başkalarının yaptığı ya da aktardığı keşiflerden daha büyük önem atfetmesi şeklinde açıklanabilir. (Yunanca, ‘Ben buldum!’ anlamına gelen *eureka* kelimesini bu yüzden seçmişti.) Bu, kişiyi kendi yargılarının tarafsız ve tutarlı, aksi istikametteki fikirlerinse taraflı ve hatalarla dolu olduğunu düşünmeye sevk eden temel bir insani eğilimdi. Bu düşünme şekli soruşturmayı yanlış yola sevk edebilirdi. Zaten sayısız hatalı tutuklamanın ve yöneltilen suçlamaların sorumlusu da buydu.

Bu olguyu gayet iyi biliyor olmasına rağmen Gurney aynı şeyi kendisinin de yaptığını kabul etmeye direnmişti. Zihin kendi kuşkularına karşı sert direnç noktaları bulur. Ancak, Madeleine’in soruyu dillendirmesi kendisini daha dikkatle irdelemesine yol açtı. Gerçekten de Payne aleyhindeki delillerle Beckert aleyhindekilere farklı yaklaşım mı gösteriyordu? Sanmıyordu. Ama bu yanıt tam olarak hayır manasına da gelmezdi elbette. Hepsini aynı titizlikle değerlendirdiğine emin olmak için kanıtları teker teker elden geçirmesi gerekiyordu.

Ateşin karşısındaki koltuktan kalkıp çalışma odasındaki masasına geçti. Olay dosyasıyla kendi notlarını çıkartıp, tarafsızlığını muhafaza edeceğini umarak gözden geçirmeye koyuldu.

Madeleine saat on ikiyi biraz geçe öğleden sonraki nöbeti devralmak üzere kliniğe geçeceğini söylemek için çalışmasını böldüğünde iki sonuca varmıştı.

Vardığı ilk sonuç en başından beri değişmediğinden rahatlatıcı etki yaratan yargısıydı. Bu da Cory Payne aleyhindeki her delilin bir şekilde açıklamasının

olduğu, sifonların değiştirilmesi de kumpas olayına kanıt olarak sunulacak son derece ikna edici bir delil olarak düşünülmesi gerektiği görüşüydü.

Ulaştığı ikinci sonuçsa hafif bir huzursuzluğa neden olmuyor değildi. O da Beckert ve/veya Turlock aleyhindeki delillerin Payne'in aleyhindeki delillerle aynı zayıflığa sahip oldukları fikriydi. Hatta Poulter Caddesi'nin arkasındaki çimenlikte kendisinin bulduğu kalemle, Blaze Jackson'ın dairesindeki plastik poşetteki parmak izleri dahi daha sonra suçlamalarda kullanma maksadıyla tamamen bambaşka koşullarda bırakılmış olabilirdi. Kısacası, her ne kadar ortada bunun kanıtı yoksa da - hele değiştirilen tuvalet sifonları gibi bir şey hiç yoksa da - Beckert'ın da bir kumpasa maruz kalıyor olması mümkündü. Tabii bunun biraz zorlama bir senaryo olduğu ortadaydı. Ama Beckert aleyhindeki deliller ilk bakışta göründüğü kadar sağlam değildi. Hatta zeki bir savunma avukatı tüm bu delillerdeki zayıf noktaları gözler önüne serebilirdi.

Madeleine'in gidişinin ardından masasından kalkmayan Gurney, çalışma odasının penceresinden dışarı bakıp, konuyu Kline'a açmanın yerinde olup olmayacağına karar vermeye çalışıyordu. Bu pek de hoşa gidecek bir fikir değil gibiydi. Bunun üzerine önce Torres'le konuşmaya karar verdi.

Torres telefonu ilk çalışta açtı.

"Selam Dave. Ben de şimdi seni arayacaktım. Çok hızlı bir gün yaşıyoruz. Bir anda birçok şey oldu. Önce kötü haberi vereyim. Willard Parkı yakınlarında bulunan kullanılmış prezervatifteki DNA eşleşmesi başarısızlıkla sonuçlandı. Kısacası oradan bir şey çıkmadı. Zaten o gece olanlara tanık olmuş birini bulabilme ihtimali bir hayli düşüktü. Şimdi iyi habere geçeyim. Albany'deki bilgisayar laboratuarından senin kulübede, çarşafın altında bulduğun dizüstü bilgisayarla ilgili rapor elimize ulaştı. Bilgisayarın beyinle ilgili araştırma yapmakta kullanılmış oluşu en önemli keşif oldu. Özellikle de 'omurilik soğanı' adı verilen bölgeyle ve o bölgeyi koruyan kemiğin yapısı ve büyüklüğüyle ilgili araştırma yapılmış. Bu tür bilgiler ve tespit edilen bir anatomik diyagram, birinin beyin köküne buz kıracağı saplama niyetindekilerin bir hayli işine yarayabilir. Beckert'ın Loomis'e saldırmış olduğuna dair somut bir kanıt gibi görünüyor."

Gurney bunun ne ölçüde somut olduğuna emin değildi ama yeterince ikna edici bir delil gibi göründüğü de açıktı.

“Hepsi bu kadar da değil,” diye devam etti Torres. “Laboratuar yatağın ayak ucunda sıkıştırılmış telefonla ilgili de bir rapor gönderdi. Arama kayıtları Payne’in Steele’in vurulduğu gece neden Bridge Caddesi civarında olduğuna dair yaptığı açıklamayı doğruluyor. Kendisine birkaç mesaj gönderildiğini, binanın arkasında bir buluşma ayarlandığını, sonra yeni mesajla köprünün diğer tarafına gönderildiğini, ardından da buluşmanın iptal edildiğini ileri sürmüştü. Bu mesajlar senin kulübede bulduğun telefondan gönderilmiş.”

“İlginç,” dedi Gurney. “Kline herhangi bir tepki verdi mi bunlara?”

“O kadar mutlu ki. Sonunda paketin düğümünün atıldığını hissettiği söyledi.”

Gurney ise ancak Beckert’ın inandırıcı itiraflarının paketin düğümünün atıldığı manasına geleceğini düşünüyordu. Kline’ın olayın sonuçlandığını ifade etmek için kullandığı, aslında birkaç yeni, yeri kolayca değiştirilebilir ya da üzerinde oynama yapılmaya müsait delillere dayanan bu benzetme, failin aranmasını ikincil konuma indirgiyordu. Bu çok büyük bir soruna dönüşebilirdi.

Gurney, Torres’le yaptığı konuşmayı bitirip Kline’ın numarasını tuşladı.

“David. Senin için ne yapabilirim?” Adamın ses tonundaki aceleci hava ‘hiçbir şey’ yanıtından çok hoşlanacağının göstergesiydi.

“Bir endişemi paylaşmak istedim.”

“Ha?” Bu tek hece meraktan ziyade kaygı içeriyordu.

“Beckert’ın suçlu olduğu izlenimi veren delille ilgili düşünüyordum.”

“İzlenim mi?”

“Kesinlikle. Cory Payne aleyhindeki delillerin zayıflığını bir savunma avukatı mahkemede kendi lehlerine kullanabilirdi. Bunda da bana kalırsa başarılı olurdu.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Beckert aleyhindeki deliller de aynı şekilde zayıf.”

“Saçma. Beckert aleyhinde ezici deliller var.”

“Aynı şeyi üç gün önce Payne için de söylemiştin.”

Kline gergin ve soğuk bir tavırla, “Neden bu konuşmayı yapıyoruz?” diye sordu.

“Sen mahkeme salonuna yapabileceklerinden çok daha azını yaptığını düşünerek girmeyesin diye.”

“Beckert’ın tıpkı Payne gibi bir kumpasa maruz kaldığını ileri sürmüyorsun, değil mi? Bana o kadar da kaçık olmadığını söyle.”

“Benim söylediğim şey şu: Araştırdığın olay senin düşündüğün kadar kolay sonuç alınacak türden değil. Delillerin nitelikleri açısından…”

Kline sözünü kesti. “Güzel. Konu anlaşılmıştır. Başka bir şey var mı?”

“Sana da çok fazla delil varmış gibi gelmiyor mu?” Sorusunun ardındaki sessizlikte Gurney, yarı kızgın, yarı şaşkın haldeki Kline’ın yüzünü gözünde canlandırdı. Sonra sözlerini sürdürdü. “Böyle bir işi tezgahlayanlar hedeflerinin suçlu görünmesini garanti altına almak isterler. Bu yüzden de abartırlar. Burada aynı şeyin olduğunu kanıtlayamam ama bu olasılığı ihmal etmemelisin.”

“Senin olasılık dediğin şey benim hayatımda duyduğum en saçma sapan varsayım. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Birinin Steele ve Loomis cinayetlerini Cory Payne’e yıkmaya çalıştığını, sonrasında da aynı suçla ilgili Dell Beckert’a kumpas kurulduğunu mu söylüyorsun? Artı Jordan-Tooker cinayetleri için de? Sen hayatında bu anlattıklarına zerre kadar bile olsa benzeyen başka bir olay duydun mu?”

“Hayır.”

“Yani… en düşük olasılıklı senaryonun hayalini mi kuruyorsun? Sonra da bunu benim kucağıma bırakmaya karar verdin, öyle mi?”

“Bak, Sheridan. White River’da olup biten her şeyi anladığımı söylüyor değilim. Sadece daha fazla soruşturulması gerek. Bunların kim tarafından ne maksatla yapıldığını tam olarak anlamamız şart. Beckert’ın yakalanması bu yüzden hayati derecede önemli. Ve…”

“Dur! Orada kal! Bizim her şeyi *tam olarak anlamak* gibi bir hedefimiz yok. Ben bir suç soruşturması, iddianame ve kovuşturma sürecini idare ediyorum. Kesin Gerçekler Psikoloji Derneğini yönetmiyorum. Beckert’ı bulmaya gelince;

onu hiç bulamamamız ihtimal dahilinde. Açık konuşmak gerekirse bu o kadar da kötü bir şey değil. Neticede yokluğunda da suçlanabilir. Eğer dava onun suçlu bir kaçak olduğu hükmüyle biterse yeterli sonucu almış sayılırız. Kamuoyunun huzuruna çıkaracağımız iyi bir iddianameyle sanığın suçlu bulunacağı bir dava açılması emniyet teşkilatının yeterince başarılı kabul edilmesine olanak sağlayabilir. Sadece tek bir şey daha söyleyeceğim. Çıkıp basma bu temelsiz ikili kumpas teorinden bahsetmeye kalkman kesinlikle önerilebilir bir şey olmaz. Böyle bir şey kaosu, ihtilaftan alevlendirmekten başka bir işe yaramaz. Teşkilatın ve senin güvenilirliğinin zedelenmesine yol açacağınıysa söylemeye bile gerek yok. Bu konuyla ilgili tartışmamız sona ermiştir.”

Kline’ın önceki davranıştan değerlendirildiğinde bu tepkisi Gurney’e hiç şaşırtıcı gelmemişti. Süreci tamamen bambaşka yöne sürükleyecek bir girişime kalkışmak kolayca kabul edilebilir bir şey değildi elbette. Kline’ı en çok endişelendiren şey kamuoyu karşısındaki imajıydı. Sürecin pürüzsüz bir şekilde yürütülmesi bu sebeple en önemli faktördü. Süreçteki sürpriz gelişmeler bile hoş karşılanmazken tüm akışı değiştirecek bir şeyin değerlendirilmesi imkansızdı.

Eğer biri bu olayı bir kez daha baş aşağı edecekse bu kişi pek olası görünmeyen hipotezinin doğurduğu sorulara yanıt bulmak zorunda oluşuyla bizzat kendiydi. Ve bunların en zoru da ilk soruydu.

Cui bono?[1]

Payne ve Beckert’a tezgah kurmak kimin çıkarınaydı?

1

Lal. Kimin yararına (Çev. N.)

55

Hardwick’in bazen can sıkıcı olabilen kuşkuculuğuyla küfürbazlığına rağmen Gurney’in zekasına ve dürüstlüğüne olan saygısı onu fikirlerinden istifade edebileceği değerli bir dinleyici haline getiriyordu.

Yeni endişelerini telefonda izah etmeye çalışmak yerine Hardwick’in evde olacağını kesinleştirdikten sonra Dillweed tepelerinin yamacındaki evine gitmek üzere öğleden sonra yola çıktı.

Gurney’in çok iyi bildiği o meydan okuyan sırıtma daha kapıyı açtığı anda yüzünde belirdi. Elinde iki şişe Grolsch vardı. Birini Gurney’e uzatıp ön taraftaki odanın köşesindeki küçük, yuvarlak masaya doğru yolu gösterdi.

“Eee, ahbap, hikaye ne?”

Gurney birasından bir yudum alıp şişeyi masanın üzerine koyduktan sonra, kuşku ve spekülasyonlarıyla şekillenmiş görüşlerini açıklamaya koyuldu. Anlatacakları bittiğinde Hardwick konuşmadan önce bir süre yüzüne öylece baktı.

“Doğru mu duyuyorum? Payne’e polislerle ilgili kumpas kuran kişinin aynı suikastlarla ilgili Beckert’ta da kumpas kurduğunu mu iddia ediyorsun? Bu da ne şimdi? İlki başarısızlığa uğrarsa diye yedek bir plan mı yapmışlar? B planı mıymış yani? Ve sonra da Beckert’a Jordan ve Tooker cinayetleriyle ilgili de tuzak kurmuş öyle mi? Ve Jackson’la Creel cinayetleri için de?”

“Biraz uçuk bir iddia olduğunun farkındayım.”

“Biraz mı? Zerre kadar mantığı olmayan bir iddia bu. Yani amaç ne olabilir ki? Ayrıca bu kimin çıkarına olacak?”

“Benim de sorduğum en önemli soru bu. Belki biri ikisinden de nefret ediyordu. Hangisinin dibe batacağı da umurunda değildi. Ya da belki biri

ilişkilerini bütünüyle koparmaya niyetlenmişti? Ya da biri ikisini birden günah keçisi yapmaya karar vermişti?”

“Belki, belki, belki.” Hardwick gözlerini kısarak elindeki bira şişesine baktı. “Şimdi, birinin Payne’e tezgah kurduğunda hemfikirim. Zaten tuvalet sifonu kanıtı, bunu tartışmasız ortaya koyuyor. Ama Beckert’a kumpas kurulduğuna bu derece emin olmanı sağlayan şey ne? Aleyhine çok fazla delil olması mı? Bu bir sanığın masumiyetini savunmak için hayatımda duyduğum en saçma sebep.”

“Sadece çok fazla delil değil ki. Hepsinin çok sağlam deliller olması. Bakır gömlekli kurşunların balistik sonuçları bile yüzde yüz örtüşüyor. Sonra kolayca…” Gurney birden sustu.

Hardwick bira şişesinden başını kaldırdı. “Sorun ne?”

“Delillerin çok kolay bulunduğunu düşünüyordum. Çok şanslı olduğumuzu düşünmüştük. Ama ya suikastçı da bunu amaçlamışsa?”

“Amaçlamışsa derken?”

“Steele’in video görüntülerinde beni rahatsız eden şeyi hatırlıyor musun? Lazer noktasını?”

“Neydi?”

“Süre. Steele’in vurulmasından önceki iki dakika boyunca suikastçı lazer noktasını kurbanın başının arkasına sabitlemişti. Neden bu kadar uzun beklemişti?”

“Kim bilir neden?”

“Steele’in alanın kenarındaki çam ağacının altından geçmesini beklediğini varsayalım.”

“Neden?”

“Kurşunun bulunmasını garantiye almak için.”

Hardwick’in genel şüpheci tavrı şimdi katlanarak artmış gibiydi.

Gurney sözlerini sürdürdü. “Aynı mantık Loomis’in vurulmasında da kullanılabilir. Tabii hedef evinden çıkıp arabasına doğru yürüdüğü için süre daha kısıtlıydı. Ön kapının direğinin önünden geçtiği sırada vuruldu. Kolayca bulunabilir başka bir kurşun. Garrett Felder kurşunu çıkarırken oradaydım.

Benzer şey benim evin arkasında da oldu. Yine kuşun zarar görmemiş bir şekilde saplandığı yerden çıkarılabildi.”

Hardwick her zamanki mide sancısı çektiğini düşündürtecek yüz ekşimesiyle, “Yani üç olayla ilgili ortak bir yön buldun,” dedi. “Tamam. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz ki. Aslına bakarsan daha çok, jürinin kafasını karıştırmayı hedefleyen kaçık avukatların söyleyeceği şeyler bunlar.”

“İnandırıcı olmadığının farkındayım. Ama zerre kadar zarar görmemiş üç kurşunun balistik inceleme sonrası Beckert’ın kulübesindeki tüfekten çıkmış olduklarının tespiti gayet inandırıcı.” Gurney sözlerini sürdürmeden önce biraz bekledi. “Tıpkı plastik poşetteki para gibi. Neden plastik? Çünkü kağıdın aksine plastik üzerindeki parmak izlerinin tespiti çok daha kolaydır. Beckert’ın evine ya da ofisine giren herhangi biri tamamen başka bir amaçla kullandığı bu plastik poşeti almış, sonra da parayı içine koyup Jackson’ın evine bırakmış olabilir.”

“Katil Beckert’ın mutfağına girmiş, üzerinde net parmak izlerinin olduğuna emin olduğu poşeti alıp Jackson’ın evine gitmiş sonra…”

Gurney sözünü kesti. “Hayır. Tüm White River olayının çok önceden planladığını düşünüyorum. Hiçbir gelişme ani kararın ya da sonradan gelişen duruma göre değiştirilmiş eylemlerin ürünü değil. Her şey o şekilde görünsün diye tasarlanmış. Bunu bir düşün. Irk ayrımı temalı bir gösteride bir beyaz polis memuru öldürülüyor. Ardından iki siyahi adam dövülüp boğularak katlediliyor. Derken başka bir beyaz polis vuruluyor. Bu suikastlardan Cory Payne’le birlikte Siyahileri Savunma Birliği sorumlu tutuluyor. Irk ayrımını savunan Gort Kardeşler sözde Doğan Güneşin Şövalyeleri adlı örgütle beraber Jordan-Tooker cinayetlerinin suçlusu olarak gösteriliyorlar. Sonra sıra kulübedeki tespitlerimize geliyor. Tüfek, ip, dağlama demiri. Bu da dört cinayetin Beckert ile Payne tarafından işlendiğine, aynı zamanda da Payne’le Gort Kardeşlere de kumpas kurduklarına delil teşkil etmiş oluyor. İyi de ya o deliller kulübeye sonradan getirilip bırakıldıysa? Tüm bunlar sahtekarlıkların üst üste bindirilmesiyle oluşturulmuş, katmanlar halinde tasarlanmış ve bir anda uygulamaya sokulmuş bir planla karşı karşıya olduğumuza işaret ediyor. Birinci sahte katmanı sıyırıp

alıyoruz ama karşımıza başka bir sahte katman çıkıyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

“Güzel bir özetti,” dedi Hardwick ekşi suratıyla. “Tabii hangi manyak bu planı yapmış ve ne halt uğruna bu kadar çabalamış soruları gibi ayrıntıları atladığını göz ardı edersek.”

“Bu sorulara yanıt verememem. Ama biri Beckert’a tuzak kurmaya çalışmışsa mutlaka kulübesine girebilen biri olmalı. Belki de işe buradan başlamalıyız.”

“Ah, tabii. Önce en düşük olasılığı araştırmaktan başla. Çok mantıklı gerçekten.”

“Çok komik.”

“Güzel. Başla çalışmaya o zaman. Ara karısını. Büyük bir ihtimalle yakın dostlarını o bilir.”

Gurney başını iki yana salladı. “Haley Beauville Beckert White River’da olup biten her şeyi kocasının kurbanı olduğu büyük bir komplo, geri kalan herkesi de bu komployu tezgahlayanlar olarak görüyor. Bu noktada kadına saati sorsak söyleyeceğini sanmıyorum. Ama Cory bazı isimleri biliyor olabilir.”

Hardwick sıkıntıyla iç çekti. “Güzel. Küçük pisliği ara o zaman.

Gurney telefonunu çıkardı. Payne’in numarasını ararken ikinci kata uzanan basamaklardan yumuşak adım sesleri geldi. Birkaç saniye sonraysa Hardwick’in bir küsüp bir barıştığı kız arkadaşı Esti Moreno odaya girdi.

Müthiş çekici bir genç kadındı. Kısacık şortu, dar tişörtü ve duştan çıktığından hâlâ nemli simsiyah saçları çekiciliğini daha da arttırmıştı. Aynı zamanda tuttuğunu koparan bir sivil polisti de.

“David! Ne iyi ettin de geldin!”

“Merhaba, Esti. Ben de seni gördüğüme sevindim.”

“Konuşmanızı bölmeyeyim. Sadece bundan bir tane de ben alacağım.” Gurney’in bira şişesini gösterip odayı boylu boyunca geçerek mutfağa yöneldi.

Gurney, Payne’i aradı.

“Yanıtını hemen öğrenmem gereken bir sorum var, Cory. Babanın kulübeye getirdiği başka kimler var biliyor musun? Senden ve Turlock’tan başka.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, Cory, “Her av mevsiminde kendince özel insanları oraya getirdiğine eminim,” dedi.

“Özel insanlar derken?”

“İşine yarayacak insanlar. Birinin onun için özel olmasının yegane koşulu buydu.”

“Pekala, kimlerdi bunlar?”

“Savcı Kline, Şerif Cloutz, Belediye Başkanı Shucker, Yargıç Puckett.”

“Başka?”

Yeni bir sessizlik daha. “Evet. Zenginler. Soyadını hatırlamadığım Marvin diye biri. Lockenberry’li iğrenç bir milyoner.”

“Gelter olabilir mi?”

“Ta kendisi.”

“Peki ya emniyetten? Onlar arasında da özel birileri var mıydı?”

“Öncelikle Turlock. Ayrıca o ne istese yapmaktan geri durmayacak bir komiserle birkaç komiser yardımcısı.”

“Ne gibi işler?”

“SSB üyeleri aleyhine suçlamalar yöneltmek, mahkemede yalan söylemek gibi pis işler.”

“Sen bunları nereden biliyorsun?”

“Bazı SSB mensuplarından duydum. Steele’le Loomis’in araştırdığı şey de buydu. Jordan’la Tooker’ın da. Bu da neden öldürüldüklerini gösteriyor.”

“Polislerin isimlerini öğrenmem lazım.”

“Joe Beltz, Mitch Stacker, Bo Luckman.”

Gurney isimleri aklının bir köşesine yazıp, “Babanın kulübesine girebilecek başka biri var mı, bildiğin başka biri?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki karısı.”

“Son bir soru daha. Babanın başka gayrimenkulleri var mı? Yazlık ev, başka bir kulübe gibi?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Ama bu bir şey ifade etmez. Babam buzdağı gibidir. Hakkındaki şeylerin çoğu yüzeyin altındadır. Neden sordun?”

“Şu an orada olabilir. Gözlerden uzak duracağı bir yerde. Kiraladığı bir yer var mı acaba? Avlanmaya ya da balık tutmaya gittiğinde kaldığı bir yer gibi?”

“Onun balık tutmayı sevdiğini sanmıyorum.”

“Tamam, Cory. Yardımın için teşekkürler. Eğer kulübesine giren başka birini hatırlarsan bana bildir.”

“Elbette.”

Gurney telefonu kapattı.

Hardwick birasını kaldırıp büyük bir yudum aldı. “Küçük pislikten iş çıktı mı?”

“Hem evet hem hayır. Bunun yanında sevimsiz tiplerin giderek kabaran bir listesi oldu. Her biri Beckert’ın kulübe anahtarını nereye koyduğunu görmüş olabilir. Yani şu an az önceki bilgilerimden daha fazlasını bildiğimi sanmıyorum. Mark Torres’i arayıp Beckert’ın dostlarıyla ilgili bir şey bilip bilmediğini mi sorsam acaba?”

“Tamamen vakit kaybı.” Hardwick yorumunu bira şişesini masaya biraz sertçe bırakarak tasdik etti. “Kulübeye girebilenlere yoğunlaşmanın senin hipotezler listesinin en sonuna layık çılgın, ikili kumpas fikrinden başka hiçbir şeyle bağlantısı yok.”

“Haklı olabilirsin. Ama bu soruları sormanın bir zararı yok.” Grolsch şişesini kaldırıp bir yudum aldıktan sonra Torres’i aradı.

“Mark, Beckert’ın yakın olduğu kişilerle ilgili bilgi topluyorum. White River Polis Teşkilatı’ndan birkaç isme ulaştım. Beltz, Stacker ve Luckman. Onlarla ilgili bana ne söyleyebilirsin?” Torres’in ilk tepkisi endişeyle biraz duraksamak oldu. “Dur biraz. Kimsenin kulak misafiri olamayacağı bir yere geçiyorum…. Tamam. Ofisinde emrindekilerin çoğundan fazla zaman geçirdikleri dışında fazla bir şey söyleyemem. Belki bana öyle gelmiştir ama sanki onun ortadan kayboluşunun ardından çok huzursuz gibiler.”

“Sorguya alınmalılar. Kline’ın onlarla ilgili bilgisi var mı?”

“Bilmiyorum. Fazla bir şey anlatmıyor.”

“Beckert’ı bulmak için kaç kişi görevlendirildi?”

“Sahada aktif olarak aramak için mi? Bildiğim kadarıyla hiç. Savcı fiziksel kanıtlara yoğunlaşmış durumda. Sence bu hata mı?”

“Aslında, evet. Tüm olanlar Beckert’la bağlantılı. Ama olaydaki rolü göründüğü gibi olmayabilir. Yerinin tespiti bu yüzden de birçok sorunun yanıtlanmasını sağlayabilir.”

“Ne yapmamız lazım sence?”

“Onu bulmak için ne gerekiyorsa onu. Eyaletin bu bölgesinde başka bir mülkü var mı öğrenmek istiyorum. Bulunmak istemediğinde gidebileceği bir yer.”

“Vergi dairesinden ödemeleri kontrol ettirebilirim.”

“İşi olmayan birkaç polis ayarlayabilirsen civardaki kasabalara gönder. Beauville, Turlock ve Blaze Jackson isimlerini de araştırsınlar. Kadın en başından beri işin içindeymiş gibi görünüyor.”

“Tamam. Birilerini ayarlarım.”

“Kapatmadan önce bir de kulübenin sessiz alarm sistemiyle ilgili bir şey soracağım. Bana şifreyle korunan, listedeki numaraları aramaya programlanmış bir sistemden bahsetmiştin.”

“Doğru. Bilgisayar analizcilerinin raporu elimizde. Üç cep numarası kayıtlıymış. Beckert’ın, Turlock’un bir de ön ödemeli bir numaranın. Onun kime ait olduğunun tespiti mümkün değil.”

“Hat sahibini bulamayız ama alarm devreye girdiğinde cihaza en yakın telefon direğinin konumunu tespit edebiliriz. Bu, işe yarayabilir. Aslına bakarsan diğer iki numaranın kayıtlarına da bakmalısın. Turlock öldürüldüğünde Beckert’ın civarda olduğunu öğrenmek ilginç olabilir.”

“Hallederim. Operatörü arıyorum.”

Gurney telefonu kapatınca Hardwick, “Sence nerede?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Hâlâ buralarda olduğunu umuyorum.”

“Kline yakalama emri çıkarmış mı?”

“Evet ama sadece o kadar.” Gurney duraksadı. “Senin geçen hafta söylediğin bir şeyi düşünüyordum. Beckert’ın ailevi problemleriyle ilgili. Cory’yi

gönderdiği eğitim kampının Güneyde olduğunu söylemiştin. Tam yerini biliyor musun? Ya da okulun adını?”

“Bulurum. Orayı Beckert’a tavsiye eden polis memurunu tanıyorum.”

“Acaba Virginia’da olabilir mi? Beckert’ın kendi gittiği okul gibi. Ve karısının ailesinin. Eyaleti iyi biliyor olmalı. Bir süreliğine ortadan kaybolacaksa orayı tercih etmiş olabilir.”

Hardwick bira şişesinin üzerinden Gurney’in yüzüne bakarak, “Önerin ne?” diye sordu.

“Sadece sesli düşünüyordum.”

“Hadi canım sen de. Aslında benden şu Virginia ihtimalini Beckert’ın gidebileceği yerlerden başlayarak araştırmamı istiyorsun, değil mi? Sanki kolay bir şeymiş gibi.”

Gurney omuz silkti. “Sadece düşündüm. Torres civardaki kasabalarda vergi kayıtlarına bakarken ben de kiralanan mülkleri araştırayım. Kiracı isimlerinin tutulduğu resmi bir sistem yok ama Acme Emlak’ın veri bankasında White River’da kiraya verilebilecek mülklerle ilgili bilgilerin olması gerek. Yarın sabah Laura Comvay’in yanına bir uğrayayım.”

“Telefon etmenin ne sakıncası var ki?”

“Yüz yüze görüşmek her zaman daha iyidir.”

56

Ertesi sabah ilk uyanan Gurney oldu. Madeleine kahvaltıya geldiğinde çoktan günün ilk kahvesini içmiş, yemlikleri doldurmuştu. Elindeki viyolonseli görünce de karısının müzik grubunun sabah konseri için civardaki bir bakımeviyle anlaştığını hatırladı.

Madeleine kendi yaptığı kuru meyve tahıl karışımını bir kaseye doldururken Gurney de kendine üç yumurta kırdı. Birlikte kahvaltı masasına geçtiler.

“Thrasher’la konuştun mu?” diye sordu Madeleine.

“Hayır. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım önce üzerinde biraz tartışmamız gerek.”

Madeleine kaşığını indirdi. “Tartışmak mı?”

“Ona bölgeyi kazmaya devam etmesi için izin verip vermeyeceğimizi.”

“Sence gerçekten tartışılacak bir şey var mı?”

Gurney iç çekip çatalını kenara bıraktı. “Tamam. Ona yanıtın hayır olduğunu bildiririm.”

Madeleine ona uzun uzun baktı. “Biz burada yaşıyoruz, David. Burası bizim evimiz.”

Gurney devam etmesini bekledi. Ama Madeleine’in tüm söyleyecekleri bundan ibaretti.

Yolculuğun otoyol bölümünü her zamanki gibi trafik sorunu yaşamadan geçti. White River’a girmeden hemen önce kenara çekip navigasyon cihazına Acme Emlak’ın adresini girdi. Cihaz altı dakika sonra onu Bridge Caddesi’ne, ilk suikastın gerçekleştiği yere bir bloktan daha yakın mesafedeki bir ofisin önüne getirdi.

İlk anda ilginç bulsa da sonrasında bunun genellikle hiçbir manası olmayan tesadüflerden biri olduğuna karar verdi. Yıllar ona soruşturmalardaki en önemli hatalardan birinin de hayati derecede önemli bulgularla alakasız verilerin birleştirilmesi olduğunu öğretmişti.

Arabadan ofisin önünde inip bir süre camdaki ilanları inceledi. Çoğu satılık olsa da kiralık müstakil ev ve daire ilanları da vardı. Kiralık evlerin adresleri White River'dan civardaki kasabalara dek uzanıyordu.

Ön kapı açıldı. Tezgahtar gülüşlü, çikolata renkli peruklu, yusyuvarlak bir adam hemen dışarı fırladı. "Harika bir gün!"

Gurney kibarca başını salladı.

Adam tombul eliyle camdaki ilanları gösterdi. "Aklınızda bir şey var mı?"

"Seçmek zor."

"O zaman doğru yerdesiniz. Biz işinizi kolaylaştırırız. Bunun için buradayız. Satılıklara mı kiralıklara mı bakmıştınız?"

"Aslında Bayan Convay'le konuşmuştum. Kendisi burada mı?"

"Burada. Madem daha önce onunla konuştunuz sizi onun yanına götüreyim. En iyi müşteri temsilcilerimizden biridir." Kapıyı açtı. "Önden buyurun, efendim."

Gurney, üzeri boş bir danışma masası, bir su sebili, üzerine not kağıtları iliştirilmiş bir mantar pano ve iki büyük tropik bitkinin yer aldığı zemini halı döşeli ofise girdi. Bu kısmın arkasında da her birinin üzerinde farklı isimlerin yazdığı camla ayrılmış dört bölme vardı.

Nedense onu genç, sarışın bir kadın olarak düşünmüştü. Oysa Laura Conway orta yaşlı, siyah saçlıydı. On parmağının onunda da renkli yüzükler vardı. Parlak yeşil kolyesi dikkatleri çekiciliğini hâlâ koruyan göğüs dekoltesinden uzaklaştırıyordu. Masasından kalktığında gümüş dolar büyüklüğündeki altın küpeleri sallandı. Gurney'i niyetini anlamaya çalışan bakışlarla süzüp rujlu dudakları yayarak gülümsedi.

"Bu olağanüstü güzel günde sizin için ne yapabilirim?"

"Merhaba Laura. Ben Dave Gurney."

Adını hemen hatırladı. Gülümseyişi belirgin biçimde canlılığını yitirmişti. “Ah, evet, dedektif. Bir sorun mu var?”

“Sakıncası var mı?” Küçük bölmede, kadının masasının karşısındaki iki boş sandalyeden birini gösterdi.

“Buyurun.” Kendisi de oturup ellerini masanın üzerine koydu. Sonra da parmaklarını birbirine kenetledi.

Gurney gülümsedi. “Güzel yüzükler.”

“Ne?” Parmaklarına baktı. “Ah. Teşekkürler.”

“Yine rahatsız ettiğim için özür dilerim. Büyük bir ihtimalle haberlerde gördüğünüz gibi White River olayı giderek karmaşıklaşıyor.”

Kadın başıyla onayladı.

“Eski polis şefi Dell Beckert’ı aradığımızı duydunuz mu?”

“Haberler hep bundan bahsediyor.”

“Doğru. Zaten bu yüzden buradayım. Bakın, onun hâlâ White River civarında olabileceğinden kuşkulanıyoruz. Bölgede başka mülkü var mı diye araştırıyoruz. Bu işin kolay tarafı. Ama kiraladığı bir yer de olabilir. Kiralamaların kaydını tutan resmi bir kurum yok. Sonra aklıma birinin buradaki kiralamaların çoğunu sizin yaptığınızı söylediğini hatırladım. Kısacası bu konuda bana yardım edecek biri varsa o da sizsiniz.”

Kadın şaşırmıştı. “Ne tür bir yardım istiyorsunuz?”

“Veri bankanızdaki kiracı listelerinde yapacağınız basit bir tarama. Beckert’ın kendine bir yer kiralamış olması mümkün. Ya da kendisine yakın biri tarafından kiralanmış bir evde ya da dairede kalıyor olabilir. Size vereceğim birkaç isimle ilgili dosyalarınıza bakmanızı rica edeceğim. Bakalım bir ipucuna ulaşabilecek miyiz? Bu kadar basit. Bridge Caddesi’ndeki daireyle Poulter’daki evi zaten biliyoruz. Onların dışında başka yerler olup olmadığını öğrenmemiz gerek,” dedi. Sonra da “Bu arada kolyeniz muhteşem. Yeşim taşı değil mi?” diye ekledi.

Kadın kolyeye parmaklarının ucuyla usulca dokundu. “En kalitelisinden.”

“Belli. Yüzüklere de çok uymuş.”

Kadın hoşnut görünüyordu. “Dış görünümün önemli olduğuna inanırım.

Günümüzde herkes böyle düşünmüyor gerçi.”

“Onların kaybı.”

Kadın gülümseyip, “Hangi isimlere bakmamı istiyorsunuz?” diye sordu.

Gurney ona Beckert, Beauville, Turlock, Jackson ve Jordan’la, Payne’den öğrendiği rütbeli üç White River emniyet mensubunun isimlerinin yazılı olduğu listeyi verdi. Kadın listeyi klavyenin önüne koyup dikkatlice araştırmaya girişti. On beş dakika sonra bilgisayar yazıcısının sesi duyuldu. Kadın yazıcıdan çıkan tek sayfayı alıp Gurney’e uzattı. “Sözünü ettiğiniz iki yer dışında bu isimlerle bağlantılı sadece üç kiralık mülk var.”

Bunlardan ilki White River’ın Grinton bölgesinde, Bacon Caddesi’nde bulunan tek yatak odalı bir daireydi. Carbo Holding Limited Şirketi’ne ait daire, apartmanın en üst katındaydı. Bir yıllık kontrat dört ay önce Marcel Jordan adına imzalanmıştı. Düzenleyen emlakçıysa Lily Flanck’ti. Kadının aldığı notlara göre bir yıllık kira karşılığı olan 4800 dolar tek seferde, nakit olarak, kiracının vekili Blaze L. Jackson tarafından ödenmişti.

İkinci mülkse Rapture Hill bölgesindeki müstakil bir evdi. Aynı şekilde burası da dört ay önce bir yıllığına, mülke hacizle el koymuş bir White River bankasından kiralanmıştı. Kontratta imzası bulunan kiracının adı Blaze L. Jackson’dı. Komisyoncu, Lily Flanck, Bayan Jackson’ın bir yıllık kira bedelini - 18000 dolar - nakit olarak ödediği notunu düşmüştü.

Adı geçen üçüncü taşınmazsa Grinton’daki bir apartman dairesiydi. Marcel ve Tania Jordan tarafından altı yıl önce kiralanmış, sonrasında da kontrat her sene yenilenmişti. Gurney bu dairenin Beckert’ın olası gizlendiği mekanlardan biri olamayacağına karar verdi. Ama diğer iki yer araştırılmaya değerdi. Kağıdı katlayıp ceket cebine koydu.

Laura Conway onu dikkatle izliyordu. “İstediğiniz bu muydu?”

“Evet,” dedi. Ama kalkmaya yeltenmedi.

“Başka bir şey daha mı var?”

“Anahtarlar. İlk daireyle şu evin anahtarları.”

Kadının yüzü asıldı. “Anahtarları verebileceğimizi sanmıyorum.”

“Patronunuza bunu bir sorun.”

Kadın ahizeyi kaldırdı. Ardından kapatıp bölmeyi terk etti.

Birkaç dakika sonra Gurney’i kapıda karşılayan adam, yanına gelip dudaklarını büzerek, “Adım Chuck Brambledale. Buranın müdürüyüm. Laura’dan iki kiralık mülkümüzün anahtarlarını istemişsiniz?” dedi.

“İçeri girmemiz gerekebilir. Bunu da hasar vermeden yapmak isteriz.”

Adamın gözleri açıldı. “Arama… izniniz mi var?”

“Aslında yok. Ama anladığım kadarıyla aramızda bir işbirliği anlaşması varmış.”

Brambledale bir süre boşluğa bakakaldı. “Bekleyin biraz.”

Gurney bölmede yalnız kalınca duvardaki çerçeve içindeki sertifikayı incelemeye koyuldu. Bu Tri-County Emlakçılar Birliği’nin Laura Conway’i yılın en başarılı emlakçısı olarak seçtiğine dair bir takdirnameydi. On yıl önceye aitti.

Brambledale iki anahtarla geri döndü. “Gümüş renkli olan en üst kattaki daireye ait. Kapı numarası 4B. Pirinç anahtarsa Rapture Tepesi yolundaki evin. Nerede olduğunu biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Ev, White River’ın kuzeyinde, belediye sınırının dışında kalıyor. Atıcılık kulübünü biliyor musunuz? Oradan yaklaşık dört beş kilometre kadar yukarıda.”

“Clapp Hollow’u geçince mi?”

“Clapp Hollow’la Bass Nehri arasında. Issız bir bölgede.” Anahtarları bariz bir isteksizlikle Gurney’e uzatırken ekledi. “Tuhaf bir yer.”

“Nasıl yani?”

“Mülk bir zamanlar şu kıyamet öncesinde olduğumuzu ileri süren tarikatlarından birine aitti. Zaten Rapture Tepesi[1] adı da buradan geliyor. Sonra tarikat ortadan kayboldu. Dünyadan silindiler. Bazıları cennete yükseldiler dedi. Bazılarıysa tarikat mensuplarının bir şekilde Gort Kardeşlerle ters düştüğünü, neticesinde de hepsinin taşocaklarında bir yere gömüldüklerini iddia etti. Emin olduğumuz tek şeyse mülkün ipoteğinin kaldırılması için kimsenin ödeme

yapmadığı. Sonrasında banka el koydu. Dağ başındaki, tuhaf tarihe sahip bir mülkün satışı da çok güç olduğundan kiralama yoluna gittiler.”

“Çiçekler muhteşem!” dedi Brambledale’nin arkasında beliren Laura Conway. “Ev vasat durumda. Ama çiçekleri bir görseniz! ”

“Çiçekler mi?” diye sordu Gurney.

“Yönetim hizmetleri kapsamında kiralık mülklerimizi en az ayda bir kez dolaşırız. İki ay önce kiracının Snook’s Çiçekçilik’e petunya sepetleri yaptırdığını gördük. Bu sepetleri evin ön tarafına asmışlar.”

“Blaze Jackson, petunya bahçesi kurmaları için Snook’s Çiçekçilik’i mi tutmuş?”

Conway başıyla onayladı. “Sanırım çevreye biraz neşe, umut saçsınlar diye. Tarikat mensuplarının ortadan kaybolmasından sonra orası epey ürkütücü bir yer oldu çünkü.”

Blaze Jackson ve petunya?

Gurney büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Her ikisine de işbirliği yaptıkları için teşekkür ederek arabasına döndü.

Her ne kadar Rapture Tepesi’ndeki evi görme fikri daha cazip gelse de Bacon Caddesi’ndeki daireyi ziyaret etmenin daha mantıklı bir hareket olacağı açıktı. Conway’in verdiği kağıttaki adresi navigasyon cihazına yazdı.

Üç dakikadan kısa süre içinde hedefe ulaşmıştı.

Bacon Caddesi’ndeki binalar, dünyanın her tarafındaki eski semtlerle benzer niteliğe sahipti. Yani güneş ne kadar parlaksa etraf o derece kötü görünüyordu. Ama en azından bazı Grinton sokaklarını oturulamaz hale getiren kundaklama olayları buraya uğramamıştı. Aradığı bina bir bloğun ortasındaydı. Arabasını park yasağı olan yangın musluğunun önüne bıraktı. İstediği yere bu şekilde park edebilmek, etrafta bir polis olduğunu avaz avaz ilan etme niteliği taşısa da, polisliğin nimetlerinden sayılırdı.

Kolları dövmeli, kırmızı bandanalı bir adam giriş kat penceresini onarıyordu. Gurney’e yaklaşmasını işaret etti. “Ne güzel bir sürpriz!” Sesi kabaydı ama düşmanca değildi.

“Sürpriz ne?”

“Polis değil misin?”

“Doğru. Peki sen kimsin?”

“Bu bloktaki bütün evlerden ben sorumluyum. Adım Paul Parkman.”

“Neden şaşırdın bu kadar, Paul?”

“Hatırladığım kadarıyla ilk defa arar aramaz bir polis yolladılar.”

“Polisi mi aradın? Neden?”

Giriş kat penceresinin parçalanmış demirlerini gösterdi. “Pislikler gece içeri girmişler. Evin boş olduğunu, çalacak bir şey olmadığını görünce de salona sıçmışlar. İkisi de. İki öbek bok. Belki DNA örneği alırsın.”

“İlginç bir fikir, Paul. Ama bunun için gelmedim.”

“Ne?” Kısa, havlamayı andırır bir kahkaha atıp, “O zaman ne diye geldin?” dedi.

“Dairelerden birini kontrol etmem gerek. En üst kattaki, 4B’yi. Boş mu, biliyor musun?”

“Evet ve hayır.”

“Yani?”

“Evet, resmi olarak kiracı var. Hayır, çünkü hiç oturmadılar.”

“Hiç mi?”

“Bildiğim kadarıyla öyle. Neyi kontrol etmek istiyorsun? Sence içeride biri mi ölmüş?”

“Sanmıyorum. Merdivenlerde herhangi bir engel var mı?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Benim de gelmemi ister misin?”

“Gerek yok. İhtiyaç duyarsam seslenirim.”

Gurney binaya girdi. Fayans kaplı zemin oldukça temizdi. Merdivenler uygun şekilde aydınlatılmıştı. Yine de içeriye bu tür binalara has şekilde, lahana ve idrar kokusu sinmişti. En azından kusmuk kokusu belli belirsizdi. En üst katın koridoru çok da uzak olmayan bir geçmişte paspaslanmıştı. Katta karşı karşıya iki daire vardı. Bir kapıda 4A diğerindeyse 4B yazılıydı.

Beretta’sını ayak bileğindeki kılıfından çıkarıp mermiyi silahın ağzına

sürdükten sonra emniyeti açtı. Üzerinde 4B yazan kapının önüne gidip kapıyı hafifçe yumrukladı. Herhangi bir karşılık gelmedi. Hatta en ufak bir ses bile yoktu. Bu kez daha sert vurup, bağırdı. “Polis! Kapıyı açın!”

Yine hiçbir şey olmadı.

Anahtarı kilide sokup çevirerek kapıyı itti. Onu uzun zamandan beri pencereleri kapalı evlere has küf kokusu karşıladı. Tabancasının emniyetini kapatıp ceket cebine koydu. Küçük holdeki tavan ışığını yakıp küçük sayılabilecek evde dolaşmaya başladı.

Küçük bir mutfak, küçük bir oturma odası, küçük bir yatak odası ve en fazla bir dolap büyüklüğünde bir banyo. Her yerin uzun zamandan beri kullanılmadığı açıkça anlaşılıyordu. Ne bir eşya vardı ne de daha önce burada birinin oturduğuna dair bir emare. Buna rağmen anlaşıldığı üzere Jordan adına hareket eden Blaze Jackson bir yıllık kirayı peşin ödeyerek burayı tutmuştu.

Burası hedeflenen amaç doğrultusunda kullanılıp ardından terk mi edilmişti? Yoksa ileride kullanılmak üzere bekletiliyor muydu? Oturma odası penceresinden dışarıya baktı. Grinton’ın bir kısmı, Bluestone’nun bir kısmı ve Willard Parkı’nın küçük bir bölümü görünüyordu. Kirli cam yüzünden az daha polis merkezinin ön tarafının da göründüğünü gözünden kaçıracaktı. Gurney’in o yöne baktığı esnada ana kapıdan çıkan bir polis memuru otoparktaki devriye aracına binip gözden kayboldu.

Burasının üçüncü olası suikast mekanı olarak kiralandığı en net açıklama gibi görünüyordu. Neden burası yerine diğer ikisinin kullanıldığı üzerindeyse biraz daha düşünmek gerekiyordu. Ama o an Rapture Tepesi’ne bir yolculuk yapma isteği artık karşı konulmaz boyuta ulaşmıştı. Belki de iki yer birlikte değerlendirildiğinde amaç daha net görünecekti.

1

Ing. Büyük sevinç. (Çev. N.)

57

Gurney kişiliği icabı, merakının kendisini sürüklediği yere, bir destek talebinde de bulunmadan gitmeye eğilimliydi. Tuhaflıklar, tutarsızlıklar onun ilgisini çeker, daha yakından inceleme arzusunu etkiler, hatta bazılarının koşullar gereği uzak durmayı tercih edeceği seçenekler ona daha da cezbedici gelirdi. Şu an da niyeti kesinlikle Rapture Tepesi yolunun sonundaki o eve gitmekti. Tabii Madeleine aramamış olsaydı.

Onu aramasının bir sebebi olmadığını, sadece arama fırsatı bulunca ne yaptığını sormak için telefon ettiğini söyledi. Gurney durumu anlatırken Madeleine'in sessizleştiğini fark etti. Bu da ona karısının anlattığı şeylerden huzursuz olduğunu düşündürdü.

Madeleine sonunda, "Oraya tek başına gitmemen gerek. Çok ıssız bir yer. Neyle karşılaşacağın hiç belli olmaz," dedi.

Elbette haklıydı. Bazen onun endişelerini dikkate almadığı olmuştu ama bu kez tavsiyeleri doğrultusunda hareket etmeye niyetliydi. İlk kavşakta boş bir köy tezgahının önüne çekti. Eski bir tabelada iyice silinmiş Balkabağı sözcüğü okunuyordu.

Orada destek talebinde bulunma seçeneğini düşündü. İşe Kline'ı, polisi ya da şerifi karıştırmak bambaşka sorunlar yaratabilirdi. Bunun üzerine Hardwick'i denemeye karar verdi. "Rapture Tepesi mi? Ne saçmalıyorsun sen?"

"Dağ başındaki bu evin Dell Beckert'ın saklandığı yer olabileceği ihtimalini düşünüyorum."

"Bu ihtimalin kaynağı ne?"

"Ev, Beckert'la bir şekilde ilişkide olduğu artık neredeyse kesinleşmiş olan Blaze Jackson tarafından kiralanmış. Kadın on sekiz bin dolarlık yıllık kira bedelini de peşin olarak ödemiş. Onun bu parayı bulabileceğinden ne kadar

kuşkuluysam ödemeyi Beckert'ın ayarladığına da o kadar eminim. Ve bu ev ortadan kayboluşunun bir gün kadar sonrasında Durango'sunun görüldüğü benzin istasyonunun sadece birkaç kilometre uzağında. Yani bakmaya değer."

"Vaktini heba etmen umurunda değilse git bak."

"Niyetim öyle."

"Sorun ne o zaman?"

"Hoş geldin komitesi tarafından karşılanma ihtimali."

Hardwick şöyle bir duraksayıp ardından, "Korkak kıçını kollasın diye Jack Amca'dan yardım mı istiyorsun yine?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey."

"Eğer o pislik bu sefer oradaysa belki vurmak için bir bahane de bulurum."

"Yapmamanı tercih ederim."

"İşin en eğlenceli kısmını sen yapıyorsun. Refakatçiliğin tadıysa ancak aşağılıklara ateş açabildiğinde çıkar."

"Bak, orada Gort Kardeşlerle karşılaşmamız da mümkün."

"Tamam. Nerede buluşuyoruz?"

Gurney'in, telefonundaki Google Haritalar uygulamasına bakarak kararlaştırdığı buluşma yeri, ıssız ve dönemeçli Rockton Yolu ile Rapture Tepesi yolunun başlangıç noktasının kesiştiği yerdi. Oraya ulaşınca aracını kışın da yapraklarını dökmeyen sık ağaçlık alan arasındaki küçük çimenlik alana park etti.

Kontrol paneli üzerindeki saate göre Hardwick'i aramasının üzerinden on beş dakika geçmişti. Jack'in Dilhveed'den buraya gelmesinin bir yarım saat daha alacağını tahmin ediyordu. Rapture Tepesi'ne çıkan yolda biraz olsun ilerleme arzusunu bastırmaya çalışıyordu. Çünkü bu sadece Hardwick'i arama nedenini ortadan kaldırmakla kalmayacaktı. Aynı zamanda orada her ne varsa zaten otuz dakika sonra görme şansı bulacakken gereksiz yere riske girmiş olacaktı.

Arkasına yaslanıp yedi cinayeti kimin ve niçin tasarladığına dair olasılıkları zihninden geçirmeye koyuldu. Ne düşünürse düşünsün eninde sonunda aynı

sorular aklına takılıp duruyordu. Tertiplenen bu kumpaslara cinayetlerin gerçekleşmesi için mi gerek duyulmuştu yoksa asıl amaç olan kumpasların kurulabilmesi için mi cinayetler işlenmişti? Ve bu soruların yanıtı her cinayeti kapsıyor muydu?

Yirmi beş dakika sonra Hardwick'in GTO'sunun rahatlatan gürültüsünü hemen arkasında duydu. Onu karşılamak için arabadan indi.

Hardwick en çok sevdiği silahı Sig Sauer'ini, insanı ürküten soluk mavi gözleri gibi bir parçası haline gelmiş siyah tişörtünün üzerine taktığı askıya yerleştirmişti. Sol elindeyse dürbünlü bir AK-47 saldırı tüfeği vardı.

Gözlerindeki, onu Gurney kadar iyi tanımayan birinin tüylerini diken diken edecek kadar korkunç parıltıyla, "Olay ilginç bir hale gelirse diye," dedi.

"Geldiğin için sağ ol."

Öksürüp ağzında biriken balgamı toprak yola gürültüyle tükürdü. "Daha önce söylemeyi unuttum. Cory'nin Virginia'da gönderildiği yatılı okula ve Beckert'ın eski okuluna ulaştım. Beckert'ın o civarlarda bir mülkü olup olmadığını kimse bilmiyor. Okulların ve Beauville ailesinin tütün fabrikasının çevresindeki vergi kayıtlarını da incelettirdim. Ama herhangi bir sonuç yok. Eğer eyaletin tamamındaki vergi kayıtlarını incelemek için bir koca haftanı heba etmeye niyetli değilsen, ki bana kalırsa böyle bir şey çok aptalca olur, bu konu kapandı demektir."

"Hiç kimse sana bir şey söylemedi mi?"

"Cory'nin yatılı okulundaki psikolog bana Cory'nin babasına çok benzediğini anlattı."

"Hangi açıdan?"

"İradeli, kararlı, aşırı dikkatli, kontrollü biriydi, dedi."

"Ayrıntı var mı?"

"Gizlilik yasası. Kadının Cory hakkında söyleyebildiği en özel şey annesinin ölümünün onda çok büyük etki bıraktığı oldu."

"Bu zaten bilmediğimiz bir şey değil. Şu an için Beckert'la daha çok ilgiliyim. Onunla oğlunu okula kaydettirirken görüşmüş olmalı. Onunla ilgili bir yorum

yaptı mı?”

“İradeli, kararlı, aşırı dikkatli, kontrollü biriydi, dedi.”

“Tamam. Bu kadar yeter. Umarım şu an yeni bir çıkmaz sokağa girmiyoruzdur.”

Hardwick çam ormanına doğru uzanan engebeli yola şöyle bir baktı. “Ev ne kadar uzakta?”

“Uydu haritasına göre iki kilometre kadar. Tepeye doğru.”

“Arabayla mı gideceğiz yoksa yürüyecek miyiz?”

“Yürüyeceğiz. Orada biri varsa en azından geldiğimizi son anda fark etsin…” Yolun biraz yukarısındaki bir ağaçtaki parıldamaya gözü ilişince sustu. “Eğer şu düşündüğüm şeyse, sürpriz yapma işini unutabiliriz.”

Hardwick, Gurney’in bakışlarını takip etti. “Güvenlik kamerası mı?”

“Öyle görünüyor.”

Gerçekten de kısa sürede parıltının kaynağının yerden yaklaşık üç buçuk metre yukarıya, devasa bir katranağacının gövdesine monte edilmiş gelişmiş bir güvenlik kamerası olduğunu tespit ettiler.

Hardwick kameraya şöyle bir bakıp hayranlıkla endişe arası bir ifadeyle, “Axion Beş Yüz,” dedi. “Harekete duyarlı kayıt sistemine sahip, uydu bağlantılı çalışan bir kamera. Vurmamı ister misin?”

“Anlamı yok ki. En az yarım saat önce görüş alanından geçtim zaten. Beckert ya da orada artık her kim varsa, burada olduğumuzun zaten farkında.”

Hardwick’in mutsuz bir ifadeyle baş sallamasının ardından yürümeyi sürdürdüler.

Yolun giderek artan eğimi yürüyüş hızlarını yavaşlatırken Gurney’in zihninde yeni bir teori şekillenmeye başladı. Bunu yürümeye devam ederlerken Hardwick’le tartışmaya karar verdi.

“Diyelim ki en başından beri asıl hedef Beckert’tı.”

Hardwick suratını ekşitti. “Yani herkes sırf ulu polis şefimize kumpas düzenlenmesi için mi öldürüldü?”

“Herkesi bilemem. Steele, Loomis, Jordan ve Tooker diyelim. Turlock,

Jackson ve Creel sadece geride ipucu kalmaması için ortadan kaldırılmış olabilir.”

“Eğer Beckert hedefse, Payne neydi? Neden önce o hedef haline getirildi?”

“Belki de nihai amacın Payne’le hiç alakası yoktu. Belki sadece babasına zarar verme yöntemi olarak kullanıldı.”

“Nasıl bir zarar?”

“Siyasi olarak. Normalde polis katili bir evlat sahibi olmak kişinin kariyerini bitirir. Bu olayı kim tertiplediyse Beckert’ın krizi fırsata çevireceğini hesap etmemiş olabilir.”

Hardwick pek ikna olmuşa benzemiyordu. “Sonra ne oldu o zaman?”

“Sonra, katil bu şeytani evlat işinin planlandığı gibi gitmediğini fark ederek, Beckert’ın sadece katil olarak değil aynı zamanda öz oğluna Steele ve Loomis cinayetleriyle, Gort Kardeşlereyse Jordan ve Tooker cinayetleriyle ilgili tuzak kurmuş gibi görünmesini sağlamak için ilk dört cinayetle ilgili tüm fiziksel kanıtları alıp kulübeye yerleştirdi.”

Hardwick kahkahayı bastı. “Ne hayal gücün varmış senin de!”

“Belki böyle olmuştur diyorum. Kanıtım yok.”

Hardwick yapmacık bir tavırla, “Çok şeytani bir plan gibi görünüyor,” dedi. “Eğer haklıysan bu işi tezgahlayan kişi, cinayetler için de Cory’nin bundan sonraki hayatını demir parmaklıklar ardında geçirme ihtimali için de zerre kadar vicdan azabı duymamış demektir. Sırf Beckert’ın çanına ot tıkamak için ha? Amaçla harcanan çaba biraz orantısız gibi görünüyor.”

“Cinayet nedenleri ya da Beckert’ın asıl hedef olduğu konularında yanılıyorsam da en azından ortada yedi kişinin öldürülmüş olduğu gerçeği var. Ve aynı kişi öldürdü onları.”

Çöken sessizliği Gurney’in çalan telefonu böldü.

Ekranda Torres’in ismi vardı.

Gurney telefonu açmak için olduğu yerde durdu.

Torres alçak ve telaşlı bir sesle, “Yeni oyun başladı,” dedi. “Beckert, Kline’ı aramış. Teslim olmak istiyormuş.”

“Ne zaman?”

“Bugün. Tam zamanı onun bizden yapmamızı istediği düzenlemelerden sonra belli olacak.”

“Düzenlemeler?”

“Beckert teslim olurken güvenilir tanıklar olarak gördüğü bazı kişilerin de hazır bulunmasını şart koşuyor. Turlock’a olanın kendi başına da gelmesini istemediğini söylemiş.”

“Kimmiş bu tanıklar?”

“Karısı, Haley, Marvin Gelter adlı varlıklı bir bağışçı, Şerif Cloutz, Belediye Başkanı Shucker ve White River Polis Teşkilatı’ndan bana sorduğun o başkomiser.”

“Ekibi toplamış. Nerede teslim olacakmış peki?”

Kısa bir tereddüdün ardından, “Ortadan kaybolduğu andan beri kaldığı yerde,” dedi.

“Bu tam bir cevap değil ki.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Kline bunu sadece birkaçımıza söyledi ve bilginin kesinlikle gizli olduğunu, kimseyle paylaşılmaması gerektiğini söyledi. Özellikle de senin adını verdi.”

Gurney doğru noktada olup olmadığını anlamak için iyi bir fırsat yakaladığı kanaatindeydi. “Kline benim Rapture Tepesindeki evi bilmemi istemiyor mu?”

Anlık bir ölüm sessizliği çöktü. “Ne dedin?”

“Beni duydun.”

“Ama… nasıl… nasıl öğrendin ki…”

“Önemli değil. Sorun şu ki şu an o eve doğru yaklaşıyorum. Kline’a burada olduğumu bildir. Ve planını da bana anlatsın ki berbat etmeyeyim.”

“Tamam. Müsaade et arayayım onu. Sana dönmesini söyleyeceğim.”

Gurney, Hardwick’e dönüp gelişmeleri aktardı.

“Beckert teslim olmak istiyor, öyle mi? Peki sonra ne olacak? Yedi cinayeti işlediğini itiraf edip, dürüst davranışının yarattığı etkiyle de Başsavcılık seçimlerine adaylığını mı koyacak yani?”

“Bu noktada kimsenin bunu bildiğini sanmıyorum…”

Telefonu çaldı. Arayan Kline’dı.

“Ben Gurney.”

Kline neredeyse bağırıyordu. “Beckert’ın nerede olduğunu nasıl öğrendin? Ayrıca neden beni bilgilendirmek yerine kendi başına iş yapıyorsun?”

“Orada olduğunu *bilmiyordum.* Sadece bir ipucunun peşine düşmüştüm.”

“Tam olarak neredesin sen şimdi?”

“Rapture Tepesi yolunda. Evden çok uzakta değilim.”

“Daha fazla yaklaşma. Aslında en ufak bir şey bile yapma. Bu teslim olma işi çok ama çok önemli. Operasyonu bizzat ben yönetiyorum. Ben oraya gelmeden hiçbir şey olmayacak. Beni anladın mı?”

“Karşılık vermeyi gerektirecek şeyler olabilir.”

“Böyle bir şey istemiyorum. Sen inisiyatif alacak konumda değilsin. Asla. Anlaşıldı mı?”

“Anladım.”

“Güzel. Tekrar ediyorum, *hiçbir şey yapma.* Ben yoldayım.”

58

Gurney, Kline’ın söylediklerini Hardwick’e aktardı.

Hardwick, tiksintiyle sıktığı dişlerinin ardından, “Herif pisliğin teki,” diye söylendi.

“Ama işin çok önemli olduğunu söylemekte haklı,” dedi Gurney. “Özellikle de teslim olduktan sonra suçlarını da itiraf ederse.”

“Bu da senin Beckert’ı kurban olarak gösteren teorinin kıçına tekmeyi yediği manasına gelir.”

“Gerçeğe ulaşalım da benim için sakıncası yok.”

“Süvariler gelene kadar ne yapacağız peki? Burada dikilip duracak mıyız?”

“Yoldan uzaklaşıp görünmeyeceğimiz bir yere geçeceğiz. Ve eve yaklaşacağız. Sonra… göreceğiz.”

Ormanın içinde bir süre daha ilerlemelerinin ardından arazinin eğimi azalmaya başladı. Kısa bir süre sonrasıysa katranağaçlarının arasından göründüğü kadarıyla çimlerin biçildiği bir açıklık seçilir oldu. Alçak dalların arkasına sinerek yemyeşil çayırlığın ortasındaki tek katlı beyaz çiftlik evini görebilecekleri mesafeye kadar sokuldular. Evin yanında garaj büyüklüğünde bir baraka vardı. Evin ön tarafında kalan boşluğun neredeyse tamamı kuru otlarla doldurulmuştu. Asılı sepetlerde de kırmızı petunyalar vardı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı Hardwick.

“Polis gözlemi yapacağız. Bakalım girip çıkan birileri olacak mı?”

“Ya olursa?”

“Kim olduğuna bağlı.”

“Ne kadar da kesin.”

“Tıpkı hayat gibi. Kameraların görüş açısına girmeden birbirimize zıt yönlerde durup evi izleyelim.” Gurney ağaçlığı işaret etti. “Sen şu tarafa doğru

gidip evin sol tarafıyla arkayı görebileceğin bir yerde dur. Uygun bir yer bulduğunda telefonumu çaldır.”

Yerinin belli olmaması için telefonunu titreşim moduna aldı. Hardwick de aynısını yaptı.

Gurney ağaçların arasında yavaş yavaş hareketlenip evle barakayı cepheden mümkün olduğunca iyi görebileceği bir yer aramaya koyuldu. Durduğu yerden evin köşesine yerleştirilmiş, yeni gibi duran, küçük bir uydu anteni görebiliyordu. Ayrıca bir de jeneratör sesi duyuyordu. Kulağı jeneratörün vızıltısına alışınca bir konuşma sesi de duyabildiğini fark etti. Kelimeleri anlayamayacağı kadar az duyuluyorsa da bütün dikkatini toplayınca bunun televizyondaki bir haber bülteninin sesi olduğunu anladı. Bu koşullar altında Beckert’ın oturup televizyon izlemesi çok tuhaftı. Tabii az sonra gerçekleşecek teslim olma süreciyle ilgili gelişmeleri takip etmeye çalışmıyorsa.

Gurney’in telefonu titreşti. Hardwick arıyordu.

“Bilgi vermemi istemiştin. Bu arada bir sivrisinek yuttum. Lanet şey ciğerlerime kadar girdi.”

“En azından eşekarısı değilmiş.”

“Ya da kuş. Neyse, pozisyonumu aldım. Şimdi ne yapacağız?”

“Bir şey soracağım. Dikkatli dinlediğinde televizyonun sesini duyabiliyor musun?”

“Jeneratörü duyuyorum.”

“Hepsi bu mu?”

“Bu. Ama senin ikili kumpas teorini bir kez daha düşündüm. Senin tüm bu White River pisliğinin temel amacının Beckert’ı mahvetmek olduğunu ileri süren teorin, kocaman bir ‘kimin faydasına’ sorusuna neden oluyor.”

“Farkındayım.”

“Yanıtın farkında mısın?”

“Hayır. Ama senin bir fikrin var gibi.”

Hardwick yanıt vermeden önce dramatik bir tavırla bir süre bekledi. “Maynard Biggs.”

Gurney bu fikre hiç sıcak bakmamıştı. Hatırladığı kadarıyla Biggs bu cinayetlerle bağdaştırılmayacak kadar dürüst, zeki, merhametli bir kişiydi. “Neden Biggs?”

“Beckert’a zarar vermekten çıkarı olan tek kişi gibi görünüyor. Ünlü kahraman polis şefini devreden çıkar sonra da tek bir damla ter bile dökmeden başsavcılık seçimlerini kazan.”

Bu Gurney’e pek mantıklı gibi gelmemişti ama her ihtimali değerlendirmekte fayda vardı. “Mümkün. Ama sorun şu…” Toprak yoldaki bir aracın, hatta birden fazla aracın sesini duyunca sustu. “Bir dakika, Jack. Misafirlerimiz var galiba.”

Yolun açıklıkla birleştiği yeri daha iyi görebilmek için ağaçların arasındaki konumunu değiştirdi. Görünen ilk araç Mark Torres’in Crown Victoria’sıydı. Bunun arkasındaysa üzerinde herhangi bir ibare yer almayan siyah bir minibüs vardı. Bunları siyah bir SUV izliyordu. Açıklığın ucunda, eve karşıdan bakacak şekilde arka arkaya durdular.

Gurney telefonu kulağına götürüp Hardwick’e, “Bulunduğun yerden onları görebiliyor musun?” diye sordu.

“Evet. Minibüs SWAT aracı gibi görünüyor. Sence ne yapmayı planlıyorlar?”

“Kline gelene kadar pek bir şey yapmazlar. Partiye temas kurduğunu tahmin ettiğim başka davetliler de gelecektir. Torres’le konuşup sana haber vereyim.”

Torres telefonu ilk çalışta açtı.

“Dave? Neredesin?”

“Yakınlarda. Ama görünülmeyecek bir yerde. Bir süre daha burada beklemek istiyorum. Sizin bir planınız var mı?”

“Her şey Kline’ın kontrolünde. O gelmeden hiçbir şey yapmayacağız.”

“Yanında kimler var?”

“Swat ve Başkomiser Beltz. Belediye başkanı ile şerif ise bir polis memurunun kullandığı şerifin arabasında. Bayan Beckert’ın şoförü de onu getiriyor.”

“Kline nerede?”

“Yolda. Kiminle geldiğiniyse bilmiyorum.”

“Başka?”

“Başka kimse yok. Şey, aslında var. RAM TV ekibi.”

“Ne?”

“Beckert’ın başka bir şartı. Daha çok görgü tanığı olması için.”

“Kline bunu kabul mü etti?”

“Kabul etmek mi? Balıklama atladı.”

“Tanrım!”

“Bir haber daha. Hardwick’le birlikte Beckert’ın kulübesinde olduğun sırada alarm sistemi tarafından aranan telefonların konumlarını istemiştin. Çağrılar, Beckert, Turlock ve bir de isimsiz bir ön ödemeli hatta yönlendirilmişti. O sırada Beckert’ın telefonu kapalıydı. O esnada kaçmaya karar verdiyse bu da gayet mantıklı tabii. Bu yüzden onun telefonunun konum bilgisi yok. Turlock’un telefonuysa açıkmış. Çağrı Larvaton’daki baz istasyonuna ulaşmış. Yani evine en yakın baz istasyonuna. Bu da sabah kulübeye neden geldiğini açıklıyor. Bunun da şaşırtıcı bir yanı yok. İlginç olansa ön ödemeli telefonla ilgili. Alarm sisteminin gönderdiği çağrı White River’daki telefon kulesine ulaşmış ondan otuz saniye sonraysa aynı hat Ezechias Gort’u aramak için kullanılmış.”

Gurney açısından, Turlock’un orada olacağını bilen birinin Gort Kardeşlere bu bilgiyi vermiş olmasının şaşırtıcı bir yanı olmasa da, bunun kanıtlanmış oluşu bir hayli ümit verici bir gelişmeydi. “Peşini bırakmamışsın, sağ ol, Mark. Bu deli saçması olayın içinde en azından kendi içinde mantığı olan bir şeyler olduğunu görmek hoş bir değişiklik doğrusu.”

Tepeyi tırmanan başka bir aracın sesini duyunca görüşmeyi sonlandırdılar.

Vişne çürüğü renkli bir Escalade açıklığa girip Crown Victoria’nın yanında durdu. Şerifin arabasının şoför koltuğundaki polis memuru araçtan inip Torres’in arabasının camını tıklattı. Kısa süreli bir görüşmenin ardından polis memuru araca geri döndü. Sonraki on beş dakikada başka hiçbir gelişme olmadı. Jeneratörün ısrarlı vızıltısıyla, en azından Gurney’in kulağına ulaştığı kadarıyla, artık bilinçaltına işlediğini düşündürtecek kadar az duyulan televizyonun sesi dışında hiç ses işitilmiyordu.

Sonra Navigator'ıyla Kline geldi. Aracından durumu tam manasıyla kontrol altında tutan biri edasıyla inip teker teker her aracın yanına gitti. Üzerinde neredeyse tüm emniyet birimlerinin personeline dağıttığı türden fazlasıyla geniş, lacivert bir yağmurluk vardı. Yağmurluğunun arkasında büyük harflerle BÖLGE SAVCISI yazılıydı.

Kendi arabasına dönüp ayaklarını açarak durdu. Eğer üzerindeki ufacık görünmesine neden olan aşırı büyük yağmurluğu olmasa bu duruşu kahramanlık pozu olarak nitelendirilebilirdi.

Gurney gizlendiği ağaçların arasından Kline'ın cep telefonunu çıkardığını gördü.

Gurney'in telefonu titredi. Ekrana bakıp telefonu açtı. "Selam Sheridan. Plan ne?"

Kline etrafına bakınıp, "Neredesin?" diye sordu.

"Gözden uzak bir yerden evi gözetliyorum."

"Bu bir çatışma değil, teslim alma olayı."

"Her şeyi itiraf etti mi?"

"Her şeyi. Turlock cinayeti dışında her şeyi."

"Neden itiraf etti?"

"Ne önemi var? Önemli olan itiraf etmesi değil mi? Söylediği her şey yazılı olarak elimizde."

"Yazılı olarak mı? Nasıl…"

Kline öfkeyle sözünü kesti. "Telefon mesajıyla. Altında da elektronik imzası var."

"Sen hiç konuştun mu onunla?"

"Kısaca. Arkada çok gürültü vardı. Büyük bir ihtimalle şu jeneratörün sesi olmalı. O yüzden pek duyamadım. Söyledikleriyle ilgili sonradan sorun çıkmasını istemediğim için de her şeyi yazılı olarak anlatmasını söyledim. O da öyle yaptı."

"Ve bu mesajda altı kişiyi öldürdüğünü kabul etti, öyle mi?"

"Evet."

“Bununla ilgili herhangi bir endişen var mı?”

“Kesinlikle yok. Ama sen pek memnun olmuş gibi değilsin. Bunun nedeni onun zavallı bir kurban olduğu, entrikacı bir dahi tarafından tuzağa düşürüldüğü fikrini gülünç kıldığı için olabilir mi?”

Gurney iğnelemeyi duymazdan geldi. “Endişelenmem için iki nedenim var. Birincisi, Beckert her şey olabilir ama salak değil. Herhangi bir pazarlığa girişmeden çok sayıda cinayetin faili olduğunu kabul etmek çok büyük bir aptallık. İşin içinde başka bir şeyler mi var diye düşünmeme neden oluyor. İkincisi, az önce söylediklerin bu olayın başından beri aklıma takılıp duran başka bir konuyu çağrıştırdı. O da Steele’in telefonundaki mesaj. O mesajın göründüğü gibi olmadığına neredeyse yüzde yüz eminim.”

Kline’ın telefondaki sesinden giderek öfkelendiği anlaşılıyordu. “Mesaj nasıl görünüyorsa öyleydi. Arkasını kollaması istenmiş. Ve kesinlikle de haklı olduğu ortaya çıktı. Sadece doğru zamanda eline ulaşmamış.”

“Belki öyle demek istemedi?”

“Bu da ne demek?”

“Mesaj teşkilat tarafından verilmiş BlackBerry’ye değil mesai saatleri dışında kullandığı kişisel telefonuna yollanmış. Belki de mesajın önceden değil öldürüldükten sonra bulunması amaçlanmıştı.”

“*Sonra* mı? Ne amaçla?”

“Bizi White River polisine ve nihayetinde de Beckert’a yönlendirmek için. Tabii bu da mesajı gönderenin Steele’in öldürüleceğini önceden bildiği anlamına gelir. Bu sözde ikaz, sonrasında gözlerin Beckert’a yönelmesi için ilk somut işaret oldu.”

“Çok zekice. Sen hep böylesin değil mi, Gurney? Zeki teorilerinin biri bitip diğeri başlıyor. Ama ne yazık ki bu seferkinin saçmalığı baştan belli. Belki beni duymamışsındır. ELİMİZDE İTİRAFNAME VAR! Tekrar etmemi ister misin?”

Yüz yüze daha iyi konuşabileceklerini uman Gurney telefonu kapatıp saklandığı ağaçlık alandan çıkıp - hemen ardından da aptalca bir şey yaptığı

hissine kapılarak - öfkeli yüzünde zerre kadar ikna edilebilirlik emaresi görünmeyen Kline'a doğru yürümeye başladı.

"Bak, Sheridan, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye başladı Gurney mümkün olduğunca alttan almaya çalışarak. "Düşündüğüm sadece…"

On iki silindirli dev bir motorun kükreyen sesiyle sözü yanda kaldı. Bu Marv Gelter'ın yaklaşan kırmızı Ferrari'sinin sesiydi.

Kline, Gelter'ı gördüğü an Gurney'e elinin tersiyle çekil şuradan der gibi bir hareket yapıp hızlı adımlarla Ferrari'ye doğru yöneldi. Gelter aracından inince aralarında asık yüzlerle kısa süreli bir konuşma geçti. Kline bir şey açıklamasına eliyle evi gösterdi. O esnada Gelter, Gurney'in de orada olduğunu fark edip Kline'ı arkasından bakakalmış halde bırakarak ona doğru yürümeye başladı.

Adamın gülümseyişi ses tonu kadar abartılıydı. "Zaman geçiyor, dostum. Bana bir yanıt borçlusun. Umarım doğruyu seçmişsindir."

Gurney adamın bu aşırı ilgisine basit bir omuz silkmeyle karşılık verdi. "Aslına bakarsanız benden doğru dürüst aday olmaz. Bir de seçilirsem berbat bir başsavcı olurum."

"Hah! Bu tam da seçildiğinde yapacağın konuşma işte. İsteksiz kahraman. Hiçbir sahtekarlığı yok. Açık sözlü. Tıpkı alçakgönüllü bir astronot misali. Ne büyük bir vasıf! Ama bunun farkında bile değilsin. Oysa ne kadar olağanüstü bir nitelik."

Gurney daha net sözlerle teklifi kabul etmediğini ifade etme fırsatı bulamadan, büyük uydu antenli bir canlı yayın aracı alana girdi. Hemen arkasında da büyük bir Chevy SUV vardı. Her iki aracın üzerinde kırmızı-beyaz ve mavi harflerle geniş bir tanıtım ibaresi yer alıyordu.

RAM TV
HABER NEREDEYSE
BİZ ORADAYIZ

Stacey Kilbrick SUV'dan inerken Kline da onu karşılamak üzere hızlı adımlarla

o tarafa yöneldi.

“Sirk zamanı,” dedi Gelter. Gurney’e göz kırpıp Kline’la Kilbrick’in yanına yöneldi.

Rüzgar biraz sertleşmişti. Gurney başını kaldırıp gökyüzüne bakınca batı yönünde yoğun bulutların toplandığını gördü. Kararan gökyüzünün ortama kattığı ürpertici görünüm Gurney’in huzursuzluğunun artmasına neden oluyordu. Dahası hiç kimsenin bu duygusunu paylaşmıyor gibi görünmesi bu hissin daha da pekişmesine yol açıyordu.

59

Sonraki on beş-yirmi dakika içinde olanlar Gurney’e polis operasyonu için bir bölgeyi güvenlik çemberine almaktan çok medya koreografısi gibi geldi.

Kline, Gelter ve Kilbrick görüşürlerken sunucunun yardımcılarından biri saçlarını yapmaya çalışıyor, televizyon ekibinden bir başkası da ceketinin yakasına mikrofon takıyordu. Bir başka ekip elemanı da kameramanla birlikte hem sunucunun hem de arka plandaki evin ve sepetlerdeki çiçeklerin görünebileceği en uygun açıyı tespit etmekle meşguldü.

Bu sırada Belediye Başkanı Shucker’la Şerif Cloutz, az önce indikleri Escalade’nin yanındaydılar. Cloutz beyaz bastonunu tıpkı bir metronom gibi ileri geri sallayıp duruyordu. Shucker donut yiyordu. Başkomiser Beltz ise Explorer’ınm açık kapısına yaslanmış, öfkeli hareketlerle sigara içiyordu.

Kilbrick kameranın karşısındaki yerini alıp her zamanki hareketli, kaygı dolu tavrını takınarak boğazını temizledikten sonra kameramana başıyla işaret verip konuşmaya başladı.

“Ben Stacey Kilbrick. *Son Dakika* programının özel yayınıyla karşınızdayız. White River’daki çoklu cinayet vakasındaki önemli gelişme dolayısıyla aslında bu saatte yayınlamayı planladığımız Anneler Günü özel röportajımızı akşamki yayınımıza aldık. Çünkü şimdi bu sansasyonel olayın sonunu canlı, montajsız bir yayınla karşınıza getiriyoruz. Az önce White River’da kısa süre önce gerçekleşmiş yedi cinayetten en az altısının faili olduğu iddia edilen, firari polis şefi Dell Beckert’ın Bölge Savcısı Sheridan Kline’a teslim olacağını öğrendik. Bölge savcısı şu an yanımızda.”

Kline büyük yağmurluğunu şöyle bir düzeltip, ekip elemanlarından birinin sessiz işaretiyle Kilbrick’in sağındaki yerini aldı.

Sunucu ona döndü. “Anladığımız kadarıyla Dell Beckert’ın aranma faaliyeti birazdan sona erebilir.”

Kline itici bir gülümsemeyle, “Öyle görünüyor,” dedi. “Zaten çembere almıştık. Sanırım o da bunu fark etti.”

“Size bir itirafname yolladığı doğru mu?”

“Evet. Son derece net bir itirafname. Tabii ana hatlarıyla. Ayrıntılarıysa gün bitmeden anlatacağını tahmin ediyoruz.”

“Ne zaman gözaltına alınmak üzere evden çıkmasını bekliyorsunuz?”

“Karısı gelir gelmez. Olaysız bir şekilde teslim olup itirafta bulunmayı, güvenilir tanıkların huzurunda bulunma koşuluyla kabul etti. Aslına bakarsanız yasaları kendi başına uygulamayı tercih eden birinin bir başkasının aynı şeyi kendisine de yapabileceğinden korkması son derece ironik.”

Kline konuşurken alana iki araç daha girdi. Torres araçları durdurup her iki şoförle de konuştuktan sonra diğer araçların durduğu yere yönlendirdi. Gurney, Haley Beauville Beckert’ın gösterişli, yeşil Range Rover’ını tanımıştı. İkinci araçsa bej bir Camry’di. Kiralık bir araca benziyordu.

Araçtan inen Cory Payne, Gurney’le göz göze gelince hemen uzaktan elini kaldırıp selamladı. Birbirlerine doğru yürüyüp RAM TV minibüsünün yanında bir araya geldiler.

Payne bir hayli gergin görünüyor, sinirinden yerinde duramıyordu. “Sabah babamdan bu tuhaf mesajı aldım. Sanki tamamen aklını kaçırmış gibi.”

Gurney’e iPhone’unun ekranını gösterip aynı anda mesajı yüksek sesle okudu. “Yaptıklarımı çoğunluğun iyiliği için yaptım. İnsan ilkelerine göre davranmalı. Bugün saat 15:00’da Rapture Tepesi’nde teslim olup her şeyi açıklayacağım.”

Gurney böylesi bir konu için mesajın bu derece kısa olmasını bir hayli şaşırtıcı bulmuştu. Bu yorumunu yapamadan hızlı adımlarla yanlarına gelen Kline, Payne’in neden burada olduğunu sordu.

Payne ona telefonundaki mesajı gösterdi.

Savcı mesajı iki kez okuyup başını iki yana salladı. Gerginliği her geçen saniye katlanarak artıyor gibiydi. “Bak, kesinlikle iyi durumda olmadığı ortada.

Zihinsel olarak da duygusal olarak da. Ama bunun şu an için bir önemi yok. Teslim olacak. En önemlisi bu. Başka şeylere yoğunlaşıp dikkatimizi dağıtmanın yeri değil. Cory, sana buradan uzaklaşmanı öneriyorum. Aslında bu bir emir. Herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum." Derin bir nefes alıp etrafına bakındı. "Beckert'ın istediği herkes geldi. Birkaç dakika içinde hepimiz evin önünde toplanacağız. O anda da kendisi dışarı çıkacak… Ve bu lanet olası kabus bitmiş olacak!" Derin bir nefes alıp Beckert'ın karısını karşılamak üzere Range Rover'a yöneldi.

Bu sırada Kilbrick televizyon ekibinin evin yaklaşık elli metre kadar önünde belirledikleri alanda Dwayne Shucker'la röportaj yapıyordu. Kline'ın hareketlendiğini gören Kilbrick röportajı bitirip kameraya, "Kısa bir aradan sonra White River katilinin teslim olmak üzere olduğu bu dramatik dakikalara geri döneceğiz," dedi.

Sonra üç elemanıyla birlikte Kline'ın peşine takıldı. Hareketlerinden evin önünde toplanma hazırlığında oldukları anlaşılıyordu. Gurney evin ne kadar yakınında durmaları gerektiğinin kararlaştırılıp, tanıkların duracakları yerle, Kline'ın teslim alma görüntülerinin en net ve en dramatik etkiyi yaratacak açıdan nereden alınabileceğine ilişkin ayarlamalar yapıldığını görebiliyordu. Bir ara kameramanın çiçeklerin de görünebilmesi için gerekli kamera açıklığına karar vermeye çalıştığını duydu.

Bu esnada Torres, Beckert'ın talep ettiği, karısı Haley, Şerif Cloutz, Başkomiser Beltz, Marv Gelter ve az önce Kilbrick'le röportajı yanda kalan Belediye Başkanı Shucker'dan oluşan güvenli-teslim komitesi üyeleriyle konuşuyordu.

Dört SWAT mensubu ifadesiz yüzlerle, üzerinde hiçbir ibarenin yer almadığı minibüslerinde yaslanmış, tetikte bekliyorlardı. Gökyüzü daha da kararırken sepetlerdeki petunyalar rüzgarda biraz daha fazla salınıyordu. Arkadaki jeneratör, televizyonun belli belirsiz sesini neredeyse tamamen bastıracak şekilde vızıldamayı sürdürüyordu.

Burada bir yanlışlık olduğunu düşünen Gurney iyice gerilmişti. İşin içinde

basının da olması elbette durumu iyice gerçekdışı hale getiriyordu. Ama bu diğer şeylerin yanında en önemsiziydi. Yaşanılan her şey başarılı bir soruşturmanın sonucunda gerçekleşen bir olaydan ziyade kötü bir rüya izlenimi uyandırıyordu.

O sırada Kline'dan, Beckert'ı teslim almak üzere evin ön kapısına doğru hareketlendiğinde daha iyi görüntü alabilmeleri için hem kendisinin hem de ekibindekilerin araçlarını çekmelerini istediği yeri söylediğini duydu.

Kline dönüp arabasına doğru yönelince Gurney önünü kesti. Zihninde bir türlü düzene koyamadığı fikirlerin verdiği rahatsızlık hissi kadar, Kline'ın dönüştüğü bu dar görüşlü hali de, onu savcıyla endişelerini bir kez daha paylaşmaya mecbur bırakmıştı. "Sheridan, konuşmamız gerek."

Kline soğuk bir ifadeyle onu süzdü. "Yine ne var?"

"Dinle. Bana ne duyduğunu söyle."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"İki ses. Biri jeneratör sesi. Diğeri de televizyon."

Kline çok öfkeli görünüyordu. Ama dinledi. Sonra sabırsızca başıyla onayladı. "Tamam, bir şeyler duydum. Radyo, televizyon gibi bir şey. Ne olmuş?"

"Bunun televizyon sesi olduğuna eminim. Ve evden geldiği de çok açık."

"Güzel. Nereye varacaksın?"

"Sana da Beckert'ın özgürlüğünün son anlarını televizyon izleyerek geçirmesi tuhaf gelmiyor mu?"

"Belki hakkında neler söylendiğini duymak için haberleri takip ediyordur."

"Hiç hoşuna gitmeyecek şeyler söyleniyor. Medya canlı canlı derisini yüzdü adeta. Bütün itibarı yerle bir oldu. Bir seri katil, kendini beğenmiş bir manyak, masum insanlara tuzak kuran ve adaleti, yasaları aldatmaya çalışan biri olarak resmediliyor. Bu, sahip olduğu her şeyin elinden kayıp gitmesi demek. Dünyaya Dell Beckert aşağılık bir suçlu kaçık, tüm yaşamı yalandan ibaret biri olarak gösteriliyor. Sence oturup bunları dinlemek ister mi?"

"Tanrım, Gurney. Onun ne dinlemek isteyeceğini ben nereden bileyim? Belki o da kendinden nefret ediyordur. Bu da bir çeşit kendi kendini cezalandırma

yoludur. Kim bilebilir ki. Ben gidip onu tutuklayacağım işte. Hikaye de burada bitecek.”

Kline, Gurney’in yanından hızla geçip Navigator’a yöneldi. Arabasını diğer araçların yanından alıp Beckert’ın ön kapıdan çıkarılıp çiçekler arasından geçirilerek elli, altmış metre ilerideki arka kapısı açık araca bindirilişini kameraların takip edebileceği uygun konuma çekti.

Kline emniyet teşkilatının canlı yayınlanacak zaferinin hazırlıklarını sürdürürken Gurney’in huzursuzluğu da had safhaya çıkmış, zihni ya öyleyse, ya böyleyse sorularıyla allak bullak olmuştu.

Ya Beckert’ın itirafı dahil, tüm bu olup hilenin incelikle planlanmış bir oyunsa?

Ya Kline’ın olaya bakışı da, kendisinin değerlendirmeleri de tamamen yanlışsa?

Ya içeride bile değilse?

Bu liste giderek uzarken bir an içinde bulunduğu sıkıntılı durum NYPD’deki ilk zamanlarında bir eğitmeni hatırlamasına neden oldu. Adamın sert İrlandalı yüzüyle, masmavi gözlerini zihninde canlandı. Adamın sarf ettiği, kafa karıştırıcı ifadeyi net olarak hatırlıyordu.

Ya sizi bulunduğunuz noktaya getiren tüm bulguları keşfetmenizi bizzat zanlının kendisi istemişse?

Kline, Kilbrick’in yanına dönerken Gurney durumun aciliyetiyle, telaşla bir kez daha önünü kesti. “Sheridan, buradaki risk seviyesini düşünmen gerek. Tahmininden daha fazla risk alıyor olabilirsin.”

“Eğer kendi güvenliğinden endişe duyuyorsan, gitmekte özgürsün.”

“Ben buradaki herkesin güvenliğinden endişe duyuyorum.”

Onlar konuşurken Torres seçilmiş beş tanığı eve doğru yöneltti. O sırada dönüp endişeyle onlara bakan Haley Beckert’ın yüz ifadesi Gurney’in az önce söylediklerini duymuş olduğunun kanıtıydı.

“Tanrım,” diye fısıldadı Kline. “Alçak sesle konuş.”

“Alçak sesle konuşmam riski azaltmıyor ki.”

Kline gözle görünecek kadar öfkelenmişti. “Tam teçhizatlı bir SWAT ekibi burada. Artı Başkomiser Beltz. Artı Dedektif Torres. Benim de belimde silahım var. Senin de silahlı olduğunu tahmin ediyorum. Yani sürprizlere hazırlıklı olduğumuz kanaatindeyim.” Dönüp eve yöneldi.

Gurney arkasından seslendi. “Beckert’ın bütün destekçilerinin burada olduğunu fark ettin mi?”

Kline durup ona döndü. “Ne olmuş?”

“Ya burada bulunma sebepleri senin sandığından farklıysa? Ya her şeyi tamamen yanlış yorumladıysan?”

Kline, Gurney’in üzerine yürüyüp kısık sesle, “Seni uyarıyorum,” dedi. “Eğer bu operasyonu baltalarsan, Beckert’ın teslim olmasına mani olacak en ufak bir girişimde dahi bulunursan, seni adalete engel olmaktan bizzat tutuklarım.”

“Sheridan, itiraf çok mantıksız. Bu teslim olma süreci de öyle. Bizim göremediğimiz çok kötü bir şeyler oluyor.”

“Yeter artık! Bir tek kelime daha edersen… tek bir laf bile… seni buradan aldırırım.”

Gurney bir şey söylemedi. Haley Beckert’ın kendisini giderek artan meraklı bakışlarla izlediğini fark etti. Kadın birden, Torres’in yarım daire biçiminde topladığı gruptan ayrılıp karşıya Gurney’le Kline’ın yanına yöneldi.

Bir saniye sonra kıyamet koptu.

60

Gurney saniyeler içinde ne olup bittiğini anlamıştı.

Sağır edici bir patlama, ardından evden üzerine doğru gelen şiddetli bir şok dalgası, yüzüyle boynuna şarapnel parçaları çarptığı hissi, havaya sinen toz, toprak ve yakıcı dinamit kokusu… Tüm bunlar aynı anda olmuştu; sonra kulaklarında etrafındaki çığlıkların çok uzaklardan geldiği hissini uyandıran keskin bir çınlama başladı.

Tozlar dağıldıkça manzaranın korkunçluğu da ortaya çıkıyordu.

Evin hemen karşısındaki düzeltilmiş alanda, toz bulutu arasından kimlikleri ancak kıyafetlerinden tespit edilebilen, Dwayne Shucker, Goodson Cloutz ve Joe Beltz'in parçalanmış cesetleri seçiliyordu. Gurney bulunduğu yerden bile midesinin ağzına gelmesine neden olan durumu, Snucker'ın burnuyla çenesinin paramparça olduğunu görüyordu. Beltz'inse kafası tamamen kopmuştu. Cloutz'un bağırsakları dışarı taşmıştı. Sağ eli beyaz bastonunu sımsıkı kavramıştı ama bileğinden kan damlayan bu el en az bir metre ilerideydi. Marvin Gelter kolları, bacakları yana açılmış halde yerdeydi. Üzeri o kadar kanla kaplıydı ki kanamanın nerede olduğunu söylemek dahi olanaksızdı.

Torres güç bela ayaktaydı. Katliam yerinde, korkunç bir muharebenin ardından savaş alanında yaşam belirtisi bulma umuduyla dolaşan bir sıhhiyeci gibi etrafına bakınıyordu.

Haley Beckert, Gurney'in yaklaşık beş metre kadar ilerisinde, elleriyle dizlerinin üzerindeydi. Sırtı toz toprak içinde kalmış, derin derin enfes alıp vermeye çalışıyordu. Şoförü Range Rover'dan koşarak gelip yanına çömeldi. Ona bir şeyler söyledi. Kadında başını sallayarak onayladı. Sonra etrafına bakarak öksürdü.

Gurney’in kulaklarındaki çınlama biraz azalınca arkasından gelen iniltileri duyar gibi oldu. Dönüp baktığında araçlarının yanındaki dört SWAT polisinin yüzlerini tutarak kıvrandıklarını gördü. Büyük bir ihtimalle o esnada evin önünde toplanan kalabalığa doğru baktıkları için patlama sonucu çevreye saçılanlar yüzlerine gelmişti.

Birinin elindeki saldırı tüfeği yere düşmüştü. Gurney’in baktığı sırada polisin ayağı yerdeki bu tüfeğe takılınca, adam küfrü basarak yere düştü. Görünür herhangi bir silahı olmayan diğer polisse çömelmiş, yüzünü gözünü ovalayarak kendine gelmeye çalışıyordu. Bir diğeri kendi etrafında daireler çizerek, bir eliyle tüfeğini tutup diğeriyle de gözlerini ovuşturuyor, bir yandan da sıktığı dişlerinin arasından, “Bu da neydi?” diye bağırıyordu. Dördüncü polisse minibüsün arka tarafında durmuş, gözlerini hızla açıp kapatıyor, yüzünü acıyla buruşturup, düşmemeye ve tüfeğini doğru pozisyonda tutmaya çabalayarak aralıksız bağırıyordu. “Bana cevap verin! Biri bana cevap versin!”

Corry Payne arabasının yanında, dizlerinin üzerine çökmüş, eliyle yeri yokluyordu. Sanki düşürdüğü bir şeyi bulmaya çalışıyor gibiydi.

Gurney onun yanına koştu. “İyi misin?”

Başını kaldırdı. Yüzü toz içindeydi, yan kapalı gözleri de yaşlıydı. “Ne oldu böyle?”

“Patlama!”

“Ne? Kimseye bir şey oldu mu?”

“Evet.”

“Kime?”

“Tam bilmiyorum.”

Cory hızlı hızlı nefes alıyordu. Telaşlı bir sesle, “Telefonumu görebiliyor musun?” diye sordu.

Gurney şöyle bir etrafa bakındı. “Hayır.”

“Bulmam lazım.”

Kan gölünün ortasındaki Torres titreyen sesiyle Gurney’e seslendi. “Bunun nabzı atıyor. Hissedebiliyorum. Nefes de alıyor. Zorlukla ama alıyor. Tanrım!”

Kan içindeki Gelter'ın yanına çömelmiş, elini adamın boynuna koymuştu. "Neresi kanıyor göremiyorum ki. Ne yapmam lazım?"

"Merkezi ara," diye bağırdı Gurney. "Hastaneye, eyalet polisine ve şerifin bürosuna haber vermelerini iste. Şunu söyle; şiddetli bir patlama oldu. Çok sayıda ölü ve yaralı var. Şerif, belediye başkanı ve bir başkomiser öldü."

Torres ayağa kalktı. Nefes nefese telefonunu çıkardı. Gurney de bu aramayı yapabilirdi elbette ama basit emirleri yerine getirmenin kişiyi sakinleştirdiğini biliyordu. Ve Torres'in de sakinleşmeye ihtiyacı var gibiydi.

O esnada Gurney evin ön camlarından birinin patlamış olduğunu fark etti. Ama bir şey daha eksikti. Petunya sepetleri yoktu. Adeta yok olmuşlardı. Tıpkı evin ön tarafına, zemine serpiştirilmiş sarmaşıklar gibi. Gurney artık patlayıcıların nereye yerleştididiklerini de, 'güvenilir tanıklar'ın neden evin önünde toplanmalarının istendiğini de biliyordu.

Torres'in söylediklerini yapmasının ardından Gurney ondan bir şey daha istedi. "Merkezi arayıp özel bir sinyal yollayarak Beckert'ın telefonunun şu anki konumunu tespit edebilmek için telefon operatörüyle temas kurmalarını iste," dedi.

Torres şaşırdı. "İçeride, evde değil mi ki?"

Gurney'in açıklayacak zamanı yoktu. "*Hemen* şu sinyal işini hallet."

Torres istenilenleri yerine getirirken Gurney de olay yerini hızlıca kontrol etmeye koyuldu. Televizyon ekibinin iki üyesi RAM minibüsünün ön kapısını kavramışlar, zorla ayakta duruyorlardı. Kilbrick'in kameramanıysa hâlâ çekime devam ediyordu. Savaş muhabiri edasıyla dolaşıyor, cesetlere, ceset parçalarına yakın çekim yapıyor, her şeyi kayda alıyordu. Kilbrick'se bir köşeye çökmüş, kalmıştı. Gurney, hafifçe titreyerek öylece durduğunu fark etti. Gözlerini dört açmış, ayaklarının dibindeki bir şeye şaşkınlıkla bakıyor gibiydi.

İşte tam o sırada havlama seslerini duydu. Sesler ormanın içinden bir yerden geliyordu. Ama mesafeyi de yönü de net olarak tahmin etmek zordu. Büyük bir ihtimalle patlamadan ürken çakallar olmalıydı. Ya da çok daha rahatsızlık verici bir ihtimal olarak Gort Kardeşlerin pitbull sürüsü yakınlardaydı. Ceket cebindeki

silahını kontrol etti. Bir an açıklığın ormanla birleştiği yere doğru bakarken ağaç gölgelerinin arasına saklanan Gort Kardeşleri gördüğünü sandı. Biri uzun, biri kısa, kara kuru, sakallı iki tip. Ama tekrar bakınca kimseyi göremedi.

Dikkatini yeniden etrafına yoğunlaştırdı. Patlama evin pencerelerinin yanı sıra, bitişikteki barakanın da kapısını uçurmuş, içerideki özel plakalı Durango görünür olmuştu. Bir an için Gurney'in aşırı yüklü bilincinde dejavu belirdi. Bunun Kline'ın RAM TV'ye verdiği röportajda bu plakadan söz edişiyle alakası olmadığına emindi. Bir yerlerden çağrışım vardı ama bu kadar ayan beyan bir şey değildi. Fakat bunun üzerinde kafa yormaya vakti yoktu. Az önce yaşananları kimin ne amaçla gerçekleştirdiğini bulmak çok daha öncelikliydi.

Yanına yaklaşan Kline'ı gördü. Belli ki patlama ve ardından meydana gelen katliam adamın zihnini açmıştı. Sersemlemiş bakışlarıyla, "Aradın mı…" diye sordu.

"Torres aradı."

"Güzel. Destek yolda o zaman, ha?"

Gurney ona dikkatle bakınca şok geçirdiğini, aslında pek de kendinde olmadığını anlamıştı. Belki az önce olanlardaki şahsi sorumluluğunu idrak edişiyle beyni kendini kapatmaya meyletmişti. Kline'la bu noktada tartışmaya kalkmanın hiçbir faydası yok gibi görünüyordu.

Acil sağlık ekibi geldiğinde, Kline'la temas kuracaktı. Gurney ondan destek gelene dek arabasında oturmasını istedi. En azından ona ulaşmak isteyenler bu sayede nerede olduğunu bileceklerdi. Kline bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmiş gibi görünüyordu. Bu arada Gurney hayati tehlikenin hâlâ devam ettiğini hissediyordu. Etrafına bakınarak bir sonraki adımına karar vermeye çalıştı.

Acı dolu bir çığlık, dikkatinin Stacey Kilbrick'e yönelmesine neden oldu. Kadın, sabitlenmiş bakışlarla hâlâ aynı şeye bakmayı sürdürüyordu. Baktığı, kavun büyüklüğünde ama kısmen şeklini kaybetmiş bir nesneydi. Üzeri yer yer kırmızı lekelerle kaplıydı. Gurney bunun ne olduğunu fark edip durmasa az daha üzerine basacaktı.

Yerdeki, yüzü doğrudan Kilbrick'e dönük Joe Beltz'in kafasıydı. Her ne kadar

yana kaymış olsa da şapkası da başındaydı. Gözlerinden biri fal taşı gibi açıkken diğeri sanki kadına göz kırpıyormuşçasına kapalı kalmıştı.

Çöktüğü yerde kalakalan Kilbrick'in dudaklarından insanın içini parçalayan bir inilti daha döküldü. Gurney ona ve onu dehşete düşüren görüntüye bir adım daha yaklaştı ve kolundan sımsıkı tutup kaldırarak RAM TV minibüsüne götürdü. Onu yolcu koltuğuna oturtup kapının yanında korku dolu gözlerle olup bitenleri izleyen iki ekip elemanına Kibrick'in yanından ayrılmamaları ve sağlık ekibi gelince de onu kontrol ettirmeleri talimatını verdi.

Arkaya, yavaş yavaş etrafi görmeye başlayan dört SWAT mensubu polis memurunun yanına gitti. Hemen kendini onlara savcılığın soruşturma ekibinin üst düzey yetkilisi olarak tanıtıp hem Dedektif Torres'in hem de kendisinin yaralanmadığını ancak savcının patlamanın etkisiyle şu an için pek kendinde olmadığını, bu yüzden de olay yerinin komutasının şu andan itibaren ikisinde olduğunu açıkladı.

Onlara barakanın yan tarafında bir muslukla bahçe hortumu gördüğünü, gidip yüzlerini yıkamalarını söyledi. Güvenli hareket edecek kadar görebilmeye başladıktan sonra da eve ve gerçekten de oradaysa Beckert'a müdahale etmeye hazır olmalarını istedi.

Başlarını sallayarak içlerinde görüşü en az zarar gören arkadaşlarının liderliğinde barakaya yöneldiler. Sonra Gurney, Hardwick'i aradı. Hardwick daha ilk çalışta telefonu açtı.

"Cehenneme döndü ortalık. Neler oluyor böyle?"

"Güzel soru. Sen neredesin?"

"Ormanda. Gizlenmeyi tercih ettim. Belki bir şaşırtma girişiminde bulunmak gerekebilir diye."

"Güzel. Şu an burası kan gölüne dönmüş durumda. Bence bunun tek bir mantıklı açıklaması olmalı. Steele cinayetinden az önce burada meydana gelen patlamaya dek her şey çok büyük bir oyunun parçalarıymış."

Hardwick gürültüyle boğazını temizledi. "Büyük oyunların büyük ödülleri olur. Bu konuda herhangi bir fikrin var mı?"

“Henüz yok ama…”

Orman yönünden gelen yeni hırıltı sesleriyle sözünü yarım bıraktı. Sesler bu kez daha yakından geliyordu. Ve daha uzun sürmüştü. Sonra başladığı gibi aniden kesildi.

Telefonu kapatırken artık bitip tükenmek üzere olduğunu hissetti. Yaşananların ağırlığı üzerine çökmüştü. Steele ve Loomis’in dul eşleri. Marcel Jordan’la Virgil Tooker’ın tüyler ürpertici yöntemlerle öldürülmeleri. Judd Turlock’un parçalanmış cesedi. Gece dışarı çıkmak için giyinip süslenmiş Blaze Lovely Jackson’la Chalise Creel’in kendi kanepelerinde çürüyen bedenleri. Ve hepsinin üzerine bir de Rapture Tepesi’ndeki kanlı katliam.

Son olayla birlikte ölü sayısı en az ondu.

Ne uğruna?

Cinayet gerekçelerini araştıran dedektifler genelde dört büyük nedene ulaşırlar: Açgözlülük, güç gösterisi, şehvet, kıskançlık. İşin içinde bunlardan en az biri mutlaka olur. Ama Gurney’in öteden beri hepsinden çok daha güçlü olduğuna inandığı bir beşinci neden daha vardı. Kin, nefret. Öfkeyle harmanlanmış, saf, takıntılı öfke.

Tüm bu ölümlerin, katliamın arkasındaki gücün işte böylesi bir öfke olduğunu hissediyordu.

Ancak böyle bir yargıya varmış olmak, öfkenin genellikle gizli bir saplantı seviyesine sinişiyle, asıl zanlının kimliğinin hemen tespit edileceği manasını taşımıyordu.

İlerlemek için daha basit bir yöntem bulmaya kafa yorunca eleme işlemi yapmanın doğru olabileceğine karar verdi. Olayla görünürde bağlantısı olabilecek herkesin ismini zihninde listeledi. İlk elenenler doğal olarak olaylar sırasında hayatını kaybeden on kişiydi. Bu listeye şu an ölümün eşiğine gelmiş olmasına neden olan patlamanın mimarı olma ihtimali çok düşük gibi görünen Marvin Gelter’ın adı da eklenebilirdi.

Benzeri nedenden Haley Beckert’ı da listeye eklemeye karar verdi ama sonra duraksadı. Ölümlerin gerçekleştiği bölgeden patlamanın saniyeler öncesinde

uzaklaşması büyük olasılıkla şanslı oluşuyla açıklanabilirdi. Ama en azından şimdilik, listenin dışında kalması daha uygun gibi görünüyordu.

Gurney'in bildiği kadarıyla Dell Beckert hâlâ hayattaydı. Eğer Kline'a ulaşan yazılı mesaj gerçekten ona aitse, asıl zanlı o demekti. Ama bu cümlenin başında kocaman bir eğer ifadesi vardı. Gurney hâlâ Beckert'a tuzak kurulmuş olabileceği ihtimalini yok saymıyordu. Zira daha önceki cinayetleri o işlemişse, yanında kalan son birkaç kişiyi de öldürmeye yeltenmesi hiç mantıklı değildi.

Cory hayattaydı. Olay yerindeydi. Patlamayla görüşünün zarar görmesi onu olası şüpheliler listesinin dışına taşımaya yetmezdi. İlk iki cinayetle ilgili ona tuzak kurulmuş olmasıysa onu listenin dışında tutacak asıl şeydi. Zira Gurney bu iki cinayetin arkasındaki zekanın sonrasındaki olayları da planladığına emindi.

Kline da hayattaydı ve olay yerindeydi. Ama kısmen karaktersiz, orta zekalı, inisiyatif almaktan korkan Bölge Savcısını, dâhi bir şeytan olarak düşünmek imkansızdı.

Torres de aynı şekilde olay yerindeydi. Ve yaralanmamıştı. Herhalde en enteresan şüpheli o olur diye düşündü. Çünkü dürüsttü, zararsızdı ve de çok acemiydi.

Diğer taraftan Gort Kardeşlerin dürüst, zararsız ve acemi olduktan hiç kimse tarafından ileri sürülmemişti. Turlock'un kanlı ölümünün ardında onların olduğu da neredeyse kesindi. Dinamit bulma imkanları, ormandan gelen havlama seslerinin köpeklerine ait olma ihtimali onları ön plana çıkartıyordu. Ama Gurney onların da Jordan ve Tooker cinayetlerini üzerlerine yıkma isteğiyle evlerine DGS ile ilgili kanıtlar yerleştiren, aynı zamanda Judd Turlock'u onlara tuzak kurmaya yönlendiren aynı manipülatörün maşaları olduklarına emindi. Tek mantıklı senaryo bu gibi görünüyordu.

Hardwick'in de dediği gibi, tüm bu olup bitenlerden en kârlı çıkan kişi, özellikle de Beckert'ın bu suçların bir kısmını ya da tamamını işlediği kesin olarak anlaşılırsa, Maynard Biggs olmuş gibiydi. Ancak Gurney onun suçlu olabileceği ihtimaline sıcak bakmıyordu. Bunun nedeni belki de böyle bir şeyin karakter okuma yeteneğine olan güvenini zedeleyeceği düşüncesi olabilirdi.

Ve geriye bir de Aziz Thomas Kilisesi'nin Muhterem Pederi Whittaker Coolidge kalıyordu. Jordan ve Tooker'ı ölümlerinin ardından temize çıkartan ifadeyi veren de, Cory Payne'in en büyük destekçisi, Dell Beckert'ın hasmı, Maynard Biggs'inse büyük hayranı olan da Whittaker Coolidge'di. Aynı zamanda da yaşananlarla ilgili bağlantısı en az bilinen kişi de oydu.

Bu listeyi yapmanın oyun sahasını fazla aydınlatmadığını gördü. Zira hiç kimse ikna edici bir şekilde öne çıkmıyordu. Belki temel neden-yöntem-fırsat sıralaması seçenekleri biraz olsun daraltabilirdi. Özellikle de daha kolay tespit edilebilirlikleriyle yöntem ve fırsat seçenekleri üzerinde durulursa bu mümkündü.

Listeyi bir de bu açıdan düşünmeye başlayacağı sırada barakadan yüzleriyle ceketlerinin önü ıslak dönen SWAT polislerini gördü. Kızarmış gözlerini kısarak da olsa hazır olduklarını belirtiler.

Gurney yeterince görebildiklerini ümit ediyordu. "Şu an önceliklerimiz: Bir, benim iznim olmadan bu bölgeye giriş çıkış olmayacak. İki, patlamanın olduğu ve yaralıların bulunduğu alana erişim yasaklanacak. Üç, güvenliğin sağlanmasından sonra evde arama yapılacak. İşin en hassas kısmı burası. Beckert'ın orada olup olmadığını da, niyetinin ne olabileceğini de bilmiyoruz."

Gurney'e en yakın polis, "Hassas kısım tam bizim işimiz," diye yanıt verdi.

"Güzel. Sadece ne yapacağınızı önceden bana bildirin."

Dördü alçak sesle aralarında görev dağılımı yaparak minibüslerine döndüler.

Torres, kulağında telefonla Gurney'in yanına geldi.

"Operatör Beckert'ın telefonuna sinyal göndermiş. Ama sonuca güvenebilir miyiz, bilmiyorum. Çünkü sinyale göre telefon evin dışında görünüyor."

Gurney şaşırmaktan ziyade heyecanlanmıştı. "Ne marka telefon kullandığını biliyor musun?"

"BlackBerry. Emniyetteki hemen hemen herkes gibi."

"Sinyal telefonun nerede olduğunu gösterdi mi?"

"Şu an durduğumuz yerde."

"Daha netleştirsen?"

“Bu mümkün değil. Baz istasyonunun buraya olan mesafesinden dolayı; tespit edilen koordinat merkezli altı metrelik yarıçap içinde herhangi bir yer olabilir. Yani, çapı on iki metre olan bir alan. Bu da bulunduğumuz tüm açıklığı kapsıyor demek.”

“Tamam. O zaman Beckert’ın telefonunun bir başkasında olduğunu biliyoruz. Bu durumda Kline’ın aldığı sözde itirafı, teslim olma talebini, sürecin gerçekleştiği sırada orada bulunması istenilen şu an üçü ölmüş tanıkların listesini içeren mesajı da Beckert’tan başka biri göndermiş olmalı.”

Torres hayretle ona bakıyordu. “Einstein’ın görelilik teorisini anlamanın eşiğindeki bir adam gibi görünüyorsun.”

“Daha da iyi durumdayım. Sanırım sonunda bu feci olayı anlamayı başardım. Gel benimle.”

Gurney yan koşarak SWAT minibüsüne gitti. Dört polis de oradaydı. Üçü saldırı tüfeklerinin şarjörlerini kontrol ediyordu. Diğeriyse kapıyı kırmak için kullanacakları koçbaşını taşıyordu.

“Ağır silahlara ihtiyacınız yok,” dedi Gurney. “Beckert’ı televizyonun karşısında bulacaksınız. RAM TV izliyor olacak. Koçbaşına da gerek yok.” Gurney elini cebine sokup bu sabah emlak komisyoncusundan aldığı anahtarı polise uzattı. “Ben size söyleyene kadar eve girmeyin. Önce bir şeyi bulmamız gerek.” SWAT polisleri en az Torres kadar şaşkın görünüyordu. “Sadece benden talimat bekleyin,” dedi Gurney. “Sıkıntı yok.”

Torres’e döndü. “Kayıp telefonu bulmamız gerek.”

“BlackBerry’yi mi?”

“Hayır. Payne’in iPhone’unu.”

Gurney araçların arasından bej Camry’ye doğru yöneldi. Payne hâlâ dizleri üzerinde yerde aranıyordu.

“Daha bulamadın mı?” diye sordu Gurney.

Payne başını kaldırıp gözlerini ovuşturarak, “Hayır. Gözlerim toz doldu. Açabilsem…”

Gurney sözünü kesti. “Neden bu kadar ısrarla bulmaya çalışıyorsun?”

“Babama ulaşmayı deneyeceğim.”

“Onunla görüşmediğini sanıyordum.”

“Görüşmüyoruz zaten. Ama… düşündüm ki… belki bu patlamanın sorumlusu babamsa… belki neler olduğunu anlayabilirim.”

Gurney arabanın etrafından bir tur attı. Sonra bir tur daha. Ardından daha geniş bir tur daha. Dördüncü turunda arabanın yan tarafına yaklaşık üç metre kadar mesafede, açıklığın ucuna doğru bir yerde, parlak, dörtgenimsi bir nesne gördü. Aradığı telefonu bulmuştu. Torres’in yanına dönüp son derece kararlı bir ses tonuyla, “Minibüse git, ekibe derhal harekete geçmelerini söyle,” dedi.

Torres başıyla onaylayıp yanından uzaklaştı.

Sonra Gurney dönüp telefonu Payne’in görebileceği şekilde tutarak, “Aradığın bu mu?” diye sordu.

“Evet, o.” Payne telefonu almak için sendeleyerek doğruldu. “Patlama sırasında nerede düşürdüğümü fark edememiş olmalıyım.”

Gurney telefonu uzatmadı. “Şöyle bir bakabilir miyim?”

Payne bir şey söylemedi.

Gurney ekrana bakıp program sembollerinden birine dokunmaya yeltendi.

“Yapma onu,” dedi Payne sertçe. “Kendime göre düzenledim. Bozulsun istemiyorum.”

Gurney başıyla onayladı. “Sence bu patlamayı baban mı tertipledi?”

“Ben… şey… bu mümkün, değil mi? Bana attığı mesaj neydi öyle? Kafayı yemiş gibi.” Duraksadı, gözlerini kısarak etraftaki hasara, evin önünde yerde yatanlara baktı. “Yaralananlar var dedin. Ölen var mı?”

“Evet.”

“Kim?”

“Üvey annen ölmedi. Eğer onu merak ediyorsan.”

Payne herhangi bir tepki vermedi. Gözlerini elinin tersiyle sildi. “Artık telefonumu alabilir miyim?”

Gurney isteğini duymazdan geldi. “Peki… telefon defterine girsem… hangi numarayı seçmem gerek… yani son bir patlama daha için?”

“Ne?”

“Kalan dinamitleri patlatmak için diyorum hangi numarayı…”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

Gurney omuz silkti. “Petunya sepetlerindekiler kullanıldı. Bu durumda eve de dinamit yerleştirilmiş olması gerek.”

Payne’in yüzünden hisleri okunmuyordu.

“Az daha paçayı sıyıracaktın. John Steele… Rick Loomis… Marcel Jordan… Virgil Tooker… Judd Turlock… Blaze Lovely Jackson… Chalise Creel… Dwayne Shucker… Goodson Cloutz… Joe Beltz…”

“Sen ne anlatıyorsun?” Bunu sanki sırf sormuş olmak için acayip bir rahatlıkla sormuştu.

“On cinayet. Az daha yakalanmayacaktın. Çok dikkatli planlanmış, itinayla gerçekleşmiş cinayetler. Müthiş kontrollü. Ama sonra gözlerini kapatmayı unuttun. En kritik anda etrafı göremeyecek hale geldin. Eğer gözlerine toz toprak dolmamış olsa telefonunu kaybetmeyecektin. Telefonunu kaybetmemiş olsaydın da babanı da şimdiye kadar çoktan paramparça etmiştin.”

Payne başını iki yana salladı. “Sen benim hayatımı kurtaran kişisin. Sen benim masum olduğumu kanıtlayan kişisin.”

“Masum olduğunu kanıtlamadım. Sana tuzak kurulduğunu kanıtladım.”

“Kelimelerle oynama. Bunlar aynı şey.”

“Bir süreliğine ben de öyle düşündüm. Benim aptallığımmış. Şu tuvalet sifonları hadisesi beni yanılttı. O işi senin yapabileceğin hiç aklıma gelmedi. Sonuçta o birinin sana kumpas kurduğunun kanıtıydı. Bu da seni gerçek katilin masum bir kurbanı gibi gösterdi. Anında aleyhindeki diğer delillerin de inandırıcılığı sorgulanır oldu. Bu belki de hayatımda gördüğüm en zekice tasarlanmış suç planı.”

Gurney konuşurken bir yandan da Payne’in gözlerine bakıyordu. Uzun zaman önce ani fiziksel hareketlerin emarelerinin önce gözlerde belirdiğini öğrenmişti. Böyle bir şey sezinlemese de gördüğü şey çok daha rahatsız ediciydi. Payne’in normal sınırlar dahilinde kabul edilebilecek bakıştan şu an insani olmayan

bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Katilleri tanımlamak için sıklıkla ‘canavar’ kelimesi kullanılırdı. Oysa şu an gözlerini kırpmadan kendine bakan yaratığı o ifadeyle tanımlamak çok hafif kalacaktı.

Ceket cebindeki Beretta’yı daha sıkı tutarken arkalardan bir yerden tüyler ürpertici bir çığlık işitildi. Hemen ardından yanından olanca hızıyla koşan biri Payne’i tuttuğu gibi arabaya doğru savurdu. Sonrasında da Payne’i hayvani bir öfkeyle yumruklayıp tekmelemeye başlayanın Heley Beuville Beckert olduğunu anlamak, ilk şaşkınlıkla Gurney’in bir iki saniyesini aldı. Kadın bir yandan da avazı çıktığı kadar bağırıyordu. “Seni aşağılık pislik!”

Gurney silahını çekti. Hemen ardından müdahale etmeye yelteniyordu ki Payne’i zapt etmeye çalışmaktansa geride durup en doğru anı beklemenin daha güvenli olacağına karar verdi.

Ama kısa sürede bunun doğru karar olmadığı ortaya çıktı.

Haley’in öfke patlamasıyla şekillenen bu enerjisinin tükenmesini bekleyen Payne dönüp kolunu boğazına doladığı gibi inanılmaz bir hızla arabadan uzaklaştırıp, açıklığın kenarına kadar sürükledi. Bu arada kaşla göz arasında boştaki elinde dokuz milimetrelik Glock tabancası belirmişti.

Gurney olduğu yerde kaldı, tabanca tutan elini Camry’nin tavanından destek alarak sabitleyip Payne’i başından vurabileceği anı kollamaya başladı. “Cory, bitti artık. Daha kötü hale getirme.”

Payne tek kelime bile etmedi. Gurney’in amacını gayet iyi anlamış gibi görünüyordu. Başını bir o yana bir bu yana atarak çırpınan Haley’in arkasında kalmaya çalışarak akıllıca bir iş yapıyordu çünkü bu sayede üzerine ateş açılmasını kabul edilemeyecek derecede riskli hale getiriyordu.

Gurney bir kez daha seslendi. “Bırak onu, Cory. Silahını da yere at. Ne kadar beklersen işler o kadar kötüye gidecek.”

Şaşırtıcı bir şekilde belki de RAM TV’nin genel tarzından dolayı beklendiği üzere alanda dolaşan kameraman Gurney’le Payne’i tam karşıdan alabileceği yerde bitmişti. Önce Gurney’i kısa bir süre çektikten sonra kamerayı Payne’le rehinesine çevirdi.

Gurney bir kez daha denedi. “Onu elinde tuttukça çok kötü şeyler olmasına imkan veriyorsun.”

Payne kahkahayı bastı. “Böylesi daha iyi. Çok daha iyi.” Gurney’le konuşmuyordu. Karşısındaki kameraya hitap ediyordu. Bu da evdeki televizyon aracılığıyla Beckert’la konuşuyor demekti.

Gurney’in, aralarında evin köşesindeki yepyeni uydu anteninin de bulunduğu birkaç gözleminin ortaya koyduğu korkunç gerçekse, Payne’in Beckert’ı Rapture Tepesi’nde zorla tutarken onu RAM TV’yi izlemeye ve kendi yıkımının seyircisi olmaya zorladığıydı.

“Çok daha iyi!” diye tekrarladı Payne, anlamsız bir sırıtmayla. Bakışları bir köpek balığının ki kadar soğuk ve ölümcüldü. “Herkes için daha iyi. Sen annemi öldürdükten sonra böyle demiştin. Ona beş para etmez bağımlının teki diyordun. Verdiğin uyuşturucuyla ölünce de bu herkes için iyi oldu dedin. Sonra onun yerini bu iğrenç kahpeyle doldurdun. Onun yerini bu… bu kokuşmuş, aşağılık sürtükle doldurmaya cüret ettin. Böylesi çok daha iyi ha!”

Kameraya yaptığı konuşmayı sürdürmeden önce Haley’in saçından sertçe çekti. “Güçsüz, korku dolu insanlara iftiralar atarak sokaklardan uzaklaştırdın. Senin sokaklarından. Çaresiz insanları ölmeleri için cezaevine yolladın. Böylesi daha iyi, değil mi? Sevdiğim kızı tecavüze uğrayıp öldürüleceği o cehennem çukuruna da sen attın. Böylesi daha iyiydi çünkü. Polise mukavemet suçuyla uyuşturucu baronlarının ayak işlerini yapan garibanları öldürttün. Böylesi daha iyiydi.”

İnsanlık dışı gözleriyle doğrudan kameraya bakıyordu. “Şimdi ben de aynı şeyi yapacağım işte. Hık demiş babasının burnundan düşmüş, değil mi? Bu kaltağın kafasına kurşunu basacağım. Böylesi daha iyi. Anneler Günün kutlu olsun, kaltak!”

Gurney, Camry’nin arkasından fırlayıp havaya ateş ederek, bağırdı. “Burdayım, pislik herif!”

Tabanca Haley’in şakağından Gurney’e döndüğü anda açıklığın karşı tarafındaki ormandan keskin bir tüfek sesi işitildi. Aynı anda da Payne’in

elindeki Glock yere savruldu. Bir anlık şaşkınlığın ardından Payne, Haley'i Gurney'e doğru iterek atlet hızıyla karanlık ormana daldı. Bir dakikadan kısa süre içinde ormandan tüyler ürpertici havlama sesleri işitildi. Sesler giderek şiddetlenip sonunda vahşi kükremelere döndü. Kısa bir süre sonra sert bir ıslığın ardından en ufak bir ses bile duyulmaz oldu.

Hemen ardından da SWAT ekibi, gözleri çukura kaçmış, perişan haldeki Dell Beckert'ı dışarı çıkardı. Üç dinamit lokumuyla cep telefonu bağlantılı fünye karnına bantlanmıştı. Ekip lideri NYEP'yi arayıp, gelecek ekipte bomba uzmanı olması gerektiğini teyit etti. Bu sırada Beckert'ın karısıyla uzaktan bakışmasıyla birlikte her ikisinin yüzlerinde acı dolu bir ifade belirdi.

Hardwick açıklığın ormana en yakın kısmından elinde AK-47'siyle çıktı. Yeterince yaklaşınca, Gurney sanki çok sıradan bir soru soruyormuşçasına, "Kovboy filmi mi çekiyoruz burada?" diye sordu.

Hardwick alınmış gibiydi. "Anlamadım?"

"Payne'in eline ateş etmeni diyorum. Bunu kimse yapmaz."

"Biliyorum."

"Neden yaptın öyleyse?"

"Yapmadım ki. Başına nişan almıştım ama ıskaladım."

Kısa süre sonra yaklaşan sirenlerin sesleri işitildi. Her yönden geliyor gibiydiler. Hardwick sırıtarak, "Klasik curcunaya hoş geldiniz," dedi.

Güneş alçak bulutların arkasında çoktan gözden kaybolmuştu. Aniden esen rüzgarla sıcaklık da hissedilir derecede düşmüştü. Sonra etraftaki un ufak olmuş petunya tomurcuklarını milyonlarca küçük kırmızı taneciğe dönüştüren yağmur başladı. Bu sırada yağmurun kendi de kana dönüşüyordu.

SONSÖZ

Gerçekten de Hardwick’in tahmin ettiği gibi tam bir curcuna oldu. Hemen sonrasındaysa sonu kötü, ön plana çıkarılacak bir kahramanı da olmayan White River hikayesi medyanın eline düştü. ‘Emniyet Teşkilatının Büyük Fiyaskosu’ tipik manşetlerden biriydi. En sivri dilli haber bloglarından biriyse olup biteni ‘Ölümcül Hata’ diye adlandırmıştı. Son meydana gelen kanlı olaya yoğunlaşan RAM TV haber bültenleriyse bundan ‘Rapture Tepesi Katliamı’ diye bahsediyordu.

Olay Bölge Savcısı Kline için de hiç iyi sonuçlanmamıştı. Bu felakete yol açan hataları yapan kişi olarak gösterildi. Hakkındaki yazılarda, onun olay yerinde sinir krizi geçirdiği söylentileri olduğundan, giderek artan kamuoyu baskısının siyasi destekçileri tarafından da yalnız bırakılmasına neden olduğundan ve kısa süre içinde istifa edeceğinden bahsediliyordu.

Cory Payne’in Gort Kardeşlerle yaptığı tehlikeli işbirliğinin sonu da kötü olmuştu. Onun Gortlar’ın pitbullarıyla parçalanmış cesedinin kalıntıları Rapture Tepesi’nin yamaçlarındaki ağaçların arasında bulundu. Gort Kardeşleri Turlock’u öldürmeye yönlendirmiş, onlardan babasını ve babasının dostlarını havaya uçurmak için dinamit temin etmiş ama bu arada göründüğü üzere Gort Kardeşlerin kendisine haddinden fazla güvendikleri yanılgısına kapılmıştı. Gündüz kuşağındaki televizyon psikologları haftalarca Payne’in yaralı yaşamından ve bu yaşamın onu sürüklediği karanlık dünyadan bahsedip durdular. Hakkında, sonrasında film anlaşması da yapılan, *Kör İntikam* adlı bir kitap yazıldı.

Gort Kardeşlerle köpekleri ortadan kayboldu. Ortadan kayboluşlarıyla ilgili yanıtsız kalan sorular ve Payne’le sonu kötü biten işbirlikleri çok sayıda üçüncü sayfa hikayesine konu oldu. Arada sırada dağcılar tarafından görüldüklerine,

gece ormanda kamp kuranların ödlerini patlattıklarına dair iddialar ileri sürülüp durdu. Ama nerede olduklarına dair somut bir kanıta hiçbir zaman ulaşılamadı. Sanki tıpkı doğanın kötü güçlerinden biri gibi eriyerek her zaman ait gibi göründükleri vahşi yaşamla birleşmişlerdi.

Rapture Tepesi'ndeki ölümlerin sayısı yoğun enfeksiyon nedeniyle hastanede ölen Marvin Gelter'la birlikte dörde yükseldi.

Geçici olarak lidersiz kalan Siyahileri Savunma Birliği herhangi bir basın açıklaması yapmadı. Tıpkı olayın siyasi kışkırtıcı nitelik taşıdığına dair emare bulamayan Carlton Flynn gibi.

Gurney'in olaydaki rolü pek ön plana çıkartılmasa da genelde olumlu karşılandı. Olayın sonuçlanma aşamasındaki tutarlı davranışlarıyla Cory Payne karşısındaki korkusuzluğu takdir gördü. Özellikle Haley Beckert onu Kline'ı Rapture Tepesi'nde olabileceklerle ilgili uyarmaya çalıştığını dile getirip övdü.

Gurney bir gece uyuklarken aniden Beckert'ın CBIIWRPD plakasını gördüğünde neden deja vu hissine kapıldığını anladı. CBII kısmı Cordell Beckert H'nin kısaltmasıydı. Yarı uyur yan uyanık haliyle hatırladığı kadarıyla Cory Payne'in gerçek adı Cordell Beckert III'tü. Kısaltması da demek ki CBIII olmalıydı. Ve bu da C131H'e çok benziyordu. Ağır yaralı birinin sedyede titreyen elleriyle yazdığı nottaki B harfinin 13 gibi görünmesi gayet normaldi. Yani Rick Loomis TOLDC13111 diye yazmış, Gurney'e Cory Payne'e bir şey söylediğini[1] ifade etmek istemişti. Bu da Gurney'in aklını yanıtını asla öğrenemeyeceği sorularla doldurdu. Cinayet olaylarında böylesi şeyler olağandı. Zira olup bitenleri tümüyle bilenler genellikle ölmüş olurdu.

Kederli çizgiler Kim Steele'in yüzünde kalıcı hale geldi. Üzerine çöken hüznün ağırlığı hep sezildi. Ama yine de ayakları üzerinde durmayı başardı.

Diğer taraftan Heather Loomis çok daha derinden etkilenmişti. Kocasının ölümünü öğrenmesinin ardından depresyon eşiğindeki durumu hiçbir şeye tepki vermeme seviyesine düştü. Uzun süreli tedavi amacıyla New England'daki

büyük bir ruh hastalıkları hastanesine yatırıldı. Erken doğum yaptı. Bebeğin bakımını kardeşiyle yengesi üstlendi. Heather'sa ne bebekle ne de onunla ilgili düzenlemelerle ilgilendi.

Mark Torres, Gurney'e White River Polis Teşkilatı'ndan istifa edip sosyal hizmetler alanında kariyer yapmak istediğinden bahsetti. Gurney'se ona teşkilata bir yıl daha şans vermesini önerdi. Çünkü Torres gibi polislerin mesleğin geleceğini aydınlatacağını düşünüyordu.

Tania Jordan hiç kimseye bir şey söylemeden White River'ı terk etti.

Dell Beckert hayatında ilk kez ısrarlı teklifleri kabul etmeyip basından uzak durdu. Sanki zorla tutulduğu o evde geçirdiği günler ve Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı'yla New York Başsavcılığı'nın insan hakları ihlalleri, deliller üzerinde tahrifat yapma ve adaleti engelleme suçlamalarıyla başlattığı, başını çok ağrıtacak gibi duran soruşturmaların stresi onu birkaç yaş yaşlandırmıştı.

Birkaç ay sonra Goodson Cloutz'a vekalet eden Şerif Fred Kittiny yedi farklı yalancı şahitlik suçlamasıyla tutuklandı.

Sansasyonel suçlarla, felaketlerle ve ünlülerle ilgili hemen kitap yazmakta ustalaşmış biri Blaze Lovely Jackson'ın Cory Payne'le ölümcül işbirliği üzerine odaklanan, Lovely adlı bir kitap yazdı. Kitabın kapağınıysa tıpkı Payne'in özenle hazırlanmış kumpas senaryosunun Poulter Caddesi ayağında, Judd Turlock'a ait, Jackson'ın kullandığı motosiklet gibi kırmızı bir motosikletteki kasklı, deri giysili bir adam süslüyordu.

Albay Ezra Willard'ın heykeli halka açık parktan sessizce kendini İç Savaş meraklısı olarak tanıtan birinin malikanesine nakledildi. Bu şahıs Konfederasyon dönemine sempati duyduğunu gizlemiyordu. Bu yüzden heykelle ilgili bulunan bu çözüm de rahatsızlığa ve tartışmalara neden oldu. Çünkü heykelin parçalanıp kasaba çöplüğüne atıldığını görmeyi tercih edeceklerin sayısı az değildi. Fakat belediye meclisinin çoğunluğu gerginliği tetikleyen sembollerden hiç olmazsa birini mümkün olduğunca en az sorun yaratacak şekilde ortadan kaldırma yöntemini tercih etti.

Maynard Biggs yaklaşan ve artık kazanmasına kesin gözüyle bakılan ara

seçimlere kadar başsavcı vekili olarak atandı.

Muhterem Rahip Whittaker Coolidge nefretin yıkıcı gücü temalı, bir hayli olumlu tepkiler alan bir dizi vaaz verdi. Nefreti Maynard Biggs'in ırkçılığı tanımlarken kullandığı sözlerle tarif ediyordu: *Her iki tarafı keskin, kullanana da en az kurbana verdiği kadar zarar veren bir bıçak.* Başka bir tarifi daha vardı: *Kitlesel katliamın intihar silahı.* Tüm vaazlarını da Cory Payne'in hayatını ve ölümünün yedi kelimelik özeti üzerine oluşturmuştu. *Kini onu ele geçirdi. Kini nefreti öldürdü.*

Rapture Tepesi'ndeki kanlı olayın bir süre sonrasında, Gurney'in White River'da yaşananları inceleyen eyalet ve federal soruşturma yetkililerine detaylı ifade vermesinin akabinde, hem kendisi hem de Madeleine olup bitenlerle ilgili sohbet etmeye pek istekli değillerdi.

Karısının yüzünde genelde dalgın bir ifade oluyordu ama Gurney tecrübelerinden bunun nedenini sormamanın en iyisi olduğunu, onun kendisini hazır hissettiğinde zaten konuyu açacağını biliyordu.

Ve haziran başlarında bir akşam konu açılıverdi. Akşam yemeklerini sessizce bitirmişlerdi. Cam kapılar ardına kadar açıktı. Ilık yaz havası artık yavaş yavaş solmaya yüz tutmuş leylak kokularını taşıyordu. Sessizliğin ardından Madeleine söze girdi.

"Sence bir şeyler değişir mi?"

"White River'daki ırksal gerginliği mi soruyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Aslında… daha önce olmayan şeyler bunlar. Polis teşkilatındaki çürük elmalar birer birer toplanmaya başladı. Eski dosyalar yeniden gözden geçiriliyor. Özellikle de Laxton Jones olayı. Vatandaşların şikayetleriyle daha yakından ilgilenilmesini sağlayacak bir sistem oluşturuldu. Heykel kaldırıldı. Her ırktan katılımcıyla kurulması planlanan komitelerle ilgili tartışmalar başladı…"

Madeleine sözünü kesti. “Bunları biliyorum. Açıklıyorlar. Basın toplantılarında filan. Ben başka bir şeyi merak ediyorum. Bu biraz Titanik batarken güvertede sandalyelerin yerini değiştirerek sonuç alma çabasına benzemiyor mu?”

Gurney omuz silkti. “Ama tayfanın işi bu.”

“Ne demek istedin?”

“Sorunlarımızı çözmek için seçtiğimiz çoğu insanın yaptığı bu değil mi? Hiçbir şeyi *çözmeyip,* siyasi baskı oluşturmak için ayrıntılar üzerinde oynarlar. Böylece sanki çok önemli bir değişiklik yapılmış imajı yaratırlar. Gerçek değişiklikler böyle olmaz. Başarıya ulaşma şanstan düşüktür. Nasıl sonuçlanacağı öngörülemez. Böyle bir şey insanların daha önce görmedikleri bir şeyi görmeleriyle mümkün olur. Nedeni ne olursa olsun, gerçeğin yüzü onlara öyle bir çarpmalı, onları öyle bir sarsmalıdır ki gözleri açılsın.”

Madeleine başını salladı. Ama onu onaylamaktan çok kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Bir süre sonra masadan kalkıp açık kapıdan arazinin aşağı kısmına, ahırla gölete doğru baktı. “Sence Walter Thrasher’ın yapmak istediği de bu mu?”

Soru Gurney’i şaşırtmıştı.

Bir anlığına bunu düşündü. “Evet, sanırım öyle. Bir şeyleri gün ışığına çıkartmaya, çirkin bile olsa, hatta özellikle çirkin olan gerçekleri keşfetmeye doğal bir düşkünlüğü var.”

Madeleine derin bir nefes aldı. “Eğer istediği şeyi yapmasına izin verirsek… hiçbir şey bulamayabilir.”

“Doğru.”

“Ya da korkunç bir şeyler bulur.”

“Evet.”

“Sonra bu korkunç gerçeklerle ilgili bir yazı yazar.”

“Evet.”

“Sonra insanlar yazdıklarını okur… Bazıları dehşete kapılabilir.”

“Olabilir.”

Hiçbir şey söylemeden kazı alanına bir, iki dakika daha baktıktan sonra neredeyse duyulamayacak bir sesle, “Belki de ona devam etmesi için izin vermeliyiz,” dedi.

1

Told, tell (söylemek) fiilinin 3. halidir. (Çev. N.)